

JENNIFER L.
ARMENTROUT

UN
DESTIN
DE
RUINĂ
ȘI
URCIE

PRIMUL ROMAN DIN SERIA *TREZIREA*

LITERA

MOONLIGHT

JENNIFER L.
ARMENTROUT

UN DESTIN
DE RUINĂ
ȘI URGIE

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

Fall of Ruin and Wrath
Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2023 Jennifer L. Armentrout
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Un destin de ruină și urgie
Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

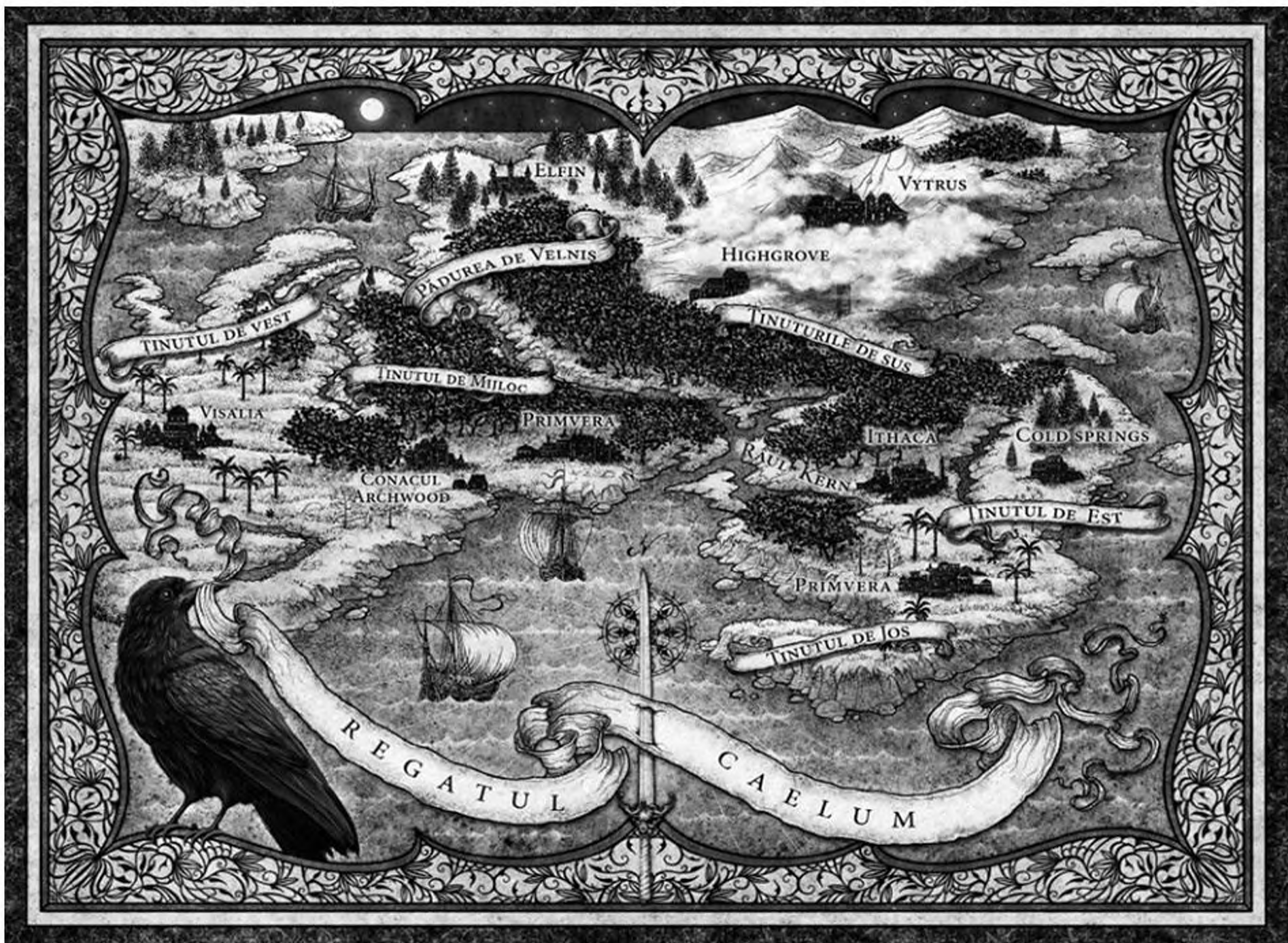
Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-366-3
ISBN EPUB 978-630-319-613-8

Pentru tine, cititorule

PROLOG

O liniște sinistră se așternu peste încăperea orfelinatului, reducând la tăcere sforăielile ușoare și răsuflările șuierătoare ale celor care dormeau în paturile de copii din odaie. Degetele mi se încordară dureros pe pătura subțire și aspră. Îmi lipseau paturile calde de la Stăreția Milosteniei. Nu dormeam niciodată bine pe podea, pe unde toată noaptea mișunau șoareci și șobolani.

Dar, în noaptea asta, nu se vedea nici urmă de cozile lor subțiri și lucioase, nici nu auzeam răpăitul ghearelor lor pe piatră. Ar fi trebuit să fie o descoperire binevenită, dar ceva nu părea a fi în regulă. Nici cu podeaua de sub mine, nici cu aerul pe care-l respiram.

Mă trezisem cu pielea de găină și cu un sentiment nefast în stomac. Stăreța mă învățase să am mereu încredere în darul meu de clarviziune, în forța intuiției mele și în imboldul instinctului meu. Erau daruri, așa îmi spusese de nenumărate ori, primite de la zei pentru că mă născusem din stele.

Nu înțelegeam ce voia să spună cu stelele, dar, în clipa de față, intuiția îmi spunea că ceva nu era în regulă.

Am privit spre pereții de piatră cu igrasie luminați de felinarele cu gaz, încercând să-mi dau seama ce anume îmi lăsa în stomac senzația că mâncasem carne stricată. În dreptul ușii, o lumină pâlpâi și apoi se stinse. Felinarul de lângă fereastră sfârâi, apoi se stinse, urmat de un altul. În partea cealaltă a odăii, se stinse și ultimul felinar.

Nimeni nu stinsese lumina. Aș fi văzut dacă ar fi cutezat careva să riște să-l înfurie pe Stăpân vârandu-și nasul în ele.

Mi-am întors privirea spre cămin. Flăcările de la cărbuni încă ardeau, nereușind să încălzească încăperea mai deloc, însă nu asta îmi atrase atenția. Focul... nu scotea nici un sunet. Nici un trosnet sau sfârâit.

M-am înfiorat, și mi s-a ridicat părul pe ceafă, senzația coborându-mi asemenea unui păianjen pe șira spinării.

Lângă mine, un ghemotoc se foi sub pătură, rostogolindu-se. Smocuri de păr șaten creț și ciufulit își făcură apariția când Grady se iți pe deasupra păturii. Clipi, cu pleoapele grele de somn.

– Ce faci, Lis? mă întrebă el în șoaptă, vocea frângându-i-se pe la jumătatea întrebării. În ultima vreme, i se întâmpla tot mai des; cam de când începuse să crească precum buruienile din curtea din spatele orfelinatului. Lis? întrebă Grady, ridicându-se puțin, ținându-și pătura în dreptul bărbiei, în timp ce flăcările din cămin începură să se micșoreze. Te-a deranjat din nou Stăpânul?

Am clătinat scurt din cap, deoarece nu-l văzusem pe Stăpân, chiar dacă purtam pe brațe dovezile altor nopți și ale degetelor lui care mă pișcau răutăcioase.

Se încruntă, frecându-se la ochi ca să alunge somnul.

– Ai avut un coșmar sau așa ceva?

– Nu, am șoptit eu. Aerul nu mi se pare în regulă.

– Aerul...

– Să fie stafii? am croncănit eu.

Grady pufni.

– Stafiele nu sunt reale.

Am mijit ochii.

– De unde știi?

– Pentru că am..., dădu el să spună, dar se opri, privind peste umăr chiar când flăcările din cămin se stinseră,

lăsând încăperea luminată doar de razele de lună.

Își întoarse încet capul, cercetând odaia, și atunci observă felinarele stinse. Mă privi cu ochii mari.

– Au venit.

Am tresărit din tot corpul, străbătută de un val de groază. *Au venit* putea însemna un singur lucru.

Preaînălții.

Urmașii zeilor arătau ca noi, ei bine, *cei mai mulți* dintre ei, însă cei care domneau peste regatul Caelum nu erau ca noi, plebeii. Nu erau deloc muritori.

Și nu aveau ce să caute aici.

Nu era vremea Ospețelor, când Preaînălții interacționau fățiș cu noi, plebeii, iar aici era Turnul. Nu ne aflam într-un loc frumos, cu lucruri și oameni de valoare. Nu exista plăcere în nimic din ce se găsea aici, cu care să se hrănească.

– De ce au venit? am întrebat eu în șoaptă.

Grady mă apucă de braț, răceala degetelor lui pătrunzând prin puloverul pe care-l purtam.

– Nu știu, Lis.

– Oare ne vor... Oare ne vor răni?

– Nu ar avea de ce. N-am greșit cu nimic. Se întinse, trăgându-mă și pe mine după el, astfel încât capetele noastre se așezară pe aceeași pernă subțire. Doar închide ochii și prefă-te că dormi. Ne vor lăsa în pace.

Am făcut cum mi-a zis Grady, așa cum am făcut încă de când nu m-a mai izgonit de lângă el, însă n-am putut păstra tăcerea. N-am putut opri sentimentul de frică din a crește tot mai mult, ceea ce mă făcu să-mi închipui cel mai rău scenariu posibil.

– Dacă... Dacă au venit după mine?

Îmi vârî capul sub al lui.

– De ce ar fi venit după tine?

Buzele îmi tremurară.

– Pentru că... nu sunt ca voi.

– N-ai nici un motiv întemeiat ca să-ți faci griji din pricina asta, mă asigură el, cu voce joasă, astfel încât ceilalți să nu ne audă. Nu le va păsa de asta.

Dar cum putea fi sigur? Altora le păsa. Uneori, îi făceam să se simtă *agitați*, pentru că nu mă puteam opri din a spune ceea ce vedeam cu ochii minții: un eveniment care încă nu se întâmplase sau o hotărâre încă neluată. Grady se obișnuise deja cu asta. Stăpânul? Ceilalți? Nu tocmai. Mă priveau de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu mine, iar Stăpânul se holba adesea de parcă ar fi crezut că eram vrăjitoare și de parcă... s-ar fi temut puțin de mine. Nu îndeajuns de mult încât să nu mă mai ciupească, ci îndeajuns încât să o facă în continuare.

– Poate că Preaînălții vor simți că ceva nu e în regulă cu mine, am spus cu voce răgușită. Și poate că nu le va plăcea sau vor crede că sunt...

– Nu vor simți nimic. Îți jur!

Trase pătura peste noi, de parcă asta ne-ar fi putut proteja cumva.

Însă o pătură nu avea să ne păzească de Preaînălți. Puteau face orice voiau oricui voiau. Iar dacă se înfuriau? Puteau distruge orașe întregi.

– Șșșttt, mă îndemnă Grady. Nu plânge! Doar închide ochii. Va fi bine.

Ușile încăperii se deschiseră cu un scârțâit. Grady m-a strâns de braț până i-am simțit oasele degetelor. Brusc, aerul se subție și se umplu de încordare, iar zidurile gemură de parcă pietrele din care erau făcute nu reușeau să conțină ceea ce se strecurase înăuntru. M-am

cutremurat. Mi s-a făcut la fel de rău ca ultima dată când stareța mă luase de mână, așa cum făcuse adesea, fără să se îngrijeze de ceea ce aş fi putut vedea sau *afla*, însă în ziua aceea lucrurile decurseseră diferit. Văzusem moartea venind după ea.

N-am tras adânc aer în piept, şi totuşi un miros se strecură sub pătură şi între noi, alungând miasma de bere stătută şi de prea multe trupuri înghesuite într-un loc prea mic. Era un iz mentolat care îmi aduse aminte de... bomboanele pe care stareța obișnuia să le aibă în buzunarele veșmântului. „Nu mișca! Nu scoate un sunet“, mi-am repetat la nesfârșit. „Nu mișca! Nu scoate un sunet!“

– Câți sunt aici? întrebă o voce masculină joasă.

– Numărul lor se schimbă în fiecare noapte, Lord Samriel, îi zise Stăpânul.

Vocea îi tremura, şi nu-l mai auzisem speriat niciodată până atunci. De obicei, vocea *lui* ne înspăimânta pe noi, însă un lord Preaînalt se afla în mijlocul nostru acum, unul dintre cei mai puternici Preaînalți. Acest lucru l-ar fi îngrozit şi pe cel mai înrăit dintre bătauşi.

– De obicei, sunt circa treizeci, dar nu ştiu să aibă vreunul ceea ce căutați.

– Vom vedea singuri, îi răspunse Lord Samriel. Verificați-i pe toți!

Ecoul pașilor călăreților Preaînalți – Rae – răsună în tandem cu bătăile inimii mele. Mi se păru că un strat subțire de gheață se așternu peste noi când temperatura din încăpere scăzu.

Rae fuseseră cândva războinici plebei măreți pe care prinții şi prințesele Preaînalte îi învinseseră în luptă. Acum, erau doar carne şi oase, sufletele lor fiind

capturate și ținute prizoniere de prinți, prințese și de regele Euros. Oare asta însemna că unul dintre ei era de față? M-am înfiorat.

– Deschide ochii! porunci Lord Samriel de undeva din încăpere.

Oare de ce ne puneau să deschidem ochii?

– Cine sunt? întrebă un altul. Un bărbat.

Vorbise încet, însă vocea lui îmbibase fiecare cuvânt cu o forță înfiorătoare.

– Orfani. Copii azvârliti, milord, croncăni Stăpânul. Unii au venit de la Stăreția Milosteniei, continuă el să turuie. Alții apar pur și simplu. Nu știu de unde vin sau încotro dispar. Nici unul dintre ei nu este serafim, vă jur!

Credeau... că un *serafim* se afla printre noi? De aceea verificau ochii: căutau semnul, o lumină în ochi, sau cel puțin așa auzisem, dar nici urmă de așa ceva aici.

M-am cutremurat când am auzit icnete surprinse și scâncete tăcute care au continuat preț de câteva momente. Am strâns tare din ochi, dorindu-mi cu toată ființa să ne lase în pace. Să dispară pur și simplu...

Aerul se mișcă chiar deasupra noastră, emanând acel iz mentolat. Grady încremeni lângă mine.

– Deschideți ochii! porunci Lord Samriel de deasupra noastră.

Am încremenit, în timp ce Grady se ridică pe jumătate, protejându-mă cu trupul lui și cu pătura. Mâna cu care mă ținea de braț îi tremură, ceea ce mă făcu să tremur și mai tare, pentru că Grady... îi înfrunta de obicei pe copiii mai mari fără teamă și râdea când oamenii legii îl alergau pe străzi. Nu se temea niciodată.

Dar acum, se temea.

– Nimic, anunță Lord Samriel oftând apăsător. Ți-ai dat seama?

Stăpânul își drese glasul.

– Da, sunt cât se poate de sigur... Stați așa! I-am auzit pașii apăsați și neregulați pe podea. Mereu e cu un plod mai mic după el. O fată, una ciudată, spuse el, lovindu-mi cu cizma picioarele acoperite, iar eu mi-am înăbușit un cârâit. Iată!

– Nu știe ce vorbește, negă Grady. Nu-i nimeni în afară de mine.

– Băiete, ai grijă ce zici! îl avertiză Stăpânul.

Mi-am mușcat buza până am simțit sânge.

– Ce-ar fi să ai tu grijă ce zici? ripostă Grady, și o nouă doză de teamă mă lovi ca un pumn în stomac.

Stăpânul nu avea să fie încântat de faptul că Grady îi întorsese vorba. Dacă aveam să scăpăm cu bine, Stăpânul avea să-l pedepsească. Ba încă rău de tot, ca ultima dată...

Fără nici un avertisment, pătura fu smulsă laoparte, iar sângele îmi îngheță în vene. Grady se mută, acoperindu-mi trupul cu jumătate din corpul lui, însă în zadar. Știau că eram acolo.

– S-ar părea că sunt doi care împart o pătură, nu unul singur. O fată. Lordul fără nume se opri, apoi adăugă: Cred.

– Dă-te de lângă ea! porunci Lord Samriel.

– Nu e nimeni important, zise Grady scrâșnind din dinți, tremurând lângă mine.

– Toată lumea e cineva, îi răspunse celălalt.

Grady nu se clinti. Urmă un oftător apăsător, plin de nerăbdare, după care Grady dispăru...

Senzația de panică explodează înăuntrul meu, făcându-mi toate membrele să se miște deodată. Am sărit în picioare,

întinzându-mă orbește după Grady în lumina bruscă, prea strălucitoare a lămpii, care inundă încăperea. Am țipat când un Rae m-a apucat de talie. Mănunchiuri de umbre gri subțiri se revărsară din veșmintele călărețului Rae, involburându-se în jurul picioarelor lui Grady.

– Dă-mi drumul! țipă Grady, dând din picioare în timp ce era târât în spate. N-am greșit cu nimic. Dă-mi...

– Liniște! se răsti Lord Samriel, pășind între Grady și mine.

Avea părul lung atât de deschis la culoare, încât era aproape alb. Își puse mâna pe umărul lui Grady.

Grady tăcu.

Pielea lui de obicei de un maroniu cald deveni gri, albicioasă, în timp ce el doar... se holba la mine, cu ochii mari și goi. Nu mai vorbea. Nu se mai mișca.

– Grady? am întrebat eu în șoaptă, tremurând până îmi clănțăniră dinții.

N-am primit nici un răspuns. Mereu îmi răspundea, dar acum, parcă nici măcar nu mai era acolo. De parcă era doar o umbră ce aducea a el.

Am simțit cum cineva m-a prins de bărbie. I-am simțit atingerea ca pe un șoc electric ce mi-a străbătut corpul. Am simțit cum mi se ridică părul de pe brațe, în timp ce mi se făcu pielea de găină.

– E în regulă, spuse celălalt lord, cu voce aproape lină, *aproape* blândă, întorcându-mi capul spre el. Nu îl vom răni.

– Mai vedem, răspunse Lord Samriel.

Am tresărit, însă nu prea tare. Strânsoarea lordului fără nume nu mi-a îngăduit.

M-am zgâit la lord printre cocoloașe încurcate de păr închis la culoare. Părea... mai tânăr decât mă așteptasem

să fie, de parcă ar fi fost doar în al doilea deceniu de viață. Avea părul de un castaniu-auriu, care îi ajungea până la umerii înveșmântați în negru, și obrajii de culoarea nisipului de pe malul golfului Anatema. Chipul îi era un amestec interesant de unghiuri și linii drepte, dar ochii... îi erau înclinați la colțurile exterioare, însă culoarea irisurilor îmi captă, de fapt, atenția. Nu mai văzusem nimic asemănător acelor *culori*. Pete albastre, verzi și maro.

Cu cât m-am holbat mai mult la el, cu atât mi-am dat mai mult seama că... îmi amintea de figurile acelea șterse pictate pe tavanul boltit al bisericii. Cum îi numise stareța? *Îngeri*. Așa am auzit-o o dată numindu-i pe Preaînălți, zicând că erau păzitorii muritorilor și ai tărâmului însuși, însă cei care intraseră în orfelinat nu păreau a fi deloc protectori.

Ci mai degrabă prădători.

Mai puțin acesta, cu ochii stranii. El părea...

– Ce zici de ea? rupse tăcerea vocea lui Lord Samriel.

Tânărul lord Preaînalt care mă ținea de bărbie nu spuse nimic, holbându-se în continuare la mine. Mi-am dat încet seama că nu mai tremuram. Inima mi se liniștise.

Nu... Nu mă temeam de el.

Așa cum nu mă temusem când îl cunoscusem pe Grady, dar asta pentru că *văzusem* ce fel de persoană era el. Intuiția mea îmi dăduse de înțeles că Grady era pe cât de bun am fi putut fi oricare dintre noi. În timp ce priveam adânc în ochii lordului, nu am văzut nimic, dar *am știut* că eram în siguranță, chiar și atunci când pupilele i se măriră. Ochii i se umplură de scânteii mici și albe. Semănau cu *stelele* și se făcură tot mai luminoase, până n-am mai văzut altceva în afara lor. Inima mi-o luă

la galop, ca un cal fugar. Atunci, se întâmplă în sfârșit: simțurile mi se deschiseră față de el. Nu am văzut *nimic* în ochii lui sau în mintea mea.

Dar *am simțit* ceva.

O avertizare.

O socoteală.

O făgăduință a ceea ce avea să vină.

Și *am știut*.

Lordul se trase în spate, pupilele revenindu-i la mărimea normală, iar picățelele albe dispărură.

– Nu, spuse el, mutându-și privirea spre brațele mele care se șteau de sub puloverul prea mare cu care eram îmbrăcată. E în regulă.

Îmi dădu drumul la bărbie.

Am zbughit-o înapoi pe pătură, întorcându-mă spre Grady. Încă atârna acolo, nemișcat și gol.

– Vă rog, am șoptit eu, bâlbâit.

– Dă-i drumul! rosti lordul.

Lord Samriel îi dădu drumul cu un oftat, și viața se întoarse în trupul lui Grady chiar în clipa aceea. Paloarea pielii i-a dispărut în timp ce m-am târât în patru labe peste păturile încurcate și l-am cuprins în brațe. Pe când m-am agățat de trupul lui tremurător, mi-am întors lent privirea spre lordul Preaînalt cu stele în ochi.

Acesta rămase locului, în continuare ghemuit și holbându-se la mine, la brațele mele, în timp ce Lord Samriel trecu cu pași apăsăți pe lângă el, îndreptându-se spre ușă. Mi-am înfipt degetele în puloverul subțire care-i acoperea spatele lui Grady.

– Brațele tale, zise el, cu voce atât de înceată, încât nu eram convinsă că-i văzusem buzele mișcându-se. Cum s-a întâmplat?

Nu știam de ce mă întreba sau de ce-i păsa și aveam îndeajuns de multă minte cât să nu zic cine îmi făcuse așa ceva, însă m-am uitat spre Stăpân și am înclinat din cap.

Lordul mă mai privi preț de-o clipă, după care își duse degetele la buze, care i se curbaseră într-un zâmbet strâmb fad, apoi se ridică, și mi se păru că era incredibil de înalt.

Încăperea se întunecă din nou și tăcerea apăsătoare se așternu iarăși, însă de data asta nu m-am mai temut.

Un țipăt scurt și ascuțit străpunse întunericul, încheindu-se brusc cu un sunet umed, ca atunci când zdrobești un lucru. Am tresărit când ceva greu se izbi de podea.

Liniștea se lăsă din nou, și, dintr-odată, senzația de apăsare se scurse din încăpere, în timp ce aerul însuși păru să răsuflă ușurat. Felinarele de pe zid scânteiară, prinzând din nou viață, rând pe rând. Focul din vatră se înalță brusc, scăpărând și sfârâind.

Lângă ușă, Stăpânul stătea întins într-o băltoacă de sânge, cu trupul frânt și răsucit. Cineva țipă. Paturile scârțâiră în timp ce ceilalți copii vociferară din ele, însă eu stăteam nemișcată. M-am holbat la intrarea goală, *știind* că aveam să-l revăd pe lordul Preaînalt.

CAPITOLUL 1

– Ai o clipă liberă, Lis?

Mi-am ridicat privirea dinspre mușetelul pe care îl măcinam în pulbere pentru ceaiurile baronului Huntington și am văzut-o pe Naomi stând în intrarea odăii mele. Era o fată brunetă, îmbrăcată deja de seară;

voalul din care îi era croită rochia ar fi fost cu totul transparent dacă nu ar fi avut câteva bucăți de material de un azuriu-închis strategic poziționate.

Baronul de Archwood ducea, ei bine, o viață neortodoxă în comparație cu majoritatea muritorilor, dar, pe de altă parte, Claude nu era un simplu muritor. Era *caelestia*, adică un muritor descendent din împreunarea rară dintre un plebeu și un Preaînalt. Se nășteau și îmbătrâneau întocmai ca noi, plebeii, iar, la cei 26 de ani ai lui, Claude nu avea planuri de însurătoare. Prefera în schimb să le arate afecțiune mai multora, nu unei singure persoane. Și el, asemenea celor Preaînalti, colecționa orice lucru frumos și unic. Și nu ar fi fost înțelept să te compari cu oricare dintre concubinele baronului, cu atât mai puțin cu Naomi.

Cu părul ei lucios și trăsăturile delicate, îți lua pur și simplu răsuflarea.

Eu, pe de altă parte, arătam de parcă cineva ar fi luat diverse trăsături de la alți oameni și le-ar fi pus împreună pe chipul meu. Gura mică nu se potrivea cu felul natural în care mi se țuguiau buzele. Ochii prea rotunzi și prea mari păreau să-mi acopere toată fața, făcându-mă să par mult mai inocentă decât eram de fapt. Acest lucru mă ajutase de mai multe ori pe străzi, dar mi se părea că semănam oarecum cu păpușile acelea sinistre pe care le văzusem în vitrinele magazinelor, doar că aveam pielea de o nuanță măslinie-aurie în loc de culoarea porțelanului.

Baronul îmi spusese cândva că eram o priveliște interesantă. „Uluitoare“ într-un mod ciudat, dar că, și dacă nu ar fi fost așa, tot așa fi fost favorita lui, cea pe care

ar ține-o aproape de el, iar asta nu avea nimic de-a face cu atractivitatea mea stranie.

Am încuviințat din cap, simțind cum mi se încordează umerii. Mi-am trecut dinții peste buza de jos, privind-o cum închise ușa și străbătu zona de zi a odăii mele, a odăii mele *private*.

Zeilor mari, la 22 de ani, eram deja aici... de șase ani. Îndeajuns de mult încât să nu mă mai șocheze faptul că aveam spațiul propriu, camera proprie cu electricitate și apă caldă, lucruri de care numeroase locuri din regat nu beneficiau. Aveam propriul pat. Un pat adevărat, nu o grămadă de pături plate sau o saltea făcută cu paie infestate de purici, dar tot îmi era greu să accept toate astea.

M-am concentrat asupra lui Naomi. Se purta ciudat, strângându-și și desfăcându-și în mod repetat mâinile. Naomi era agitată, și nu o mai văzusem niciodată așa.

– De ce ai nevoie? am întrebat-o eu, deși bănuiam, ba nu, *știam* întocmai ce voia. De ce era agitată.

– Voiam... să vorbesc cu tine despre sora mea, spuse ea, șovăitoare, iar Naomi nu șovăia niciodată în nici un lucru pe care-l făcea. Puțini erau la fel de curajoși și de cutezători ca ea. Laurelin nu se simte bine de ceva vreme.

Am simțit cum mi se strânge pieptul și mi-am plecat din nou privirea spre castronul din poala mea și pudra gălbuie-maronie din el. Mă temusem de asta.

Sora ei se căsătorise cu un moșier înstărit, având un așa-numit statut social mai presus de al ei. O uniune anunțată ca fiind una din dragoste, lucru pe care l-aș fi luat în derâdere în mod normal, doar că era adevărat. Laurelin era o raritate într-o lume în care cei mai mulți se

căsătoreau din interes, pentru că li se arăta o oportunitate sau pentru siguranță.

Dar ce foloase îi aduce cu adevărat dragostea cuiva? Chiar și ei? Nu îl oprise pe soțul ei din a-și dori un fiu, chiar dacă ultima naștere a lui Laurelin aproape că-i curmase viața. Așa că ea continuase să încerce, în pofida riscului.

El își căpătase fiul, iar Laurelin se alesese cu febra care le răpunea pe atât de multe femei după naștere.

– Voiam să știu dacă va... Naomi trase adânc aer în piept, îndreptându-și umerii. Dacă își va reveni?

– Presupun că nu te interesează părerea mea, am spus, apăsând cu pistilul mojarului în grămăjoara de mușețel. Aroma ușor fructată de tutun se înteți. Nu-i așa?

– Doar dacă ai lucrat ca medic sau moașă, îmi răspunse ea sec. Vreau... să știu ce-i rezervă viitorul.

Am expirat lent.

– N-ar trebui să-mi ceri asta.

– Știu. Naomi se lăsă în genunchi pe podea, lângă mine, poalele rochiei revărsându-se în jurul ei. Și știu că baronului nu-i place când ți se cere asta, dar îți jur că nu va afla niciodată.

Reticența mea nu avea aproape deloc de-a face cu Claude, chiar dacă era adevărat că nu-i plăcea când îmi foloseam darul clarviziunii, adică intuiția mea puternică, pentru alții în afară de el. Se temea că aveam să fiu acuzată de vrăjitorie și că mă ocup cu magie interzisă, și, deși *știam* că baronul își făcea griji în privința asta, mai *știam* și că nu-l îngrijorau magistrații din Archwood în sine. Baronul avea o relație apropiată cu ei, și nici unul nu s-ar fi răzvrătit împotriva unui Preaînalt, fie acesta și un

simplu descendent al lor. Se temea, de fapt, că un altul, cu mai mulți bani sau mai multă putere, avea să mă fure.

Însă porunca lui de a-mi ascunde abilitățile și propria teamă de a nu fi etichetată drept vrăjitoare nu mă opriseră. Pur și simplu... nu reușeam să-mi țin gura când vedeam sau simțeam ceva și eram forțată într-un mod prostesc să vorbesc despre asta. Așa se întâmplase în toate locurile în care locuiserăm eu și Grady înainte să ajungem în orașul Archwood din Ținutul de Mijloc, iar asta îi făcuse pe oameni să mă acuze că aș fi vrăjitoare și ne forțase să ne luăm tălpășița în toiul nopții de mai multe ori decât voiam să-mi amintesc, ca să nu atârni în ștreang. Din cauza incapacității mele fatale de a-mi vedea de treaba mea l-am și cunoscut pe Claude.

Și tot din cauza ei cei de pe moșie și nu numai aflaseră despre mine – femeia care știa lucruri. Nu multe, dar suficiente.

În realitate, nu voiam ca Naomi să-mi ceară asta din pricina ei.

Când am ajuns la conacul Archwood, la 16 ani, Naomi era deja acolo de circa treisprezece luni. De-o vârstă cu Claude, era doar cu câțiva ani mai mare ca mine, și isteată, și mult mai versată decât aș fi putut spera vreodată să fiu, așa că am presupus că nu avea să vrea să aibă de-a face cu mine.

Însă lucrurile nu se derulaseră așa.

Naomi devenise, ei bine, prima mea... prietenă, în afară de Grady.

Aș fi făcut orice pentru ea.

Dar mă temeam că aveam să-i frâng inima și eram la fel de înspăimântată că aveam să-i pierd prietenia, pe cât eram de înfricoșată că aveam să pierd viața pe care mi-o

croisem în sfârșit în Archwood. Pentru că, de cele mai multe ori, oamenii nu își doreau cu adevărat răspunsurile pe care le căutau, iar adevărul a ceea ce avea să se întâmple era deseori mai nimicitor ca o minciună.

– Te rog, șopti Naomi. Nu ți-am mai cerut niciodată așa ceva, și... Înghiți în sec. Urăsc să fac asta, dar pur și simplu sunt atât de îngrijorată, Lis. Mă tem că va părăsi acest tărâm.

Ochii negri i se umplură de lacrimi strălucitoare, și n-am putut îndura una ca asta.

– Ești convinsă?

– Desigur...

– Așa spui acum, dar dacă e un răspuns de care te temi? Pentru că, dacă așa vor sta lucrurile, nu voi minți. Îngrijorarea ta se va preschimba în durere, i-am amintit eu.

– Știu. Crede-mă că știu, se jură ea, cârlionții castanii deși revărsându-i-se peste umeri când se aplecă spre mine. De aceea nu ți-am cerut asta când am aflat prima dată despre febră.

M-am mușcat de limbă, apucând mai strâns pistilul.

– Nu te voi învinui, spuse ea încet. Indiferent de răspuns, nu voi da vina pe tine.

– Promiți?

– Desigur, îmi făgădui ea.

– În regulă, am spus, sperând că fusese sinceră.

Naomi nu era genul proiector, adică nu își difuza gândurile și intențiile, ca mulți alții, lucru care îi făcea atât de ușor de citit.

Însă îi puteam pătrunde în minte dacă voiam și puteam afla dacă rostise adevărul. Era de ajuns să îmi deschid simțurile față de ea și să îngădui acelei conexiuni

să prindă viață, dar nu o făceam când mă puteam abține. Era o cotropire prea mare. O violare.

Cu toate acestea, faptul că știam asta nu mă oprise din a o face când era în folosul meu, nu-i așa?

Alungând adevărul cu pricina, am tras în piept aer îmbibat cu aroma mușetelului din mojarul pe care l-am dat deoparte.

– Dă-mi mâna!

Naomi își ridică mâna fără șovăială, însă eu am ezitat, pentru că rareori se întâmpla să ating pe cineva fără să le descopăr intențiile și, uneori, chiar și viitorul. Singurul mod în care puteam atinge un alt plebeu era să îmi amorțesc simțurile, de obicei cu ajutorul alcoolului sau al altor substanțe, ceea ce, ei bine, îmi amorțea totul și nu dura prea mult, așa că nu prea avea rost.

Am luat-o de mână, dorindu-mi ca, preț de o clipă, să mă bucur doar de senzația pe care mi-o lăsau degetele altcuiva întrepătrunse cu ale mele. Cei mai mulți nu își dădeau seama că era o diferență uriașă între a fi atins și a atinge. Însă acum, nu era vorba despre mine. Nu îmi puteam alocă acele secunde, căci, cu cât o țineam mai mult de mână pe Naomi, cu atât creștea probabilitatea să văd lucruri despre ea pe care poate că nu voia să le afle sau pe care nu voia să le descopăr. Oricât aș fi îngânat și oricât aș fi încercat să-mi țin mintea activă, nu aș fi putut opri acest lucru din a se întâmpla.

Mi-am liniștit mintea, mi-am deschis simțurile și apoi am închis din nou ochii. Trecu o secundă, apoi încă una, după care am simțit furnicături între omoplați, care mi s-au răspândit în sus pe ceafă. În întunericul minții, am început să văd forma neclară a chipului lui Naomi, însă am alungat imaginea.

– Întreabă-mă din nou, i-am spus eu, pentru că avea să mă ajute să mă concentrez doar asupra a ceea ce voia să știe și nu asupra celorlalte lucruri care prindeau contur și începeau să ia forma unor cuvinte.

– Își va reveni Laurelin din febră? mă întrebă Naomi aproape în șoaptă.

Urmă o tăcere în mintea mea, după care am auzit o voce, care părea a fi a mea, șoptind *își va reveni*.

M-am cutremurat, ușurată, însă pielea mi se răci rapid. Vocea continuă să-mi șoptească. I-am dat drumul mâinii lui Naomi și am deschis ochii.

Naomi încremenise, cu mâna în aer.

– Ce-ai văzut?

– Își va reveni din febră, i-am împărtășit eu.

Înghiți ușor în sec.

– Într-adevăr?

– Da.

Am zâmbit, însă mi s-a părut un zâmbet încordat.

– O, slavă zeilor! șopti ea, ducându-și degetele la gură. Mulțumesc!

Zâmbetul mi se preschimbă într-o grimasă, și mi-am întors privirea de la ea. Mi-am dres glasul și am apucat pistolul. Abia de-am simțit ceramica rece.

– Claude are din nou probleme cu somnul? mă întrebă Naomi după câteva clipe, cu vocea mai ușurată decât atunci când intrase în odaie.

Recunoscătoare că schimbasesc subiectul, am încuviințat din cap.

– Vrea să fie odihnit pentru Ospetele care urmează.

Naomi ridică din sprâncene.

– Ospetele încep abia peste câteva săptămâni – cel puțin o lună sau cam așa.

I-am aruncat o privire scurtă.

– Vrea să fie *foarte* odihnit.

Naomi pufni.

– Înseamnă că e foarte entuziasmat. Se lăsă pe spate, jucându-se cu un safir agățat pe un lanț de argint subțire pe care-l purta aproape întotdeauna. Și tu? Ești entuziasmată?

Am ridicat din umăr, simțind un gol în stomac.

– Nu prea m-am gândit la asta.

– Dar va fi prima dată când participi la Ospete, nu-i așa?

– Da.

Era primul an în care puteam participa, pentru că trebuia să ai 22 de ani sau să fii căsătorit ca să participi, lucru care nu prea avea logică pentru mine, însă Preaînălții și regele Euros stabileau regulile, nu eu.

– Te așteaptă... un spectacol pe cinste, spuse ea lent.

Am chicotit, întrucât auzisem și eu poveștile.

Se aplecă din nou spre mine, coborându-și vocea:

– Dar vei lua parte la... *festivități*?

– Festivități. Am râs. Ce descriere searbădă!

Zâmbi larg.

– Cum altfel să le spun?

– O orgie?

Își lăsă capul pe spate și râse, un sunet atât de încântător și de contagios. Naomi avea cel mai frumos râs, ceea ce mă făcu și pe mine să zâmbesc larg.

– Nu asta se întâmplă, zise ea.

– Serios? am spus eu sec.

Naomi îmi aruncă o privire voit inocentă, lucru destul de impresionant, de altfel, ținând cont că nu prea putea fi descrisă astfel.

– Ospețele sunt un mod prin care Preaînălții pot să își reafirme dedicarea față de a-i servi pe plebei împărțășind din belșugul lor de mâncăruri și băuturi. Recită doctrina la fel de bine precum ar fi făcut-o orice stareță, împreunându-și cu sfială mâinile în poală. Uneori, băutura abundă, și, cum Preaînălții sunt prin preajmă, s-ar putea să aibă loc anumite *activități*. Atâta tot.

– Ah, da, își reafirmă devotamentul față de plebei, am spus eu ușor sarcastică. Se referea la cea mai înaltă sferă a Preaînălților, cei cunoscuți sub numele de Deminyeni.

Deminyenii nu se nășteau, ci luau ființă formați pe de-a-ntregul și erau veșnici, capabili să manipuleze vremea și chiar și mințile altora. Erau lorzii și doamnele din ierarhia Preaînălților, însă nu erau cei mai puternici Deminyeni. Prinții sau prințesele care domneau peste cele șase teritorii ale regatului Caelum, alături de rege, erau cei mai înspăimântători când venea vorba despre puterea lor. Puteau lua diverse forme, puteau învolbura apele râurilor dintr-o mișcare a mâinii și chiar să pună stăpânire peste sufletul unui plebeu, creând astfel acea creatură înfricoșătoare numită Rae.

Nu se știau prea multe despre ei, cu excepția regelui Euros. Ce naiba, în afară de prințul Rainer de Primvera, nu le știam nici măcar numele. Singurul despre care mai auzisem vreodată, și de obicei doar sub formă de zvonuri, era prințul de Vytrus, care domnea peste Ținutul de Sus, și asta pentru că cei mai mulți erau îngroziți de el. La urma urmei, era cunoscut drept cel care implementa mânia regelui.

Mai că n-am râs în hohote în clipa aceea. Preaînălții erau protectorii țărâmului, dar nu-mi dădeam prea bine seama cum anume ne serveau ei pe noi. Chiar dacă

Preaînălții erau în mare ca niște moșieri absenți care veneau doar când trebuia plătită chiria, controlau tot ce ținea de viața plebeilor – de la cine putea avea parte de educație la cine putea deține pământ sau afaceri. Și părerea mea era că Ospetele erau mai degrabă o modalitate prin care Preaînălții aveau parte de ceea ce își doreau. Și desfrânarea noastră în ce privește tot soiul de lucruri, de la ghiftuitul cu mâncare la desfătutul cu plăcerile pe care ni le ofeream reciproc în timpul Ospetelor, îi *hrănea* pe Preaînălți. Îi întărea. Îi împuternicea. Plăcerea noastră era hrana lor. Forța lor vitală. Ospetele se țineau mai degrabă pentru ei decât pentru noi.

Pentru că erau atât de multe alte moduri în care puteau dovedi că le păsa de noi, plebeii, începând cu a le asigura nevoiașilor mâncare pe tot parcursul anului. Atât de mulți mureau de foame sau își frângeau spinările în mine ori își riscau viața vânând ca să își hrănească familiile, în timp ce aristocrații, adică cei mai înstăriți dintre plebei și Preaînălți, se îmbogățeau și mai mult, iar săracii sărăceau și mai tare. Așa stătuseră lucrurile dintotdeauna și așa avea să fie mereu, indiferent de câte rebeliuni aveau să aibă loc în rândul plebeilor. În schimb, ofereau mâncare o singură dată pe an, când o mare parte din mâncare se irosea în timp ce toată lumea era implicată în acele *activități*.

Însă n-am rostit nimic din toate astea cu voce tare.

Oi fi fost eu nesăbuită, dar nu eram proastă.

– Știi, nu sunt chiar atât de răi, spuse Naomi o clipă mai târziu. Preaînălții, vreau să zic. Știu despre câțiva lorzi și câteva doamne care au intervenit și i-au ajutat pe

cei aflați în nevoie, iar cei din Primvera sunt binevoitori, ba chiar grijulii. Cred că cei mai mulți sunt așa.

M-am gândit brusc la Preaînaltul *meu*, la lordul fără nume care îmi atinsese bărbia și mă întrebase cum mă alesesem cu atâtea vânătăi pe brațe. Nu știu de ce îl consideram al meu. Era limpede că nu era. Poate că Preaînaltii se culcau cu toată rasa plebee, și nu numai, și poate că unii dintre ei chiar revendicau un plebeu ca aparținându-le, cel puțin pentru o vreme, dar ei nu aparțineau niciodată unui plebeu. Atâta doar că nu-i știam numele, și era un obicei straniu care se înfiripase în noaptea aceea.

Sinceră să fiu, mă îndoiam că lordul Preaînalt își dăduse măcar seama că în noaptea aceea îi salvase viața lui Grady. Stăpânul l-ar fi pedepsit pentru că-i întorsese vorba în fața Preaînaltilor și mult prea mulți nu supraviețuiau pedepselor lui.

Mi s-a pus rapid un gol în stomac, așa cum se întâmpla mereu când mă gândeam la Preaînaltul meu, deoarece *știam* că aveam să-l revăd.

Încă nu se întâmplase, și, ori de câte ori mă gândeam la asta, mă cuprindea un amestec de groază și nerăbdare pe care nici măcar nu puteam începe să încerc să-l înțeleg.

Dar poate că Naomi avea dreptate când spunea că mulți dintre ei erau ceea ce pretindeau a fi: protectori ai tărâmului. Archwood propășea în parte datorită celor din Primvera, curtea Preaînaltilor care se afla chiar dincolo de pădurea din afara moșiei, iar Preaînaltul meu *il pedepsise* pe Stăpân. Deși o făcuse într-o manieră destul de brutală, așa că nu eram într-adevăr convinsă că era un bun exemplu de Preaînalt binevoitor și grijuliu.

- Crezi... că vor fi și Deminyeni la Ospete? am întrebat-o eu.

- De obicei, își fac apariția câțiva. Fruntea i se încreți. Ba am văzut chiar și un lord sau doi în trecut. Sper să vină anul ăsta.

În timp ce mă jucam cu pistilul, i-am aruncat o privire.

Îmi zâmbi cu viclenie, răsucind lănțișorul de argint pe după degete.

- Nu e niciodată nevoie să folosești noaptea-lungă cu un Preaînalt, a adăugat ea, referindu-se la o pulbere făcută din semințele unei plante cu flori în formă de trompetă. Planta aceasta puternică, în dozele potrivite, te lăsa amețit și fără prea multe amintiri despre cele petrecute după ingerarea ei. Sunt chiar încântători.

Am ridicat din sprâncene.

- Ce e? replică ea râzând din nou tare, gutural. Știai că Preaînaltii sunt cunoscuți pentru orgasme care pot dura ore întregi, *ore* pe bune?

- Am auzit. Nu eram convinsă dacă era sau nu adevărat, dar orgasme care durau ore întregi suna... intens. Poate chiar puțin dureros.

Își întoarse privirea spre mine.

- Poți atinge un Preaînalt fără... *să știi?*

- Nu știu sigur. M-am gândit la Claude și apoi la lordul meu Preaînalt. Pot atinge un *caelestia* o perioadă scurtă înainte să înceapă să mi se descopere lucruri, dar n-am mai atins un Preaînalt până acum și, oricând sunt întrebată ceva ce are de-a face cu ei, nu simt nimic. Așa că nu știu sigur.

- Ei bine, s-ar putea să merite să afli, îmi spuse ea, făcându-mi cu ochiul.

Am râs, clătinând din cap.

Ea îmi zâmbi larg.

– Trebuie să plec. Allyson a fost foarte împrăștiată în ultima vreme, spuse ea, referindu-se la una dintre cele mai recente adăugiri la moșie. Trebuie să mă asigur că-și păstrează calmul.

– Îți urez succes.

Naomi se ridică râzând, materialul de voal revărsându-i-se în jurul picioarelor. O porni spre ușă, după care se opri.

– Mulțumesc, Lis!

– Pentru ce? am întrebat eu, încruntându-mă.

– Pentru că mi-ai răspuns, spuse ea.

Am privit-o plecând, fără să știu ce să-i spun, însă nu-mi doream mulțumirile ei.

Mi-am ridicat privirea spre ventilatorul care se învârtea lent deasupra mea, și umerii mi se lăsară în jos. Nu o mințisem pe Naomi. Sora ei avea să supraviețuiască febrei, însă prorocirea nu se încheiase acolo. Continuase să-mi șoptească, spunându-mi că moartea o însemnase pe Laurelin. Nu mi-am îngăduit să aflu cum anume sau de ce, dar aveam presentimentul – iar presentimentele mele erau rareori greșite – că nu avea să trăiască până la încheierea Ospetelor.

CAPITOLUL 2

– Ai vrea alt vin, pui?

Degetele mi s-au încordat, după care le-am apăsât pe pielea expusă între două dintre numeroasele șiraguri de nestemate ce-mi împodobeau șoldul. În mod normal, porecla nu mă deranja, însă verișorul lui Claude, Hymel,

se afla foarte aproape de noi, lucru obișnuit, de altfel, din moment ce era căpitanul gărzilor. Chiar și cu spatele la mine, știam că Hymel zâmbea cu superioritate. Era un nemernic, pur și simplu.

Șiraguri subțiri și delicate de diamante ce atârnav de o coroană de crizanteme proaspete mi-au atins obrajii când mi-am întors capul dinspre gloata de dedesubt spre bărbatul de lângă mine.

Baronul de Archwood, cu părul lui închis la culoare, ședea pe ceea ce putea fi descris drept un tron. Unul destul de țițător, în opinia mea. Suficient de mare încât să încapă două persoane pe el și încrustat cu rubine din minele găunoase, costa mai multe monede decât aveau să vadă vreodată cei care excavau după rubine.

Nu că baronul și-ar fi dat seama de asta.

Claude Huntington nu era neapărat un om rău, și aș fi știut dacă ar fi fost, chiar și fără intuiția mea. Întâlnisem suficienți oameni răi din toate clasele încât să nu recunosc unul. Putea avea într-adevăr o înclinație spre nesăbuiță și își îngăduia un pic prea mult să se bucure de plăcerile vieții. Se știa că era îngrozitor dacă îl supărai, era clar răsfățat și, fiind *caelestia*, era egocentric, lucru de așteptat, de altfel. Rareori se întâmpla ca un singur rid de îngrijorare să încrețească pielea ca de alabastru a baronului.

Însă acest lucru se schimbase în ultimele luni. Cuferele nu îi mai erau la fel de pline. Probabil că scaunele odioase și decorul de aur asupra cărora insista Claude, precum și petrecerile și celebrările pe care le dădea aproape în fiecare noapte și de care părea să aibă nevoie pentru a supraviețui aveau de-a face cu asta. Deși acest lucru nu era într-un totu drept. Da, Claude voia să găzduiască

aceste petreceri, dar i se și cerea să o facă – tuturor baronilor li se cerea. La aceste adunări găseai numeroase feluri de plăcere, fie ele stârnite de băutură, mâncare, conversație sau de ce se întâmpla de obicei mai târziu în noapte.

– Nu, am spus eu, zâmbind. Dar drăguț din partea ta să îmi oferi.

Luminile strălucitoare ale candelabrului licăriră pe pielea de pe pomeții lui și de pe puntea nasului. Se putea vedea o urmă de luciu auriu acolo. Nu era vopsea pentru față. Așa era pielea lui. *Caelestia* luceau.

Mă cercetă cu ochii de nuanța încântătoare a sticlei de mare. Claude era într-un totu încântător. Avea mâinile fine, cu o manichiură perfectă, și părul negru ca smoala coafat. Era slab și înalt, cu o conformație perfectă pentru orice modă de care erau obsedați aristocrații la momentul respectiv, și, când zâmbea, putea fi devastator.

Și, preț de o vreme scurtă, îmi plăcuse să fiu devastată de zâmbetul acela. Nu strica nici faptul că îmi fusese mereu extrem de greu să-l simt pe Claude, care era *caelestia*. Abilitățile nu mi se porneau imediat în preajma lui. Îl puteam atinge, chiar dacă doar pentru scurt timp.

– Dar n-ai băut prea mult din vin, spuse el.

Râsetele și conversația din jurul nostru continuară în timp ce aruncam o privire scurtă spre potir. Vinul avea culoarea lavandei care creștea în grădinile de la Archwood și gust de bace îndulcite. Era gustos, iar consumul de vin era încurajat și chiar de așteptat. La urma urmei, alcoolul îmi stârnea plăcere și, în același timp, îmi amorțea abilitățile. Și mai important de-atât era că știam de ce eram concubina preferată a baronului.

Nu avea de-a face cu atractivitatea mea stranie sau cu personalitatea mea. Baronul ne oferea adăpost mie și lui Grady, ne hrănea și ne îngrijea din pricina abilităților mele și a cât de utile îi puteau fi, și mă îngrozea gândul că, în clipa în care nu aveam să mai am un scop, eu și Grady aveam să sfârșim din nou pe străzi, abia ducându-ne traiul, trăind cu un picior în groapă.

Ceea ce nu însemna deloc să trăiești.

– E în regulă, l-am liniștit eu, sorbind foarte puțin din vin, întorcându-mi din nou atenția spre cei de sub estradă.

Sala cea mare decorată cu aur era plină de aristocrați: proprietari avuți de nave și de prăvălii, bancheri și moșieri. Nimeni nu purta mască. Nu era soiul *acela* de petrecere. Nu încă. M-am uitat printre cei de dedesubt după Naomi, pe care o pierdusem din vedere mai devreme.

– Pui? întrebă Claude încet.

M-am întors din nou cu fața spre el. Se aplecă spre mine și îmi întinse mâna. În spatele lui, gărzile lui de corp continuă să privească spre mulțime. Mai puțin Grady. Am întrezărit scurt cum pielea maronie a maxilarului i se încordă. Grady nu era tocmai încântat de baron și de învoiala noastră. Mi-am întors privirea spre baron.

Claude zâmbi.

Proptindu-mă într-o mână în perna de catifea pe care stăteam, m-am aplecat spre el și mi-am sprijinit bărbia în mâna lui. Avea degetele reci, ca întotdeauna. La fel și buzele, pe care și le apropie de mine ca să mă sărute. Am simțit doar o trepidație ușoară în stomac. Înainte,

simțeam mai mult, pe vremea când credeam că îmi acorda atenție pentru că *mă* dorea.

De aceea lui Grady nu-i plăcea învoiala noastră.

Dacă Claude m-ar fi copleșit cu atenție pentru că *mă* dorea, ei bine, lui Grady nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie. Pur și simplu, credea că meritam mai mult. Ceva mai bun. Și nu era ca și cum eu n-aș fi considerat la fel, dar era greu să găsești ceva mai mult și mai bun în vremurile astea. Să avem un acoperiș deasupra capetelor, mâncare în burtă și siguranță și securitate valora mereu mai mult decât ceva mai bun și mai mult.

Își desprinse gura de pe a mea.

– Mă îngrijorezi.

– De ce?

Își trecu degetul mare pe sub buza mea de jos, atent să nu întindă vopseaua roșie.

– Ești tăcută.

Cum să nu fiu, când *mă* aflam pe estradă, unde singurii cu care puteam vorbi erau el și Hymel? Claude pălăvrăgise cu mic și mare în seara aceasta, iar eu aș fi preferat să îmi tai limba decât să vorbesc cu Hymel. Serios. Mai degrabă mi-aș fi tăiat limba și aș fi azvârlit-o spre el.

– Cred că sunt doar obosită.

– De ce ești obosită? mă întrebă el, pe un ton tocmai potrivit de îngrijorat.

– N-am dormit bine.

Un coșmar din trecut mă trezise în noaptea care trecuse, unul care mă năpădise cu amintiri tulburătoare. Visasem că ajunseseam din nou pe străzi, iar Grady se îmbolnăvise de tusea aceea ce-i zguduia tot corpul. Cea pe care încă o auzeam limpede atâția ani mai târziu. Era

un coșmar pe care îl aveam deseori, însă noaptea trecută... fusese prea real.

De aceea îmi petrecusem cea mai mare parte a zilei îngrijind grădina de flori pe care o plantasem pentru mine. Între grădinărit și pregătirile pentru prezența mea în sala cea mare, abia de apucasem să îmbuc ceva, dar în grădina aceea mică nu mă gândeam la trecutul foarte real, la coșmaruri sau la teama că toate aceste lucruri se puteau sfârși în orice clipă.

Drept răspuns, Claude ridică dintr-o sprânceană închisă la culoare.

– Atâta tot, sigur?

Am încuviințat din cap.

Își duse mâna spre părul meu, aranjând unul dintre șiragurile de diamante.

– Începeam să mă tem că ești geloasă.

M-am holbat la el, confuză.

– Știu că în ultima vreme le-am acordat multă atenție celorlalte, zise el, aranjând alt șirag și privind scurt spre mulțime, probabil la Allyson cea cu păr bălai. Îmi făceam griji că ai început să te simți neapreciată.

Am ridicat din sprâncene.

– Serios?

Se încruntă.

– Da.

M-am holbat în continuare la el, dându-mi prea târziu seama că era sincer. Mai că am izbucnit în râs, însă m-am abținut. Nici măcar nu-mi aminteam când fusese ultima oară când Claude mă sărutase scurt sau mă mângâiasse rapid pe posterior, lucru care era în regulă pentru mine.

În mare.

Deși în ultima vreme mă atrăgea cu adevărat destul de puțin, îmi plăcea să fiu atinsă. Dorită. Vrută. Îmi plăcea să ating, chiar dacă doar preț de câteva minute. Și, chiar dacă Claude nu le impunea limite concubinelor lui, lucrurile erau puțin mai complicate în cazul meu. Eram mai degrabă un sfetnic... sau o iscoadă căreia-i acorda uneori atenție.

– Mi s-a spus că nu dormi în odăile altcuiva, adăugă el.

Mă străbătu un val de iritare. Nu-mi plăcea ideea că pune pe cineva să mă supravegheze, dar era și o observație destul de irelevantă.

Claude știa întocmai cât de greu îmi era să fiu intimă cu alții. Cât de neplăcut era pentru mine dacă nu știau, ei bine, care erau riscurile dacă-i atingeam fără să îmi amortesc simțurile cu ceea ce părea a fi o cantitate de băuturi spirtoase egală cu greutatea mea. Și faptul că nu reușeam să îmi amintesc cum era să faci sex și speranța că era plăcut erau la fel de neliniștitoare ca văzutul sau auzitul de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le văd sau aud. Poate chiar mai neliniștitoare.

Totuși, Claude uita cu regularitate lucrurile care nu aveau legătură cu el.

– Nu vreau să te simți singură, spuse el, și vorbea serios.

Așa că i-am zâmbit.

– Nu mă simt.

Claude îmi răspunse iute la zâmbet și se îndepărtă de mine, întorcându-și din nou atenția spre cine știe ce. Îi oferisem ceea ce își dorise: îl asigurase că eram fericită. Își dorea asta pentru că-i păsa, dar și pentru că se temea că, dacă nu eram fericită, aveam să plec. Însă îi oferisem o minciună. Pentru că mă simțeam...

M-am oprit, de parcă asta ar fi putut schimba cumva felul în care mă simțeam.

Am apucat potirul, golind jumătate din vin dintr-o înghițitură, holbându-mă la crăpăturile aurii din podelele de marmură. Minte mi se liniști, preț de doar câteva secunde, însă de atât fu nevoie pentru ca zumzetul de voci să se intensifice. Am închis ochii, am tras adânc aer în piept și mi-am ținut respirația până am retezat toate acele sfori nevăzute care începuseră să mi se formeze în minte.

După câteva clipe, am expirat încet și am deschis ochii. Mi-am aruncat privirea spre mulțime, spre fețele încetoșate, stăpână pe mintea mea.

În fața mea, Hymel se sprijini de estradă și îmi aruncă o privire.

– Ai nevoie de ceva, *pui*?

M-am holbat la rândul meu la el, nelăsând să mi se citească nimic pe chip. Nu-mi plăcea de el, iar singurul motiv pentru care Claude îl tolera era pentru că făcea parte din familie și se ocupa de sarcinile mai puțin plăcute pe care le presupunea guvernarea unui oraș. De exemplu, lui Hymel îi plăcea să fie trimis să adune chiria, mai ales dacă chiriașii nu puteau plăti. Era nenecesar de dur cu gărzile și mă tachina cu orice ocazie care se iva.

Voia să reacționez așa cum o făceam când mă înfuriau alții. Cum zicea Hymel, eram *rea de gură*. Totuși, învățasem să îmi controlez gura. Ei bine, cam în nouăzeci la sută din timp. Dar când eram cu adevărat furioasă? Sau cu adevărat agitată ori înspăimântată? Era singura apărare pe care o aveam.

Doar că, dacă mă gândeam mai bine, nu prea era un mod de apărare. Era mai degrabă o tendință

autodistructivă, pentru că mereu, dar *mereu*, îmi pricinuia necazuri.

Oricum, Naomi îmi spusese cândva că era din cauză că avea probleme în pat, că nu reușea să ajungă la climax. Nu știam dacă era sau nu adevărat și mi se părea ironic că o astfel de ființă putea avea astfel de dificultăți, însă, dintre Preaînălți, *caelestia* erau cei mai asemănători cu muritorii. Nu se îmbolnăveau la fel de des și fizic erau mai puternici. Nu aveau nevoie să se hrănească asemenea Deminyenilor, dar nu erau imuni la boli. În orice caz, mă îndoiam că asta era ceea ce-i motiva răutatea lui Hymel sau că era singurul factor motivator, însă *știam* cu certitudine un lucru despre el.

Hymel avea o cruzime aparte, și asta îl stârnea de fapt. Îmi zâmbi afectat.

– Ești ca un ogar preferat, știi asta, nu? spuse el îndeajuns de încet încât să-l aud doar eu, întrucât Claude era deja atent la unul dintre prietenii lui apropiați. Cum te pune să șezi la picioarele lui.

Știam asta.

Dar preferam să fiu un ogar favorizat decât unul hămesit și muribund.

Doar că Hymel n-ar fi înțeles asta. Cei care nu fuseseră niciodată nevoiți să se întrebe când aveau să aibă burțile pline din nou sau dacă șobolanii care le mișunau noaptea prin păr erau purtători de boli nu aveau idee de ce era în stare o persoană ca să aibă ce mânca și unde să se adăpostească.

Prin urmare, părerile lui și cele ale altora ca el nu însemnau nimic pentru mine.

Așa că am zâmbit, ducând potirul la buze, și am sorbit din nou din el, mult mai puțin ca înainte.

Hymel miji ochii, dar apoi își întoarse privirea dinspre mine. Se încordă. I-am urmărit privirea. Un bărbat înalt, elegant se desprinsese din mulțime. L-am recunoscut.

Ellis Ramsey se apropie de estradă, îndreptându-se spre baron. Magnatul transporturilor din orașul învecinat Newmarsh se opri și făcu o plecăciune adâncă în fața baronului.

– Bună seara, baronule Huntington.

Claude încuviință din cap și întinse brațul spre unul dintre scaunele goale aflate de cealaltă parte a lui.

– Dorești niște vin?

– Mulțumesc, dar nu va fi nevoie. Nu vreau să vă acaparez prea mult din timp în seara asta. Ramsey afișă un zâmbet încordat care nu atenuă câtuși de puțin duritatea trăsăturilor lui, și se așeză pe scaun. Aduc vești.

– Ah, da? murmură Claude, aruncându-mi o privire scurtă.

Dură foarte puțin, însă am observat-o.

– Ținutul de Vest, spuse el. S-a întâmplat... ceva.

– Ce anume? întrebă Claude.

Ramsey se aplecă spre baron.

– Se zvonește că curtea Ținutului de Vest nu se înțelege cu regele.

Coborând potirul, mi-am ciulit numaidecât urechiușele și mi-am deschis simțurile. Într-o încăpere cu atâția oameni, trebuia să am grijă să nu fiu copleșită. M-am concentrat doar asupra lui Ramsey, creând un fir imaginar în mintea mea, o funie care mă conecta direct cu el. Putea fi dificil să înțelegi gânduri; uneori, azeam mai degrabă o serie de cuvinte care fie se potriveau cu ce zicea o persoană, fie erau într-un totul diferite. În orice caz, îmi lua mereu o clipă până reușeam să mă orientez, să

descifrez ce auzeam spus cu voce tare și ce anume nu era rostit.

- Nu mă prea interesează zvonurile, răspunse Claude.
- Cred că acesta vă va interesa.

Ramsey își coborî vocea, iar eu am auzit în gând: „Mă îndoiesc că te interesează orice nu își desface picioarele și nu e ud“. Mi-am dat ochii peste cap.

- Doi cancelari au fost trimiși la Visalia în numele regelui, raportă Ramsey, referindu-se la mesagerii plebei care mijloceau între rege și cele șase curți. Se pare că a fost o problemă cu vizita lor, întrucât au fost trimiși înapoi la Maiestatea Sa... Negustorul făcu o pauză dramatică, apoi adăugă: În bucăți.

Abia de-am reușit să îmi înăbuș icnetul. Aș zice că a fi trimis oriunde în bucăți era mai mult decât o problemă.

- Ei bine, asta e îngrijorător.

Claude sorbi prelung din vin.

- Mai e ceva.

Claude apucă mai strâns paharul.

- Abia aștept să aud.

- Prințesa Visaliei și-a construit o prezență puternică de-a lungul graniței dintre Ținutul de Vest și Ținutul de Mijloc, îi împărtăși Ramsey, gândurile lui reflectând lucrurile pe care le rostea. Alte zvonuri, dar se crede că și acestea sunt adevărate.

- Și această prezență puternică? întrebă Claude, privind la mulțimea de sub el. E vorba despre micul ei stindard?

- Al ei și al Cavalerilor de Fier, din câte am auzit.

Ramsey se foi, proptindu-și mâna mare pe genunchi.

Am așezat surprinsă potirul pe o tavă. Cavalerii de Fier, un grup de plebei rebeli care aduceau mai degrabă a

invadatori decât a cavaleri, stârniseră probleme în toate orașele de frontieră din Ținutul de Mijloc și Ținutul de Jos în ultimul an. Din ce știam, voiau ca regele Preaînalt să fie înlocuit cu unul plebeu și, chiar dacă nu prea acordam atenție politicii, decât dacă era musai să o fac, știam că aveau parte de tot mai mult sprijin în întregul regat Caelum. Era cam greu să nu fie așa, ținând cont de faptul că știam oameni care credeau că Beylen, comandantul Cavalerilor de Fier, ar fi putut aduce schimbări în bine în ținut, însă nu pricepeam cum ar fi fost posibil acest lucru dacă își uneau forțele cu Preaînălții din Ținutul de Vest.

Claude își trecu degetul mare peste bărbie.

- Și au ajuns în Ținutul de Mijloc?
- Din câte am auzit, nu.
- Și Beylen? întrebă Claude. A fost văzut?
- O altă întrebare la care nu pot răspunde, zise Ramsey, gândind în același timp: „Dacă îl vede cineva pe nenorocit, moartea se va alege de el“.

Gândul acela fu ușor neliniștitor, pentru că îmi lăsă impresia că moartea lui Beylen ar fi fost tulburătoare. Cavalerii de Fier deveneau tot mai populari în rândul plebeilor, dar, de obicei, cei înstăriți nu voiau ca acesta să reușească, întrucât ar fi primejduit starea curentă a lucrurilor.

– Însă Archwood se află la ceva depărtare de graniță. Vom avea parte măcar de un avertisment în cazul în care Cavalerii de Fier ajung în ținuturile noastre. Dar dacă trec de orașele de frontieră? Atunci, nu ar mai fi o rebeliune.

- Nu, murmură Claude. Ar fi un act de război.

Mi-am simțit pieptul mult prea încordat când am întrerupt legătura pe care o făurisem cu magnatul. M-am uitat scurt la Grady, apoi la mulțime. Nu mai avusesem parte de războaie de mult, de la Marele Război, care avusese loc cu 400 de secole în urmă și care nimicise aproape în întregime tărâmul.

– Nu cred că se va ajunge la asta, spuse Ramsey.

– Nici eu, încuviință Claude lent. Îți mulțumesc pentru informații. Se lăsă pe spate în scaun. Voi păstra tăcerea până vom ști mai multe lucruri cu certitudine, ca să nu stârnim panică.

– De acord.

Baronul rămase tăcut, în timp ce Ramsey se ridică și coborî estrada. Magnatul transporturilor se pierdu în mulțime când Claude se întoarse spre mine.

– Ce știi?

Și iată în ce consta esența învoielii noastre. Iată cum îi eram de folos. Uneori, aflam despre viitorul altcuiva sau ascultam gândurile altui baron, dacă punea ceva la cale sau dacă venea la Archwood fără intenții ascunse. Uneori, era nevoie de o abordare mai... interactivă ca să aflu.

Dar nu și de data asta.

De cum mă întrebă, mă străbătu un fior rece. Senzația aceea de răceală mi se opri între omoplați. Mi se puse un nod în stomac când mi-am dus mâna sub părul închis la culoare greu și lung și am atins locul din spatele urechii stângi, unde aveam senzația că cineva depusese un sărut rece. În învălmășeala de gânduri, am auzit un avertisment.

„*Vine!*“

CAPITOLUL 3

Durerea surdă de cap pe care o simțeam ori de câte ori mă aflam în preajma atâtor oameni se mai liniști doar când m-am întors în odăile mele. Eram obosită, însă mintea îmi era mult prea agitată ca să mă gândesc măcar la somn când am intrat în odaia pentru îmbăiat.

Mi-am spălat iute vopseaua de pe față și mi-am împletit părul. După ce mi-am luat cămașa de noapte pe mine, am îmbrăcat un halat subțire cu mâneci scurte, care se lega în talie, și m-am încălțat cu o pereche de ghete cu talpa subțire. M-am strecurat pe ușile dinspre terasă, pășind în aerul nocturn umed, și am străbătut curtea interioară îngustă, ajungând la peluza din spate. Luna plină strălucitoare își revărsa lumina argintie peste iarbă și cărarea de piatră, iar eu n-am încercat să-mi ascund mișcările de cei care patrulau pe zidurile conacului, în depărtare. Baronul știa foarte bine că mă plimbam noaptea și nu avea nici o problemă cu asta.

În timpul zilei, oamenii din oraș intrau deseori pe moșie ca să se plimbe prin grădină, dar la ora aceasta târzie era o oază de liniște și pace. Nu se putea spune același lucru despre interiorul vilei, unde petrecerea abia ce începea în sala cea mare. Aristocrații nu știau că urma să vină ceva.

Că urma să vină *cineva*.

Stomacul mi se strânse de parcă ar fi fost plini de șerpi. Oare fusese un avertisment în legătură cu Cavalerii de Fier – cu comandantul lor? Era singurul lucru care ar fi avut sens, dar oare de ce ar fi colaborat Cavalerii de Fier cu prințesa Visaliei?

Dar să încerc să văd viitorul când erau implicați Deminyeni era aproape la fel de inutil ca încercarea de a vedea ce avea să îmi aducă viitorul. Așa-numitele mele daruri nu erau de ajutor când nu auzeam sau nu vedeam nimic sau când aveam parte doar de impresii vagi.

M-am gândit la reacția lui Claude la premoniția pe care o avusesem. Baronul tăcuse, după care decisese că regele Euros avea cu siguranță să facă ceva pentru a preveni ca orice răzvrătire politică ce avea loc între Coroană și Ținutul de Vest să afecteze și Ținutul de Mijloc. Starea lui de spirit se îmbunătățise atunci, însă a mea se înrăutățise, pentru că nu reușeam să mă gândesc la altceva în afară de Astoria, cândva orașul măreț situat la granița dintre Ținutul de Mijloc și Ținutul de Vest. Se spunea despre el nu doar că era locul nașterii lui Vayne Beylen, ci și un refugiu pentru cei care voiau să se alăture rebeliunii.

Regele Euros aprobase distrugerea Astoriei, iar prințul de Vytrus înfăptuise mânia regelui. Mii de oameni fuseseră strămutați, și numai zeii știau câți fuseseră uciși. Tot ce reușise devastarea aceea fusese să creeze și mai mulți rebeli.

Așa că nu mă simțeam deloc ușurată la gândul că regele avea să se implice în asta.

Am oftat când am trecut pe lângă clădirile închise la culoare în care își petreceau zilele fierarul conacului și alți muncitori, iar în fața mea începură să prindă contur grajdurile. Am zâmbit larg când l-am zărit pe Gerold, unul dintre grăjdari, moțâind proptit de zid, cu picioarele larg depărtate în fân. Am zâmbit larg când am văzut sticla de whisky goală dintre picioarele lui. Gerold nu avea să se trezească prea curând.

Am trecut pe lângă mai multe boxe și m-am îndreptat spre partea din spate, unde o iapă neagră frumoasă dumica o gustare târzie de lucernă în lumina felinarelor. Am râs pe sub mustață.

– Iris, cum se face că mereu mănânci ceva?

Iapa pufni, și urechile-i zvâcniră.

Am zâmbit și mi-am trecut mâna peste blana-i lucioasă. Iris era unul dintre numeroasele daruri primite de la Claude. Era singurul cal pe care-l avusesem vreodată și era darul meu preferat dintre toate lucrurile pe care mi le făcuse cadou, chiar dacă... nu mi se părea că îmi aparținea cu adevărat.

Nimic din Archwood nu părea să-mi aparțină cu adevărat, nici măcar după șase ani. Toate mi se păreau încă temporare și primite cu împrumut. Încă aveam impresia că totul îmi putea fi luat în orice clipă.

Am apucat o țesală și m-am apucat să-i periez coama, începând cu partea inferioară a șuvițelor, periind în jos. În afară de grădină și de bucățița de pământ pe care o cultivasem pentru mine de-a lungul anilor, grajdurile erau singurul loc în care mă simțeam... nu știu. Împăcată? Unde găseam plăcere în simplitatea gestului de a o îngriji pe Iris? Credeam că era din pricina sunetelor: nechezatul ușor al cailor și târșăitul copitelor pe podeaua presărată cu paie. Chiar și a mirosurilor, deși mai puțin atunci când grajdurile nu erau curățate. Dar îmi plăcea locul și aici îmi petreceam o mare parte din timpul meu liber. Însă grajdurile nu îmi reduceau la tăcere intuiția. Doar cantitățile mari de alcool și vâratul mâinilor în pământ reușeau să facă asta. Totuși, îmi aduceau plăcere, lucru important și pentru mine, și pentru Preaînălți.

Am strâmbat din nas. Nu aveam idee cum... reușeau să se hrănească din noi, când nu era nici unul prin preajmă. Cel puțin, din câte îmi dădeam seama. Presupuneam că nu trebuia să știm astfel de lucruri și că probabil era mai bine pentru mine dacă nu înțelegeam.

În timp ce-i periam coama lui Iris, partea războinică din mine preluă controlul, partea aceea care învățase să se aștepte la rău și să se teamă de ce putea fi mai rău în orice situație. Oare ce s-ar întâmpla dacă răzvrătirea din vest ar ajunge în Ținutul de Mijloc? La Archwood? Stomacul mi se strânse de groază.

Toate orașele în care locuiserăm eu și Grady înainte să ajungem la Archwood se contopeau într-un singur coșmar. Făceam rost de bani în orice mod posibil. Acceptam orice slujbă pentru care erau angajați oameni de vârsta noastră și recurgeam la hoție când nu găseam de lucru. Nu aveam nici un plan de viitor, nu cu adevărat. Cum să avem, când ne petreceam fiecare minut din zi supraviețuind și concentrându-ne pe *cum să nu? Cum să nu flămânzim. Cum să nu fim prinși. Cum să nu sfârșim victimele numeroșilor prădători. Cum să nu ne îmbolnăvim. Cum să nu ne dăm bătăuți?* Pe toți zeii, asta era cel mai greu când nu sperai cu adevărat la mai mult decât aveai, deoarece sfârșeam inevitabil la fel ca la început.

Fugind.

Scăpând.

Eu și Grady fugiserăm din Union City în noaptea în care Preaînălții veniseră la orfelinat, furișându-ne într-una dintre diligențele care plecau din Ținutul de Jos. Fusesem convinsă că reușisem să scăpăm. Și era oarecum amuzant, într-un fel trist, oarecum tulburător, să mă

gândesc la cât de speriată fusesem în noaptea aceea, la cât de tare mă temusem că Preaînălții aveau să descopere că eram diferită și să mă ia cu ei. Să mă rănească. Sau chiar să mă ucidă. Nici până în ziua de astăzi nu știam de ce mă temusem atât de tare de asta. Preaînălții nu erau câtuși de puțin interesați de niște orfani păduchioși. Nici măcar de una a cărei intuiție o avertiza de intențiile altora sau îi îngăduia să vadă viitorul.

Însă, din noaptea aceea, nu făcuserăm decât să fugim la nesfârșit, și, dacă Archwood s-ar fi prăbușit, aveam să ne întoarcem la viața aceea, iar eu... Mâna îmi tremură. Acest lucru mă îngrozea mai tare ca orice altceva – chiar mai mult decât păianjenii și alte târătoare înfiorătoare. Doar gândul la asta îmi crea impresia că plămânii mei nu mai aveau putere și că eram pe punctul de-a nu mai putea respira.

Aș fi făcut orice ca să mă asigur că nu avea să se întâmple una ca asta. Că eu și Grady nu aveam să ne zbatem din nou să supraviețuim tuturor acelor potențiale situații de *cum să nu*.

Dar, pe când am început să-i perii coada lui Iris, un sentiment mult prea cunoscut de singurătate, încărcat de nerăbdare și sufocant, se așternu peste mine ca o pătură aspră. Erau lucruri mult mai importante în privința cărora ar fi trebuit să-mi fac griji în clipa de față, dar puține sentimente erau mai rele ca singurătatea. Sau poate că nu exista nici unul și singurătatea era cel mai rău dintre ele, pentru că era atotpătrunzătoare, greu de alungat, chiar și atunci când nu erai singur, și se străduia din răspuțeri să te convingă că mulțumirea și bucuria erau posibile.

Însă era o minciună.

Când îți petreceai cu adevărat cea mai mare parte a timpului singur? Când *trebuia* să o faci? Și nu pentru că *voiai* să o faci? Nu exista nici o bucurie pe care să o descoperi. Iată care era viitorul meu. Oricât de îndelungat ar fi fost el. Însă viitorul nu avea să fie diferit, indiferent că aveam să mă aflu aici sau în altă parte.

Singurătatea aceea avea să continue.

Întunecimea gândurilor mele mă apăsă în timp ce o țeșalam pe Iris. Am expirat enervată. Trebuia să mă gândesc la altceva...

„*Ascultă!*“

Am încremenit brusc. Încruntată, m-am întors și am privit spre culoarul umbrat al grajdului, auzind doar sunetele scoase de ceilalți cai și sforăitul ușor al lui Gerold. Mâna mi se încordă pe țeșală, și mă străbătu un sentiment acut de vigilență. Nu era un fior de neliniște, ci era diferit. Apăsarea pe care o simțeam între umeri era cu totul diferită. O intuiție pe care o urmam, oriunde mă ducea. Sau, mai precis, era o *poruncă*.

Curioasă, am ieșit din boxă, lăsându-mă îndrumată de intuiția mea. Învățasem cu mult timp în urmă că nu aveam să mă odihnesc prea mult dacă chiar reușeam să o ignor, lucru de care eram rareori în stare oricum.

M-am îndreptat cu pași silențioși spre partea din spate a ușii, unde ușile erau întredeschise. Chiar pe când am dat să deschid ușa, am auzit voci.

– Te-ai ocupat de el? se auziră cuvintele înăbușite dinspre pădure. Vocea mi se păru cunoscută. Și ești convins că nu l-ai încurcat cu unul din Primvera?

Mi se tăie răsuflarea. Dacă *lucrul* despre care vorbeau putea fi confundat cu cineva din Primvera, atunci se refereau la un Preaînalt și cel mai probabil că era un

Deminyen, pentru că nu locuiau în orașe de plebei, ci la curțile lor.

– Cum crezi c-am știut ce era în primul rând? L-am văzut și mi-am amintit cum se zicea că trebuie s-arate, răspunse o altă voce, pe care am recunoscut-o numaidecât din pricina tonului unic, aspru. Un gardian căruia i se zicea Mickie, dar pe care știam că îl chema, de fapt, Matthew Laske și care era... ei bine, neplăcut. Se număra printre gardienii care îl ajutau cu nerăbdare pe Hymel când trebuiau să adune chiriile. E cel pe care ne-a pus Muriel să-l așteptăm. Sunt convins, Finn.

Un alt gardian de-al lui Claude. Un tânăr cu părul închis la culoare care zâmbea mereu când îl vedeam, ba încă avea un zâmbet plăcut.

Știam că n-ar fi trebuit să trag cu urechea. Rareori ieșea ceva bun din asta, dar totuși am făcut-o, deoarece o senzație de apăsare mi se puse între omoplați și începu să mă furnice. Am străbătut distanța de circa treizeci sau șaiszeci de centimetri până la peretele comun și m-am lipit de el. Nesigură de motivul care mă împingea să fac asta sau de lucrurile pe care le percepea intuiția mea, m-am supus imboldului și am ascultat.

– Și, pe lângă că arăta întocmai cum ne-a zis Muriel, dacă ar fi fost într-adevăr din Primvera, mă îndoiesc c-ar fi dat târcoale cârciumii Twin Barrels, continuă Mickie, referindu-se la una dintre tavernele depravate din Archwood. Fusesem acolo o dată sau de două ori cu Naomi. N-aș fi zis că era un loc în care un Preaînalt și-ar fi petrecut în mod normal timpul. Oricum, l-am dus în hambarul lui Jac.

– Îți bați joc de min'? întrebă Finn apăsător. L-ai dus în hambarul lui? Când Jac e plecat să și-o tragă în țânșpe

feluri?

Am ridicat din sprâncene. Nu știam pe nimeni pe care să-l cheme Muriel, dar știam cine era Jac. Un fierar, fierarul văduv care urma să-l înlocuiască pe fierarul personal al baronului. Uneori, ajuta când cel al baronului rămânea în urmă. La fel și Grady, care avea o îndemânare firească de necrezut pentru forjarea metalului.

– Nu te uita așa la min', mârâi Mickie. Porter s-a asigurat că n-o să se trezească prea curând, zise el, vorbind despre proprietarul cârciumii. L-a servit cu specialitatea casei, spuse gardianul, chicotind. E praf! Și, la ce-am băgat eu în el, n-o să-și mai revină. Nu se duce nicăieri. O să fie acolo, așteptându-ne să ne ocupăm de el în câteva ore, după ce Jac termină cu distracția.

Am simțit un gol în stomac, iar senzația de furnicături dintre omoplați se intensifică. Fără să-i văd, nu le puteam pătrunde gândurile, însă intuiția mea umplea deja golurile din discuția lor, iar inima începu să-mi bată mai repede.

– Tre' să recunosc că-s al naibii de ușurat c-am avut dreptate în privința lui și nu l-am ucis pe unul de-al nostru, zise Mickie și râse din nou răgușit. Porter a pus atât de mult pătrunjelul-câinelui în whiskyul pe care i l-a servit, că, de era plebeu, l-ar fi secerat de viu pe loc, chiar și după o înghițitură sau două.

Pătrunjelul-câinelui, cunoscut și sub numele de cucută, putea avea întocmai efectele de care zicea Mickie, în funcție de cantitatea ingerată.

Mi se strânse inima în timp ce țineam țesala lui Iris la piept, pentru că știam ce avea să se aleagă de Preaînaltul cu pricina.

– Dacă te îngrijorează atât de tare c-o să scape, zise Mickie, pot să mă-ntorc și să mai vâr o țepușă în el.

Mi se făcu brusc greață. Înfingeau *țepușe* într-un Preaînalt? Zeilor mari, era... îngrozitor, însă trebuia să mă opresc din ascultat și să încep să mă prefac că nu auzisem nimic. Nu mă privea.

– Avem nevoie de el în viață, sau ai uitat cumva? se răsti Finn nerăbdător. Dacă folosești prea multe, n-o să ne fie de folos.

Nu m-am îndepărtat.

– O s-așteptăm pân' se trezește Jac în zori, zise Finn. El știe cum să-i dea de veste lui Muriel. Am luat o sticlă cu licoare bună din pivnița baronului, zise el, cu voce tot mai slabă. Și mergem la Davies...

M-am străduit să mai aud ce ziceau, dar se îndepărtaseră prea mult. Auzisem oricum suficient. Capturaseră un Preaînalt, și îmi venea în minte un singur motiv pentru care cineva ar fi făcut ceva atât de prostesc: pentru a recolta *părțile trupești* ale Preaînaltului ca să le folosească în magia neagră. Gura mi se uscă. Zeilor mari, nu știam că se întâmplau astfel de lucruri în Archwood, și oare nu era ăsta un gând nespus de naiv? Bineînțeles că piața-fantomă exista pretutindeni, în fiecare oraș din fiecare teritoriu, propășind oriunde exista disperare.

Am închis ochii, iar senzația de furnicături dintre omoplați se preschimbă într-o încordare ce îmi cuprinse mușchii de-a lungul șirei spinării. Nu era problema mea.

Însă stomacul mi s-a strâns când m-am întors și m-am urnit din loc. Senzația de apăsare se mută, oprindu-mi-se în piept, iar în minte am auzit vocea aceea enervantă șoptind „*M-am înșelat*“. Preaînaltul era, de fapt, problema mea. Senzația de încordare se intensifică, făcându-mi

stomacul să mi se strângă și mai tare. Și nu era doar problema mea, ci a Archwoodului. Preaînălții distruseseră cartiere întregi ca să-i scoată la iveală pe cei despre care se credea că erau implicați în magia neagră. Orașe fuseseră distruse.

– Dar nu e problema *mea*, am șoptit eu. *Nu e.*

Însă imboldul acela de netăgăduit de a interveni, de a-l ajuta pe acest Preaînalt era la fel de puternic precum orice altă senzație pe care o avusesem în viață. Poate chiar mai puternic.

– Fir-ar, am mârâit eu.

M-am întors și m-am dus degrabă spre boxa lui Iris, tivul mantiei lovindu-mi-se de ghete. Să merg la vilă nu era o opțiune. Baronul ar fi fost într-un totu înutil la ora asta din noapte, și nu voiam să-l implic pe Grady în asta, în caz că avea să iasă prost.

Lucru foarte probabil, de altfel.

Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Am apucat căpăstrul de pe perete.

– Îmi pare rău, fetițo, știu că e târziu, am zis, iar iapa își întoarse capul și îmi adulmecă mâna. Am scărpinat-o pe după ureche, apoi i-am pus căpăstrul și am apucat frâiele. O să ne ocupăm de asta cât de repede putem.

Iris mișcă din cap, iar eu am luat-o drept încuviințare, când, de fapt, probabil era enervată că o întrerupsesem.

Nu voiam să irosesc timpul cu șaua, însă nu călăream suficient de bine ca să plec fără ea. Așa că mi-am luat câteva minute ca să o montez, verificând de două ori că o fixasem corect, așa cum îmi arătase Claude. Mai bine o întârziere de cinci minute decât un gât frânt.

Am apucat oblâncul și m-am săltat în șa. Probabil că făceam o greșală uriașă îndrumând-o pe Iris să iasă din

boxă și iuțind repede pasul, însă, în timp ce goneam pe peluză, am înțeles că nu mă puteam întoarce. Nu când fiecare părticică din ființa mea mă mâna înainte. Nu avea importanță că nu cunoșteam motivul. Sau riscurile.

Trebuia să-l salvez pe Preaînalt.

„Ce faci?”

„Ce naiba faci?”

Am revenit mereu la întrebarea aceasta sau la un soi de variație a ei în timp ce am străbătut călare străzile întunecate și umede de la ploaie din Archwood, îndreptându-mă spre ceea ce speram că era forgeria, ghidată doar de intuiția mea. Era o întrebare la care nu puteam răspunde. Poate că eram o războinică, însă asta nu mă oprise din a face alegeri extraordinar de proaste în viață, însă ceea ce făceam acum era, probabil, unul dintre cele mai nesăbuite și mai prostești lucruri din viața mea, și făcusem lucruri cu adevărat stupide. Cum se întâmplase nu demult, când încercasem să gonesc un mic șarpe-jartieră dintre flori, în loc să fac ceea ce ar fi fost rezonabil și să-l las pur și simplu în pace. M-am ales cu o mușcătură frumușică la deget în loc de o mulțumire. Sau când eram mai mică și am sărit pe fereastra unui orfelinat ca să văd dacă pot zbura. N-am idee cum de nu mi-am rupt vreun oscior atunci. Erau multe, foarte multe alte exemple asemănătoare.

Însă ceea ce făceam acum era mai mult decât nesăbuință. Era o nebunie. Preaînaltii erau periculoși, iar acesta se putea întoarce cu ușurință împotriva mea, așa cum o făcuse și afurisitul ăla de șarpe-jartieră. Și exista riscul să fiu prinsă de cei care-l drogaseră pe Preaînalt. Fără îndoială că gardienii care păzeau porțile vilei mă

văzuseră ieșind. Avusesem gluga mantiei trasă pe cap, dar o puteau recunoaște pe Iris. Asta în sine nu ar fi stârnit suspiciuni, dar fusesem văzută și puteam fi identificată. Și cine știe câți alți gardieni erau implicați în asta? Într-un fel, Claude era protectorul meu, dar oamenii care ar captura un Preaînalt nu erau genul care să se teamă de mânia unui baron. Și dacă afla Grady? Cu siguranță avea să-și iasă din minți. Sau avea să creadă că îmi pierdusem eu mințile, și, sinceră să fiu, se prea poate să fi fost așa.

Ținându-mi gluga pe cap, am încetinit când am trecut pe lângă fațada întunecată a forgeriei. Am mânat-o pe Iris spre intrarea pe o uliță îngustă, iar ea începu numaidecât să țopăie agitată. Ceva mic cu gheare și o coadă scârboasă trecu iute cărarea, făcându-mă să-mi înăbuș un țipăt.

La naiba! Uram șobolanii mai mult decât uram păianjenii.

– Să ne prefacem că a fost un iepuraș, i-am șoptit eu lui Iris.

Iapa fornăi drept răspuns în timp ce străbăteam ulița, improșcând cu apă și cine știe ce altceva. Îi datoram lui Iris o spălare pe cinste după asta și poate un măr și un morcov.

Trecând pe lângă standuri cu unelte metalice pe jumătate terminate, am văzut hambarul despre care vorbise Mickie. Se afla lângă lizieră. Nu se zărea nici un semn de viață în afara lui, iar printre crăpăturile ușilor pătrundea doar lumina slabă de la un felinar sau de la o lumânare. Am înghiontit-o pe Iris până dincolo de hambar, în pădure, care-i oferea întrucâtva adăpost, ascunzând-o în același timp vederii. Am descălecat, aterizând cu un mormăit. Ținând de frâie, le-am legat de

un copac din apropiere, lăsându-i suficient spațiu de mișcare.

– Nu mânca tot ce vezi, am avertizat-o eu, mângâind-o pe bot. Nu voi lipsi mult.

Iris se puse numaidecât pe păscut.

Oftând, m-am întors din nou spre hambar și am pornit-o înainte, spunându-mi că aveam să regret asta.

Nu aveam nevoie de daruri speciale ca să-mi dau seama de asta, dar am străbătut iute peticul de pământ bătătorit scaldat în lumina lunii și am ajuns în lateralul hambarului. M-am sprijinit de lemnul degradat, m-am ridicat pe vârfuri și m-am holbat prin ferestre. Erau prea înalte ca să văd cu adevărat ceva în afară de strălucirea gălbuie slabă, însă îmi puteam auzi doar bătăile puternice ale inimii.

Nici Mickie, nici Finn nu menționaseră că Preaînaltul ar fi fost păzit de cineva, așa că nu credeam că se mai afla altcineva în hambar. Am mai așteptat câteva momente, după care m-am dus tiptil după colț. Am ajuns la uși, deloc surprinsă să descopăr că nu erau încuiate.

Mick nu era tare isteț de felul lui.

Spunându-mi încă o dată că era o greșeală uriașă, mi-am vârât degetele înmănușate între uși. Am ezitat, după care le-am deschis lent, înfiorându-mă când balamalele scârțâiră mai tare decât podeaua din odăile mele. M-am încordat, aproape așteptându-mă să se năpustească cineva asupra mea.

Nu o făcu nimeni.

Un strat subțire de broboane de sudoare îmi acoperi fruntea când m-am strecurat prin deschizătură și am închis ușa în urma mea. Privind peste umăr, mi-am trecut mâinile peste uși, uitându-mă rapid la primele

două boxe întunecoase din față de pe culoarul central. Am găsit încuietoarea și am tras-o, dându-mi seama că lumina venea din spate.

Am înaintat pe culoar, punându-mi o altă întrebare pertinentă. Ce zeilor aveam să fac eu cu Preaînaltul? Dacă era inconștient, mă îndoiam că l-aș fi putut mișca. Probabil ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să pornesc în călătorie.

Nu credeam că voisem vreodată să îmi trag una mai mult decât îmi venea s-o fac în clipa aceea.

Pe când m-am apropiat de capătul culoarului, inima îmi era ca o mingiuță de cauciuc, ricoșând din coaste. Lumina lămpii se revărsa slab dintr-o boxă din stânga mea. Ținându-mi răsuflarea, am ajuns lângă ea și am privit înăuntru.

Când m-am holbat în ea, tot corpul mi se încordă, și mi-am dorit să pot nega ceea ce vedeam.

Un bărbat era întins pe o masă de lemn. Dezbrăcat până la mijloc. Țepușe de un alb lăptos îi erau înfipse adânc în antebrate și coapse, iar una îi ieșea din centrul pieptului gol, poate la vreo doi sau cinci centimetri de inimă. Știam din ce erau făcute, chiar dacă doar auzisem despre ele. *Lunea* era singura piatră care putea străpunge pielea unui Preaînalt, iar plebeilor le era interzis să posede așa ceva, dar puteam pune rămașag că lamele se numărau printre lucrurile vândute în piețele-fantomă.

Scârbită, mi-am ridicat privirea spre capul care îi era întors într-o parte. Chipul îi era acoperit de păr castaniu-auriu.

Mă străbătu o senzație stranie, ca un vâjâit, când am înaintat, abia simțindu-mi picioarele când mi-am coborât privirea spre pieptul lui. Respira, abia-abia. Nu-mi

dădeam seama cum de reușea, la cât sânge îi curgea din răni. Atât de mult roșu. Dâre stacojii îi creștau pieptul, curgând în șiroaie care îi urmau... liniile destul de bine definite ale pieptului și abdomenului. Pantalonii îi erau croiți dintr-un soi de piele moale și îi atârnavu îndejuns de jos pe șolduri, încât îi puteam vedea mușchii de-o parte și de cealaltă a șoldurilor și...

În regulă, ce naiba făceam? De ce mă holbam *atât* de intens la un bărbat care zăcea inconștient, tras în țeapă pe o masă de lemn?

Era ceva în neregulă cu mine.

Multe lucruri erau în neregulă cu mine.

– Bună, am cârâit eu, bâlbâindu-mă ușor, după care m-am înfiorat când mi-am auzit vocea.

Nici o reacție.

Nici măcar nu știam de ce mă așteptam la o reacție, la rănilor pe care le avea. Nici nu prea înțelegeam cum de Preaînaltul mai respira. Cum de mai sângera. Da, erau aproape indistructibili în comparație cu muritorii, dar rănilor acestea... erau semnificative.

Am atins cu vârful gheții ceva de pe podea. Mi-am coborât privirea, cu maxilarul încleștat. O găleată. Găleți, de fapt. Mi-am ridicat privirea spre masă. Caneluri înguste sculptate în lemn colectau sângele care se scurgea din el, conducându-l spre gălețile de dedesubt.

– Zeilor mari, am scrâșnit eu, și stomacul mi se strânse în timp ce mă holbam la găleți. Sângele avea să fie vândut pentru a fi folosit în magia neagră, alături de alte părți din corpul Preaînaltului. Chiar nu știam dacă astfel de lucruri funcționau când erau folosite de o vrăjitoare, dar, câtă vreme oamenii credeau în poțiuni și vrăji, avea să existe cerere pentru ele.

Mi-am smuls privirea de la găleți și m-am gândit că trebuia să-l trezesc cumva. M-am holbat la țepușa din pieptul lui.

Intuiția îmi zise ce trebuia să fac. Să scot țepușele, începând cu cea din pieptul lui. Am înghițit din nou în sec, cu gâtlejul uscat, și mi-am ridicat privirea. Capul îi era în continuare întors în cealaltă parte, dar acum, că eram mai aproape de el, puteam distinge o decolorare a pielii pe lateralul gâtului. M-am uitat mai îndeaproape: ba nu, nu era o decolorare, ci... un tipar *în* pielea lui, unul care aducea a viță-de-vie. Era de un maroniu roșiatic, spre deosebire de nuanța nisipie pe care o avea restul trupului lui, iar modelul acela șerpuit, aproape involburat, mi se păru familiar, deși nu credeam că mai văzusem vreodată așa ceva.

M-am uitat din nou spre țepușa de *lunea* înfiptă în pieptul lui și am întins mâna spre ea, dar m-am oprit când mi-am ridicat privirea spre șuvițele umede de păr ce-i acopereau fața. Inima îmi bătea nebunește.

Mă străbătu din nou senzația aceea ca un vâjâit.

Cu mâna tremurândă, i-am dat laoparte părul, descoperind mai mult din însemnul acela de pe pielea lui. Tiparul de un maroniu roșiatic se întindea de-a lungul curbei unui maxilar puternic, subțindu-se în dreptul tâmpiei, după care urma linia părului până în centrul frunții. Acolo era un spațiu liber cât un vârf de deget, după care însemnul începea din nou de cealaltă parte, tiparul încadrându-i chipul. Carnea de sub sprânceană, ușor mai închisă la culoare decât părul, era umflată, la fel și ochii. Gene ridicol de lungi acopereau pielea de un roșu aprins. Pielea de sub nas îi era acoperită de sânge

închegat, piele care fusese despicăată de-a lungul pomeților înalți și sculptați, iar buzele...

– Pe toți zeii!

Am tresărit, făcând un pas în spate și ducându-mi pumnul la piept.

Însemnele care-i încadrau chipul nu fuseseră acolo cu ani în urmă, iar chipul îi era îngrozitor de stâlcit, dar el era.

Lordul meu Preaînalt.

CAPITOLUL 4

Mă cuprinse din nou senzația pe care o trăisem ultima dată când îl văzusem.

O avertizare.

O socoteală.

O făgăduință a ceea ce avea să vină.

Nu înțelesesem atunci ce însemna și încă nu înțelegeam, dar *era* el.

Nu mă puteam mișca de șoc. Nu-mi venea să cred, chiar dacă știusem mereu că aveam să-l revăd. Îi anticipasem, ba chiar îi *așteptasem* întoarcerea, dar tot nu fusesem pregătită să mă trezesc stând deasupra lui.

M-am gândit brusc la premoniția pe care o avusesem. „*Vine!*“ Mă înșelasem. Nu avea nimic de-a face cu comandantul Cavalerilor de Fier.

Ci fusese despre *el*.

Un chicot ascuțit mi se desprinsese de pe buze, șocându-mă. Mi-am dus brusc mâna la gură, și corpul mi se încordă.

El nu se mișcă.

M-am întrebat brusc dacă momentul *acesta* era motivul pentru care mă încercaseră acele senzații cu ani în urmă în Union City. Poate fusese o avertizare că într-o zi drumurile aveau să ni se intersecteze și că urma să aibă nevoie de ajutorul meu.

Așa cum el ne ajutase pe mine și pe Grady în noaptea aceea în Union City.

Îi eram datoare.

Însă era un lord Preaînalt, un Deminyen, iar mie îmi venea în minte doar afurisitul ăla de șarpe-jartieră.

M-am întors spre masă și am înghițit în sec.

– Te rog... Te rog să nu mă rănești!

Am apucat partea de sus a țepușei din *lunea* și am icnit. Piatra era caldă. Fierbinte. Am închis ochii și am tras. Țepușa nu se clinti.

– Of, haide, am bombănit eu, deschizând un ochi. Mi-am pus mâna pe pieptul lui, lângă rană. Pielea... îi era nefiresc de dură, dar n-am simțit și n-am auzit nimic. Nu știam dacă era din pricina a ceea ce era el sau dacă gândurile îmi erau pur și simplu prea haotice pentru ca simțurile să mi se pornească, însă un alt lucru mă îngrijora mult mai tare decât posibilitatea de a descoperi dacă-l puteam citi pe un Preaînalt așa cum citeam un muritor sau dacă avea să semene cu un *caelestia* în privința asta.

Dacă nu reușeam să scot țepușele?

Am tras din nou aer în piept, am închis ochii și am tras din nou de țepușă. Mi se întoarse stomacul pe dos când am auzit sunetul ud făcut de *lunea* care se urni, sfâșiindu-i din nou carnea. M-am înecat de la senzația de vomă când ieși din trupul lui. I-am dat drumul pe podeaua

presărată cu paie, după care am deschis un ochi, apoi pe celălalt. Din pielea crestată a rănii din piept ieșea... *fum*.

În regulă, nu aveam să mă gândesc la asta. Mâna îmi tremură când m-am întins după țepușa din coapsa stângă.

Se auzi o bufnitură undeva în afara boxei, lucru care mă făcu să întorc deodată capul. Mi se strânse stomacul. Fir-ar! Asigurându-mă că încă aveam gluga trasă pe cap, m-am furișat până la marginea boxei și am așteptat să văd dacă se mai auzea ceva. N-am mai auzit nimic, așa că am ieșit pe culoar. Ușile hambarului erau în continuare închise. Probabil că sunetul provenise de la un animal care trecuse în fugă pe-acolo. Probabil un șobolan. Unul mare. Văzusem unii cât un câine mic.

M-am înfiorat și am pornit-o înapoi...

O pală de vânt îmi mișcă marginile mantiei. Am înmărmurit complet, ținându-mi răsuflarea. Am simțit furnicături pe ceafă. Fire scurte de păr mi se ridicară în același loc și pe brațe. Atmosfera din hambar se schimbă, deveni mai încordată. M-am întors, lent.

Mai erau patru țepușe de *lunea*, care luceau de la sângele de un roșu aprins, înfipte adânc în masă... În masa altminteri *goală*.

Lampa cu gaz se stinse, aruncând boxa și hambarul într-un întuneric desăvârșit.

Instinctul, cățeaua aia capricioasă care mă adusese aici, acum îmi spunea altceva. Să mă mișc. Să ies naibii de-acolo. *Să fug*.

Am reușit să fac un pas, după care cineva se izbi de mine, doborându-mă la pământ. Aerul îmi țâșni din plămâni când am aterizat cu putere pe podeaua presărată cu paie. Lucrurile pe care mi le arătase Grady de-a lungul

anilor despre cum să mă apăr, pe care trebuise să le învăț pe calea cea grea, îmi puseră corpul în mișcare. Am zgâriat cu degetele podeaua în timp ce mi-am ridicat umerii, încercând să răstorn greutatea aceea mare de pe mine.

Lordul Preaînalt mă apăsă în praf și pământ, iar sunetul hruit care ieși din el și, în același timp, trecu prin mine îmi îngheță sângele-n vene. Mârâitul semăna cu al unui animal, un animal foarte furios și foarte sălbatic. Fiecare mușchi din corp mi se blocă. În acele câteva secunde, mi-am dat seama că se putea să nu mă recunoască, că se putea nici măcar să nu mă vadă în starea în care era.

– Pleci așa curând? mârâi el. Chiar... pe când începe distracția? Nu prea cred.

Se mișcă atât de rapid – totul se întâmplă atât de rapid, încât n-am apucat să reacționez. Mă ridică brusc. M-am împietrit, lovindu-mă de marginea mesei. Gălețile zornăiră și se răsturnară. M-am tras cu o săritură din calea lor. Piciorul încălțat în gheată îmi alunecă. Am căzut din nou, izbindu-mă cu genunchii de podea, de podeaua acoperită de sânge, și... oh, nu, încă era cald. Am simțit cum îmi îmbibă genunchii, cum îmi acoperă palmele. Am icnit și-am dat să mă ridic.

– Ți doreai... atât de tare sângele meu, rosti el fierbând de mânie, cu vocea răgușită, câtuși de puțin cum mi-o aminteam eu. Acum... te vei îneca în el.

Mă prinse cu o mână de gât, înăbușindu-mi țipătul speriat, permițându-mi doar o răsuflare firavă. Mă târî într-o parte de parcă aș fi fost o păpușă de cârpe. Senzația de panică răbufni din adâncul meu când l-am apucat de mână și l-am lovit cu cotul în abdomen. Durerea îmi

explodă de-a lungul brațului când se ciocni de carnea lui dură, impenetrabilă. Am încercat să-i desfac degetele, dar nu se clintiră în timp ce mă târî pe podea. Paiele mi se înfipseră în șold, iar brațul mi se lovi de una dintre gălețile care încă erau în picioare. Groaza își înfipse ghearele în mine. Avea de gând să-și înfăptuiască amenințarea: să mă înece în sângele lui.

Scântei albe minuscule îmi explodară în spatele ochilor în timp ce mă târî pe podea. Nu aveam aer. Pieptul mă durea în timp ce-l loveam peste braț, în zadar. Mi-am înfipt degetele în mâna lui, dând din picioare, căznindu-mă să mă eliberez, reușind să rostesc un singur lucru.

– *Te rog.*

Lordul Preaînalt se opri, ținându-mă în continuare de gât. După care mă ridică brusc în picioare. Dintr-odată, n-am mai simțit apăsare pe gât. Aerul îmi năvăli în piept, iar eu l-am insuflat lacomă, înecându-mă și tușind, în timp ce picioarele îmi cedară.

De data asta, n-am mai căzut la pământ.

Preaînaltul mă prinse de mijloc, brațul încordându-i-se. Încremeni lângă mine.

– Te rog, am repetat eu, inima bătându-mi nebunește. Am venit să te ajut.

– Pretinzi... că n-ai avut... nimic de-a face cu asta? Întrebă el apăsător.

– Nu... am avut.

– Ba pe naiba!

I-am simțit cuvintele pe obraz.

– I-am auzit... vorbind despre ce făceau.

M-am împins în pieptul lui, având nevoie de spațiu, de mai mult aer și de mai multă lumină. Nu se clinti. Nici măcar un centimetru. Metodele de autoapărare de bază

pe care le știam nu aveau să mă ajute în fața unui Preaînalt. Mă ținea de parcă eram doar un pisoiaș care se zbătea.

– Încercam... să te ajut. Am înghițit în sec, tresărind de durere când mi-am ridicat mâinile de pe pieptul lui. Le-am întins în spațiul mic ce ne despărțea și am văzut că îmi tremurau. Îți... jur! Ți-au dat ceva în care au pus... pătrunjelul-câinelui...

Mârâi din nou apăsât.

– Jur! Am venit doar ca să te ajut, am șoptit, în timp ce inima îmi bătea cu frenezie.

Nu-i mai simțeam răsuflarea pe obraz. Mai trecu o clipă, după care lampa de gaz se aprinse pâlpâind, făcându-mă să tresar. Strălucirea slabă despică întunericul nefiresc. Am clipit până când împrejurimile prinseră contur.

Mă holbam la pieptul Preaînaltului, la gaura crestată din care se scurgea sânge și care încă fumega...

Îmi prinse cu cealaltă mână partea din spate a glugii și mi-o smulse de pe cap. Smocuri de păr umed îi acoperiră fața în timp ce se holbă la mine.

Oare mă recunosc? Mi se părea improbabil, întrucât nu arătam câtuși de puțin ca în urmă cu un deceniu.

Lordul se clătină brusc pe picioare. În clipa următoare, pică în genunchi, trăgându-mă după el, doar că eu am căzut în fund în fața lui. Lampa cu gaz pâlpâi ușor, apoi continuă să lumineze.

Am dat s-o zbughesc în spate, dar m-am oprit când el pică în față, sprijinindu-se în pumni. Doar curbura bărbiei și o parte a buzelor erau vizibile. Umerii i se mișcau acum de la respirațiile rapide.

– De ce? Fiecare respirație a lui părea dureroasă. De ce... m-ai... ajuta?

– Nu știu. Mi-am tras picioarele de lângă el. Pur și simplu, nu mi s-a părut drept ce făceau, și trebuia să te ajut.

Spuse ceva prea încet ca să-l aud. Mi-am trecut privirea peste părțile vizibile ale trupului lui încovoiat. Respira prea greu, prea rapid. Mă străbătu un val de îngrijorare.

– Nu știam în ce stare aveai să fii când am venit să ajut. Am aruncat o privire rapidă la rana roșie sângerândă de la braț. Își... eliberase mâinile și picioarele din țepușe. Ți-am scos țepușa din piept.

Nici o reacție.

– Milord? am șoptit, îngrijorarea preschimbându-se în neliniște.

Tăcere.

– Ești bine?

M-am înfiorat de cum am rostit întrebarea. Bineînțeles că nu era bine. Tocmai ce fusese drogat, bătut și tras în țeapă pe o masă.

Mi-am mușcat limba, m-am aplecat în față și mi-am ridicat mâinile. Cu grijă, i-am dat laoparte părul de pe față...

Am icnit, tresărind de groază. Liniile izbitoare ale feței îi erau contorsionate de durere. Avea ochii deschiși... sau cel puțin așa credeam, dar nu puteam fi sigură, pentru că se vedea doar carne rozalie, o rană vie care supura în locul în care *ar fi trebuit* să fie ochii.

– I-au luat, spuse el ușor.

M-am înecat, scoțând un sunet destrămat, în timp ce m-am holbat la el, neputând pricepe cum de putea cineva

să facă așa ceva cuiva. Cum de puteau pricinui o astfel de rană, atâta durere.

– Îmi pare rău! am șoptit, în timp ce propriii ochi mă usturau. Îmi pare atât de rău...

– Oprește-te! mormăi el, dându-se în spate, unde nu-l puteam atinge. Nu ai... de ce să-ți ceri iertare dacă nu... ai făcut-o tu.

Un hău mi se căscă în piept.

– Tot îmi pare rău.

– Să nu-ți pară! Deja cresc la loc. Se cutremură din nou. Se regenerează.

Mi-am coborât mâinile în poală.

– Asta... mă liniștește. Am înghițit în sec, tresărind când am simțit durerea surdă din gâtlee. Cred.

Scoase un sunet ce mi s-a părut a fi râset, dar apoi tăcu, și respirația îi încetini.

Am aruncat o privire spre deschizătura dinspre boxă.

– Ar trebui...

– Ești rănită? mă întrebă el apăsător.

Am tresărit ușor.

– Poftim? m-am bălbăit.

Scoase din nou sunetul acela jos înfiorător.

– Te-am rănit? Când te-am apucat?

– Nu, am răspuns eu în șoaptă.

Își înalță capul, și câteva șuvițe de păr căzură într-o parte, dând la iveală doar un obraz ascuțit și înalt și un ochi care nu mai părea chiar atât de rănit și de mutilat.

– Minți!

– Ba nu, nu mint.

– Te freci la gât. Gât pe care eram pe punctul de a-l zdrobi în doar câteva secunde.

Degetele mi se opriră. Nu era nevoie să-mi aducă aminte, dar acum, oare, vedea? Mi-am coborât mâna.

Mai trecură câteva clipe. Nici unul nu s-a urnit și nu a vorbit, și trebuia să mă mișc. La fel și el. Am aruncat din nou o privire furișă spre ușă.

– Îmi pare rău!

M-am cutremurat și mi-am întors iute privirea spre el.

– Când mi-am venit în simțire... am reacționat pur și simplu, continuă el țăfnos, punându-și mâinile pe coapse. Nu gândeam limpede. Am crezut... că ai avut... de-a face cu asta.

M-am holbat la el, cu intuiția amuțită, așa cum se întâmpla de obicei în cazul Preaînălților, însă scuzele lui mi se părură sincere.

Din partea din față a hambarului se auzi scârțâitul unor balamale ruginite, ceea ce-mi atrase atenția spre deschizătură. Mi se puse un nod în stomac. Cel mai probabil nu era un șobolan. Mă cuprinse groaza. Nimeni nu trebuia să mă vadă aici, cu el.

– Rămâi aici, am șoptit, ridicându-mă de pe podea, în timp ce lordul se răsuci lent din mijloc înspre deschizătura boxei.

Am trecut grăbită pe lângă el, neștiind ce aveam să fac sau să spun dacă intra cineva, dar, oricât de puternic ar fi fost un lord Preaînalt, era grav rănit. Probabil nu avea să fie de prea mult ajutor.

Am ieșit pe culoarul din mijloc, cu mâinile tremurânde. Una dintre ușile hambarului era pe jumătate deschisă. M-am furișat înainte, fără să văd nimic, și mi-am tras gluga pe cap. Se putea ca vântul să se fi întetit și să fi deschis ușa. Era într-un tot posibil. M-am apropiat

de cele două boxe din față, iar mușchii începură să mi se relaxeze. Trebuia să fie...

Umbra țâșni din boxa de pe stânga. Am sărit în spate, dar nu îndeajuns de repede. O mână mă apucă de braț, smucind-o dureros.

– Ce cauți aici?

Încetul de durere se preschimbă într-unul de recunoaștere, și l-am apucat la rândul meu de braț. Îi cunoșteam vocea. Era Weber, unul dintre muncitorii de la brutăria din oraș, care flirta mereu cu concubinele când aducea produsele de patiserie proaspete care-i plăceau la nebunie lui Claude și despre care se jura că nu le mai făcea nimeni la fel de bune. Era un bărbat masiv, voinic, cu încheieturile degetelor rănite, mereu umflate de la meciurile de box care se țineau într-unul dintre tripourile de lângă ponton.

Își strânse mâna pumn pe cocul meu, trăgându-mi capul pe spate.

– Spune-mi!

– Mă doare, am scrâșnit eu.

– Fătuc, o să fie mult mai rău de-atât dacă nu-mi răspunzi. Weber mă târî mai adânc în boxă, întorcându-mă cu spatele spre intrare, și își încolăci celălalt braț pe după gâtul meu. N-ar trebui să fii aici.

Mă învălui un miros de transpirație și zahăr de trestie, și i-am trântit primul lucru care îmi veni în minte.

– Am... ieșit la plimbare...

– Fii serioasă! Am simțit picături de scuipat pe obraz când Weber își plecă ușor capul. Va trebui să... *Stai așa!* Āsta-i cumva sânge?

– Am căzut, am zis eu degrabă. De-aia...

– Aiureli! Ce-ai făcut aici? şuieră el, încremenind brusc în spatele meu.

– Eu...

– Liniște!

Își smuci capul într-o parte.

Am simțit ce auzise el. Nemișcarea bruscă și nefirească din hambar – a aerului care devenea tot mai dens și mai încărcat de electricitate. Apoi, l-am auzit: zgomotul ușor de pași, aproape silențios. Tot trupul îmi deveni rigid. Weber se răsuci, trăgându-mă după el. Culoarul era gol. Bineînțeles că era. Lordul abia de putea sta în picioare, aproape că fusese secătuit de tot sângele și era posibil să-i lipsească în continuare un ochi.

– E cumva sânge de Preaînalt? mă întrebă Weber pe un ton poruncitor, dându-se un pas în spate. L-ai eliberat?

Înainte să apuc să răspund, îmi trase gluga de pe cap și înjură.

– La naiba, ești una dintre curvele baronului!

– Sunt... of, fir-ar!

Renunțând la minciuni, am lovit cu brațul în spate. De data asta, n-am dat de carne dură când mi-am împlântat cotul în stomacul lui Weber cu îndeajuns de multă forță încât acesta să înjure de durere și să-și slăbească strânsoarea. M-am întors și l-am lovit cu genunchiul în vintre.

– Cățea, icni Weber, îndoindu-se de durere.

Am țâșnit-o pe lângă el, dar se aruncă în față. Mă prinse de dosul mantiei și mă trânti la pământ de parcă aș fi fost un sac de gunoi. Am aterizat pe genunchi pentru a enșpea oară în seara aceea.

– Rămâi acolo! se răsti el, întinzându-se în spate. Mă ocup de tine într-o clipă.

În licărul lunii, am văzut scânteierea unei lame de un alb lăptos: ținea în mână un pumnal de *lunea*. M-am ridicat când Weber o porni spre culoar, năpustindu-mă în față și apucându-l de mâneca brațului cu care mânua pumnalul.

Brutarul mă lovi cu brațul, nimerindu-mă în față. Durerea explodează de-a lungul nasului, și m-am împleticit într-o parte, izbindu-mă de perete. Lemnul gemu în urma impactului, iar eu mi-am dus mâna la nas. Ceva umed și cald îmi acoperi degetele.

Sânge.

Sângele meu.

Fire scurte de păr mi se zbârliră peste tot pe corp când l-am privit în ochi. Gândurile mi se liniștiră, și... atunci se întâmplă. M-am conectat cu el, iar intuiția mea prinse viață, dezvăluindu-mi viitorul: trosnetul oaselor în brațul meu drept, apoi în stângul. Durerea fantomă îmi ajunse în gât. Am simțit-o *întru totul*.

Moartea lui.

Și... *am zâmbit*.

– Cățea proastă, rămâi acolo și taci din gură! Și-așa vei plăti cu vârf și îndesat. Nu...

Cuvintele i se sfârșiră într-un icnet sufocat.

Iar mie mi se blocă aerul în piept.

Lordul Preaînalt era acolo, lumina lunii strălucind peste capu-i plecat și pieptul însângerat. Semăna cu un spirit răzbunător invocat din adâncuri de coșmar, ținându-l pe brutar cu o mână de gât și cu cealaltă de încheietura mâinii.

– Să încerci să mă prinzi... a fost... o alegere proastă. Vocea îi era atât de joasă și totuși atât de rece, încât un

fior de groază îmi străbătu șira spinării. Dar să o lovești pe ea?

Buzele mânjite de sânge mi se depărtară când lordul îl ridică pe muritor de la pământ, deloc tulburat de Weber, care lovea în brațul cu care-l ținea suspendat.

– A fost o greșală fatală, mârâi Preaînaltul.

Weber bolborosi ceva, cu ochii bulbucați.

Preaînaltul își înclină capul, și câteva șuvițe de păr îi alunecară în spate. Lumina lunii îi căzu peste chip, trecându-i peste gură. Zâmbetul îi era la fel de sângeros precum fusese al meu. Îi răsuci brusc brațul lui Weber.

Trosnetul osului brutarului răsună ca un tunet. Pumnalul pică cu o bufnitură. Scâncetul lui șuierător se preschimbă într-un tânguie pătrunzător înăbușit.

– Îmi... amintesc de tine, zise Preaînaltul, îndreptându-și capul. Tu... m-ai atacat în afara tavernei. Întinse mâna și-l apucă pe Weber de celălalt braț. Tu... mi-ai înfipt țepușa... în piept.

M-am lipit de perete când am auzit al doilea os trosnind, iar mâna îmi căzu de la nasul însângerat.

– Și ai râs în timp ce o făceai.

Lordul își duse brusc mâna în spate...

Mi-am întors privirea, dar tot am auzit pârâitul dezgustător, tot am văzut albul-albăstrui lucios al cartilajului traheii lui Weber. Am încercat să nu văd, deși o făcusem deja, cu câteva secunde în urmă.

– Un sunet pe care nu-l vei mai scoate.

Lordul aruncă într-o parte grămada de țesut și carne distruse. Îi dădu drumul brutarului.

Cu o senzație de greață în gâtlee, m-am întors și m-am uitat spre locul în care zăcea Weber, un morman care zvâcnea și se convulsiona. Văzusem destul de multe

morți la viața mea. În copilărie, pe străzi și în orfeline, chiar cu multă vreme înainte ca lordul meu Preaînalt să vină în Union City. Văzusem moartea de atâtea ori, în mintea și în fața mea: oameni care își găsiseră sfârșitul din cauza bolilor care puroiau și se întindeau înăuntrul lor și oameni care muriseră din pricina relelor care crescuseră în alții. Văzusem atât de multă moarte, încât aș fi zis că ar fi trebuit să fiu deja obișnuită cu ea, și poate că eram întrucâtva, pentru că, în clipa de față, nu țipam și nu tremuram. Era totuși un șoc. O pierdere, chiar dacă Weber o meritase, însă...

Nu mai zâmbisem până atunci în fața ei.

– Intervenția ta... nu era necesară, spuse lordul, atrăgându-mi privirea spre el. Îngenunche și își șterse sângele închegat de pe mână de cămașa lui Weber. Își întoarse capul spre mine, și mi s-a părut că văd un început de ochi în orbita dreaptă. Ar fi trebuit... să rămâi locului.

Dură o clipă până să-mi găsesc cuvintele.

– Erai rănit. Încă ești rănit.

Și chiar așa era. Pieptul i se mișca în ritmul unor respirații scurte, superficiale. Chiar și în lumina lunii, îmi dădeam seama că pielea i se decolorase mult. Violența îl costase.

– Iar tu ești... o muritoare care abia de e în stare să se apere singură... sau pe altcineva. Se ridică cu mișcări nesigure. Însă ești curajoasă... Mai curajoasă decât... mulți alții mai puternici ca tine.

Am râs cu putere.

– Nu sunt curajoasă.

– Atunci... cum ai numi acțiunile tale din noaptea asta?

– Nesăbuite.

– Ei bine, există și curaj nesăbuit, spuse el, oftând în timp ce veni spre mine. Te-a... lovit.

M-am dat ușor într-o parte, departe de el.

– Sunt bine.

Lordul Preaînalt se opri.

– Nici măcar nu-mi mai curge sânge din nas, am turuit eu. Abia de m-a atins.

Trecu o clipă de tăcere.

– Nu te voi răni. Umerii i se încordară. Nu... te voi răni din nou.

Măcar era îndeajuns de conștient de sine încât să-și dea seama că mă rănise, chiar dacă o făcuse accidental.

– Îl cunoșteai... pe bărbat?

Își trecu o mână în sus peste față, prin păr.

– Da. Lucra la brutărie.

– Aștepta... afară când am plecat din tavernă. Era cu... alți doi. Cel... de la tavernă... și un altul care băuse acolo.

Am dat să spun ceva, dar am tăcut. Se referea la Porter și probabil la Mickie.

– Au mai făcut asta, continuă el, vocea devenindu-i răgușită.

M-am cutremurat. Dacă știau ce efect avea pătrunjelul-câinelui asupra unui Preaînalt și aveau pumnale de *lunea*, probabil că făcuseră asta de mai multe ori.

Își coborî apoi privirea și apăsă cu degetul chiar sub rana din piept.

– Te doare? am rostit eu fără să vreau încă o întrebare incredibil de lipsită de sens.

Își înălță capul, și i-am văzut doar linia dreaptă a nasului.

– Se simte de parcă... cineva mi-a făcut o gaură... în cavitatea pieptului.

Mi se făcu greață.

– Îmi pare rău!

Lordul încremeni din nou.

– Faci des asta? Să-ți ceri iertare... pentru un lucru cu care n-ai avut de-a face.

– Empatizez, i-am răspuns. N-ai făcut nimic ca să meriți una ca asta, nu-i așa? Doar erai la tavernă, ca să... cine știe ca să ce. Atâta tot. Nimeni nu merită ce ți-au făcut ție.

– Nici măcar un Preaînalt?

– Nici măcar.

Scoase un zgomot care aduse a râset sec.

Am tras scurt aer în piept.

– Trebuie să plec. La fel și tu. Ceilalți implicați se vor întoarce.

– Și vor muri și ei.

Se răsuci, clătinându-se.

Inima îmi tresăltă alarmată.

– Milord?

– Am nevoie... de ajutorul tău. Din nou. Răsuflă neregulat. Trebuie să mă curăț. *Lunea*... contaminează corpul. E în sângele și în transpirația mea, iar pătrunjelul-câinelui... îngreunează... eliminarea ei. Trebuie să mă spăl. Am nevoie de apă. Altminteri, nu mă voi putea vindeca întru totul. Voi leșina din nou.

Am privit în jur. Nici urmă de apă, cu siguranță nu îndeajuns cât să se îmbăieze sau să bea.

M-am holbat la el, cu mușchii tot mai încordați. Partea logică a creierului îmi cerea să-i spun că nu îl mai puteam ajuta, că îi doream toate cele bune și apoi să plec cât mai departe posibil. Dar cealaltă parte, cea cu care mă născusem și care mereu, dar mereu triumfa în fața a orice

îmi spunea mintea mea, îmi cerea să fac exact opusul a ceea ce ar fi fost deștept și chibzuit din partea mea.

Însă avea de-a face cu mai mult decât intuiția mea. Era și din cauză că era *el*. Lordul meu Preaînalt. Ba nu, nu era al meu. Trebuia să încetez cu asta.

M-am uitat spre ușă, apoi spre Weber, cu mâinile pe lângă corp.

– Poți merge?

Nu-mi răspunse vreme îndelungată.

– Da.

– Bine, am șoptit, făcând un pas spre el. Am zărit pumnalul de un alb lăptos în lumina lunii. M-am aplecat, l-am ridicat și m-am uitat în spatele Preaînaltului, spre culoarul întunecat. Rămâi aici! Pe bune de data asta.

Lordul nu-mi răspunse când am trecut încet pe lângă el și apoi m-am întors grăbită în boxa în care fusese ținut. Lampa cu gaz era încă aprinsă. Am înaintat, apucând mai strâns pumnalul de *lunea*, și am răsturnat gălețile cu sânge.

CAPITOLUL 5

Eram îngrijorată.

Lordul Preaînalt era, în mod evident, puternic, însă abia fusese în stare să facă câțiva pași în afara boxei înainte să înceapă deja să respire greu. Se împletici. Am înaintat degrabă, l-am cuprins cu brațul pe după mijloc și m-am ținut de el cât am putut de bine. Propria putere mi se scurgea rapid sub greutatea lui, însă rana din piept sângera din nou și nu mai supura. Părea și mai mare. Nu mi se părea că restul rănilor arătau mai bine.

– Încă puțin, l-am asigurat eu, sperând ca Finn să aibă dreptate și Jac să fie ocupat până în zori, pentru că altfel...
Ar fi de rău.

Încuviință din cap. Părul îi atârna acum în cocoloașe ațoase în jurul feței. Fu singura reacție de care am avut parte când am reușit să ieșim din hambar. Pe când am străbătut terenul denivelat, m-am uitat spre pădure și am zărit silueta umbroasă a lui Iris păscând.

Scrâșnind din dinți, am înaintat cu greu, degetele alunecându-mi peste talia-i acum lunecoasă. Mi s-a părut că trecuse o veșnicie până să ajungem la ușa din spate a casei fierarului. Lordul se sprijini de peretele lateral din ciment tipic pentru clădirile atât de vechi precum era aceasta și înaintă, capul atârându-i fără vlagă.

– Cine locuiește... aici? Fierarul?

– Da. N-ar trebui să se întoarcă până mai târziu, l-am asigurat eu. Nu e o capcană sau așa ceva.

– Așa... sper și eu, zise el, sprijinindu-și capul de perete, expunându-și gâtul la lumina lunii. Dacă ar fi... te-ai chinuit... degeaba.

Mușcându-mi buza pe interior, am răsucit mânerul. Sau am încercat să o fac. Umerii mi se plecară.

– E încuiată.

– Ce... inconvenabil!

Își poziționează corpul spre al meu. Își ridică mâna și lovi cu pumnul în ușă, chiar deasupra mânerului. Lemnul se crăpă și se despică, explodând când pumnul îi trecu drept prin ușă.

Am rămas cu gura căscată.

Își vârî mâna prin gaura neregulată și răsuci mânerul.

– Poftim... Nu mai e încuiată.

Am clipit și mi-am dus mâna la gât. Cu mâna cu care tocmai zdrobise o ușă de lemn groasă mă strânsese și pe mine de gât.

– Dacă n-aș fi fost... slăbit, spuse el, privindu-mă din spatele unei perdele de păr, te-aș fi ucis de cum... te-am apucat de gât. Ești norocoasă.

Mi-am coborât mâna, iar inima-mi săltă în piept. Nu mă simțeam foarte norocoasă în clipa aceea. În schimb, aveam impresia că de data asta mă vârașem într-o situație care mă depășea întru totul.

Lordul deschise ușa, aproape împleticindu-se într-o parte când simți duhoarea de bere acră și mâncare putrezită. Am privit rapid în jur, deslușind o masă mică și oale și tigăi nespălate adunate grămadă într-o chiuvetă. Mi-am ridicat privirea spre arcadă și spre coridorul îngust ce părea să ducă spre partea din față, unde probabil că Jac se întâlnea cu clienții. Numeroase clădiri din zona aceasta a Archwoodului erau vechi de câteva sute de ani și supraviețuiseră Marelui Război. Așa că erau mai mari, cu multe odăi, și erau construite cu totul altfel decât cele din ziua de astăzi. M-am întors și am observat o altă ușă de cealaltă parte a mesei.

Gândindu-mă că ducea spre odăile de dormit și, speram eu, spre un spațiu pentru îmbăiere, l-am ajutat pe lord să ocolească masa de lemn.

– Tu... nu ai fost la tavernă, zise el cu voce răgușită.

– De unde știi?

– Te-aș fi... văzut.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Ieșisem la o plimbare când am auzit vorbindu-se despre cele întâmplare.

– Unde?

Nu i-am răspuns, ci am deschis ușa cu un ghiont și l-am condus pe coridorul îngust.

– Ai... fost în preajma... unei grădini, spuse el.

Mi-am întors brusc capul spre el.

– De unde știi?

– Simt mirosul... pământului pe tine, zise el, iar eu m-am încruntat, neștiind dacă asta însemna că miroseam urât sau nu. Urme de... iarba-măței și...

Am rămas surprinsă. Îmi făcusem de lucru mai devreme în ziua aceea cu iarba-măței. M-am holbat la el.

– Cum de-i simți mirosul?

– Pur și simplu, mormăi el și se desprinse de mine, legănându-se. Am dat să-l prind, dar mă expedie cu o mișcare a mâinii. Sunt bine.

Am privit în față, nu prea convinsă de asta. Se putea zări o altă ușă, lăsată întredeschisă.

Cu răsuflarea sacadată, se sprijini de zid.

– Iarba-măței?

– Am tuns-o mai devreme azi.

Scoase un sunet ca un mormăit.

– Îmi... place mirosul...

– Și mie. Am expirat și am împins ușa. Razele lunii pătrunseră pe fereastră, aruncându-și lumina argintie peste un pat și o odaie surprinzător de ordonată ce mirosea a așternuturi curate.

Lordul intră în odaie, târșâindu-și picioarele. Am închis ușa după el și am tras zăvorul mic în formă de cârlig, de parcă asta ar fi putut opri chiar și un iepure, darămite o altă persoană, să intre în cameră.

Se lăsă greu pe marginea patului. M-am oprit, cu mâna la piept, în timp ce el își apucă genunchii, ușor aplecat de spate. Am dat să întreb dacă era în regulă, dar m-am

oprit. Nu era. Deloc. Când vedeam pe cineva în starea asta, stomacul mi-o lua razna.

M-am întors dinspre el, am găsit o lampă lângă pat și am aprins-o. Strălucirea de culoarea untului luminea spațiul în timp ce eu străbăteam odaia, deschizând următoarea ușă. M-a cuprins ușurarea când am văzut tipul de duș care se găsea de obicei în clădirile cele mai vechi. Nu era foarte mare, dar era de ajuns.

– Te poți spăla aici.

– Am nevoie să-mi trag sufletul un minut, zise el, pocind cuvintele. Odaia pare să se miște.

Întorcându-mă în odaia de dormit, am privit în jur și am văzut un bufet. M-am dus iute spre el, am scos pumnalul de *lunea* din buzunarul mantiei, pe jumătate surprinsă că nu mă înjunghiasem singură cu el. L-am pus pe bufet când am zărit un vas închis cu ceea ce părea a fi apă pe o măsuță din fața patului. L-am dus la nas, l-am mirosit, și, constatând că era inodor, am turnat lichidul într-un pahar și am gustat din el.

– Oare asta te va ajuta? E doar apă, dar caldă.

– Ar trebui.

I-am înmănat paharul și m-am dat în spate. Luă doar o înghițitură mică la început, după care dădu pe gât tot paharul.

– Mai vrei?

– Cred că... ar trebui să o las pe asta... să se așeze mai întâi.

Am luat paharul și l-am pus pe masă.

– Odaia încă se mișcă?

– Din păcate. Mâinile-i căzură pe marginea patului. În clipa de față, îmi simt picioarele de parcă n-ar fi prinse de

corp, iar lumina... ochii mei... nu sunt chiar pregătiți pentru ea.

Am înjurat, pentru că nu mă gândisem la asta.

– Îmi pare rău, am mormăit eu și am stins repede lampa.

Lordul tăcuse pe când m-am întors cu fața spre el. Am început să mă îngrijorez tot mai tare pe măsură ce m-am apropiat încet de el: era una dintre cele mai puternice ființe din tot tărâmul și... tremura. Picioarele. Brațele.

– E de la cucută sau... pentru că ai pierdut mult sânge?

– De la ambele... și de la *lunea*. Doar ea e de ajuns să ne slăbească... să ne îmbolnăvească, explică el. Dacă... o lamă de *lunea* rămâne mai mult timp în noi sau nu e tratată, începe să ne descompună țesuturile, creând un soi de toxină... Umerii lați i se plecară. Un altul din neamul meu ar avea nevoie de mult mai mult decât apă și timp ca să se vindece.

Adică, dacă n-ar fi fost lord, probabil că rănilor i-ar fi curmat viața. Am simțit nevoia de a-mi cere din nou iertare, însă am reușit să mă înfrânez.

Trebuia să-l spăl și să-l scot de aici în siguranță înainte ca restul să vină să verifice ce făcea el – sau Weber.

– Ei de ce ar avea nevoie? am întrebat, în caz că apa nu avea să fie de ajuns, îngenunchind în fața lui. Ca să se vindece?

– Aș... avea nevoie să mă hrănesc.

– Hmm. Am aruncat o privire spre ușă. Probabil pot găsi ceva de mâncare.

– Nu mă refer... la mâncare.

Am ridicat din sprâncene, orbecăind prin întuneric, trecându-mi mâinile peste cizma lui, până am găsit partea de sus. În scurta perioadă în care relația dintre

mine și Claude fusese de natură intimă, dobândisem destul de multă experiență în a dezbrăca un bărbat pe jumătate conștient, dar tot m-am simțit întrucâtva stingerită când am apucat cizma și am tras de ea.

– Dar la ce te referi?

O strălucire slabă bruscă prinse viață, făcându-mă să-mi ridic ochii pe când am trecut la cealaltă cizmă. Mi-am ridicat privirea și am văzut că apucase o lumânare de pe noptieră și o aprinsese... cu atingerea lui. Am tras încet aer în piept, și buzele mi se întredeschiseră când mi-am amintit întocmai ce era.

– Cum... ai făcut asta?

– Prin magie.

Am ridicat din sprâncene. Nu văzusem niciodată un Preaînalt folosind elementele.

– Serios?

– Nu.

M-am holbat la el preț de-o clipă, apoi am clătinat din cap. Vlăguită, am apucat cealaltă cizmă.

– Te dor ochii de la flacăra ei?

– Nu, îmi răspunse el.

Am dat drumul cizmei, neștiind dacă să-l cred sau nu. Am aruncat o privire spre odaia pentru îmbăiat, apoi am luat lumânarea de la el.

– Îți voi pregăti dușul. M-am ridicat, după care am adăugat: Însă nu pot promite că apa va fi caldă.

– Va fi... în regulă.

Mușcându-mă ușor de buză, am intrat din nou în odaia pentru îmbăiat și am așezat lumânarea pe un raft. Mi-am privit scurt reflexia și am tresărit. Pielea de-a lungul punții nasului mi se despicasă, și aveam deja ochii ușor umflați. Nasul nu părea rupt, dar nu aveam nici cea

mai vagă idee cum aveam să-i explic toate astea lui Grady.

M-am dus spre duș și am mișcat iute mânerule de pe perete. Șiroaie neîntrerupte de apă răsunară cu putere pe podeaua de porțelan a cabinei. Mi-am vârât mâna sub șuvoi. Pe când testam temperatura, sânge mi se scurse printre degete, împrôșcând podeaua. Apa nu era chiar fierbinte, dar nici rece ca gheața. Mi-am spălat și cealaltă mână de sânge, apoi m-am întors.

Lordul se sprijinea de cadrul ușii. Nu pricepeam cum de se mișca atât de silențios, ținând cont că era rănit și... ei bine, atât de mare.

– Ești sigur că ar trebui să stai în picioare? l-am întrebat.

– Odaia nu se mai mișcă.

– Sună bine..., am zis, dar m-am oprit când el se îndepărtă de pragul ușii, legănându-se.

Capul îi atârna slăbit în timp ce întinse mâna spre pantaloni. Dându-mi seama că era pe punctul de-a se dezbrăca, am dat să mă întorc cu spatele spre el. Însă Preaînaltul bâjbâi, aproape în zadar, împleticindu-se.

– Fir-ar!

Am înaintat rapid, prinzându-l. Era nespus de greu, și i-am simțit pieptul gol fierbinte când l-am cuprins în brațe.

– Ești bine?

Își recăpătă cât de cât echilibrul.

– Da.

Pe când să-i dau drumul, începu să se clatine.

– Ba nu ești bine.

– Da, repetă el, întinzând mâna pe lângă mine și sprijinindu-se de marginea chiuvelei.

Cu gâtlejul uscat, am privit peste umăr la apa care curgea, în timp ce mintea îmi gonia. Apoi, m-am uitat la poalele mantiei pe care o purtam și, în cele din urmă, la pantalonii lui. Am oftat.

– Te poți ține o clipă de chiuvetă?

Încuviință, cu capul plecat.

Mi-am desprins brațele de pe el, așteptând până am fost sigură că nu avea să cadă. Nu căzu, așa că m-am descălțat, împingând pantofii spre odaia de dormit. Mi-am desfăcut prinzătorile de sub gât.

– Ce faci? mă întrebă el cu voce aspră, răgușită.

– Trebuie să te cureți, nu-i așa? Am dat drumul mantiei, care căzu pe podea. Și nu pare că vei fi în stare să o faci pe cont propriu.

– Și eu care credeam... Se cutremură, mușchii brațelor convulsionându-i-se. Credeam că plănuiești să profiți de mine.

Am încremenit.

– Vorbești serios?

– Nu. Păru să se cutremure. Odaia se mișcă din nou, *na'laa*.

Fir-ar! Am înmărmurit, crezând că i-ar fi fost de ajutor dacă nu mă mișcam. Stai așa! Cum îmi spusese?

– *Na'laa*?

– E în limba enohiană. Brațul îi căzu pe genunchiul îndoit. O frază... în limba noastră.

Știam că Preaînălții aveau propria limbă, dar nu o mai auzisem până atunci.

– Ce înseamnă?

– Are... mai multe înțelesuri. Unul dintre ele... se folosește pentru a descrie... pe cineva îndrăzneț.

Din cine știe ce motiv, mi-am simțit obrazii calzi.

– Trebuie... că există... multă vrăjitorie în orașul vostru, zise el o clipă mai târziu.

I-am aruncat o privire scurtă, gândindu-mă la toate dățile din trecut când fusesem acuzată la rândul meu de asta.

– Nu știu sincer dacă așa stau lucrurile, am răspuns eu. Nici măcar nu sunt convinsă că lucrurile care se spune că se pot face prin magie neagră sunt posibile.

– Oh, ba da, sunt reale. Brațele îi tremurară în timp ce se sprijini. Dacă un muritor înghite sânge de-al nostru, moare, dar dacă îl întinzi... peste o rană? Peste o cicatrice? Se va vindeca. Dacă-l presari peste un pământ arid, recoltele vor propăși. Dacă îngropi o mână... în solul proaspăt arat, vor crește recolte din abundență și acolo, unele care nu vor fi afectate... de secetă sau de boală. Bărbia îi căzu și mai mult. Dinții noștri aruncați în apă se pot preschimba în monede.

– Serios? am întrebat cu o urmă de îndoială în ton când mi-am dat seama că sângele lui îmi pătrunsese prin mantie și îmi pătase cămașa de noapte.

– Serios, îmi confirmă el. Dar asta nu e tot.

– Bineînțeles că nu, am murmurat.

– Dacă cineva ține un ochi de-al nostru... pe-aproape, va fi avertizat în privința oricărei persoane... care se apropie, continuă el, iar eu nici măcar nu voiam să aflu cum putea purta cineva un ochi după el. Îmi puteam petrece toată viața fără să știu. Limbile noastre ar forța pe oricine vorbește... să spună adevărul, iar dacă împletești șuvițe din părul nostru... cu al tău? Rămâi... sănătos câtă vreme părul rămâne la locul lui. Oasele noastre... pot reda cuiva sănătatea.

– Oh, am șoptit eu, oarecum fascinată.

– Dacă ne îngropați degetele de la mâini și picioare... va țâșni apă din adâncul pământului, continuă el. Fâșii din... pielea noastră atârdate deasupra ușii vor ține la distanță *nixele*.

– Ce dezgustător! M-am înfiorat, însă, când pomeni despre creaturi. Nixele erau într-un fel înrudite cu Preaînălții și trăiau în păduri în care intrau de obicei doar vânătorii iscusiți, cu precădere în Pădurea de Velniș – pădurea sacră întinsă în care se zvonea că cresc copaci care sângerează. Pădurea mărginea teritoriile Ținutului de Jos, ale Ținutului de Mijloc și ajungea până la Ținutul de Sus, iar creaturile din ea nu păreau câtuși de puțin muritoare și erau mai înfricoșătoare decât mâncătorii de păsări, care erau niște păianjeni ridicol de mari și de înspăimântători cu gheare. Nu văzusem niciodată unul: nici un mâncător de păsări, nici o *nixă*.

– Cum... arată? *Nixele*? am întrebat eu.

– Ai văzut... vreodată un Rae?

M-am cutremurat când m-am gândit la cavalerii Preaînălților care erau mai mult oase decât carne.

– O dată.

– Închipuie-ți ceva asemănător... dar mai slab, mai rapid și cu dinți și gheare ascuțite, îmi spuse el. Și îți pot pătrunde în minte, te pot face să crezi că vezi și trăiești... lucruri care nu sunt reale.

M-am crispat, cu răsuflarea tăiată.

– Așa că poate... acum, că știi cum arată, atârnatul unor fâșii din pielea noastră la uși nu mai pare un lucru dezgustător, zise el. Apoi, sunt... mădularele noastre.

– Iartă-mă, m-am înecat eu. Ce anume?

– Mădularele noastre, *na'laa*, repetă el. Cel care se află în posesia... unuia... va avea parte de... o împreunare

roditoare.

Am dat să spun ceva, însă am rămas fără cuvinte preț de câteva secunde.

– O parte din mine, o mare parte din mine, regretă că am purtat această conversație.

– Mai e ceva, zise el, iar mie mi se păru că tonul i se înveselise. Părea aproape tachinator. Nici măcar n-am ajuns... la partea cu ce pot face mușchii noștri...

– Grozav, am bombănit eu. Se mai mișcă odaia?

– Nu.

Slavă zeilor! Mi-am întins mâna spre bretelele cămășii mele de noapte.

– Sămânța noastră, spuse el, iar eu m-am oprit. Este cunoscută drept... un afrodisiac puternic. Unii o amestecă cu ierburi și se freacă... cu ea. Alții beau...

– Am priceput, l-am întrerupt eu, întrucât auzisem despre poțiuni care promiteau să sporească plăcerea celor care le foloseau. Ca să fim înțeleși, nu vreau să-ți fur nici sângele, nici...

– Nici sămânța? încheie el în locul meu.

– Cu siguranță nu! m-am răstit eu.

– Ce păcat!

Clătinând din cap, mi-am dat jos cămașa de noapte. Am refuzat să mă gândesc la ce făceam pe când pielea dezgolită mi se zbârli în căldura umedă.

– Apropo, sunt dezbrăcată.

– În mod straniu, a sunat ca... un avertisment, murmură el. De parcă, dacă știi că ești goală, asta m-ar împiedica cumva... să mă uit.

– Nu e un avertisment. Doar te-am înștiințat ca să poți fi politicoș și să nu te uiți.

– Știu că... nu ne cunoaștem..., dar ar trebui... să știi că nu sunt recunoscut... ca fiind politicos.

– Poți încerca. Am îngenuncheat lângă el și am ezitat, lovită de realitatea a ceea ce făceam.

Dezbrăcam un Preaînalt, un lord Preaînalt.

Naomi ar fi fost atât de geloasă!

Mi-am înfrânat un hohot de râs, am întins mâinile spre prohabul pantalonilor și am început să-i deschei nasturii. Dosul mâinilor mi se freacă de un alt lucru la care am refuzat să mă gândesc, ceea ce-l făcu să tragă aer în piept mai adânc decât îl auzisem să o facă în seara aceea până atunci.

– Nu te mișca!

– Nu mă mișc, dar... ești în genunchi, cu degetele aproape de mădularul meu, și în momentul de față ești maiestuos de goală, așa că...

În timp ce descheiam ultimul nasture, mi-am dat ochii peste cap.

– Nici măcar nu poți sta în picioare, și în clipa de față îți cresc din nou globurile oculare. Ultimul lucru la care ar trebui să te gândești este la mine în genunchi, mădularul tău sau goliciunea mea.

– Mi-au crescut deja ochii, *na'laa*.

Mi-am ridicat brusc bărbia. Părul încălzit îi acoperea fața, însă capul îi era întors spre mine. Mi-am plecat privirea spre mâinile lui, spre degetele-i lungi cu care se ținea de marginea oglinzii.

– De aceea știu... că ești maiestuos de goală, continuă el.

Mușchii din partea de jos a abdomenului mi se strânsură, tăindu-mi răsuflarea.

Pe toți zeii, era, fără îndoială, ultimul lucru pe care aveam nevoie să-l simt în clipa de față.

Am terminat iute cu ultimul nasture, poate cu mișcări o idee prea dure, pentru că geamătul lui jos îmi încinse vârfurile urechilor. Am dat să-i trag pantalonii...

– Mă descurc, bombăni el.

Nu eram convinsă de asta, așa că m-am ridicat, dar am rămas în spatele lui. Mi-am ținut privirea asupra spatelui lui în timp ce își dădu jos pantalonii, clătinându-se, și, când termină, se trase într-o parte, desprinzându-se de chiuvetă. Făcu un pas și începu din nou să se legene. L-am prins, cuprinzându-l cu brațul pe după mijloc. Mi-am întins palma peste abdomenul lui și m-am încordat.

Nu se auziră voci.

Nu se iviră imagini.

Oare avea să fie ca la *caelestia*, unde aveam parte de câteva minute de fericire în care-i puteam atinge? Deși, chiar și în acele minute scurte, tot trebuia să mă concentrez ca să nu le pătrund în minte.

– M-am înșelat. Lordul se sprijini de mine, apăsându-mă cu șoldul în abdomen. Nu mă descurc.

L-am ajutat să se îndrepte spre cabină, neputând ignora senzațiile pe care mi le stârnea. Pielea îi era incredibil de caldă.

– Trebuie să trecem peste o bordură mică, l-am avertizat.

Încuviință din cap, ridicându-și piciorul peste margine, iar eu l-am urmat, sprijinindu-l în continuare cu brațul.

Și ținându-mi privirea în sus, spre faianța albă a cabinei.

Apa care căzu pe noi când am pășit împreună sub jet fu ca un mic șoc, corpul lui ducând greul. M-am ținut bine, cu mâna strânsă pumn, când s-a întors și s-a sprijinit cu o mână de faianță, cu fața spre jetul de apă. Mi-am ridicat privirea și am văzut că avea capul lăsat pe spate, ceea ce-i expunea fața și pieptul spre duș.

Gemu într-un fel... de-a dreptul decadent când apa i se prelinse peste chip și prin păr. Senzația de căldură mă năpădi din nou, urcându-mi pe gâtlee, în timp ce m-am holbat la apa care-i curgea pe mușchii încordați ai spatelui, brăzdând sângele uscat de acolo și de pe, ei bine, posteriorul lui destul de ferm și de curbat.

Am închis ochii și mi-am poruncit să-mi vin în fire. Preaînălții erau plăcuți la vedere. Știam deja asta. Toată lumea o știa. Nu avea importanță că era un dos frumos. Un dos era un dos. Nici un dos nu avea nimic spectaculos, nici măcar al lui.

Am deschis ochii și mi-a venit să mă plesnesc pe când apa ce se rotea în jurul scurgerii căpătă o nuanță roșiatică.

– Cum te simți?

– Mai bine.

Mi-am ridicat privirea spre mâna cu care se sprijinea de faianță. Brațul încă-i tremura. Pe corp i se vedeau pete albastre și vineții. Mă străbătu un sentiment de furie.

– Chiar că te-au snopit în bătaie.

– Pătrunjelul-câinelui... și-a făcut efectul chiar pe când am ieșit din tavernă. Cred că s-au așteptat să aibă un efect mai puternic și mai... rapid.

Se crispă când m-am întins pe după el după săpunul pe care-l văzusem. În urma mișcării, pieptul gol mi se lipi de spatele lui. Contactul fu scurt, dar îndeajuns de lung

încât să mă înfior. Am apucat bucata de săpun și m-am lăsat pe spate.

– Tipul ăla... m-a atacat.

– Weber?

Încuviință din cap.

– Apoi, ceilalți doi i s-au alăturat. Au mai fost doi... pe care nu i-am recunoscut.

Gândindu-mă că probabil era vorba despre Finn și Mickie, mi-am tras lent brațul de pe el. Am văzut că se putea ține pe picioare, așa că am frecat săpunul în mâini.

– Când te-au atacat... ai ripostat?

– L-am ucis pe unul dintre ei... înainte să leșin.

Oprindu-mă, mi se tăie răsuflarea, în timp ce clăbuci de săpun mi se scurgeau pe braț. Bine. Poate că nu era vorba despre Finn și Mickie. Oare câți oameni din Archwood erau implicați în asta? Baronul trebuia avertizat. M-am mușcat de buză și mi-am pus mâna pe spatele lui. Am simțit cum mușchii i se contractară sub palma mea, însă nu se trase laoparte. Mi-am trecut mâna peste spatele lui, spălând sângele de acolo.

– Cei pe care i-ai auzit vorbind mai devreme în seara asta? Întrebă el. Au... mai spus ceva?

M-am gândit la ce auzisem.

– De fapt, da. Au pomenit despre cineva pe nume Muriel.

Lordul se crispă.

– Știi cine e?

– Da, spuse el fără să intre în amănunte.

Nusul mă ustură puțin când șuvoiul de apă ajunsese la mine.

– Ți s-a mai întâmplat așa ceva?

Râse sec, aspru.

– Nu. Dar ar fi trebuit să am mai multă grijă. Nu e ca și cum n-aș ști de cucută și de efectul pe care îl are asupra celor ca mine. Am fost pur și simplu...

M-am mișcat, coborându-mi mâna cu săpun spre soldul lui, apoi urcând-o din nou, atentă la vânătăi, concentrându-mă asupra texturii pielii lui și asupra senzației pe care mi-o stârnea. Îmi amintea de... marmură sau de granit.

– Cum?

– Am fost pur și simplu neglijent, mărturisi el după ce mi-am luat mâna de pe el.

– Ei bine, li se întâmplă și celor mai buni dintre noi, nu-i așa?

Am făcut iar clăbuci și am trecut la cealaltă parte a spatelui lui.

Își lăsa capul pe spate, vârfurile părului lui tachinându-mi degetele în timp ce îmi treceam ușor mâna peste umărul lui. Pielea lui părea... să strălucească ușor, dar nu eram convinsă că vedeam bine.

– Așa e.

În tăcerea care se așternu între noi, m-am trezit pierzându-mă în gestul simplu de a atinge pe cineva, de a-l atinge pe el. Nu auzeam și nu simțeam nimic. Nici un viitor violent sau șoapte cunoscătoare, detalii pe care nu aș fi avut cum să le știu. Numele lor. Vârstele. Dacă erau sau nu căsătoriți. Cum trăiau. Cele mai ascunse secrete și dorințe, pe care Claude le considera cele mai valoroase.

Erau doar gândurile mele. Chiar și cu Claude ar fi trebuit să am grijă, și până în momentul de față aș fi început deja să-i aud gândurile. Singura dată când mă cufundam în nimic era când beam îndeajuns încât să-mi amorțesc simțurile, însă amorțeam și toate celelalte

lucruri, inclusiv amintirile. Când atingeam pe cineva, nu era nevoie să îmi închipui acea coardă mentală care ne lega, dar cu lordul acesta nu simțeam nimic.

M-am cutremurat. Poate că eram pur și simplu prea distrasă... Prea copleșită pentru ca intuiția mea să se activeze. Nu cunoșteam răspunsul, iar în clipa aceea nici nu-mi păsa. Am închis ochii și mi-am îngăduit... Mi-am îngăduit să mă bucur. De contact. De faptul că simțeam pielea altcuiva sub palme. De felul în care mușchii i se încordau și se mișcau sub ele. Puteam face asta o veșnicie.

Însă nu aveam o veșnicie la dispoziție.

– Ce... căutai la cârciuma Twin Barrels? am întrebat eu, dregându-mi glasul. Nu este un local frecventat de Preaînălții din Primvera.

– Nu sunt... din Primvera, zise el, confirmând ceea ce crezuse Mickie. Mă întâlneam cu cineva. A sugerat să ne vedem acolo.

Mi-am ridicat privirea spre ceafa lui.

– Și v-ați întâlnit?

– Nu. Își plecă ușor capul în cealaltă parte. Și nu cred că mă va căuta.

Nu aveam nevoie de intuiția mea ca să-mi dau seama că se putea ca persoana cu care trebuise să se întâlnească acolo să-i fi întins o cursă. Poate că era chiar Muriel.

– Te va căuta cineva? Cum ar fi, un prieten?

Încuviință din cap.

– În cele din urmă.

M-am simțit ușurată.

Până când se întoarse în cabina mică, și, brusc, m-am trezit cu rana din pieptul lui chiar în fața ochilor.

Buzele mi se depărtară văzând că rana se micșorase din nou, de data asta cam de mărimea unei monede de aur mici. Sângele se curățase în mare parte, cu excepția câtorva pete ici și colo, dar se puteau vedea... Am mijit ochii. Se puteau vedea puncte albicioase minuscule presărate peste tot pe pieptul și abdomenul lui...

Nu mi-am îngăduit să privesc mai în jos, iar el își schimbă puțin poziția. Și mai multă apă caldută curse pe mine.

– Ce... îți iese prin piele? E cucuta?

– A dispărut în mare parte, zise el. Ce vezi sunt efectele târzii ale unei lame de *lunea*. Când lama ne atinge carnea, acționează la rândul ei ca o otravă. Ne pătrunde până în sânge și apoi... ne arde din interior, așa cum face febra cu un muritor. Corpul meu o împinge afară.

– Ah, am șoptit eu, întrucâtva fascinată și tulburată de acest lucru. De toate aceste lucruri. Totul părea ireal. Conversația pe care o auzisem din greșeală și fuga nebunească în oraș. Să descopăr că intuiția mea mă ghidase spre el. Faptul că mă aflam la duș cu el... Trupul lui.

Văzusem mulți bărbați goi în diverse situații. Unii ca Grady, al căror trup era perfecționat de antrenamente și de mânuirea sabiei, iar alții care erau mai moi ca mine și chiar și unii precum Claude, care era zvelt de la natură, însă Lord Thorne era... diferit.

Mi-am ridicat încet privirea spre a lui. Ochii lui... se regeneraseră cu siguranță și erau întocmai cum mi-i aminteam. O explozie de nuanțe albastre, verzi și maronii. Erau atât de stranii și de frumoși! I-am privit trăsăturile. Vânățiile de pe față aproape că se estompaseră. Nu erau singurele care lipseau acum.

– Însemnele de pe fața ta, am spus eu, încruntându-mă. Au dispărut.

Își înclină ușor capul.

– Însemne? Nu știu la ce te referi.

– Aveai... niște însemne pe față, de-a lungul maxilarului și al tâmpelor. Semănau cu un tatuaj, i-am spus. Dar păreau să provină din piele.

Culorile irisurilor îi încetiniră, apoi se potoliră de tot.

– Cred că n-ai văzut bine, zise el, plecându-și bărbia. Trebuie să fi fost sânge sau murdărie.

– Poate. Mi se făcu pielea de găină drept reacție la răceala bruscă din odaia pentru îmbăiat. M-am dat agitată un pas în spate. Cred...

– Vrei să mă atingi? mă întrebă el.

Mi-am întors brusc privirea spre el, cu răsuflarea tăiată.

– Poftim?

– Ca să mă speli în continuare, preciză el, cu genele-i dese plecate. Mi-am dat seama că îmi place nespus de mult. Urmă o pauză, apoi: Și cred că îți place și ție.

Chiar *îmi plăcea* nespus de mult... să îl ating. Am înghițit în sec, încremenind locului. Șuvițe de păr ud mi se desprinseră din coc, agățându-mi-se de obraji, în timp ce strângeam mai tare săpunul în mâini. În momentul de față, nu mi se părea că era necesar să-l mai ajut. Vocea îi era mai puternică. Judecând după felul în care i se umfla și dezumfla pieptul și după cum făcea mai puține pauze între cuvinte, nici nu mai răsufla greu. Probabil că putea să se spele singur în continuare, mai ales dacă era în stare să savureze ce se întâmpla.

Dar eu... eram... nesăbuită, mai mult decât doar ușor pripită, și aveam un istoric extrem de lung de alegeri

proaste în viață, deși știam ce-ar fi trebuit să fac.

Și... îl puteam atinge.

Cu un gol în stomac, mi-am pus mâna plină de clăbuci pe pieptul lui. Mi se păru că trage adânc aer în piept; sau poate că fusese doar o impresie. Nu eram convinsă pe când îmi treceam palma peste pielea lui, privind mărgeluțele albe dispărând în clăbuci. Nu m-am apropiat de rana din pieptul lui și de cele de pe brațe, chiar dacă arătau mult mai bine, aproape complet închise. Am frecat din nou săpunul pentru a face clăbuci și mi-am trecut palma peste abdomenul lui.

Ținându-mi buza între dinți, mi-am coborât mâna în apropiere de buricul lui. Pulsul mi se întetea rapid, și îmi simțeam pielea fierbinte în pofida faptului că apa și aerul se răciseră. Am închis ochii când mi-am trecut mâna peste șoldul lui, de-a lungul mușchiului încordat și peste el. N-am coborât mai mult. Am vrut s-o fac, însă mi s-a părut foarte nepotrivit, ținând seama de situație.

Mușchii i se încordară sub atingerea degetelor mele, iar eu am deschis ochii ca să văd ce reușisem să înfăptuiesc prin tot efortul depus. Sângele dispăruse, și nu mai vedeam acele pete minuscule pe unde se scurseseră clăbucii. În afară de rană, arăta mult mai bine. Ba chiar nuanța pielii i se închisese, aducând acum mai mult a bronz, decât a nisipiu, iar trupul lui...

Tot nu se vedea nici măcar o şuviță de păr corporal pe el. De parcă ar fi fost sculptat din marmură, fiecare linie și mușchi perfect definite. Mi-am coborât privirea, atrasă în mod irezistibil de... mădularul lui lung, gros și tare.

Zeilor mari, chiar... nu mă gândisem vreodată că mădularul unui bărbat putea fi atât de plăcut la vedere,

dar al lui era la fel ca restul corpului. Uluitor. Incredibil. Brutal de frumos.

– *Na'laa?*

Un val de căldură umedă îmi umplu miezul ființei.

– Da?

– Te holbezi la mine.

Pieptul îmi săltă brusc. Așa era. Nu puteam nega.

– E în regulă.

I-am simțit răsuflarea deasupra capului, și mi se tăie respirația. Se apropiase de mine? Da.

– Și eu mă holbez la tine.

Nu mințea. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Îl simțisem uitându-se la fruntea, nasul și buzele mele pe când eu mă uitasem la pieptul lui. Intensitatea privirii lui semăna cu o mângâiere, ce cobora tot mai mult. Am simțit furnicături în sfârcuri când continuă să mă cerceteze cu privirea, așa cum făcusem eu, trecând peste curba mijlocului, peste șolduri și coapse și între ele, acolo unde tânjeam... unde îmi doream... să mă atingă.

– N-ar trebui, am șoptit eu. Ești rănit.

– Și?

– Și? am repetat eu. Am simțit un gol, apoi un soi de involburare în stomac. Nu știu la ce te gândești...

– Cred că știi foarte bine la ce mă gândesc.

Am expirat, amețită.

– Ar trebui să-ți stea gândul la alte lucruri.

– Nu când în fața mea se află o femeie frumoasă, una care a fost curajoasă și bună, care m-a ajutat la nevoie, punându-se pe sine în primejdie și fără să-mi ceară nimic în schimb.

Am râs nesigură.

– Nu e nevoie să mă lingusești.

– Rostesc doar adevărul.

I-am simțit cuvintele alunecându-mi peste obraz, stârnind o trepidație în adâncul meu.

Fiecare respirație mi se părea greoaie. Pentru a o suta oară în seara aceea, m-am întrebat ce naiba făceam. Dar încă mă aflam acolo, cu inima bătându-mi nebunește când i-am privit din nou mâna și degetele, de data aceasta îndoite. Apăsă cu vârfurile degetelor în plăcile de ceramică...

Am expirat brusc. Degetele îi lăsau *adâncituri* în plăcile de ceramică.

Atunci, lordul își ridică mâna și mă prinse de bărbie. Un sunet straniu mi se formă în gâtlee, un sunet pe care nu credeam să-l mai fi scos vreodată până atunci. Abia de-am reușit să-mi înăbuș geamătul. Atingerea îi era ușoară, ca o pană, aproape insesizabilă, însă simțurile mi-o luară razna. Am simțit-o în fiecare părticică a ființei mele. Îmi înclină capul pe spate. Ochii lui... Culorile acelea erau un caleidoscop amețitor, iar în pupile își făcură apariția pete albe. Privirile ni se întâlneau, iar eu m-am pregătit sufletește, din obișnuință, însă... tot nu am văzut și nu am auzit nimic.

I-am simțit degetele, aceleași cu care tocmai lăsase urme în ceramică, mângâindu-mă ușor pe obraz, apucând șuvițele de păr de pe el. Clăbuci de săpun mi se prelinseră printre degete în timp ce-am rămas pur și simplu locului, cu inima bătându-mi năvalnic. Îmi dădu părul pe după ureche, după care își mută mâna spre maxilarul meu, și așa fi putut să jur că i-am simțit atingerea ușoară în tot corpul. Cu cealaltă mână găsi săpunul pe care-l strângeam acum puternic în mână. Îmi desfăcu degetele și-l luă, așezându-l pe poliță.

Mă încercă din nou o senzație de căldură, care îmi înroși pielea și îmi năpădi în sânge. Pieptul mă durea, și-l simțeam tot mai greu. Dorința pulsă prin mine, fierbinte și întunecată. Abia de mă atingea. Doar o mângâiere ușoară ca pana pe maxilar, și tot corpul îmi zvâcnea. Nnicând în viață nu mai fusesem... afectată într-un mod atât de visceral.

Lordul se apropie de mine, ca la porunca mea – un gând prostesc, de altfel, dar, cumva, și eu mă mișcasem. Mădularul lui îmi atinse abdomenul, cutremurându-mă, încordându-mă până în adâncul ființei. Vibrații minuscule îmi zguduiră tot corpul. Degetele mă dureau efectiv de dorința de a-l atinge.

De nevoia de a-l atinge.

CAPITOLUL 6

Cu adevărat nu mai simțisem niciodată o astfel de nevoie. Mi-am ridicat mâna *tânjind*...

Apoi, mi-am dat seama.

Am înțeles motivul acelei nevoi.

Preaînălții emanau senzualitate, prin vocile și atingerea lor, iar belșugul acela carnal se revărsa în aerul din jurul lor, făcându-i chiar și pe cei mai pioși plebei să fie puțin imorali. De aceea Ospetele care urmau deveneau întocmai ce-i spuseseam mai devreme lui Naomi: o răsfățare decadentă cu tot soiul de lucruri trupești.

Cu siguranță, de aceea reacționez așa la el.

De aceea și pentru că era, ei bine, mai mult decât plăcut vederii, și amândoi eram goi.

Inima îmi bătea atât de repede, încât am crezut că avea să cedeze efectiv când mi-am coborât privirea spre rana din pieptul lui.

Când am văzut rana aproape vindecată, mi-am recăpătat întrucâtva judecata sănătoasă.

Am tras scurt aer în piept și m-am dat un pas în spate. Mâna îi alunecă de pe maxilarul meu, lăsând în urmă un vârtej de furnicături.

– Trebuie să mă usuc. Dă-mi voie! Am ieșit din cabină, apucând degrabă unul dintre prosoape. M-am înfășurat cu el, după care mi-am adunat straiile și am ieșit iute din odaia pentru îmbăiat.

Picături de apă se scurgeau de pe mine pe când am intrat în dormitorul necunoscut. M-am șters degrabă, apoi m-am îndreptat spre dulap, cu mintea toată o harababură. Am căutat prin el până am găsit o cămașă potrivită. Nici vorbă să mă îmbrac din nou cu cămașa de noapte. Aveam să fiu nevoită să o ard. Poate și mantia, lucru la care nici măcar nu m-aș fi gândit înainte să ajung la Archwood. Sânge. Murdărie. Nu contase. Veșmintele fuseseră pur și simplu veșminte.

Cămașa pe care o alesesem era moale și de un maroniu spălăcit și îmi venea până la genunchi. Era într-un totu nepotrivit să fiu îmbrăcată așa, dar nu avea nici o formă și mă acoperea la fel de mult precum cămașa de noapte pe care o purtasem până atunci și precum jumătate dintre rochiile mele. În plus, tocmai fusesem complet goală.

Doar că... mă simțeam diferit.

La fel și reacția aproape primitivă pe care o aveam în fața lui, dorința de a-l avea. Era mult prea animalică, prea primordială.

Scotocind prin dulap, am găsit o pereche de pantaloni curați care păreau să-i vină lordului. I-am scos din dulap, împreună cu o altă cămașă, de data aceasta albă, și le-am atârnat pe ambele peste colțul patului.

Când am auzit apa oprindu-se, mi-am scos șuvițele de păr desprinse din coc din gulerul cămășii. M-am îndreptat spre mäsută, am aprins lampa și apoi am turnat apă în pahar, pentru el și pentru mine. Am dat pe gât lichidul, însă nu m-a ajutat să-mi liniștesc inima sau emoțiile. M-am așezat pe marginea patului, gândindu-mă că probabil ar fi trebuit să profit și s-o iau la sănătoasa.

Nu aveam câtuși de puțin idee cât era ora, însă pe străzile orașului din afara casei era liniște. Cu siguranță mai erau doar câteva ore până avea să se facă dimineață. Mi-am atins puntea nasului și am tresărit de la durerea surdă bruscă. Cum aveam să explic asta?

Am auzit ușa odăii pentru îmbăiat deschizându-se, așa că mi-am pus mâna în poală.

– Este apă pe masă, i-am spus. Ți-am turnat un pahar și am găsit niște veșminte care s-ar putea să ți se potrivească.

– Apreciez.

Atunci, mi-am ridicat ochii, trecându-mi privirea peste mușchii încordați ai spatelui lui, pe când se îndreptă spre dulap. Avea doar un prosop înfășurat pe după șolduri, lucru de altfel pur și simplu indecent în cel mai delicios mod posibil pe care cu siguranță nu-l recunoșteam.

Lordul bău apa în tăcere, umplându-și a treia oară paharul și golindu-l iar. Era un lucru bun faptul că bea atât de multă apă. L-am privit cum așeză paharul pe

masă, după care se întoarse spre veșminte. Ridică pantalonii negri.

– Sunt în regulă, spuse el.

– Bine.

A desfăcut prosopul, iar eu mi-am întors iute privirea, și fața mi s-a încălzit în pofida tuturor lucrurilor pe care le spuseseam. Când am fost convinsă că era măcar parțial îmbrăcat, i-am aruncat o privire și am descoperit că își luase pantalonii. Îi erau largi în talie, atârându-i jos pe șolduri.

Am clipit, surprinsă. Rănile de pe brațele și de pe pieptul lui păreau să fi dispărut aproape în întregime. Mi-am ridicat privirea spre chipul lui. Urmele slabe de vânătăi vizibile când fusese la duș dispăruseră cu totul. Mă străbătu o senzație de furnicături văzându-i pomeții înalți și ascuțiți și nasul drept și mândru. Avea maxilarul sculptat și dur, iar gura îi era mare și carnoasă. Trăsăturile lui, vizibile acum, în absența vânătăilor, aveau un aer șters, aproape felin. Era ca atunci când admiri o operă de artă pe care te temi să o apreciezi, pentru că frumusețea ei e tulburătoare.

– Rănile tale, am îngânat eu.

– Se vindecă, răspunse el. Părul îi era dat pe spate de pe față. Mulțumită ție.

Am simțit o trepidație nestatornică în piept.

– Nu am făcut mare lucru.

M-a privit preț de o clipă.

– Știi de ce Preaînălții au un efect atât de senzual asupra muritorilor?

Întrebarea lui mă luă pe nepregătite, și dură o clipă până să răspund.

– Știu... câte ceva despre lucrurile care-l întăresc pe un Preaînalt.

Zâmbi cu jumătate de gură.

– Și lucrurile pe care le știi implică plăcere?

– Știu că Preaînaltii...

M-am străduit să găsesc un cuvânt potrivit pentru a descrie ceea ce auzisem.

Lordul, în schimb, nu se chinui deloc.

– Se hrănesc?

Am încuviințat din cap, simțindu-mi pielea puțin caldă.

– Nu știu sigur cum te-am ajutat în privința asta.

– *Na'laa*, murmură el, chicotind. Ai simțit multă plăcere când m-ai ajutat la duș. Nu că nu ai fi conștientă de asta.

Mi-am închis brusc gura și mi-am întors privirea dinspre el. Sigur că eram conștientă de asta. Doar că uitasem pe moment că plăcerea pe care o simțisem eu doar atingându-l îl putea ajuta și pe el.

– Nu ne hrănim pur și simplu cu plăcerea altora, adăugă el o clipă mai târziu. Ne hrănim și cu propria plăcere. Și mie mi-a plăcut dușul.

I-am aruncat o privire, încântată din cine știe ce motiv protestesc că-i plăcuse și lui.

– Dar ai făcut chiar mai mult decât ți-ai dat seama, continuă el. Ai salvat vieți în noaptea asta.

Vieți? Adică, a lui. M-am foit, stingherită la gândul cu pricina și chiar mai stingherită de faptul că mă tulbura acest lucru.

– N-ai de unde să știi. Ai fi putut scăpa.

– O, cu siguranță aș fi scăpat după ce-mi veneam în fire, zise el. Nu ar fi contat motivul pentru care mă aflam

aici. Aș fi nimicit jumătate din oraș. Aș fi lăsat doar cenușă și distrugere în urma mea.

Mi se strânse pieptul.

– Ai... fi făcut așa ceva?

– Da. Aș fi fost mulțumit de faptele mele. Nu îmi face plăcere să ucid nevinovați, însă vina nu mi-ar fi anulat acțiunile, nici nu le-ar fi compensat, nu-i așa?

– Nu, am șoptit eu, tulburată de lucrurile pe care mi le împărtășea, de cât de aproape fusese Archwood de distrugere.

– Interesant!

– Ce anume?

M-am încordat când a pornit-o spre pat.

– În tot acest timp, nu te-ai temut de mine. Nici acum nu te temi. Își plecă ușor capul în direcția degetelor mele, pe care le mișcam constant, desfăcându-le și strângându-le în poală. Dar ești neliniștită. Asta dacă nu cumva ești așa agitată în mod obișnuit?

Mi-am mușcat buza, ca să nu neg imediat.

– De obicei, sunt așa agitată, am recunoscut eu. Și tu mă agiți. Și dacă mi-ai spune că n-am motiv să fiu agitată, tot m-aș simți așa.

– Dar nu ți-aș spune asta, zise el. Ar trebui să fii mereu neliniștită în preajma cuiva ca mine.

– Ah, am șoptit eu. Ce... liniștitor!

Lordul Preaînalt zâmbi. Un zâmbet tăios, aproape prădător.

– Dar nu trebuie să te temi de mine. E o diferență între cele două.

– Nu mă tem de tine.

– Mă uimește mereu cât de ușor pot minți muritorii, chiar și în legătură cu cele mai simple lucruri. Îți pot

simți teama, zise el. În accelerarea respirațiilor și a bătăilor inimii.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu... știam că le poți auzi.

– Nu are neapărat de-a face cu auzul, dar dacă ne concentrăm asupra unei persoane, dacă suntem acordați la esența lor, atunci putem. Așa ne putem hrăni. Pe chip îi apăru o urmă de zâmbet. Iar eu sunt îndeajuns de concentrat asupra ta încât să-mi dau seama cu precizie ce anume te face să respiri sacadat – când respirația nu ți se schimbă din cauza fricii, ci a plăcerii. Făcu o pauză, apoi adăugă: A ațâtării.

Am inspirat scurt.

– Nu...

– Mă vei minți? Pentru că voi ști oricum adevărul.

– Ba nu cred că știi, am ripostat eu, dându-mă în spate, cămașa adunându-mi-se în jurul coapselor.

– Dar chiar te rog să minți! Mă amuză.

M-am încruntat la el, gândindu-mă că era un lucru straniu.

Își sprijini genunchiul de pat. Privirile ni se întâlneau, făcându-mă să simt imboldul puternic de a-l întreba dacă mă recunoscuse. Era limpede că nu o făcuse. Altminteri, cu siguranță ar fi spus ceva, însă, din cine știe ce motiv ridicol și inutil, voiam să știu dacă își amintea măcar.

– Îți... Ceva mă făcu să mă opresc. Nu eram convinsă ce anume. De ce ar fi contat dacă își amintea? Sau dacă îi spuneam că ne mai întâlniserăm?

Apoi, mi-am dat seama.

Era intuiția mea. Acel instinct ascuțit. Trebuia să existe un motiv pentru asta, mai ales că rareori se întâmpla ca

intuiția mea să lucreze în folosul meu. Intuiția mea mă oprea. Nu știam de ce, însă mi-am simțit inima grea.

– Ești în regulă? mă întrebă lordul.

– Mda. Da. Mi-am dres glasul. Sunt doar obosită. A fost o noapte stranie.

Se holbă la mine preț de-o clipă.

– Într-adevăr, a fost.

Agitația pe care o simțise mai devreme reveni.

– Ar trebui să plecăm, înainte...

– Știu, zise el, apoi se mișcă incredibil de rapid.

Fu deasupra mea înainte să apuc să trag din nou aer în piept.

Simpla lui prezență mă forță să mă las pe spate. Trupurile noastre nu se atingeau, dar mă îngrădea, corpul lui mare împiedicându-mă a vedea ce se afla în jurul meu, în întregul regat, până rămase doar el. Doar noi. Mă atinse cu vârfurile degetelor pe obraz. Tot corpul îmi zvâcni la atingerea lui. Nuanța albăstruie a ochilor lui se involbură, pătrunzând-o într-un tot pe cea verde, pe când își trecu degetele peste obrazul meu, apucând o şuviță de păr. O dădu laoparte, cu o blândețe șocantă.

– Acum, nu te temi de mine, punctă el.

– Nu. Am tras scurt aer în piept când își trecu din nou buricele degetelor peste buza mea de jos. Încerci să mă faci să-mi fie teamă?

– Nu știu sigur.

Un fior de neliniște amestecat cu o emoție pe care n-am reușit să o identific îmi străbătu pielea.

Își trecu privirea peste chipul meu și apoi mai jos, peste gâtul meu.

– Știu că mai devreme ai spus că te simți bine, dar, peste câteva ore, pielea de sub ochi și nas se va închide la

culoare, alăturându-se vânătăilor pe care ți le-am lăsat pe gât. Dă-mi voie să schimb asta!

M-am holbat la el.

– Poți... face asta?

– Pot face multe lucruri. A rânjit din nou cu jumătate de gură când am mijit ochii. Dă-mi voie să fac asta pentru tine!

Ar fi fost o ușurare să nu îmi fac griji legat de cum aveam să explic vânătăile, dar eram mai degrabă curioasă. Nu înțelegeam prea bine cum putea face una ca asta.

– Trebuie să închizi ochii, zise el.

– Serios?

– Serios.

Exploziile de stele din pupilele lui străluciră mai tare.

L-am privit în ochi preț de câteva clipe, apoi am încuviințat din cap și am făcut cum îmi ceruse. Am închis ochii. Trecu o clipită, apoi încă una, și nu se întâmplă nimic. Am dat să deschid ochii, dar m-am oprit. Degetele pe care le simțeam pe curbura maxilarului... *se încălziră*. I-am simțit răsuflarea pe bărbie. Pe buzele-mi depărtate. Am respirat doar o dată, scurt, repede. I-am simțit răsuflarea urcând, și mai trecu o clipă scurtă. Apoi, am simțit atingerea ușoară a... buzelor lui pe puntea nasului. Am tresărit din tot corpul.

– Nu te mișca! porunci el, răsuflarea lui acoperindu-mi obrazul.

Am încercat, dar un tremur se înfiripă, străbătându-mi tot corpul. El își ridică gura. Nu am simțit nimic... apoi, m-a încercat *ceva*: o senzație stranie de căldură și furnicături. I-am simțit răsuflarea jucându-se pe lateralul gâtului meu, urmată de buzele lui. Mă sărută chiar sub

locul în care pulsul îmi bătea năvalnic. Am tras aer în piept, icnind sacadat când părul lui îmi trecu peste bărbie și i-am simțit buzele pe cealaltă parte. Căldura tremurătoare prinse viață acolo, și, în câteva clipe, pofta pe care mă forțasem să o alung din minte se estompă.

Însă lordul nu se îndepărtă.

Capul îi rămase în continuare plecat, buzele-i apăsând nespus de ușor pe gâtul meu, și o căldură cu totul diferită prinse din nou viață, stârnind pulsații adânci de dorință în mine. Ce se întâmpla acum... mi se părea mult mai periculos decât să fiu în cabina de duș cu el, dar apoi își desprinse buzele de pe pielea mea. Se trase în spate, iar eu îmi doream să simt o ușurare imensă. Ar fi trebuit să o simt.

Nu o simțeam.

Am deschis lent ochii. Rămase deasupra mea, cu ochii pe jumătate închiși, iar mie mi se păru... Mi se păru că am văzut o strălucire aurie slabă în jurul lui, așa cum mi se păruse că văzusem la duș. Să fi fost de la lumina lămpii? Mă îndoiam.

– Sărutările tale... Vocea îmi era mult prea stridentă. Mi-am dres glasul. Sărutările tale vindecă?

– Unele răni. Partea dreaptă a buzelor i se ridică. Uneori.

Aveam impresia clară că nu era prea sincer.

– Nu știu sigur dacă îți dai sau nu seama, dar cred că strălucești.

– Se mai întâmplă.

– Când... te hrănești? am ghicit eu.

– Da.

Mi-am plecat privirea. Am căscat ochii de uimire.

– Rana din piept s-a închis. M-am uitat scurt la brațele lui. Pe locul rănilor din bicepși crescuse piele rozalie lucioasă.

Degetele-i dănțuiră de-a lungul decolteului cămășii pe care o împrumutasem, în timp ce degetele mele stăteau apăsate de pat, cuminți. Efectiv tânjeau să-l atingă.

Și de ce n-aș fi putut să o fac?

Ei bine, existau o mulțime de motive, probabil unele la care nici măcar nu mă gândisem încă, dar am ridicat o mână. Din obișnuință, am ezitat înainte să-mi pun palma pe pieptul lui.

Lordul... *toarse*.

Cu pielea tot mai caldă, mi-am trecut degetele peste mușchii tari, parcă sculptați. Nu m-aș fi putut obișnui vreodată cu felul în care se simțea pielea unui Preaînalt.

Nu aveam să mă obișnuiesc vreodată cu faptul că puteam atinge pe cineva cu atâta ușurință.

Rămase nemișcat deasupra mea în timp ce îmi treceam mâna în jos peste pieptul lui, cu buzele depărtate. Știam că nu puteam continua așa. Trebuia să plecăm de aici. Trebuia să mă întorc la vilă, dar... degetele îmi coborâră peste mușchii încordați ai abdomenului lui. Am ajuns la betelia largă a pantalonilor lui. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste ceva dur și rotunjit...

Lordul hurui un sunet întunecat, umbros și mă prinse de încheietura mâinii, oprindu-mă din explorare.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să-ți îngădui să continui, mă tem că nu avem timp de asta.

Mi-am ridicat privirea. Avea dreptate. Mi-am strâns degetele.

– Știu.

Își plecă ușor capul și îmi duse mâna la gură. Am tras ușor aer în piept când mă sărută în centrul palmei. Privirile ni se întâlniră din nou. Culoarea albastră le acoperise pe toate celelalte, preschimbându-se într-o nuanță închisă de safir.

Apoi, brusc, nu mai fu deasupra mea, ci în picioare, la câțiva pași depărtare. Își întoarse capul spre fereastră.

– Rămâi aici, zise el încet.

Înghițind în sec, m-am ridicat în șezut, simțindu-mă amețită.

– E totul în regulă?

– Da. Îmi acordă din nou atenție, nuanțele verzui și albastrii ale ochilor lui devenind din nou vizibile. A sosit... un prieten.

M-am încruntat și m-am căznit să aud un zgomot cât de mic care l-ar fi putut alerta de o astfel de prezență, însă n-am auzit nimic.

– Mă întorc imediat.

Am clipit doar, căci lordul *dispăruse* din nou. Uluită de rapiditatea cu care se mișca, m-am ridicat pe picioarele tremurânde. Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la nimic în timp ce am intrat în odaia pentru îmbăiat ca să-mi adun veșmintele distruse. Am intrat în odaia de dormit pe vârfuri, așteptând până în ultima clipă înainte să fiu nevoită să-mi iau mantia pe mine.

Lordul nu fu plecat atât de mult timp; trecură poate doar câteva momente înainte să simt aerul mișcându-se în odaie. M-am întors și l-am văzut stând în cadrul ușii de la odaia pentru dormit. În mâini ținea ceva negru.

– Prietenul tău mai e aici? l-am întrebat eu.

Lordul încuviință din cap.

– Calul priponit în pădure? Ți aparține?

Am aruncat o privire spre singura fereastră din încăpere.

– Dacă e cel care mănâncă tot ce vede în jur, atunci da.

– Așa face. Urmă o pauză, apoi: E un cal frumos.

Am încuviințat din cap.

– Ți-am adus asta. E o mantie, una curată.

– Ah, mulțu... Amintindu-mi unul dintre obiceiurile bizare care aveau legătură cu Preaînălții, m-am abținut de la a-i mulțumi. Se zicea că aveau impresia că mulțumirile le mânjeau cumva fapta. Ce amabil din partea ta!

Veni spre mine fără să spună nimic. M-am blocat când mi-a luat veșmintele murdare și le-a dat drumul pe pat.

– Vor trebui distruse, zise el. Sângele de Preaînalt nu va ieși din ele.

Alt lucru pe care nu îl știusem.

– Cât de lung e drumul până acasă? mă întrebă el.

– Nu foarte...

M-am oprit când mi-a pus mantia pe umeri. Îmi atinse pieptul cu dosul palmelor când apropie cele două jumătăți de material. Era mai dens decât ce se purta în această perioadă a anului, dar ajungea până la podea, ascunzându-mi picioarele goale.

– Cât de lung? repetă el, prinzând închizătorile sub gât.

– Nu foarte lung.

M-a privit cu atenție.

– Bine.

– Și tu?

Lordul zâmbi cu duritate, într-un totu în contradicție cu atingerea lui blândă. Mă atinse cu mâna pe obraz. Vârfurile degetelor îi alunecară peste pielea mea.

– Poți pleca în siguranță. Ar trebui să o faci, numaidecât.

Un fior îmi erupse de-a lungul șirei spinării.

– Tu ce vei...

– Nu vrei să-ți răspund. Îmi cuprinse maxilarul cu palma, și mi se tăie răsuflarea când își trecu degetul mare peste buza de jos.

Mă privi în ochi preț de câteva momente, după care își coborî mâna pe lângă corp și se dădu laoparte. Însă nu m-am mișcat, nu preț de câteva clipe, și mi-era greu să mă urnesc.

– Vei fi în regulă?

Trăsăturile i se îmblânziră ușor.

– Da.

– În regulă. Am înghițit în sec. Atunci, rămas-bun!

Lordul nu spuse nimic.

Am închis ochii preț de-o clipă, după care m-am forțat să mă pun în mișcare. M-am îndreptat spre ușă.

– *Na'laa?*

M-am oprit, căci mă cuprinsese o senzație... asemănătoare speranței. Speranța că ce? Chiar n-am reușit să-mi dau seama pe când l-am privit peste umăr.

Lordul stătea cu spatele la mine, cu umerii dreپți și încordați.

– Ai grijă!

CAPITOLUL 7

Aplecându-mă peste rândul îngrijit de garofițe de un roz aprins, am apucat o păpădie cât mai aproape de baza tulpinii. Simțindu-mă puțin vinovată, am scos mlădița mică din pământ. La câte beneficii medicinale aveau,

ierburile nu trebuiau să fie irosite, așa că îmi părea rău că le scoteam din pământ în scopuri pur cosmetice.

Nu mă ajuta nici faptul că auzeam în minte țipete tânguitoare de fiecare dată când smulgeam o plantă.

Pe când am aruncat planta în coșul plin cu o mulțime de plante de același soi, atenția îmi fu captată de mlădițele albastre-mov de iarba-măței. Dintr-odată, l-am văzut; i-am auzit vocea și l-am simțit.

Lordul meu Preaînalt.

Noaptea trecută mi se părea un vis febril, însă amintirile înfiorătoare cu el tras în țeară pe masă erau mult prea reale, la fel și dușul. Faptul că îl atinsesem. Senzația lăsată de pielea lui sub palmele mele. Atingerea buzelor lui pe pielea mea rănită.

Și totuși, nimic din toate acestea nu mi se părea real; știusem că aveam să-l revăd, însă nu m-aș fi așteptat nici în ruptul capului la cele întâmplare. Sau să reacționez așa în fața lui. Să simt dorință. *Nevoie*. Nu mă așteptasem la nimic din toate astea.

M-am cutremurat ușor și am deschis ochii, ridicându-mi privirea dincolo de zidurile de piatră ale vilei, înspre orașul Archwood. Două coloane de fum încă umpleau aerul în apropiere de chei.

Am înghițit în sec, și pielea mi se răci în pofida căldurii emanate de soarele de dimineață.

La trezire, după doar câteva ore de somn sau poate nici atât, mă holbasem la pumnalul de *lunea* de pe noptiera de lângă patul meu. Îl apucasem de pe bufet când plecasem din casa fierarului. Nu mă gândisem în mod conștient să-l iau. Pur și simplu, o făcusem, mânată de intuiție.

Iar pe când mă holbasem la pumnalul acela straniu, mă gândisem la ce trebuia să fac. Claude trebuia să afle despre piața-fantomă aparent foarte activă din Archwood și despre faptul că cel puțin doi dintre gardienii lui erau implicați nu doar în procesul de comercializare, ci și în cel de recoltare.

Știind că Claude nu avea să se trezească până mai târziu, ieșisem în grădină sperând că aveam să-mi liniștesc mintea. Grădina și împlântatul mâinilor în pământ m-ar fi ajutat dacă n-aș fi văzut fumul acela de cum ieșisem din vilă. Nu aveam nevoie de darurile mele ca să știu ce anume pricinuise incendiile.

El.

De aceea îmi spusese că nu voiam, de fapt, să-mi spună ce avea de gând să facă.

Se răzbunase. Dar, oare, putea fi considerată răzbunare când acțiunile lui, oricum ar fi fost ele, probabil împiedicaseră ca un alt Preaînalt să fie folosit astfel? Mi se părea a fi mai degrabă dreptate, oricât de dur suna asta.

Nu-i văzusem pe Finn sau pe Mickie în dimineata aceea, dar nici nu-i căutasem în mod voit când intrasem în grădină. Aveam impresia – ba nu, *știam* – că nu aveam de ce să o fac. Nu mai făceau parte din tărâmul nostru.

Și n-am simțit un strop de compasiune pentru ei, nici măcar pentru Finn și zâmbetele lui drăguțe. Făceau parte din ceva greșit, ba chiar înfiorător. Nu se compara cu poveștile pe care le auzisem despre oameni care săpau mormintele de Preaînalti ca să le folosească rămășițele, ci torturau și ucideau, iar dacă ar fi reușit să-l secătuiască pe lord de tot sângele? Să-i recolteze... părțile corpului și să le vândă pe piața-fantomă? În cele din urmă, astfel de

fapte ieșeau mereu la lumină. Nu aveam nevoie de intuiție ca să știu cum ar fi reacționat regele Euros dacă ar fi aflat despre ceea ce se încercase împotriva unuia dintre lorzii lui. L-ar fi trimis pe temutul prinț de Vytrus să se ocupe de Archwood, iar orice răzvrătire ar fi avut loc la graniță avea să fie cea mai mică dintre problemele noastre.

Dar inima îmi stătu în loc nu gândindu-mă la această realitate îngrozitoare, ci la ideea că... lordul *ar fi putut* să moară. Doar gândul la asta îmi întorcea stomacul pe dos, și nu ar fi trebuit să am *o astfel* de reacție, indiferent de momentul scurt pe care-l împărtășiserăm în trecut și de care nici măcar nu eram convinsă că își aducea aminte.

Oare mai era în Archwood?

Am rămas locului, reducându-mi la tăcere gândurile, însă nu mi se arătă nimic.

Dar speram...

– Nu, am șoptit, alungând gândul acela prostesc. Nu speram să-l revăd. În afară de faptul că era un lord, exista mereu riscul ca un Preaînalt să îmi descopere abilitățile și să mă acuze de vrăjitorie.

Cel mai bine ar fi să nu-l mai văd niciodată.

„Ba nu“, îmi șopti vocea aceea în minte, „nu ar fi“.

O umbră își făcu apariția lângă mine, blocând strălucirea soarelui de dimineață. Am privit peste umăr și l-am văzut pe Grady.

– Te căutam, îmi zise el. Ai auzit despre incendiile din dimineața asta?

– Nu, dar am văzut fumul. Mi-am mușcat buza de jos. Știi... ce s-a întâmplat?

– Au ars cârciuma Twin Barrels și atelierul lui Jac, fierăria. Așa mi-a zis Osmund, spuse el, referindu-se la

un alt gardian. Se afla pe zid dimineța devreme, când au izbucnit incendiile.

M-am încordat.

– Când am auzit prima dată despre incendii, am sperat că erau Cavalerii de Fier...

– Pe toți zeii, Grady, l-am întrerupt eu, cu stomacul strâns. Nici măcar n-ar trebui să te gândești la așa ceva, darămite să rostești așa ceva cu voce tare.

– Ce e? întrebă Grady, dându-și ochii peste cap. Nu e nimeni pe-aici.

– Nu știi cine s-ar putea afla prin preajmă și te-ar putea auzi, am punctat eu. Dacă te aude cineva și te raportează? Bătăile inimii mi se iuțiră. Ai fi judecat pentru trădare, Grady, iar prin judecat vreau să spun, de fapt, executat fără nici un proces.

– Mda... Și nu crezi că e greșit? ripostă el. Faptul că simpla bănuială că ai simpatiza cu Cavalerii de Fier se sfârșește cu moarte sau mai rău? Cum s-a întâmplat cu Astoria?

– E greșit, așa cum e și să sperii că incendiile au legătură cu Cavalerii de Fier, când știi prea bine ce s-a întâmplat cu Astoria.

– Din nou, nu-mi poți spune că nu e greșit și asta.

– Nu spun că nu e...

M-am oprit, holbându-mă la el. De când veștile despre Beylen și Cavalerii de Fier ajunseseră prima dată în Archwood, Grady se dovedise mai mult decât ușor interesat de ce se spunea despre rebeli. Și cum să nu fie? Amândoi eram produsul unui regat căruia îi păsa foarte puțin de cei mai vulnerabili locuitori ai lui, dar acum aveam o viață. Aveam un viitor, pe care deja îl riscasem

eu suficient pentru amândoi. Mi-am întors privirea dinspre el, măcinată de îngrijorare.

– Oricum, zise Grady oftând apăsător. Nu au fost Cavalerii de Fier. Osmund a zis că flăcările erau *aurii*, și știi că un singur lucru poate crea un astfel de foc, continuă Grady. Dar asta nu e tot.

Stomacul mi se strânse în noduri.

– Nu?

– Nu. S-au găsit cadavre. Două la fierărie și trei la cârciumă.

N-ar fi trebuit să mă simt ușurată, dar m-am simțit. Ar fi putut fi mai mulți morți numai la Twin Barrels, unde mereu se închiriau odăi. Și ar fi putut fi catastrofal dacă lordul ar fi făcut așa cum zisese că avea să facă, dacă ar fi nimicit jumătate din oraș.

– Ce vești îngrozitoare, am mormăit eu, pentru că nu știam efectiv ce să spun.

– Da, zise Grady, privind spre cer încruntat. Nu pari deloc surprinsă.

– Nu?

Nu zise nimic preț de-o clipă.

– Ce știi?

Mi-am întors brusc capul spre el.

– Ce vrei să spui?

Mă privi drept în ochi, iscoditor, convins fiind că știu ceva. Dacă aș fi pierdut legătura cu intuiția mea, mi-aș fi întors privirea de la el. Însă, și dacă vedeam ceva, nu i-aș fi spus. Grady, ca Naomi, nu voia să știe ce-i rezerva viitorul, iar eu puteam respecta asta.

– De cât timp ne cunoaștem?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Uneori, mi se pare că de o veșnicie.

– Da, azi e o astfel de zi, ripostă el, iar eu am strâmbat din nas. Mai devreme, ai încercat să mă minți și acum încerci din nou. Ai reușit tu să mă minți vreodată?

– Dacă aș fi reușit, n-ai ști. I-am zâmbit ștregărește. Nu-i așa?

Nu îmi răspunse la zâmbet. Gropițele nu își făcură apariția în obrajii lui.

– Osmund te-a văzut azi-noapte, Lis, plecând de pe moșie.

– Și?

– Te-a văzut și când te-ai întors, câteva ore mai târziu, călărind mâncând pământul.

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi cu asta.

– La întoarcere erai îmbrăcată cu o mantie diferită.

Am rămas cu gura căscată.

– Cum de și-a dat seama de asta?

Grady ridică din umeri.

– Presupun că are vederea foarte bună.

– Pe toți zeii, am bombănit eu.

– Deci? Ai de gând să fii sinceră cu mine acum?

Am dat să spun ceva, însă nu mi-am găsit cuvintele. Eram o mincinoasă atât de patologic de *îngrozitoare*. Îndeosebi când venea vorba despre Grady, pentru că mă cunoștea îndeajuns de bine încât să știe că lipsa mea de reacție la veștile despre incendii însemna ceva. Uneori, mă cunoștea mai bine decât mă cunoșteam eu.

Și mi se părea greșit să-l mint pe Grady sau să încerc măcar să o fac. Dacă ar fi reușit să scape de mine când mă agățasem prima dată de el, n-aș fi scăpat din primul orfelinat la care fusesem trimisă după moartea Stareței Milosteniei. Fusesem slabă. O piedică. Nu știam să mă descurc singură; nu știam cum să mă mișc fără zgomot.

Străzile pe care ni se permisesese să le cutreierăm fuseseră un labirint necunoscut și înfricoșător pentru mine; nici nu știusem cum să mă feresc de mâinile și pumnii neglijenți ai celor care avuseseră grijă de noi.

Grady fusese îngăduitor, chiar și pe atunci. Sau pur și simplu i se făcuse milă de mine. Oricum, în cele din urmă, ajunseseam să nu-l mai urmăresc pas cu pas, dar se asigurase mereu că mă aflu chiar în urma lui. Se asigurase că aveam să supraviețuiesc.

Și acum se asigura că aveam să supraviețuiesc.

Mi-am încrucișat brațele, oftând.

– N-am putut să dorm după ce am plecat din sala cea mare și m-am dus la grajduri, să petrec timp cu Iris. Pe când eram acolo, am auzit doi oameni vorbind, pe Finn și pe Mickie. Prinseseră un Preaînalt.

– La naiba! murmură el.

Am încuviințat lent din cap.

– Și a trebuit să fac ceva în privința asta.

Grady își plecă ușor capul spre mine.

– Poftim?

– Am simțit imboldul, știi tu, nevoia de a face ceva. Trebuia...

– Ești pe punctul de a-mi spune că te-ai dus singură să-l eliberezi pe Preaînalt?

M-am crispat.

– N-am vrut să te implic...

– Ți-ai pierdut mințile?

– Da. Cu desăvârșire.

Grady oftă, trecându-și mâna peste față. Pe toți zeii!

Am tras adânc aer în piept, după care i-am povestit tot ce se întâmplase... Ei bine, aproape tot. Printre lucrurile

omise se numără povestea de la duș. Nu avea de ce să știe despre asta.

– Deci incendiile alea? Trebuie să fie din pricina lordului Preaînalt.

– În clipa de față nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de lordul ăsta! exclamă Grady, cercetându-mi chipul cu privirea. Sigur nu ești rănită? Să-l chem pe unul dintre medici să te consulte?

– Nu mă doare nimic. Serios. Sunt bine.

Și chiar eram. În dimineața aceea, când verificasem, nu identificasem nici o vânătaie, nici măcar o durere surdă.

– Lordul Preaînalt cu care ai vorbit, îmi captă Grady din nou atenția, era din Primvera?

– Nu, dar nici nu știu de unde e. Am simțit un gol în stomac, apoi un nod. Nu-i spuseseam lui Grady că lordul cu pricina fusese lordul *meu* Preaînalt. Lui Grady nu-i plăcea să vorbească despre noaptea aceea din Union City. Nu era o scuză îndeajuns de bună ca să nu-i spun, dar nu-i zisesem nici că știusem că aveam să-l revăd pe lord.

Am privit în depărtare, spre urmele slabe de fum rămase, și se întâmplă din nou: am simțit o senzație de răceală între omoplați și un gol în stomac. Am auzit din nou șoapta aceea în minte, repetând același cuvânt ca în sala cea mare.

„*Vine!*“

La întoarcere, l-am găsit pe baron în biroul lui, pe divan, cu o cârpă peste frunte și ochi, din fericire singur.

Cu pălăria de paie în mână, am împins ușa de tot.

– Claude?

Își ridică moleșit mâna.

– Lis, draga mea, intră!

Am închis ușa în urma mea și m-am îndreptat spre celălalt divan de un verde crud situat în fața celui pe care stătea el.

– Cum te simți în dimineața asta?

– Mă simt destul de bine. Se lăsă pe spate, încrucișându-și picioarele lungi. Nu se vede?

Am zâmbit puțin, oarecum amuzată de faptul că până și *caelestia* puteau fi mahmuri.

– Ba da, pari plin de energie și pregătit să trăiești clipa.

– Ești prea binevoitoare cu mine, pui. Zâmbi obosit sub cârpa de un albastru-deschis. Ce te aduce la mine în dimineața asta?

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Sper că sunt vești bune. Cum nu i-am răspuns, își trase pânza laoparte de pe un ochi pe jumătate deschis. Pe toți zeii, cu ce ești îmbrăcată?

– Eram în grădină.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Ai cui sunt pantalonii ăia?

– N-am idee, am zis eu, iar el făcu o grimasă, de parcă ideea de a purta veșmintele altcuiva îi provoca o senzație de vomă. Știu... ceva care s-ar putea dovedi a fi un lucru rău, am continuat eu.

Claude oftă și își dădu pânza de pe față. O așeză pe măsuță.

– Sper că nu are de-a face cu alte incendii aurii stranii.

– Ai auzit despre ele?

– M-a trezit Hymel ca să-mi dea de știre. Apucă ceea ce speram că era doar un pahar cu suc de portocale. Are legătură cu asta? adăugă el.

– Nu știu sigur. Mi-am ales cu grijă cuvintele. Noaptea trecută, am dat de Finn și Mickie, doi dintre gardienii tăi.

Mi-am dat seama după mina lui că nu avea idee despre cine vorbeam.

– Și am aflat ceva despre ei, i-am împărtășit eu. Au de-a face cu piețele-fantomă.

Claude își coborî paharul.

– În ce sens?

– În cel mai rău sens posibil, am spus eu. Colectează părți trupești pentru magia neagră.

Se holbă la mine preț de-o clipă.

– Fir-ar să fie, ești sigură?

M-am holbat la el.

– Da. Sigur că ești. Puse paharul deoparte și își coborî piciorul pe podea. Își trecu mâna prin păr, ceea ce-i făcu cămașa închisă la culoare pe care o purta să i se miște precum mătasea lichidă pe umeri. Incendiile cu pricina? zise el. Hymel mi-a spus că magistrații au auzit de la martori că flăcările erau aurii.

– Așa mi-a zis și Grady. Degetele mi se încolăciră pe borul pălăriei. Nu au reușit să colecteze ce voiau.

– N-aș zice, judecând după rămășițele carbonizate găsite după stingerea incendiilor, spuse el, iar eu am simțit o senzație de acreală în stomac. Porter? Proprietarul cârciumii Twin Barrels? Era implicat în afacerea asta?

Am încuviințat din cap.

– Nu știu câți sunt implicați, dar...

– Dar cel puțin doi dintre gardienii mei sunt implicați? Maxilarul i se încleștă. Sau erau, dacă se numără printre cadavrele descoperite.

– Am mai auzit un nume. Muriel.

Claude se încruntă.

– Muriel?

– Da. Nu știu sigur despre cine e vorba.

Mă privi cu atenție preț de-o secundă, după care se lăsă pe spate. Mai trecu o clipă.

– Ultimul lucru de care avem nevoie e ca prințul Rainer să creadă că Archwood este un refugiu pentru cei care vor să folosească magia neagră.

Prințul Rainer controla curtea din Primvera. Nu-l văzusem niciodată pe Preaînalt, însă Claude spunea că prințul era prietenos de felul lui. Speram că avea să fie așa.

– Pot încerca să văd dacă sunt implicați și alți gardieni, m-am oferit eu.

Claude trase apăsător aer în piept.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus și pentru ajutorul tău. Aș aprecia dacă ai face asta.

Am încuviințat din cap și am dat să mă ridic.

– Să sperăm că erau implicați doar ei.

– Da, murmură Claude, privind pe fereastră cu ochii mijiiți, să sperăm.

– Te anunț dacă mi se dezvăluie ceva. Am dat să plec, dar m-am oprit. Ai vrea ceva pentru durerea de cap? Am niște mentă...

– Nu, nu va fi nevoie. Își ridică privirea spre mine, zâmbind crispat. Durerile de cap sunt meritate.

Probabil așa era, dar nu eram de părere că asta însemna că trebuia să sufere.

– Ești sigur?

– Da, pui, sunt.

Am ezitat preț de-o clipă, după care m-am întors. Am reușit să fac doar câțiva pași.

– Pui?

M-am întors spre el.

– Da?

Își luase din nou cârpa de pe față.

– Ești fericită aici?

– Da, desigur. De ce mă întrebi? Am simțit brusc un gol în stomac, pe când mintea îmi creionă cel mai rău scenariu posibil. Mă neliniștea faptul că mă întrebase de două ori aproape același lucru în decurs de 24 de ore. Nu ești mulțumit de mine? am adăugat eu.

– Nu, nu. Nu de aceea te-am întrebat, îmi spuse el degrabă. Sunt norocos să te am. Se răsuci din mijloc spre mine. Vreau doar să mă asigur că știi asta.

– Știu, am șoptit.

Claude zâmbi, dar mi se păru un zâmbet straniu. Obosit, poate chiar tensionat, însă mi-am închipuit că avea de-a face cu durerea lui de cap.

– Să te simți mai bine, am zis eu, străbătând biroul.

Atunci, mi-am dat seama de un lucru în legătură cu acest Muriel.

Nu știam nimic despre el. Nu mi se arăta nimic în privința lui, ceea ce putea însemna un singur lucru.

Muriel era un Preaînalt.

Însă nu prea avea sens. De ce ar fi fost un Preaînalt implicat în magia neagră?

CAPITOLUL 8

O muzică erotică se auzea dinspre balconul de deasupra solariului, mascând unele dintre sunetele care veneau dinspre diversele canapele și unghere. Pe lângă muzică și clinchetul paharelor, se auzeau sunete mai dense, mai încinse, amestecate cu zumzetul conversației.

Râsete atâțătoare. Gemete joase. Respirații îngânate în timp ce trupuri se frecau unele de celelalte.

Festivitățile de seară erau în plină derulare: un exces în toate formele de destrăbălare, fie că era vorba despre băut prea mult sau desfătări carnale.

M-am foit pe canapeaua pe care stăteam, simțindu-mi pieptul prea încordat pe măsură ce mă gândeam la senzația generală de neliniște care începuse să se creioneze de când vorbisem cu Grady și plecasem din biroul lui Claude. Existau mai multe posibile cauze. Raziile de la graniță. Piața-fantomă din Archwood. Claude. Un Preaînalt care se putea să fie implicat în colectare. *El*.

„*Vine!*“

Îmi simțeam pielea prea rece în pofida căldurii înmiresmate din solariu, iar vinul dulce sorbit nu mă încălzi mai deloc. Știam că șoapta aceea se referea la el, la lordul meu, însă nu înțelegeam de ce simțeam asta, dar nimic altceva în privința Preaînaltului.

Am privit spre Claude, care vorbea cu cei mai apropiați semeni ai lui, fii și fice ale elitei din Archwood, cei care erau disperați să se afle în apropiere de orice lucru Preaînalt, chiar și un *caelestia*. Râdeau și pălăvrăgeau, în timp ce Claude o ținea pe Allyson în poală.

Baronul ieșise de mai multe ori și mă temeam că se desfătase și cu ulei de miazănoapte – o pudră care provenea din maci cultivați în Ținutul de Jos, deseori fumată. *Caelestia* aveau o toleranță mai ridicată la ea, însă nu păreau să știe exact când anume depășeau acea toleranță. Se comporta în felul acela șovăielnic de care dădea mereu dovadă după ce fuma drogul cu pricina. Oare îl contactase pe prințul Rainer?

Nu știam, dar îmi petrecusem o mare parte din zi plimbându-mă pe lângă zid, aruncând o privire pe furis în gândurile gardienilor care erau de serviciu. Din fericire, nici unul dintre ei nu îmi declanșase semnale de alarmă, dar, pe de altă parte, ar fi trebuit să se gândească anume la piața-fantomă ca să percep ceva.

Am aflat în schimb că Hendrick, unul dintre gardieni, se gândea să o ceară în căsătorie pe fata cu care se vedea.

Nu știam prea bine ce aș fi putut face cu o astfel de informație.

Am mai luat o gură de vin în timp ce am aruncat o privire spre divanul din apropiere și mai că m-am înecat când am văzut-o pe doamna Isbill. Soția unui negustor de ambarcațiuni înstărit era probabil de nerecunoscut pentru majoritatea, întrucât avea jumătate din față ascunsă de o mască de bal incrustată cu nestemate. Stătea întinsă pe perna roșie, cu picioarele desfăcute, cu un sân ieșit din corsajul rochiei. Poalele rochiei îi erau ridicate până la genunchi, lăsând să se vadă că cel care stătea cu capul între coapsele ei nu era, cu siguranță, soțul ei. Știam asta pentru că soțul ei stătea lângă ea, iar cel dintre picioarele ei își ținea o mână și pe mădularul domnului Isbill.

Mi-am aruncat privirea peste cei prezenți. La fel ca soții Isbill, cei mai mulți purtau măști care le acopereau jumătate de față, de la frunte până la nas. Unii dintre ei purtau confecții complicate ornate cu flori și panglici care atârnavă, iar pe creștet – coroane sau ghirlande. Alții erau mai puțin dramatici în abordarea lor, mulțumindu-se cu o mască din satin sau brocart. Aristocrații foloseau măștile ca să se ascundă, de parcă ascunderea identității

era garanția de care aveau nevoie pentru a se comporta după bunul-plac.

Am aruncat din nou o privire spre Claude. La fel ca mine, nu purta nici o mască; nici Grady, nici gardienii din spatele lui.

Eu și Grady am evitat cu sârguință să ne privim în ochi pe tot parcursul serii, prefăcându-ne în același timp că nu vedeam tot ce se întâmpla în odaie. Indiferent de câte ori nopțile degenerau în astfel de fapte, tot era al naibii de stânjenitor.

M-am holbat la podea, întrucât era singurul loc sigur spre care mă puteam uita în momentul de față. Felul în care se comportau aristocrații mă amuza. Claude nu încerca niciodată să-și ascundă dorințele. În dimineața următoare nu avea să fie rușinat, spre deosebire de unii aristocrați prezenți. Cei mai mulți dintre ei nu s-ar fi comportat niciodată atât de provocator sau de depravat în public, dar aici, în Archwood, când erau convinși că nu aveau să fie recunoscuți și că se aflau printre cei care își doreau aceleași lucruri, păreau să nu se mai prefacă a da dovadă de decență.

De fapt, comportamentul lor nu era neapărat amuzant, cât mai degrabă trist. Totuși, aristocrații, nu Preaînălții, fuseseră cei care nu doar că stabiliseră, ci și consolidaseră regulile privitoare la ce anume era considerat un comportament cuvenit. Aristocrații se temperau singuri, și la ce bun?

Un geamăt de extaz răsună dinspre divanul din apropiere. Capul care fusese între coapsele doamnei Isbill se afla acum în poala domnului Isbill. Pe toți zeii, speram din toată inima că bărbatul cu pricina avea să fie

recompensat cu generozitate pentru tot... efortul depus în seara aceasta.

Oftând, mi-am întors capul spre un perete de sticlă din apropiere ce dădea spre curțile moșiei și spre grădină.

Aș fi preferat să fiu acolo, afară.

Am început să simt furtună între omoplați.

Aveam nevoie să fiu acolo, afară.

M-am mișcat fără să-mi dau seama, mușchii încordându-se ca să mă ridic, dar chiar atunci un bărbat îmbrăcat în pantaloni de un gri-deschis îmi apărură în fața ochilor, cu cămașa de în descheiată. Lăsându-mă pe spate pe pernele groase de pe canapea, mi-am ridicat privirea și am văzut că partea de sus a feței îi era ascunsă de o mască albă.

– Arăți de parcă ai avea nevoie de companie, zise bărbatul.

– Ba nu am.

– Ești sigură?

Înaintă spre locul în care stăteam cu picioarele pe canapea.

Nu mi-am ascuns câtuși de puțin oftatul. Nu era primul bărbat care reușea să treacă de Naomi, care făcea tot posibilul să-i ademenească pe așa-ziișii pețitori. Începeam să cred că solariul era un coteț plin de vulpi.

– Sunt absolut convinsă.

– Te pot face să te răzgândești, zise el cu încrederea tipică unui bărbat obișnuit să preschimbe refuzurile în acorduri. Simțurile mi se deschiseră înspre el. Sau cu încrederea unui bărbat obișnuit să preschimbe *cu forța* refuzurile în acorduri. Nu vei regreta.

Deși știam că ar fi trebuit să-l ignor pur și simplu, i-am zâmbit și am făcut întocmai ceea ce n-ar fi trebuit să fac.

Pentru că, aparent, treceam printr-o perioadă în care făceam numai alegeri proaste în viață.

I-am întins mâna. Mă luă de ea fără ezitare. În clipa în care pielea mea o atinse pe a lui, i-am auzit vocea în minte, la fel de limpede de parcă mi-ar fi vorbit direct, însă vocea mea era cea care îmi șoptea de fapt, spunându-mi lucruri neștiute până în clipa aceea. Numele lui. Cum își câștiga traiul. Cine era *soția lui*, care nu era de față. Am văzut ce își dorea, intențiile lui. Voia să ajungă la orgasm. Ce șocant! Dar mai era ceva, ceva care îmi stârni o senzație amară de dezgust.

L-am tras de braț până am ajuns să ne privim drept în ochi, apoi m-am aplecat spre el.

– Nu mă interesează să mă înec cu mădularul tău în noaptea asta, i-am șoptit, cu gura la doar câțiva centimetri de a lui. Sau în oricare altă noapte, *Gregory*.

Rămase cu gura căscată. Dădu să-și smucească mâna din a mea, dar l-am ținut bine de ea, zâmbindu-i tot mai larg, privind cum sângele i se scurgea din pielea ascunsă de mască. I-am dat drumul. Cu ochii larg cășcați, se dădu în spate de lângă mine și se întoarse fără să mai spună ceva. Râzând pe sub mustață, mi-am șters mâna pe care o atinsese de pernă și am văzut-o din nou pe Naomi croindu-și drum prin mulțime, cu picioarele-i lungi și brațele lucind de la vopseaua de corp aurie cu care era dată. Zăbovise pe lângă mine în cea mai mare parte a serii, după care o gonisem. Deși era amabil din partea ei să vegheze asupra mea, nu era... corect.

Nu eram responsabilitatea ei.

Însă acum, venea drept spre mine.

– Dă-te mai încolo! îmi zise ea, aplecându-se peste picioarele mele.

Am ținut bine paharul de vin, privind-o pe Naomi și zâmbind larg. Fu limpede că Naomi pune ceva la cale când se mișcă deasupra mea ca un prădător. Mișcările fluide și seducătoare ale trupului ei erau puțin exagerate. Am știut că o știa și ea, pentru că îmi făcu cu ochiul. Nu purta mască. Concubinele lui Claude nu simțeau nevoia să își ascundă chipul.

– M-am gândit că poate ai vrea companie. Se întinse în spatele meu, proptindu-și cotul pe brațul canapelei. Își plecă ușor capul spre al meu. Ține-ți mâinile alea speciale acasă, îmi aminti ea.

– Așa voi face, am promis, știind că nu-i stătea în fire să vină la mine așa cum făcuse pentru a afla ce-i rezerva viitorul lui Laurelin. Prefera să nu-i văd viitorul și gândurile. Însă, uneori, acest lucru era imposibil, chiar și fără să o ating. Doar că nu-i spuneam atunci când se întâmpla accidental. Știi că nu am nevoie de companie, nu-i așa? i-am spus eu.

– Ah, ba ai, cu siguranță. Mă cuprinse cu mâna de șold și mă strânse ușor, aruncând o privire spre Claude. Cu cât ești singură mai mult timp, cu atât devii mai interesantă pentru cei din jurul tău.

Mi se încleștă maxilarul.

– Ar trebui să te simți bine.

– Mă simt.

– Cum să nu! M-am înfiorat când vârfurile părului îmi căzură peste braț. Sunt convinsă că ești încântată să stai în spatele meu, am adăugat eu.

– Chiar sunt.

– Naomi...

– Haide și tu, doar știi că îmi place să mă joc cu tine. Își trecu mâna în jos peste șoldul meu, iar eu mi-am dat

ochii peste cap. Își trecu unghiile prin despicătura rochiei, peste coapsa mea goală. Știi al naibii de bine că motivele mele nu sunt pur altruiste, adăugă ea.

Știam într-adevăr că nu acționa doar din bunătatea inimii ei. Lui Naomi îi plăcea să se joace, atunci când era singura care atingea și mângâia. Și, pentru că știa că, orice s-ar fi întâmplat, nu aveam să uit ce îmi ceruse și nu aveam să o ating, deținea întru totul controlul. O excita oarecum să știe asta.

Și pe mine.

Dar tot mă simțeam puțin vinovată și... Am aruncat o privire spre Grady. De parcă aș fi fost o greutate în jurul gâtului celor la care țineam.

– Dar sunt nervoasă.

M-am concentrat din nou asupra ei, întinzându-i paharul meu cu vin.

– De ce?

– Că Grady e aici, zise ea, luând paharul și dându-l pe gât, așezându-l apoi pe măsuta de lângă canapea. Ceea ce înseamnă că, dacă nu vreau să-l văd leșinând de groază la gândul de-a te vedea terminând, nu voi putea să mă joc cu adevărat.

Am râs înăbușit.

– Chiar că ar leșina.

– E atât de plictisitor!

Își plecă bărbia și mă sărută pe curbura umărului.

– Ba nu e, serios. Mi-am trecut privirea peste odaie: peste cei care vorbeau, beau și mâncau și peste cei care își foloseau mâinile și gurile pentru alte lucruri. Aș fi la fel de îngrozită să-l văd în toiul dorinței carnale.

– Știu. Sunt și eu meschină pentru că trebuie să mă port frumos. Bosumflându-se, își trecu degetele în sus

peste abdomenul meu. Dar, dacă ești curioasă să știi cum se poartă în toiul dorinței carnale, trebuie doar să mă întrebi...

– Te rog, oprește-te! Am strâmbat din nas. Pentru că îți zic sincer că nu vreau să aflu vreodată treaba asta.

– Amândoi sunteți la fel de plictisitori ca Laurelin, zise Naomi, iar râsul i se estompă.

Mi se strânse inima de durere.

– Cum se simte sora ta?

– Puțin mai bine.

Aș fi vrut să pot spune ceva și știam că aveam într-adevăr ce să-i spun. Adevărul despre ce o aștepta pe Laurelin după febră. Însă nu voiam să o privez de ușurarea pe care o simțea. Și eram și egoistă. Nu voiam să fiu eu cea care o priva de ea.

– Îmi pare rău! Nu știu dacă am mai spus-o până acum, dar îmi pare rău pentru ceea ce îndură... Pentru ceea ce îndurați.

– Mulțumesc!

Am încuviințat din cap și am rămas tăcută, în timp ce Naomi își domoli la rândul său gândurile și emoțiile în legătură cu sora ei. Mi-am trecut privirea peste odaie, oprindu-mă la Claude. Allyson era tot în poala lui, cei din jurul lui râdeau și pălăvrăgeau în continuare, însă el era tăcut, îngândurat, holbându-se la un lucru pe care doar el îl putea vedea.

– Cred că se întâmplă ceva cu el, zise Naomi încet, după ce văzu încotro priveam. Cu Claude.

– Serios? Încuviință din cap, așa că am întrebat: De ce crezi asta?

Își trecu unghiile peste materialul subțire al corsajului, ceea ce mă făcu să-mi arcuiesc spatele.

– Nu sunt sigură. Își plecă ușor capul, sprijinindu-și bărbia de umărul meu. Dar se poartă straniu: e agitat și morocănos într-o clipă, după care e mult prea voios în clipa următoare, iar în ultima vreme a băut mult mai mult.

– Am observat și eu asta. M-am gândit la ce mă întrebase baronul în după-amiaza aceea. Ai auzit ce s-a întâmplat în oraș noaptea trecută?

– Da. Ce vești îngrozitoare! Se cutremură. Dar el se poartă diferit de câteva săptămâni, adăugă ea.

– Iar treaba asta e recentă, dar se zvonea... Mi se tăie răsuflarea când se jucă cu sfârcul meu. Mi-am înfipt degetele în perna canapelei din fața mea. Ai un mod foarte pervers de a te purta frumos.

– Într-adevăr? replică ea și îmi făcu cu ochiul. Ce ziceai?

Am clătinat din cap.

– Ziceam că am auzit vești despre Ținutul de Vest.

– Ce anume? întrebă ea, și, când i-am spus ce zisese Ramsey, își luă mâna de pe sânul meu, care devenise între timp mult prea sensibil. Ce naiba ar putea provoca așa ceva? De ce s-ar întoarce o prințesă împotriva regelui? continuă ea.

– Nu știu, am murmurat. Nu acordam prea multă atenție politiciii Preaînălților. Cei mai mulți dintre plebei nu o făceau, întrucât rareori îi afecta, dar partea asta... se schimba, nu-i așa?

– Regele Euros trebuie să facă ceva în privința asta, cugetă Naomi. Nu crezi?

– Cavalerii de Fier sunt bănuți a fi răspunzători pentru raziile de la graniță, nu-i așa? Și, dacă e adevărat,

înseamnă că fac asta la porunca prințesei de Visalia, însă regele n-a făcut nimic în privința raziilor, așa că...

– Adevărat. Făcu o pauză, apoi adăugă: E un ticălos.

Umerii îmi tremurară de la atâta râs.

– Sunt destul de sigură că toți cei aflați la putere sunt ticăloși.

Naomi zâmbi larg în timp ce își trecu mâna peste coapsa mea.

Am privit scurt spre baron. Era din nou concentrat asupra lui Allyson. Oare era cât de puțin îngrijorat din pricina raziilor care pătrundeau tot mai adânc în Ținutul de Mijloc? Sau de cât de aproape fusese Archwood de a fi distrus cu desăvârșire?

– La ce te gândești? întrebă Naomi, iar eu am tresărit ușor când i-am simțit mâna la deschizătura dintre părțile rochiei. Ai o mină mult prea serioasă pentru cineva aflat în toiul unei orgii.

Am râs, însă, spre deosebire de Claude, eram măcinată de grijă. I-am aruncat o privire lui Naomi.

– De ce rămâi aici?

Încremeni în spatele meu, doar pentru o fracțiune de secundă.

– De ce nu?

Am oftat și mi-am întors privirea dinspre ea.

– Ce e? Mă mușcă ușor de gât când nu i-am răspuns, ceea ce mă făcu să icnesc din pricina durerii și a altei senzații, cu totul diferită. *Ce e?*

Am mijit ochii la ea peste umăr.

– *Au!*

– Ba ți-a plăcut, ripostă ea zâmbind cu impertinență. De ce ai oftat?

– Din cauza mâinii de pe coapsa mea, i-am răspuns eu.

– De parcă ar fi adevărat. Nu scoți niciodată un sunet când se ajunge la din-astea, nici măcar atunci când faci treaba aia cu degetele, care știu sigur că-ți place, pentru că le place tuturor.

Știam întocmai la ce se referea.

– Pur și simplu, nu pricep de ce rămâi aici, am zis în cele din urmă, vârându-mi talpa între ale ei când își vârî și mai adânc mâna între faldurile rochiei.

– Crezi că nu sunt fericită?

– Ești?

Naomi nu răspunse numaidecât, ci se mulțumi să își treacă degetele peste buricul meu și apoi mai jos. Nu comentă când degetele-i aventuroase nu întâlniră lenjerie în calea lor, știind că Maven mă îmbrăcase.

– Rămân pentru că vreau. Pentru că sunt fericită aici.

Fu rândul meu să tac.

– Nu mă crezi, nu-i așa?

Mi-am lăsat capul pe umărul ei.

– Sper că spui adevărul.

– Ar trebui. Își plecă privirea spre mine. Ochii-i căprui erau serioși. Uite ce e, te-am mai auzit spunând-o: Archwood e ca orice alt oraș din orice alt teritoriu, dar e drăguț aici. Aerul e curat și nu e îmbâcsit cu fum, ca în orașele de lângă mine. Am un acoperiș deasupra capului și câtă mâncare vreau și nu trebuie să-mi frâng spinarea pentru asta.

– Sigur nu-ți frângi spinarea? am glumit eu.

Naomi îmi aruncă o privire caraghioasă, iar eu am chicotit.

– Nu eu îmi frâng spinarea, zise ea, și am râs din nou, ușor. *Oricum*, după cum ziceam, nu trebuie să mă spetesc de moarte în mine sau să fac curat după alții. Nici nu

trebuie să mă mărit ca să mă simt în siguranță. Eu aleg cum îmi petrec zilele și cu cine. În plus, îmi place să-i reglez pe alții și să fiu regulată, îmi zise ea, vârându-și mâna între coapsele mele.

– N-aș fi ghicit vreodată, am spus eu.

Naomi râse, ceea ce mă făcu să zâmbesc și aproape să izbucnesc în râs. Așa erau râsetele ei: contagioase.

– Nu semăn cu sora mea, știi? N-am vrut niciodată să fiu căsătorită și să fiu folosită doar ca iapă de prăsilă, zise ea, colțurile gurii încordându-i-se. De aceea viața cu Claude e perfectă pentru mine. Nu există așteptări. Nici limitări. Îmi place ceea ce sunt. Mă privi scurt în ochi. Aș vrea ca și ție să-ți placă ceea ce ești.

Mi se tăie răsuflarea.

– Îmi place, am șoptit.

– Și vreau să te cred, zise Naomi, sărutându-mă pe umăr. Trecu o clipă, după care schimbă subiectul. Am auzit un zvon.

– Despre ce?

– Despre incendii, spuse ea. Cum că ar fi fost mâna Preaînălților.

– Ah, da? Nu i-am spus ce știam. Nu pentru că nu aș fi avut încredere în ea. Era limpede că aveam. Doar că... nu voiam să se îngrijoreze. Avea deja destule pe cap din pricina lui Laurelin.

– Îmi doresc să-i fi văzut pe Preaînălți; nu partea în care au ars clădirile, se corectă ea, iar eu am pufnit. Se întâmplă mult prea rar să le vedem măreția, adăugă ea.

Știam că Naomi se prostea doar, însă era mult prea ușor să-mi închipui trăsăturile lui: curba maxilarului, înclinația gurii lui șicanatoare și ochii aceia uluitori.

– Lis? șopti Naomi, cu buzele-i pe curbura obrazului meu.

M-am holbat la podeaua de piatră din fața canapelei. Am simțit o trepidație în piept, pe lângă cea simțită mult mai jos pe când atingerea ei îmi provocă un tremur ușor și încordat.

– Da?

– Am întrebat dacă vrei să-ți aduc ceva de băut. Își trecu degetele peste partea de jos a abdomenului meu, coborând sub buric.

– Sunt...

M-am oprit, icnind. Am mijit ochii la Naomi.

– Ce e? Întrebă ea pe un ton nevinovat. Oare am ajuns cu degetele prea aproape de o parte foarte sensibilă a ta?

– Se poate.

Rânji cu o imoralitate diabolică pură.

– Chiar sper că vei lua parte la Ospete anul acesta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Cred că singurul motiv pentru care aștepți cu nerăbdare Ospetele este ca să înfășori un Preaînalt pe după deget.

– Ce altceva ar arăta mai bine pe după degetul meu?

I-am simțit vârfurile degetelor coborând din nou pe partea de jos a abdomenului meu, oprindu-se la doar doi centimetri, sau poate chiar mai puțin de atât, de locul în care mi se îmbinau coapsele.

– În afară de tine?

Am râs.

Ochii îi sclipiră.

– Ți-am spus că Preaînaltii sunt... *măreț* de dotați?

Era adevărat.

– Am putea să nu mai zicem „măreț“?

– Niciodată. Zâmbi ușor, în timp ce-și mișcă degetele înainte și înapoi, aproape... *aproape* frecând mugurul de carne mult prea sensibil. Apropo, suntem privite, adăugă ea.

– Nu mă surprinde câtuși de puțin, am bombănit, dar, când m-am uitat, l-am văzut pe bărbatul care fusese cu soții Isbill privindu-ne, la fel ca și o femeie din partea cealaltă a încăperii. Nu erau singurii care se holbau la noi. Din fericire, Grady nu se număra printre ei. Mai ales că mâna lui Naomi își căuta din nou prada. Și ai în continuare un mod foarte straniu de a înțelege ce înseamnă să te porți frumos, i-am zis.

Naomi mă ignoră.

– E dificil când știu că avem audiență. Mereu mi s-a părut puțin tulburător. Începu să-și miște din nou degetele în cercuri lente, șicanatoare. Și puțin ațâțător, adăugă ea.

– E ceva în neregulă cu tine, am zis eu.

– Te rog, de parcă n-aș ști că și ție îți place să fii privită. Șoldurile mi se mișcau încontinuu.

– E irelevant.

– Ia spune-mi, zise Naomi, și i-am simțit buzele curbându-i-se pe obrazul meu, cât de udă ești, mai exact, în clipa asta?

Am mijit ochii la ea, tot mai îmbujorată.

– Dacă nu m-aș purta frumos din respect pentru bunăstarea emoțională și mintală a sărmanului Grady, pun rămașag că aș descoperi că ești. Își lipi nasul de al meu și șopti: Nici măcar nu încerca să minți, pentru că felul în care îți miști șoldurile spune o cu totul altă poveste.

– Spune povestea pe care o scriu degetele tale.

Scoase un sunet gutural, cu buzele lipite de ale mele.

– O, pun răvășag că te-am șicanat până te-ai încălzit frumos, zise ea. Mă privi apoi cu șiretenie. Dar sunt gata și să pun răvășag că gândul la Preaînălți măreț de dotați te-a făcut, de fapt, *să te uzi learcă*.

Mușchii mi se încordară și degetele de la picioare mi se strânsură, dar se înșela. Și avea dreptate în același timp. Chiar dacă Naomi se purta frumos, eu... *tânjeam*, dar nu eram singura. Am simțit cum i se întetește respirația. Am simțit-o frecându-se întruna de coapsa mea. În parte, era din pricina atingerii ei, și avea dreptate. Mă gândeam într-adevăr la Preaînălți măreț de dotați, doar că mă gândeam la el în mod deosebit.

La lordul meu Preaînalt.

CAPITOLUL 9

Știind că Naomi nu urma să se bucure de seara aceea dacă avea impresia că trebuia să mă păzească de alții, i-am spus că aveam să mă retrag. Sinceră să fiu, ar fi trebuit să fiu obosită, ținând cont că dormisem foarte puțin în noaptea dinainte, însă un soi de energie încărcată de neliniște mă străbătu chiar și după ce mă schimbasem într-o cămașă de noapte alunecoasă, lăsându-mă agitată și nerăbdătoare.

Aveam de gând să dau vina pe Naomi și pe ideea ei de a se purta frumos.

În timp ce stăteam întinsă în pat, mintea nu mă ajuta câtuși de puțin, hotărând să alterneze amintirea atingerilor ușoare și ațâțătoare ale lui Naomi cu... senzația stârnită de pielea dură și netedă a lordului meu.

Cu pielea roșie, m-am rostogolit pe o parte, lipindu-mi strâns coapsele. Mă străbătu o pulsație ascuțită. M-am mușcat de buză în timp ce mi-am trecut mâna peste piept. Am tras tremurător aer în piept. Vocea lui îmi răsună atât de clar în minte, de parcă ar fi fost lângă mine, șoptindu-mi la ureche. Mi-am răsfirat degetele, trecându-le peste sfârcul întărit, peste cămașa de noapte. Doar că nu erau degetele mele. Erau ale lui Naomi. Erau ale *lui*.

Un val de căldură îmi străbătu venele, stârnind din nou acea dorință în adâncul meu. Am icnit când mi-am trecut unghiile peste sfârc. M-am mișcat fără oprire, legănându-mi șoldurile. Sfârcurile nu îmi fuseseră niciodată atât de sensibile, dar în clipa aceea mă gâdilau, devenind aproape dureroase, în timp ce o căldură umedă mi se aduna jos, între coapse. Inima îmi bătea cu putere când m-am întors pe spate, închizând ochii și coborându-mi mâna peste abdomen și mai jos, trăgându-mi cămașa de noapte în sus. Aerul rece sărută spațiul încălzit dintre picioarele mele, făcându-mă să icnesc ușor. Am tresărit când degetele mi-au atins pielea goală a coapselor, arzându-mă... trecând prin mine, pentru că invocam, de fapt, atingerea *lor*.

Mi-am desfăcut picioarele, gâfâind sacadat, superficial, în timp ce mi-am trecut degetele peste carnea încordată și sensibilă. Am tresărit din nou și degetele de la picioare mi se strânseseră când mi-am coborât și mai mult degetele. Mi-am lăsat capul pe spate și am gemut, ridicându-mi șoldurile. M-am ațâțat singură așa cum știam că ar fi făcut Naomi, așa cum îmi închipuiam că ar fi făcut lordul meu dacă aș fi rămas în cabina de duș. Nu degetele mele mă pătrunseră în locul acela umed și alunecos, nu

degetele mele îmi cuprinseră sânul, ci ale lui Naomi și apoi ale lui, atingându-mă până am început să mă împing în sus. M-am arcuit, dorindu-mi mai mult. Tânjind după mai mult.

„Atinge-mă!“

Amintirea vocii lui mă făcu să-mi pierd mințile, să ating extazul, și mă străbătură valuri încordate, dar prea scurte, de plăcere. La sfârșit, încă găfâiam și... tânjeam.

Încă mă simțeam neîmplinită.

Pentru că nu fusese atingerea lui Naomi. Nici a lui. Fuseseră doar degetele mele.

Am tras adânc aer în piept și am deschis brusc ochii când am simțit un miros lemnos slab.

Mirosul lui.

Mi-am întors capul spre divanul din fața patului, unde lăsasem mantia pe care mi-o dăduse. Ar trebui să fac ceva cu ea. Să o donez. Să o distrug. Poate să o ard.

Am oftat și am privit scurt spre tavan, după care m-am ridicat și m-am dus în odaia pentru îmbăiat. M-am stropit cu apă rece peste față, simțindu-mă în continuare agitată, iar...

Impulsul acela reveni, cel pe care îl simțisem în solariu. Dorința.

Nevoia de a fi afară.

M-am dus desculță la fereastră și am privit afară. Am văzut numaidecât globurile plutitoare și strălucitoare de lumină care își făceau apariția pe cerul nopții cândva între sfârșitul primăverii și începutul verii, în săptămânile dinaintea Ospetelor, după care dispăreau la scurt timp după aceea.

Am zâmbit larg când le-am văzut. M-am îndepărtat de fereastră și m-am încălțat cu o pereche de pantofi cu

talpa subțire. Am apucat un halat de un albastru-închis cu mâneci scurte din odaia pentru îmbăiat, l-am luat pe mine și i-am legat cordonul în talie, aruncând o privire scurtă la pumnalul de *lunea* de pe noptieră, amintindu-mi în gând să-l întreb pe Grady dacă avea o teacă în plus pentru el.

Am ieșit pe ușile de la terasă, am străbătut peluza din spate, evitându-i pe oaspeții de la petrecere, m-am îndreptat spre podul îngust de peste pâraiaș și am intrat în grădină. Am urmat cărarea șerpuită din grădinile baronului, concentrată asupra sferelor luminoase care coborau din înalt asemenea stelelor, plutind printre pinii înalți ca niște torțe. Luminile magice umplură cerul, strălucind ușor. Mă fascinaseră mereu, chiar și în copilărie. Nu-mi aminteam dacă stareța îmi spusese vreodată de ce apăreau atunci când o făceau. Îl întrebasem pe Claude o dată, însă ridicase pur și simplu din umeri și îmi zisese că aveau legătură cu Preaînălții.

Ceea ce nu-mi spusese, de fapt, nimic.

Am încetinit când una dintre sfere, cam cât mâna mea, coborî dintre copaci și zăbovi la câțiva pași în fața mea, surprinzându-mă. Nu mai fusesem nicicând atât de aproape de una, nici măcar înainte să ajung la Archwood. Am înaintat, șovăielnic, temându-mă oarecum că sfera avea să își ia zborul sau să dispară.

Nu o făcu.

Globul de lumină rămase îndeajuns de aproape ca să văd că nu era o singură lumină centrală. Am făcut ochii mari. De fapt, erau mai multe lumini minuscule adunate la un loc. Sfera pulsă, apoi se îndepărtă, întorcându-se încet în copacii de deasupra. Le-am privit coborând și

înălțându-se, de parcă s-ar fi împreunat într-un dans, după care se întoarseră trepidând în copaci.

Jucându-mă cu vârful cosiței, m-am urnit din nou, urmându-le, în timp ce păsări nocturne ciripeau în copaci. Pacea din grădini îmi calmă mintea. M-am întrebat dacă Claude s-ar fi împotrivit dacă aş fi vrut să montez un... hamac aici. Mă îndoiam că aş fi întâmpinat probleme...

„Oprește-te!”

Am tresărit și m-am oprit brusc. M-am încruntat și m-am întors lent cu fața spre o arcadă din dreapta mea. Degetele îmi zvâcniră, și mă străbătu un sentiment acut de conștientizare, ca o apăsare între omoplați.

Intuiția îmi scânteia. Mi-am dat seama atunci că funcționase foarte bine cu mai mult de o oră în urmă. Simțisem acel imbold de a pleca din solariu și de a merge în grădini.

– Cred că-ți bați joc de mine, am bombănit, holbându-mă la cărarea întunecată.

Am rămas locului, în timp ce inima îmi bătea neregulat în piept. Numai zeii știau spre ce voia să mă ghideze intuiția în seara aceasta. Nici măcar nu voiam să știu. Degetele mi se contractară și mușchii îmi tremurară pe când mă luptam cu atracția intuiției.

– Fir-ar!

Am expirat enervată și am trecut prin arcadă.

O lumină foarte slabă a lunii pătrundea prin glicinele mari și lujerii lor încărcăți și doar câteva sfere strălucitoare pluteau sus în copaci, scânteierea lor ușoară iluminând tulpinile târătoare de un albastru-deschis. Am dat laoparte crengile care atârnav jos și am înaintat pe cărare, pătrunzând adânc în crângul de glicine.

Apoi, am simțit-o: o schimbare bruscă în atmosferă. Aerul se răcise, dar se simțea cumva dens. Greu. *Putere*. O mai simțisem și înainte...

– Cum ziceam, n-am idee despre ce vorbești, l-am auzit pe un bărbat zicând undeva în fața mea. Avea o anumită cadență în vorbire, rostea anumite litere cu un vibrato care nu era răspândit în Ținutul de Mijloc, însă vocea lui mă afecta. Am simțit-o ca niște ciulini pe piele, și ușa aceea din mintea mea se deschise.

Am văzut roșu.

Scurgându-se pe piatră.

Împroșcând flori deschise la culoare.

Sânge.

M-am oprit, cu răsuflarea tăiată.

Nu mi s-a arătat nimic despre cei care vorbeau în umbra glicinelor, dar *știam* că urma să se întâmple ceva sângeros.

Ceea ce însemna că trebuia să o iau la sănătoasa de acolo. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu prinsă în cine știe ce dramă urma să se desfășoare. Orice avea să se întâmple acolo, mai ales după noaptea trecută, nu era treaba mea.

Dar văzusem sânge.

Cineva urma să fie rănit.

Degetele mi se strânseseră în jurul unui mănunchi de flori, și mi-am trecut dinții peste buza de jos. Ar fi trebuit să fi rămas în solariu și să fi băut până aș fi uitat de mine în seara aceea. *Viziunile, vocile și cunoștințele* ar fi fost reduse la tăcere preț de o vreme scurtă. Nu m-aș fi aflat acolo, pe punctul de-a face ceva nechibzuit... Și, pe toți zeii, noaptea trecută tocmai dădusem dovadă de nesăbuiță cât pentru un an întreg.

Mi-am poruncit să mă întorc, dar iată că nu o făceam.

Am înaintat puțin, scrâșnind din dinți. Mi-am spus în sinea mea că nu era nimic în neregulă cu faptul că nu voiam să mă implic. Nu însemna că eram o persoană rea. O dovedisem noaptea trecută. În plus, ce puteam face ca să opresc ceea ce avea să se întâmple? Grady mă învățase cum să dau un croșeu de dreapta destul de puternic, dar aveam impresia că asta nu urma să mă ajute prea mult.

– Și nu-mi plac nici acuzațiile pe care le faci, continuă bărbatul. Nici lui nu-i vor plăcea, ceea ce ar trebui să te îngrijoreze. Nu ești invincibil, orice ai crede tu.

Am dat laoparte un lujer de glicină și am înaintat...

Drept răspuns, se auzi un chicot sec și amuzat care îmi zbârli pielea pe brațe. Sunetul acela...

Am făcut ochii mari când, imediat după aceea, mi-am prins piciorul într-o rădăcină expusă.

– Fir-ar, am icnit eu, împiedicându-mă. M-am sprijinit cu mâna de scoarța aspră a unui copac din apropiere, ca să nu cad cu fața la pământ.

Tăcere.

O tăcere desăvârșită mă înconjură pe când mi-am ridicat ușor capul, roșie ca para focului. Am dat să spun ceva, deși nu aveam idee ce anume, pentru că mintea mi se goli de tot văzând doi bărbați stând sub afurisitele alea de sfere luminoase care păruseră să fi apărut de nicăieri ca să fie martore la cum o dădusem cu băta-n baltă. Cei doi se întorseseră deja amândoi spre mine, iar eu m-am concentrat asupra celui în privința căruia mă avertizaseră simțurile mele.

Era blond și cu pielea deschisă la culoare. Înalt și atrăgător, cu trăsăturile atât de perfect meșteșugite, încât ai fi zis că fuseseră sculptate chiar de zei, și am știut ce

însemna asta înainte să văd ce avea prins în dreptul șoldului. Sângele mi se răci numai decît când am observat pumnalul de *lunea* de un alb murdar și lăptos.

Nu știam ce mă șoca mai tare: faptul că intuiția mea funcționase în privința Preaînaltilor sau că mă îndrumase spre... *el*.

Cu degetele îmbârligate în lujeri, mi-am simțit inima pompându-mi șocuri ca de gheață prin vene când am aruncat o privire spre celălalt bărbat, și atunci am știut. Am știut de cum i-am auzit chicotul ușor, catifelat.

Tot aerul mi se scurse din plămâni. Era mai mult învăluit în umbre și înveșmântat cu totul în negru. S-ar fi contopit cu ele dacă nu ar fi fost peticele de piele nisipie. Am avut impresia că uitasem cum să respir când pași în lumina sferelor. Eram convinsă că pământul se mișcase sub mine.

Era *el*.

Lordul meu Preaînalt.

Maxilarul cioplit și dur i se mișcă atunci când buzele mari și cărnoase îi creionară un zâmbet strâmb.

– Devine un obicei.

– Ce anume? m-am auzit șoptind.

Trăsăturile i se umbriră din nou.

– Să ne întâlnim așa.

– Cine naiba mai e și asta? întrebă celălalt Preaînalt apăsător, făcându-mă să mă concentrez din nou asupra lui.

– Sunt un nimeni, m-am bâlbâit eu. Eu doar... urmăream sferele mici de lumină... Îmi plac sferele... de lumină, îmi scapă fără să vreau, și creierul mi se crispă.

„Îmi plac sferele mici? Zeilor mari!“ Mi-am descâlcit degetele din glicină și am dat să fac un pas în spate.

– Scuze, uitați că am fost aici... Sau că exist.

O pală de lumină brăzdă partea de jos a feței Preaînaltului meu... Pe toți zeii, nu era al meu. Zâmbea mai tare acum.

– O clipă, te rog!

Acel „*te rog*” mă făcu să mă opresc.

Pentru că faptul că un lord Preaînalt, chiar dacă era el, spunea așa ceva? Mie? O plebee? Era... un lucru nemaiauzit. Nu o spusese nici măcar noaptea trecută, când îmi ceruse ajutorul.

Apoi, totul se întâmplă atât de rapid!

Celălalt Preaînalt înjură, țâșnind în spate și trăgând din teacă pumnalul de *lunea*, dar celălalt lord fu mai rapid. Îl prinse pe Preaînalt de încheietură și i-o răsuci. Pârâitul oaselor răsună ca tunetul. Mi-am trântit palma peste gură, înăbușind un țipăt.

Preaînaltul șuieră de durere în timp ce pumnalul căzu la pământ.

– Dacă faci asta, zise el, dezvelindu-și dinții, vei regreta. O vei regreta cu ultima suflare.

– Ba nu, Nathaniel, răspunse lordul, și mi se păru plictisit. Așa cum mi se părea Grady ori de câte ori începeam să vorbesc despre diferitele tipuri de margarete. Nu voi regreta, încheie el.

I-am văzut pumnul doar pentru o clipă. Cu o secundă înainte să lovească în pieptul Preaînaltului... Înainte să *pătrundă* în pieptul lui.

Cel pe nume Nathaniel își dădu capul pe spate, și trupul îi zvâcni, iar eu mi-am luat mâna de la gură.

– Încă o clipă, zise lordul pe un ton destul de nonșalant.

Un foc auriu erupse din pieptul lui Nathaniel... Sau din mâna lordului, care încă era adânc înfipă în pieptul lui.

Focul îl cuprinse pe Nathaniel într-un val ondulat și violent de flăcări aurii vibrante, și am știut dintr-odată întocmai cum fuseseră incinerate locuința fierarului și cărciuma. Câteva clipe mai târziu, din Nathaniel rămaseră doar... un morman de cenușă și câteva fâșii de veșminte carbonizate lângă pumnalul de *lunea* căzut la pământ.

– Fir-ar să fie, am șoptit eu, ridicându-mi privirea îngrozită și puțin uluită de acea etalare de putere, însă în cea mai mare parte îngrozită.

În spatele locului în care se aflase Nathaniel, florile deschise la culoare erau împrășcate cu sânge, întocmai ca în viziunea mea.

Mi-am ridicat privirea spre lordul care noaptea trecută abia de reușise să meargă singur, pe care tocmai mi-l închipuisem oferindu-mi plăcere, iar el...

Incinerase pe un altul cu *mâna*.

Dacă-i putea face așa ceva unuia din speța lui, ce zeilor mari i-ar fi putut face unui plebeu?

Am făcut un pas șovăielnic în spate, aducându-mi din nou aminte întocmai ce era lordul cu pricina. Lucru pe care îl uitasem cumva.

– *Na'laa*, îmi zise lordul încet.

Am tresărit din tot corpul.

O șuviță de păr i se desprinsese din coc și-i alunecă pe maxilar când se aplecă și își șterse mâna de bucățile de veșminte arse.

– Ar trebui să te apropii.

Am mai făcut un pas în spate.

– Nu știu ce să zic.

– Ți-e, în sfârșit, teamă de mine? întrebă lordul, ridicând pumnalul de *lunea* căzut.

Nu eram prea sigură, dar știam că ar fi trebuit să-mi fie. Ar fi trebuit să fiu înfricoșată.

Își îndreptă capul spre mine.

– Nu te mai îndepărta...

Am mai făcut câțiva pași. Cumva, focul pe care îl crease era mai tulburător decât să-l văd smulgându-i traheea lui Weber. Nici măcar nu știam sigur de ce, dar...

Ceva mă apucă de cosiță, trăgându-mă în spate. Am țipat când un val de durere îmi străbătu gâtul și șira spinării. Am căzut când acel ceva mă răsuci. Cineva mă strânse de gât. Mă trase în spate, izbindu-mă de pieptu-i ca un zid, iar eu am apucat mâna cu care mă ținea de gât și nu am auzit absolut *nimic* când l-am văzut pe lordul Preaînalt printre lujerii de glicină care se legănau.

– Muriel, zise lordul trăgănat, iar eu m-am cutremurat, șocată. Cunoșteam numele. Finn și Mickie îl pomeniseră. Te-am căutat toată ziua, adăugă lordul.

– Nu te apropia, îl avertiză cel care mă ținea, în timp ce eu îl zgâriam pe mână, rupându-mi unghiile de carnea dură a altui Preaînalt.

Lordul Preaînalt înaintă lent, cu mișcări de prădător, lujerii ridicându-se și legănându-se din calea lui înainte ca trupul să-i intre măcar în contact cu ele.

– Corectează-mă dacă cumva greșesc, zise lordul, ignorându-l pe Muriel. Dar nu ți-am spus să nu te miști?

– Eu...

– Oprește-te! mârâi Muriel, întrerupându-mă și mă strânse mai tare de gât. Eram pe punctul de-a intra în panică. Sau îi frâng naibii gâtul, adăugă el.

– E un gât drăguț, răspunse lordul Preaînalt, dar, Muriel, de ce ai crede că-mi pasă dacă-l frângi?

– Ticălosule! am şuierat eu, nereușind să mă abțin, cu limba dezlegată de neîncredere.

Lordul își înclină capul.

– N-a fost prea drăguț din partea ta.

L-am privit cu gura căscată. Îl ajutasem noaptea trecută. Îl dusesem în siguranță. Îmi riscasem viața, iar lui nu-i păsa dacă cineva avea să-mi frângă gâtul.

– Tocmai ai zis...

Muriel își apăsă degetele pe gâtul meu, iar eu am icnit strangulat și am tăcut.

– Ce i-ai făcut lui Nathaniel? întrebă el.

– I-am dat o pauză. Încă un mănunchi de flori se dădu laoparte din calea lui. Permanentă.

Muriel se dădu în spate, trăgându-mă după el, forțându-mă să mă ridic pe vârfuri.

– De ce naiba ai face una ca asta?

– Știi bine că nu e cazul să mai întreb, dar, întrucât mă simt generos în seara asta, îți voi explica. În afară de faptul că mă plictisea, răspunse lordul, mi-a întins o capcană. La fel și tu.

Muriel se opri, în timp ce eu mă zbăteam în strânsoarea lui.

– Da, chiar că știu. Înjură din nou. N-ar fi trebuit să am încredere în plebei că se vor ocupa de asta.

– N-ar fi trebuit. Lordul făcu o pauză, apoi mi se adresă mie: Iar *tu* ar trebui să nu te mai zbați cât eu și Muriel stăm de vorbă. Altminteri, vei reuși doar să te rănești.

Să nu mă mai zbat? În timp ce Muriel îmi zdrobea traheea?

– Iar tu ar trebui să-ți faci griji pentru gâtul tău! se răsti Muriel.

– Grija pe care mi-o porți îmi încălzește inima.

– Da, văd. Muriel mă trase cu putere într-o parte, în timp ce eu mă străduiam să scap. Nimic nu funcționează. Mă strânse la fel de ferm. Să știi că ți-ai făcut-o cu mâna ta, adăugă el.

– Cum anume?

– N-ai decât să faci pe sfiosul cât vrei tu. Nu va mai funcționa pentru multă vreme! se răsti Muriel. Există un singur motiv pentru care erai dispus să-ți riști pielea ca să obții informațiile alea de la noi.

– Că tot veni vorba despre informațiile cu pricina, răspunse lordul, au fost măcar adevărate?

– Lua-te-ar naiba! se răsti Muriel.

Lordul oftă.

– Cum crezi că va reacționa regele când va afla ce căutai? ripostă Muriel.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbeau.

– Regele va pune să fii decapitat.

– Mă îndoiesc. Lordul chicoti din nou, iar sunetul acela îmi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească. În caz că ai uitat, sunt unul dintre favoriții regelui.

– Nu și după noaptea asta, îi făgădui Muriel. Nu când va afla adevărul.

Adevărul despre ce?

Lordul încetase să se mai apropie de noi. Se afla acum la câțiva pași depărtare.

– Sunt curios, Muriel, de ce crezi că regele va afla despre ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta? Sau în noaptea trecută?

Muriel se încordă în spatele meu, părând să simtă amenințarea nu foarte voalată din cuvintele lordului. Trecu o clipă sacadată.

– Plec.

– Bine..., zise lordul, înclinându-și capul.

– Vorbesc serios, spuse Muriel, și mi se păru că am auzit un tremur în cuvintele lui. Dacă vii după mine, îi smulg inima din piept, adăugă el.

– Ți se pare că aș încerca să te opresc să pleci? întrebă lordul.

Nu părea.

Chiar nu părea.

Nu știam de ce mă așteptam la altceva din partea lordului. Chiar dacă era lordul meu Preaînalt. Noaptea trecută avusese nevoie de ajutorul meu. Era limpede că în noaptea asta nu mai avea. Eram o proastă, pentru că un sentiment de trădare se cuibări în adâncul meu, deși până și eu puteam recunoaște că nu avea nici un sens. Doar pentru că-l ajutasem noaptea trecută nu însemna că îmi era dator în vreun fel.

Zeilor mari, chiar că-mi doream să nu mă fi gândit la el când mă atinsesem singură.

Mi se frânse inima când Muriel mă trase în spate prin lujerii de glicină. Crengile înmiresmate se așezară apoi la locul lor, formând o perdea care îl ascunse iute pe lord. Muriel mă târa tot mai departe printre copaci, departe de conac, ceea ce era de rău, pentru că mă îndoiam că avea să îmi dea drumul după ce scăpa de lord.

Am intrat în panică. M-am zbatut cu sălbăticie, lovindu-l pe Muriel în picioare și peste braț. Fiecare lovitură îmi stârnea un val de durere în braț și în picior. Îmi veni să vomit, mărink ochii când se întoarse, și pe mine odată cu el. M-am zbatut în strânsoarea lui, lăsându-mă cu toată greutatea în toate direcțiile.

Muriel scoase un sunet gutural, în semn de avertisment, și mă ridică de la sol.

– Continuă așa, și voi... *La naiba!*

Ceva mare și întunecat se izbi în noi, azvârlindu-l pe Muriel câțiva pași mai încolo. Se lovi de un copac, impactul zguduindu-l mai întâi pe el, apoi pe mine. Mârâi, fără să-mi dea drumul, în timp ce picioarele începură să-mi cedeze.

O serie de mișcări neclare îmi vânturără șuvițele de păr desprinse din jurul feței. Am văzut ca într-o străfulgerare o mână lovindu-l pe Muriel peste braț, apoi scânteierea pumnalului de *lunea* de un alb lăptos. N-am mai simțit presiune pe gât, dar n-am apucat să mă simt ușurată sau să-mi trag răsuflarea. O altă mână mă apucă de braț. Mă aruncă într-o parte... *Mă azvârli*. Preț de o clipă, m-am simțit imponderabilă printre florile cu aromă dulceagă. Nu mai exista sus sau jos, cer sau pământ, iar, în clipele acelea, mi-am dat seama că se sfârșise. Alergarea. Singurătatea. Se sfârșiseră toate. Baronul urma să fie trist când avea să-mi găsească trupul frânt.

M-am izbit cu putere de pământ, și fiecare oscior din corp mi se zgudui, iar capul mi se dădu pe spate. Mă străbătu o durere uluitoare și brutală.

Apoi, nimic.

CAPITOLUL 10

Prin ceața nimicniciei, am simțit degete alunecând pe lateralele gâtului meu și pe sub cosița deasă, pe ceafă. Atingerea era ușoară ca pana, dar caldă, aproape fierbinte, și se mișca în cercuri alinătoare, aproape

imperceptibile. Am simțit o atingere mai moale pe frunte.

– Va supraviețui? întrebă un bărbat.

Nu am recunoscut vocea, dar mi s-a părut că avea același fel de a vorbi ca restul Preaînălților. Nu puteam fi sigură, pentru că am alunecat din nou în nimicnicie, și nu știam cât timp am rămas în starea aceea. Mi s-a părut că trecuse o veșnicie înainte să simt atingerea aceea ușoară ca pana pe braț: un deget mare ce se mișca în aceleași cercuri lente și blânde chiar deasupra cotului meu. De data aceasta, atingerea nu era fierbinte, doar mângâietoare și... dezarmantă, stârnind în mine un sentiment de conștientizare spinos pe care nu-l puteam pricepe. Mi-era prea cald și mă simțeam prea comod ca să încerc măcar. Am auzit aceeași voce, de parcă ar fi venit de la capătul celălalt al unui tunel îngust.

Bărbatul vorbea din nou:

– Vrei să rămân cu ea până se trezește?

– Apreciez oferta, Bas, dar mi-e bine aici.

O parte din ceață se evaporă atunci, în timp ce sentimentul acut de conștientizare se intensifică. Vocea era mai aproape, mai clară. Era *el*. Lordul meu Preaînalt, care... Ce se întâmplase? Frânturi de amintiri îmi năvăliră în minte. Grădina plină de sfere plăcut strălucitoare. Intuiția mea. Sângele împrăștiat pe florile deschise la culoare...

– Sigur? I-am auzit pe Bas întrebând, de data asta cu voce mai tare. Ți-ai putea petrece timpul mai bine în altă parte.

– Știu, răspunse lordul. Dar îmi plac mult pacea și liniștea.

– Și priveliștea? replică Bas.

– Și ea, da.

Bas chicoti jos, răgușit, după care tăcerea inconștienței se așternu din nou, eu primind-o cu drag, simțindu-mă... îngrijită.

În siguranță.

Așa că mi-am îngăduit să cad din nou în nesimțire.

Treptat, am început să simt un miros plăcut. Un iz ușor lemnos. Am început și să-mi dau seama că stăteam cu capul pe ceva ferm, dar nici pe departe la fel de dur precum pământul, apoi am auzit ciripitul distant al păsărilor de noapte și zumzăitul insectelor. Inima începu să-mi bată mai repede. Eram tot în grădină, pe jumătate întinsă pe iarba rece, dar capul...

Am simțit degetul mare de pe brațul meu oprindu-se.

– Cred că în sfârșit te trezești, *na'laa*.

Am deschis ochii, și mi se tăie răsuflarea. Chipul lordului se afla deasupra mea, în mare parte umbrat. Doar o fâșie subțire de lumină a lunii pătrundea prin coronamentul de deasupra noastră, iluminându-i maxilarul și gura.

Îmi zâmbi ușor.

– Bună.

Frânturi din cele întâmplare îmi năvăliră în minte într-o clipă, făcându-mă să mă urnesc. M-am ridicat brusc, proptindu-mă la repezeală în mâini și genunchi, și m-am dat câțiva pași în spate.

– Ar trebui să știi deja, zise lordul, mâinile căzându-i în poală – în poala pe care îmi sprijinisem capul. Că nu te voi răni, continuă el.

– Ai spus că nu-ți pasă dacă îmi frânge cineva gâtul, am zis, gâfâind, cu brațele și picioarele tremurându-mi de

la valul de adrenalină rămasă.

– Așa am spus.

M-am holbat la umbrele de pe chipul lui, consternată.

– Eu te-am ajutat noaptea trecută, și tu l-ai lăsat să mă ia...

– Ah, dar nu l-am lăsat să te ia, nu-i așa? Își încrucișă picioarele lungi în dreptul gleznelor. Dacă aș fi făcut-o, nu ai mai fi fost în viață acum. Ți-ar fi frânt gâtul sau ți-ar fi smuls inima din piept, așa cum a amenințat să facă.

Avea dreptate. Puteam recunoaște asta, însă frica și furia, sentimentul de trădare și senzația ca de gheață de panică mă inundau, alungând sentimentul straniu și într-un totu prostesc de siguranță, de purtare de grijă.

Mi-am dus mâna tremurândă la gât, simțind încă strânsoarea lui Muriel pe el, rănindu-l și zdrobindu-l.

– Te doare? mă întrebă lordul.

– Nu. Am atins ușor pielea, lăsându-mă în spate pe picioare. Pielea era puțin mai sensibilă acolo, însă nimic extrem, ceea ce nu avea deloc sens. Îmi aminteam limpede cum căzusem... Ba nu, cum fusesem aruncată într-o parte și cum mă lovisem cu capul de ceva tare, apoi o durere bruscă și violentă, urmată de... nimic. Mi-am ridicat din nou privirea spre lord, amintindu-mi de căldura atingerii lui și de ceva mai moale care mă atinsese pe frunte.

– Spre deosebire de ceea ce l-am lăsat pe răposatul Muriel să creadă și, din nefericire, și pe tine, nu i-am îngăduit să continue să te folosească drept scut, zise el. L-am oprit, iar tu ai fost prinsă la mijloc.

Mi-am amintit ceva tare izbindu-se de noi... Am văzut ca într-o străfulgerare o mână pe brațul lui Muriel.

– M-a... azvârlit.

– De fapt, eu am făcut-o, mă corectă lordul. Încercam să te duc la o distanță sigură. S-ar putea să o fi făcut cu puțin prea mult entuziasm. Își plecă bărbia, iar lumina lunii îi căzu pe unul dintre pomeții înalți și impunători. Îmi cer iertare, adăugă el.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce mi-am coborât mâna la câțiva centimetri deasupra ierbii dense, zăbovind cu ea acolo. Cu puțin prea mult entuziasm? Mi-am amintit de senzația aceea de imponderabilitate... De zbor. Mă aruncase de parcă aș fi fost un copilaș, și nu eram deloc mică. Am înghițit în sec și am început să mă uit în jur.

– Muriel nu mai e, îmi împărtăși lordul.

Mă prinsesem și singură.

– A mai fost cineva aici. Un anume... Bas?

– E vorba despre Bastian, Lord Bastian. A plecat, zise el. Suntem singuri, *na'laa*.

Inima îmi tresăltă.

– Ar trebui să fiu rănită. Ar trebui să fiu... Nu am putut să rostesc. Că ar fi trebuit să fiu moartă. M-am lăsat din nou în fund. Sau, mai bine zis, am picat în fund, aterizând într-un petic de pământ luminat de lună. M-ai... sărutat din nou? l-am întrebat.

– Poftim?

– M-ai vindecat, am clarificat eu. M-ai vindecat din nou?

În fața mea, lordul își descrucișă picioarele și își trase un picior spre el. Ridică dintr-un umăr.

– Ți-am spus că, în limba mea, *na'laa* înseamnă mai multe lucruri.

Am clipit, apăsându-mi palma în iarbă. Nu mi-a scăpat din vedere că nu voia să-mi răspundă la întrebare.

– Îmi amintesc. Ai spus că înseamnă îndrăzneț.

– Așa e. Își sprijini un braț pe genunchiul îndoit. Mai poate însemna și „încăpățânat“, spuse el, cu o urmă de zâmbet în voce. Motiv pentru care porecla ți se potrivește și mai bine.

Colțurile buzelor mi se lăsară.

– Și de ce ai crede una ca asta?

Începu să bată darabana cu degetele în aer.

– Mă întrebi pe bune?

– Nu sunt încăpățânată.

– Permite-mi să te contrazic, spuse el. Îmi amintesc clar că ți-am spus să vii la mine. N-ai venit. Apoi, ți-am spus să nu te miști, și tu ai luat-o la sănătoasa.

M-am încordat, indignată.

– Am luat-o la fugă pentru că tocmai te văzusem vârându-ți mâna în pieptul cuiva și incinerându-l.

– Dar nu mi-am vârât mâna în pieptul tău, nu? contracară el.

– Nu, dar...

– Dar ai fugit, interveni el. Apoi, când ți-am spus să nu te mai zbați ca să nu te rănești, ai continuat să o faci.

Nu-mi venea să cred că trebuia să-i explic toate astea.

– Pentru că îmi zdrobea gâtul.

– N-aș fi îngăduit să se întâmple una ca asta.

– Tocmai spusesesi...

– Că nu îmi păsa dacă îți frângea gâtul. Știu ce am spus, mă întrerupse el. *Din nou*. Și nu-mi păsa de ce zicea el, continuă lordul, pentru că știam că nu aveam să permit așa ceva.

– Și de unde era să știu eu asta? l-am întrebat apăsător.

– Ei bine, m-ai ajutat noaptea trecută. Ce-ar fi însemnat dacă aș fi îngăduit să fii rănită? Ah, știu. Ar fi

însemnat că sunt un ticălos.

Am mijit ochii la el.

– Și pentru că sunt un Deminyen, zise el, de parcă asta ar fi însemnat ceva. Și suntem protectorii voștri. Urmă o altă pauză, apoi adăugă: În mare.

Mi-am înăbușit râsul ce amenința să-mi țâșnească din gâtleej. Da. *În mare*.

– Muriel avea de gând să mă rănească. Era...

– Muriel era un idiot.

Iritarea îmi dezlegă limba, însă m-am abținut și am tăcut din gură. Vorbeam cu un lord Preaînalt care de data asta nu era rănit.

Își înclină din nou capul.

– Aveai de gând să spui ceva?

– Nu, eu...

– Ba da, aveai.

– Of, pe toți zeii! m-am răstit eu. Aveam de gând să-ți zic să nu mă mai întrerupi, dar ar fi imposibil, deoarece o faci întruna, așa că încerc să fiu respectuoasă.

– Spre deosebire... Degetele încă-i dănuiau în aer. Spre deosebire de mine?

– Știi ce? Cred că îmi plăceai mai mult când nu aveai energie să vorbești.

– Deci îți plăceam?

– Nu asta am spus.

– Ba exact asta ai spus.

– Fir-ar să fie! am rostit eu șuierat. Nu la asta m-am referit.

Lordul râse; un sunet profund și... plăcut. Neașteptat. Nu râsese așa noaptea trecută.

– Știi că *na'laa* mai înseamnă ceva? Tranșant?

Încăpățânată? Tranșantă?

- Cred că prefer sensul de îndrăzneț.
- Există și un al patrulea sens, adăugă lordul.
- Cuvântul ăsta al vostru are multe înțelesuri, am bombănit eu.

- Multe, murmură el. Însă al patrulea se folosește și pentru a descrie o persoană care este nerecunoscătoare. Și acesta ți se potrivește destul de bine, nu crezi? Ți-am salvat viața, și, totuși, mă consideri nepoliticos.

M-am holbat la el, cu gura căscată.

- În plus, am stat aici și am așteptat să te trezești, doar ca să mă asigur că ești în regulă. Am vegheat asupra ta. Ba chiar te-am lăsat să-mi folosești trupul pe post de pernă.

Am perceput-o din nou, bruma aceea de zâmbet șicanator pe care nu-l puteam vedea, dar pe care îl auzeam în vocea lui.

- Cred că a fost destul de politicos din partea mea, mai ales că eu nu ți-am folosit trupul așa noaptea trecută.

- Îmi amintesc limpede că noaptea trecută mi-ai cerut ajutorul, am ripostat eu. Între timp, nu ți-am cerut eu să faci toate astea.

- M-ai fi ajutat și dacă n-aș fi cerut-o, zise el, iar eu am tăcut din gură. Așa cum eu am făcut-o fără ca tu să mi-o ceri, chiar dacă am lucruri mult mai importante de care să mă ocup.

Un val de furie fierbinte îmi curse prin vene, slobozindu-mi gura.

- Dacă ai lucruri mult mai importante de făcut, nu te oprește nimeni. Prezența ta nu este nici necesară, nici dorită, *milord*.

Degetele i se opriră chiar deasupra genunchiului, în timp ce se aplecă puțin mai mult în razele lunii. Gura,

curbura maxilarului și nasul îi deveniră mai vizibile. Avea un zâmbet rapace.

Am simțit un gol în stomac și am încremenit. Se prea poate să fi întrecut măsura.

– Ai dreptate, *na'laa*. Nu *trebuie* să fiu aici, zise el, aproape la fel de încet precum le vorbise Preaînălților în acele clipe scurte dinainte să le curme existența. *Vreau* să fiu aici.

Atunci, am simțit-o. Privirea lui. Chiar dacă nu-i puteam vedea ochii, simțeam că se holba la trăsăturile mele, apoi mai jos. Urmară un val de căldură și furnicături.

– La urma urmei, zise el, cu voce mai groasă, mai catifelată, priveliștea e chiar încântătoare.

Mi-am plecat privirea și am văzut că halatul de un albastru-închis se desfăcuse la un moment dat, și mi se vedea cămașa de noapte de culoarea fildeșului de sub el. Era practic transparentă în lumina lunii, făcând ca sânii să îmi fie clar vizibili sub cămașa subțire.

– Știu, mă holbez, zise lordul. Și mai știu și cât de *nepoliticos* sunt în momentul de față.

Mi-am ridicat lent privirea spre el. Se știa că Preaînălților le plăceau doar două lucruri în egală măsură. Violența și... sexul. N-ar fi trebuit să mă surprindă, mai ales că văzusem cum fusese în noaptea dinainte, dar era un lord Preaînalt, iar acum, că nu mai era rănit și ne aflam în grădini, eu... eram o simplă plebee...

Că tot veni vorba, ce căutau el și ceilalți doi în grădinile astea? Preaînălții interacționau de obicei mai liber și mai... intim cu plebeii în timpul Ospetelor, chiar

și lorzii Preaînălți, dar mai era ceva timp până la începerea Ospețelor.

– Muriel? am zis eu. Despre el i-am auzit vorbind pe Finn și pe Mickie.

– Da.

Mi-am trecut dinții peste buza de jos.

– Și Finn? Mickie? Urmă o clipă de tăcere. Incendiile? Acolo au sfârșit?

– Cred că știi deja răspunsul.

Știam.

– Cum ai ajuns în grădini?

– I-am trimis un mesaj lui Nathaniel să ne întâlnim, știind că Muriel nu e niciodată prea departe de fratele lui, răspunse el. Ca printr-un noroc, a cerut să ne întâlnim aici.

Asta însemna, cu siguranță, că frații Preaînălți erau din Primvera.

– Ai zis că ți-au plăcut sferile luminoase? mă întrebă el, întrerupându-mi șirul gândurilor, și dură o clipă până să-mi dau seama că se referea la ce le spusese lui și lui Muriel. Presupun că te refereai la *spiritūs*, continuă el.

– Spirite? am șoptit eu, îndeajuns de surprinsă ca să întreb.

– Nu spiritele muritorilor, răspunse el, zâmbind din nou ușor. Ci *spiritūs* tuturor lucrurilor care te înconjoară. Copacul sub care stăm. Iarba. Florile de glicină din părul tău.

– Oh! Mi-am ridicat mâna din reflex. Mi-am trecut-o în jos peste cosiță până am simțit ceva moale și umed. Mi-am scos petala din păr, rușinată. Nu știam, am adăugat eu.

Chicoti din nou. Un sunet în continuare plăcut, lucru care părea în deplină contradicție cu, ei bine, cu totul.

– Sunt convins că florii i-a plăcut să fie atașată de o muritoare atât de încântătoare. Deși îmi vin în minte lucruri mult mai interesante de care *m-aș fi atașat* eu.

Am clipit o dată.

Apoi, încă o dată.

După care mintea mea hotărî să întreprindă o scurtă călătorie spre locuri în care n-ar fi trebuit să ajungă, închipuindu-și toate acele locuri interesante la care se referise el. Stomacul mi se strânse brusc de dorință. M-am foit pe iarbă, amețită de pulsația intensă de dorință, de încă un memento clar a *ceea* ce era.

– Deci căutai *spiritūs*? mă întrebă lordul, ridicând o mână.

Mormăi încet, un sunet melodic ușor.

O clipă mai târziu, o strălucire de culoarea untului își făcu apariția în copacul de deasupra noastră, coborând încet printre ramuri și lujeri. Apoi, încă una. Și încă una. Buzele mi se depărtară. Mai bine de șase sfere plutiră prin copaci.

– Le poți chema la tine? l-am întrebat.

– Desigur, răspunse el. Suntem parte din tot ce ne înconjoară. Ele sunt parte din noi.

Am privit unul dintre *spiritūs* plutind deasupra mea.

– Sunt frumoase.

– Apreciază că spui asta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Mă pot înțelege?

– Da. Își ridică bărbia, făcând semn cu ea spre unul dintre *spiritūs*. Vezi cum strălucesc mai puternic acum?

Am încuviințat din cap.

– Așa îți dai seama.

– Ah! Mă mâncau degetele de dorința de a întinde mâna și de a atinge unul fără mănuși, dar m-am gândit că asta ar fi însemnat să întind coarda. Am aruncat o privire spre lord, dorindu-mi să-i pot vedea mai mult din chip. Ochii. Dar probabil era o binecuvântare că nu îl puteam vedea în clipa aceea. Cum... te cheamă? l-am întrebat.

– Thorne.

Am simțit ca un șuierat străbătându-mi pieptul. După atâția ani, știam în sfârșit cum se numea. Nu știam ce părere aveam despre asta, însă mi se păru un moment definitiv.

Mi-am dres glasul.

– Probabil... ar trebui să plec.

Își înclină capul.

– Probabil.

M-am ridicat, ușurată și totuși tulburată că era de acord.

– Dar m-ar mâhni dacă ai face-o, adăugă el, iar eu m-am îndoit serios de spusele lui. Am atât de multe întrebări, adăugă el.

M-am oprit.

– Despre ce?

Se ridică atât de rapid, încât nu l-am văzut mișcându-se. Într-o clipă stătea jos, iar în următoarea fu în picioare.

– Despre tine, desigur.

Îmi săltă inima-n piept.

– Nu sunt prea multe de știut despre mine.

– Mi-e greu să cred așa ceva. Acum, era aproape învăluit de umbrele aruncate de glicină, dar, cumva, părea mai aproape. Aș pune rămașag că sunt multe de

spus, începând cu felul în care ne-am întâlnit, continuă el.

Un fior subțire îmi străbătu ceafa și șira spinării. Mi se păru că pământul se mișca din nou.

– Cum... ne-am întâlnit?

– În seara asta, clarifică el. Așa îți petreci de obicei nopțile? Singură, alergând după *spiritūs*, când nu-i salvezi pe cei aflați la ananghie?

– Da, am recunoscut eu. De obicei, nu mă plimb însă noaptea prin partea asta a grădinilor.

– Dar în noaptea asta lucrurile au decurs diferit.

Am încuviințat din cap, hotărând din nou să-i spun doar jumătăți de adevăr.

– Am auzit voci, și eram îngrijorată că s-ar putea întâmpla ceva rău.

– Așa că ai hotărât să intervii? Din nou? întrebă el, vădit surprins. Fără armă și, aparent, fără să știi cum să te aperi?

Mi-am ținut buzele.

– Așa se pare.

Urmă o clipă de tăcere.

– Ai dat din nou dovadă de curaj.

– Doar... am făcut ce am considerat că era corect să fac.

– Iar asta cere, de obicei, cel mai mult curaj, nu-i așa?

Am încuviințat din cap, spunându-mi că trebuia să opresc această conversație. Dintr-o mulțime de motive. Cu siguranță, era târziu, dar am ezitat...

Zâmbetul acela își făcu din nou apariția pe chipul lui. Curbura aceea ușoară și încordată a buzelor... Și, din nou, partea de jos a abdomenului mi se strânse brusc, încordându-se. Gura mi se uscă puțin.

– Presupun că locuiești la conacul Archwood? întrebă Lord Thorne, și, deși nu-l văzusem mișcându-se, era mai aproape acum.

Am încuviințat din cap.

– Petrec... mult timp prin grădinile acestea, i-am împărtășit eu, fără să știu prea bine de ce o făceam, cu excepția faptului că eram agitată și emoționată, lucru care mă făcea mereu să îndrug vrute și nevrute. De aceea ai simțit miros de iarba-măței pe mine, am adăugat eu.

– Eu n-aș fi intrat în ele dacă n-ar fi fost Nathaniel, zise el, întorcându-și capul și privind roată la grădini. E straniu cum s-au sfârșit lucrurile. Își întoarse din nou privirea spre mine. Pentru tine.

Da, chiar că era straniu.

– Îmi pare rău pentru... Prietenii lui? Era limpede că Muriel și Nathaniel nu fuseseră prietenii lui. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ei, am zis.

Își întoarse din nou capul spre mine și tăcu. Avusese aceeași reacție noaptea trecută când îmi cerusem iertare pentru ce pățise el.

Am înghițit în sec.

– M-am întrebat toată ziua un lucru despre Muriel. El ți-a întins capcana, nu-i așa?

Lord Thorne încuviință din cap.

– De ce ar fi implicat un Preaînalt în piața-fantomă?

Tăcu preț de câteva momente.

– E o întrebare bună. La care mi-ar plăcea să știu răspunsul, dar vreau să te mai întreb ceva.

– Ce anume?

Un lujer se dădu laoparte, și, de data aceasta, l-am văzut înaintând. Nu atinsese lujerul, dar, așa cum

spusese, făcea parte din tărâm într-un fel în care plebeii nu puteau.

– Cum de ți-ai petrecut toată ziua întrebându-te de ce ar fi un Preaînalt implicat în piața-fantomă dacă ai aflat abia în seara asta că era un Preaînalt?

Fir-ar!

Îmi tresăltă inima-n piept.

– Am... presupus că era. Gândurile mi-o luară la galop. Ai zis că trebuia să te întâlnești cu el la Twin Barrels. M-am gândit că trebuia să fie un alt Preaînalt.

– Ah! Încă o tulpină de glicină se răsuci fără ca el să o atingă. Eu ar trebui să îmi cer iertare, pentru lucrurile pe care ai fost nevoită să le vezi și să le trăiești în ultimele două nopți. Sunt convins că nu vezi așa ceva în fiecare zi.

– Nu... mă așteptam să dau de Preaînalți pe punctul de-a se uide reciproc.

Râse sec.

– Ai fi surprinsă să afli că nu se întâmplă chiar atât de rar.

Am ridicat din sprâncene. Chiar că *eram* surprinsă. Pe de altă parte, nu prea știam ce se petrecea pe la curțile Preaînălților.

– Cred că mă consideri un monstru acum?

– Nu, asta nu s-a schimbat. Adică, avea de gând să te înjunghie, decizie care pare acum cam prost gândită, ținând cont de cum s-au sfârșit lucrurile pentru el. Iar, Muriel, ei bine, el avea de gând să mă ucidă, așa că la naiba cu el, am zis, îmbujorându-mă când l-am auzit chicotind încet. De ce ți-a întins o capcană? l-am întrebat.

– În afară de faptul că era nătâng? Se temea.

– De ce?

– De mine.

Unul dintre *spiritūs* pluti peste umărul lui, aproape atingându-l pe al meu când trecu pe lângă noi.

– Așa că a considerat că era mai bine să se ocupe de mine.

Nu-l prea cunoșteam pe Lord Thorne, dar nu mi se păru genul de persoană pe care alții să încerce să o forțeze să facă ceva.

– Presupun că ambii au luat mai multe decizii proaste în noaptea asta.

– Presupui corect.

Își mișcă din nou degetele peste o tulpină de glicină.

Totuși, aveam impresia că avea de-a face cu mai mult decât faptul că Muriel se temea de Lord Thorne. Ce-i drept, motivul acesta ar fi fost suficient pentru cei mai mulți, dar în clipele acelea scurte vorbiseră de parcă s-ar fi referit la altceva, ceva care cu siguranță nu era treaba mea, însă eram curioasă.

– Ei bine, sper... că vei găsi ceea ce căutai, i-am zis, iar el își înclină din nou capul. Mi s-a părut că încercai să afli un lucru despre care el pretindea că ar deține informații.

– Da, dar acum nu știu sigur dacă spunea sau nu adevărul.

Am dat să-l întreb ce l-ar fi putut mânia pe rege, însă Lord Thorne atinse o floare de glicină, atrăgându-mi privirea spre degetele pe care și le trecu de-a lungul lujerului, fără să desprindă o singură floare măcar.

Un alt *spiritūs* își făcu apariția, alăturându-i-se celui alt și plutind peste noi, luminând îndeajuns încât, când Lord Thorne își întoarse cu totul capul spre mine, să-i văd din nou chipul cu claritate.

Am simțit o senzație de furtună la baza gâtului, care mi se răspândi apoi în tot corpul când mi-am ridicat privirea spre șuvițele-i aurii desfăcute care-i atingeau umerii puternici și gâtul de culoarea nisipului cald.

Pe când eram o copilă, mi se păruse frumos și înspăimântător.

Lucru care nu se schimbase.

O șuviță de păr îi căzu peste obraz, și ridică dintr-o sprânceană cu o nuanță sau două mai închise decât șuvița aceea ondulată.

– Te simți bine?

Am tresărit ușor.

– Da. Sunt doar obosită. Ultimele două nopți au fost stranii.

Se holbă la mine preț de o clipă.

– Așa este.

Am înghițit în sec.

– Cred că... trebuie să mă întorc la conac.

Lord Thorne nu spuse nimic, privindu-mă îndeaproape. Cu atenție.

Am mai făcut un pas în spate, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

– Apreciez că te-ai asigurat că... nu am murit și că ai vegheat asupra mea, m-am bălbăit.

Își îndreptă capul.

– Deci *apreciezi* ajutorul pe care nu l-ai cerut?

– Desigur... M-am întrerupt când l-am văzut zâmbind ușor, tachinator. Dar tot nu erai obligat să o faci.

– Știu.

L-am privit în ochi preț de o clipă, apoi am înclinat din cap.

– Noapte bună, am șoptit.

Am dat să mă întorc.

– *Na'laa?*

M-am răsucit spre el, icnind și sărind în spate, lovindu-mă de o glicină din apropiere. Lord Thorne se afla la mai puțin de treizeci de centimetri de mine, florile atârând în spatele lui nemișcate, câtuși de puțin clintite. Nici măcar nu-l auzisem mișcându-se. Trona deasupra mea în întunericul copacului, blocând întru totul lumina lunii. Mâinile îmi căzură pe lângă corp, palmele apăsându-mi-se în scoarța aspră.

– Trebuie să îți cer ceva înainte să pleci, zise el.

Am tras superficial aer în piept, aer îmbibat de mirosul lui lemnos și catifelat. A ce mirosea? Am tresărit când m-a atins în mod neașteptat pe umăr.

– Ce anume?

– Lucrurile pe care le-ai văzut în noaptea asta aici? Își coborî mâinile peste brațele mele. Atingerea-i era ușoară, dar îmi făcu numaidecât inima să o ia galop. Ajunse la încheieturile mâinilor. Cu Muriel și Nathaniel? Să nu vorbești despre ele.

M-am cutremurat când își coborî mâinile pe șoldurile mele. Cămașa de noapte nu putea opri căldura palmelor lui. Atingerea lui... mi se păru ca o înfierare.

– Desigur, m-am bâlbâit eu.

– Cu nimeni, insistă el, mutându-și mâinile de pe șoldurile mele înspre faldurile halatului.

Am tras aer în piept, icnind amețită, când își trecu încheieturile degetelor peste curbura abdomenului meu. Îmi închise halatul, apoi găsi cordonul.

Mi-am ținut răsuflarea în timp ce el îmi legă cordonul chiar sub sâni.

– Nu o voi face.

Nu m-am clintit când a terminat de legat cordonul. Mi-am simțit inima bătându-mi năvalnic în piept când m-a luat de încheietura mâinii și și-a dus-o la gură. Nu mă puteam mișca. Nu de teamă sau de tulburare, deși așa ar fi trebuit.

Și totuși, nu mă temeam.

Am simțit... o emoție pe care nu o puteam identifica sau descrie când mi-a întors mâna și m-a sărutat în centrul palmei, așa cum făcuse în noaptea dinainte. Senzația pe care mi-o lăsară buzele lui pe piele îmi șocă simțurile. Erau atât de moi și de blânde, dar totuși ferme și de neclintit, și, când mi-a coborât mâna, i-am simțit răsuflarea pe obraz, până când buzele ni se apropiară la doar câțiva centimetri.

Oare avea să mă sărute?

Preț de un moment încărcat de haos, mă asaltă o abundență de senzații: neîncredere și poftă, panică și o dorință arzătoare. Inima îmi bătea năvalnic, confuză. Nu voiam să fiu sărutată de un lord Preaînalt, cu atât mai puțin de unul care momentan mi se părea oarecum amenințător.

Însă nu mi-am întors capul când i-am simțit răsuflarea dănțuindu-mi pe buze. Am știut în clipa aceea că ceea ce descoperisem de mai multe ori în viață era adevărat: cu siguranță ceva nu era în regulă cu mine. Am închis lent ochii...

Un vânt rece mă sărută pe ceafă.

Lord Thorne încremeni.

Am deschis ochii și am simțit cum un fior îmi străbătu tot corpul. Păsările de noapte nu mai ciripeau. Peste întreaga grădină se așternuse o tăcere stranie, și, privind în jur, am văzut că până și *spiritūs* păreau să fi părăsit

zona, iar sentimentul acela de mai devreme reveni, aerul acela dens și rece ca gheața.

– Întoarce-te acasă! îmi zise Lord Thorne, cu o voce mai rece și mai dură ce mi se așternu peste piele ca o ploaie înghețată. Repede, *na'laa*. Prin grădină mișună acum lucruri care îți vor considera carnea la fel de gustoasă precum mi se pare mie de încântătoare.

Mi se puse un nod în stomac.

– Tu vei fi în regulă?

Lord Thorne a încremenit, iar eu am presupus că rămăsese fără cuvinte din pricina întrebării. Și eu eram la fel de șocată. De ce aș fi fost îngrijorată, ținând cont de faptul că-l văzusem incinerând un alt Preaînalt? Sau de ce mi-ar fi păsat măcar dacă avea să fie în regulă? Pentru că ne mai ajutase o dată pe mine și pe Grady? Mi se păru totuși că era vorba despre mai mult de atât.

– Desigur, făgădui el. Trebuie să te grăbești.

Mă apucă mai tare de gât, apoi îmi dădu drumul.

M-am împleticit în spate, cu inima bătându-mi năvalnic. Am dat să spun ceva...

– *Pleacă, na'laa!*

M-am dat în spate, tremurând, apoi m-am întors... M-am întors și am luat-o la fugă, neștiind sigur ce anume mă tulburase mai mult: sunetul de aripi grele care se auzi pe cerul nopții sau sentimentul inexplicabil că nu ar fi trebuit să fug.

Că ar fi trebuit să stau lângă el, înfruntând ceea ce urma să vină.

CAPITOLUL 11

- Câți? întrebă baronul, plimbându-se încolo și încoace printr-una dintre numeroasele odăi de primire din apropierea sălii mari. Doar o jumătate din cămașa albă imaculată îi era băgată în pantalonii cafenii cu care era îmbrăcat. Părul îi arăta de parcă și-ar fi vârât de câteva ori mâinile prin el de mai multe ori în dimineața aceea, și acum îi stătea în sus în toate direcțiile. Câți dintre oamenii mei au fost uciși noaptea trecută? continuă el.

- S-a confirmat că trei au decedat, răspunse magistratul Kidder din locul în care stătea cu mâinile apăsându-și pe genunchi până i se albiră încheieturile degetelor. Dar am găsit... bucăți de-a lungul zidului exterior al conacului, ceea ce ne-a făcut să credem că s-ar putea să mai fie doi sau mai mulți încă neconfirmați.

Hymel se încruntă în spatele magistratului cărunt.

- Bucăți? întrebă Claude și se întoarse spre magistrat, în timp ce eu m-am uitat scurt spre intrare, privindu-l în ochi pe Grady. Ce vrei să spui prin *bucăți*? întrebă el.

- Ei bine, ca să fim mai preciși, erau mai multe membre decât oameni confirmați. Magistratul Kidder era aproape la fel de alb la față precum cămașa baronului. Un picior și încă două brațe, adăugă el.

- Fir-ar! bombăni Hymel, făcând o grimasă.

Mi se făcu greață de la bucățica de sendviș cu carne rece pe care o înghițisem cu câteva minute în urmă. Am așezat încet furculița și cuțitul pe masă, regretând din suflet că nu îmi servisem prânzul în odăile mele. Însă nu fusesem pregătită ca Claude să dea valvârtej în odaie, cu magistratul în urma lui. Nici nu fusesem pregătită să aflu că trei dintre gărzile baronului fuseseră ucise noaptea trecută. Sau patru. Ori cinci.

Claude apucă o carafă din bufet și bău direct din ea.

– În cât timp vor reuși oamenii tăi să găsească și să curețe rămășițele care țin de acele brațe și picioare adiționale? se interesă el, așezând carafa apăsător. Au început deja să sosească oaspeți pentru festivitățile din seara asta. Ultimul lucru de care am nevoie e să se împiedice de un cap sau de vreun trunchi printre trandafiri.

Am închis scurt ochii, mai dezgustată de nepăsarea oarecum surprinzătoare de care dădea dovadă baronul față de persoanele cărora le aparținuseră bucățile cu pricina decât de subiectul de conversație grotesc.

– Mai mulți oameni de-ai mei caută chiar acum posibilele rămășițe, îl asigură magistratul, însă aș sugera să închideți grădinile în următoarele câteva ore.

– Nu serios, bombăni Claude, trecându-și din nou mâna prin păr. Apa din paharul meu începu să tremure când se apucă din nou să se plimbe încolo și înapoi. Ai văzut cadavrele, nu-i așa? întrebă el.

Magistratul Kidder înghiți în sec și încuviință din cap.

– Și n-am să le uit vreodată.

Claude se duse la fereastră, blocând preț de o clipă lumina soarelui.

– Ce crezi că a provocat asta?

– Cel mai probabil, ceea ce crede vărul tău că a făcut-o și ce au raportat alții că au văzut. Magistratul îi aruncă o privire lui Hymel, apoi adăugă: *Ni'mere*.

M-am înfiorat când mi-am amintit sunetul aripilor în văzduh. Trebuia să fiu de acord cu ce spuneau Hymel și ceilalți gardieni.

Ni'merele erau un alt soi de Preaînălți, cu care plebeii aveau de-a face sau pe care le vedeau rareori. Le mai

văzusem o singură dată, pe când eu și Grady fuseserăm copii, după ce plecaserăm din Union City. Vizitiul care mâna diligența le văzuse pe drum, dând târcoale unei porțiuni din Pădurea de Velniș. Păreau de-a dreptul desprinse dintr-un coșmar: creaturi ale căror aripi atingeau o anvergură de peste doi metri, cu gheare mai lungi și mai ascuțite decât cele de urs. De la gât în jos semănau cu niște vulturi extraordinar de mari, cu o înălțime de aproape un metru douăzeci.

Însă aveau cap de muritor.

– Dar de ce naiba mi-ar ataca *ni'merele* oamenii? întrebă Claude pe un ton apăsător. Nu atacă doar când cineva se apropie prea tare de cuibul lor?

– Nu cred că ei erau ținta, spuse Grady de lângă uși. Așa a zis Osmund azi-dimineață. Că *ni'merele* se îndreptau spre ceva care se afla în grădină, iar cei care patrulau pe zid le-au stat, din păcate, în cale. Grell și Osmund erau la sol când au atacat.

Claude trecu pe lângă masa mea.

– Și știi ce anume din grădini le-a atras?

Stomacul mă rodea acum din cu totul alt motiv. Fusesse într-adevăr ceva în grădini. Lordul meu Preaînalt... Ba nu, nu era al meu. Trebuia să nu mai zic asta. Am apucat paharul cu apă și am luat câteva înghițituri.

– E o întrebare la care nu pot răspunde, îi spuse Grady, aruncând scurt o privire spre mine, iar eu m-am făcut mică în scaun. Nimeni n-a văzut nimic ieșit din comun înainte ca ele să împânzească grădina, adăugă el.

„Să împânzească.“

Am așezat paharul pe masă, cu mâna ușor tremurândă. Un lord Preaînalt era o ființă puternică, dar cu siguranță fuseseră cel puțin o duzină de *ni'mere*. Cum

ar fi putut Lord Thorne să se lupte cu toate? Dar pesemne că o făcuse, pentru că altminteri l-ar fi găsit.

Dacă nu cumva membrele acelea în plus îi aparțineau lui.

Îngrijorarea începu să supureze în adâncul meu, formându-mi noduri în piept. Am lăsat paharul din mână.

– Fir-ar al naibii să fie, *ni'mere!* bombăni Claude, clătinând din cap. Ce urmează? *Nixe?*

M-am înfiorat. Pe toți zeii, speram că nu.

– *Ni'merele* să se poarte așa? zise Hymel, încruntându-se. Aproape că nu s-a mai auzit așa ceva, nu?

– S-au întâmplat numeroase lucruri nemaiauzite, răspunse magistratul Kidder.

Claude se opri, privindu-l pe bărbatul mai în vârstă.

– Ai vrea să detaliezi puțin?

– Am auzit zvonuri despre Preaînălți care se luptă, zise magistratul. Au existat rapoarte că se întâmplă în alte orașe. Numai săptămâna trecută am auzit că a fost o încăierare pe cinste între ei în Urbane luna trecută.

M-am încruntat. Urbane se afla în Ținutul de Jos, foarte aproape de curtea Preaînălților din Augustine, care era și capitala regatului Caelum. M-am gândit la ce spusese Lord Thorne despre Preaînălți care erau pe punctul de-a se uide între ei. Se părea că nu era un lucru neobișnuit pe la curțile lor, dar rareori auzeai să se întâmple în fața plebeilor.

– Au fost uciși mai mulți dintre ei, adăugă magistratul Kidder. Precum și câțiva plebei, care, din păcate, se aflau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

– Știm de ce se luptă? întrebă Claude.

– Asta n-am auzit încă, răspunse magistratul, scărpinându-se pe maxilar. Dar, dacă aud ceva, vă voi da de știre.

– Mulțumesc! Claude îmi aruncă o privire, cu o mină indescifrabilă. Își încrucișă brațele și spuse: Vreau ca grădina să fie curățată până diseară. Se întoarse spre magistrat și adăugă: Să nu rămână nimic în urmă, nici măcar o unghie.

– Așa vom face. Magistratul Kidder se ridică și ieși cu pași țepeni din încăpere, fără să privească în direcția mea. Nu o făcuse nici măcar o dată de când intrase. Nu aveam nevoie de intuiție ca să știu că mă considera doar o târfă bine întreținută și că ar fi fost nevoit să plătească pentru simpla plăcere de a se uita la mine.

În fine.

În clipa în care ușa se închise în urma magistratului, baronul se întoarse spre mine. Trăsăturile îi erau atât de încordate, încât gura îi părea doar o creștătură. Era limpede că baronul era în toane proaste, și pe bună dreptate. *Erau* rămășițe umane împrăștiate prin grădina lui.

– Spune-mi, pui, cu toată intuiția și clarviziunea ta, zise el, cu brațele pe lângă corp, nu ai văzut o hoardă de *ni'mere* coborând să îmi distrugă grădinile?

– Ca să fi văzut asta ar fi trebuit să fie cu adevărat utilă, comentă Hymel, încrucișându-și brațele peste piept.

Peste umărul lui l-am văzut pe Grady holbându-se la ceafa lui de parcă îi venea să-i zboare capul de pe umeri.

– Și, în afară de niște trucuri de salon și instincte bune, nu prea se pricepe la altceva, vere.

Claude își întoarse brusc capul spre Hymel.

– Taci din gură!

Hymel se îmbujoră. Îi plăcea să dea din gură, dar știa că ceea ce făceam nu avea de-a face cu trucuri de salon sau cu iluzii. Doar se purta ca un ticălos, ca de obicei.

Așa că l-am ignorat, *ca de obicei*.

Claude se întoarse cu fața spre mine.

– Lis?

– Nu așa funcționează, i-am amintit eu. Știi...

Am tresărit când Claude s-a năpustit în față și și-a trecut brațul peste masă. Paharul cu apă și farfuria cu sendvișuri triumphiulare zburară pe podelele din lemn dur.

Am rămas cu gura căscată din cauza surprinderii holbându-mă la mizeria de pe podea. Lui Claude îi sărea repede țandăra. Așa se întâmpla cu cei mai mulți *caelestia*. Îl mai văzusem azvârlind pahare o dată sau de două ori. Sticle de vin scumpe se spărseseră de podea de mai multe ori, dar nu se purtase niciodată așa cu mine.

– Da, șuieră Claude la doar câțiva centimetri de fața mea, apăsându-și mâinile de masă.

L-am văzut pe Grady dând să înainteze, dar s-a oprit când am clătinat scurt din cap.

– Știu că nu așa funcționează. Nu poți vedea nimic ce are de-a face cu Preaînălții, dar... Mă privi drept în ochi și adăugă: Dar mai știu și că lucrurile nu stau tot timpul așa. Uneori, ai parte de impresii vagi. Și mai știu că nu poți vedea lucrurile în care ești implicată.

Mi-am înfipt degetele în poalele rochiei când mi-am dat seama de un lucru. Noaptea trecută văzusem ce avea să se întâmple cu Muriel și cu Lord Thorne: sângele împrăștiat pe florile de glicină. Nu îmi trecuse prin minte la momentul cu pricina. Să fi fost, oare, din cauză că era implicat Lord Thorne?

– Deci spune-mi, pui, zise el zâmbind, trezindu-mă la realitate. Sau cel puțin încercă să zâmbească. Era mai degrabă o grimasă. Ai fost implicată în asta?

– Nu! am strigat eu, holbându-mă la el șocată. Nici măcar nu era din cauză că, *într-un fel*, chiar eram implicată în ceea ce se întâmplase noaptea trecută, ci pentru că ar fi crezut că aveam de-a face cu afurisitele de *ni'mere*. Nu am avut de-a face cu ele, am adăugat. Nici măcar nu știam că sunt *ni'mere* în Archwood.

Baronul mă privi cu atenție preț de câteva clipe, după care se împinse în masă. Tacâmurile rămase pe ea zornăiră.

– Nu sunt *ni'mere* în Archwood, zise el, cu nările umflate, făcând un pas în spate și aproape călcând în mâncare. Dar sunt câteva în Primvera. Probabil de acolo au venit. Se holbă la mizeria pe care o provocase și se îmbujoră. În orice caz, zise el, vârându-și în pantaloni partea scoasă a cămășii, e limpede că *ni'merele* erau supărate pe ceva din grădină.

Mai degrabă, erau supărate pe *cineva*.

– Asigură-te că magistratul își face treaba, îi spuse lui Hymel, după care se opri și veni spre locul în care ședeam. Înghiți în sec în timp ce se holbă în jos la mine. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul! N-ar fi trebuit s-o fac. Nu e din cauză că eram mânios pe tine.

Nu am spus nimic, privindu-l cu precauție.

Expiră apăsător.

– Pot să-ți aduc altă farfurie cu mâncare.

Baronul părea a se căi cu adevărat. Nu că asta i-ar fi justificat răbufnirea.

– E în regulă, am spus, zâmbind, pentru că trebuia să fie așa.

Baronul ezită.

– Ba nu, e... Se opri și trase adânc aer în piept. Îmi pare rău, repetă, după care se îndreptă spre ușă, oprindu-se să vorbească cu Grady. Te poți asigura că vor curăța aici?

Grady încuviință din cap.

M-am ridicat când ușa s-a închis în urma baronului și a verișorului lui și m-am întors spre dezastrul de pe podea.

– Mă ocup eu, zise Grady cu voce aspră, apropiindu-se de masă.

– E mâncarea mea.

Am îngenuncheat și am început să adun bucățile de șuncă și de brânză împrăstiate.

– Nu înseamnă că nu pot ajuta. Grady îngenunche în fața mea și ridică farfuria. Ce risipă de mâncare bună!

Am încuviințat din cap în timp ce am așezat câteva dintre bucăți pe farfuria pe care o ținea în mână, gândindu-mă că într-o vreme am fi mâncat amândoi mâncare căzută pe jos și călcată în picioare fără să clipim.

Am găsit o roșie și m-am crispat când am simțit-o umedă și alunecoasă.

– E prost dispus, nu-i așa?

– Puțin spus, Lis. Maxilarul i se mișcă în timp ce adună bucățile de sticlă și le puse pe masă. Nu a fost în regulă, adăugă el.

– Știu. L-am privit scurt în ochi. Nu e amantul meu, i-am amintit.

– Dar ce e? Șeful tău, care uneori e prea prietenos cu tine?

– Nu, e șeful meu care se preface a fi mai mult decât e.

Probabil că într-adevăr își dorea să fie, adică să simtă mai mult pentru mine.

– Tot nu înseamnă că e în regulă.

Am încuviințat din cap, apucând ultima bucată de mâncare și așezând-o pe farfurie în timp m-am ridicat.

– Dar nu se întâmplă în fiecare zi să năvălească *ni'mere* în grădinile tale.

Grady pufni.

– Slavă zeilor pentru asta! exclamă el și luă o bucată de pâine. M-aș fi scăpat pe mine dacă aș fi fost pe zid și le-aș fi văzut venind.

– Ba nu ai fi făcut-o.

Se holbă la mine, cu sprâncenele ridicate.

– Bine, am spus, râzând, ai fi făcut-o și după aceea te-ai fi luptat cu ele.

– Ba nu, aș fi făcut-o și apoi aș fi luat-o la fugă sau m-aș fi scăpat pe mine în timp ce alergam, singurul lucru rezonabil de făcut când te confrunți cu lucruri precum *ni'merele*.

Clătinând din cap, am apucat ultima bucățică de mâncare și am pus-o pe farfuria pe care o ținea Grady. Am dat să mă ridic, dar am observat o porțiune de piele de un maro-roșiatic intens pe brațul lui Grady, chiar sub încheietură. Am dat să-l iau de mână, însă m-am oprit. L-am privit în ochi.

– Ce-ai pățit la braț?

– Poftim? mă întrebă el și își plecă privirea. Ah! E o nimica toată. Făuream o lamă nouă, mi-a alunecat mâna. M-am apropiat prea tare de căldură.

– Zeilor mari, Grady! Pare dureroasă. Te-ai dat cu ceva? Mi-au venit numaidecât în minte diferite cataplasme care puteau fi folosite. Aș putea..., am dat să zic.

– M-am dat deja cu ce mi-ai preparat data trecută. Vezi? Își înclină brațul spre lumină. Luciul ăla? E de la preparatul tău cu aloe.

– Trebuie să pui mai mult. I-am luat farfuria și am așezat-o pe masă. Și ar trebui să o acoperi când ești afară, mai ales când lucrezi în atelier.

– Da, mamă, răspunse Grady sec.

În timp ce i-am privit rana, mi-am adus aminte de un lucru.

– Ai vorbit cu Claude să-i iei locul fierarului? Danil ar trebui să se pensioneze curând, nu-i așa? Și după cele întâmplate cu Jac...

– Nu am vorbit cu el, zise Grady și se întoarse cu spatele la mine.

Am mijit ochii.

– Dar o vei face, nu?

Ridică dintr-un umăr.

– Îl pot întreba eu...

– Nu o face! zise Grady și se întoarse cu fața spre mine.

– De ce nu? am ripostat, încrucișându-mi brațele. Te pricepi la asta...

– Mă pricep la ce fac acum.

– Așa e, dar chiar îți place să lucrezi cu fier și oțel. Rar se întâmplă să se priceapă cineva la un lucru pe care îl face cu plăcere. L-am privit jucându-se cu centura de piele care îi străbătea pieptul, de care era agățat unul dintre pumnalele pe care știam că îl făurise singur. Trebuie să-l întrebi pe Claude. Nu te va refuza, am adăugat.

– Știu. O voi face. Tăcu preț de o clipă. N-o să-ți placă deloc ce-o să-ți spun, dar probabil ar trebui să nu mai mergi în grădini o vreme.

– Da, probabil.

Am traversat încăperea, rochia agățându-mi-se de tocuri. M-am holbat pe fereastră, și gândurile mi se întoarseră la senzația aceea stranie care mă încercase noaptea trecută. Cum că ar fi trebuit să-i rămân alături.

Încă o simțeam, ca pe o umbră în adâncul minții. Că ar fi trebuit să fiu afară.

Cu *el*.

Unde-mi era locul.

CAPITOLUL 12

În zilele care urmară, lucrurile se calmară la conac și în Archwood. Nu mai fuseseră atacuri de-ale *ni'merelor* sau vești despre Cavalerii de Fier și prințesa din Ținutul de Vest, nici nu am descoperit alți gardieni implicați în comerțul de pe piața-fantomă.

Lucrurile decurgeau normal.

Petreceam timp în grădină și cu Naomi, iar seara stăteam cu Grady. Mă alăturam lui Claude în timpul cinelor și o călăream pe Iris pe pajiștile dintre conac și oraș, și m-am desfătat cu toate aceste lucruri, ca o plebee cuminte ce eram.

Dar în fiecare noapte mergeam în grădină și încercam să mă conving că nu o făceam din cauza lui. Că nu eram acolo pentru că speram să-l găsesc pe lordul Preaînalt printre florile de glicină. Că nu avea nimic de-a face cu senzația stranie care mă bântuise pe măsură ce zilele se preschimbaseră în săptămâni.

Lord Thorne nu se întorsese, însă sentimentul acela care mă încercase când ne întâlniserăm prima dată

persista. Știam că aveam să-l revăd.

În noaptea aceasta însă, rămăsesem în odăile mele, nesimțindu-mă în stare de socializare. Eram într-o dispoziție stranie, pe care nu o puteam descifra. Singură, îmi petrecusem o mare parte din seară privind *spiritūs* plutind peste gazon și pătrunzând în grădini, în timp ce zumzetul muzicii de pe gazon urmase briza caldă. Ba chiar mă dusesem la culcare la o oră nejustificat de timpurie, dar mă trezisem brusc, cândva înainte de miezul nopții, cu inima bătându-mi năvalnic în piept. Aveam impresia că mă trezisem dintr-un coșmar, dar nici măcar nu eram convinsă că dormisem îndeajuns încât să visez.

Asta se întâmplase cu o jumătate de oră în urmă, și, neputând să adorm la loc, m-am așezat pe scaun, cu o carte închisă în poală, privind *spiritūs*. Am cercetat din nou senzația aceea stranie care persista, așa cum făcusem de atâtea ori de când îl văzusem ultima dată pe Lord Thorne. Pur și simplu, nu reușeam să-l descifrez și îmi stăruia în minte. Oare de ce crezusem că ar fi trebuit să-i rămân alături când sosiseră *ni'merele*? Nu era ca și cum i-aș fi fost de ajutor, doar dacă nu cumva le-ar fi înfricoșat țipetele mele.

De ce mă simțeam de parcă... locul meu nu mai era acolo unde mă aflam acum? Mai mult decât de obicei? Începeam să cred că de aceea eram în starea asta...

Am tresărit când se auziră câteva bătăi tari în ușă. M-am răsucit spre ușă chiar pe când l-am auzit pe Grady strigând:

– Lis? Ești acolo?

– Vin acum. M-am ridicat, strângându-mi mai tare cordonul halatului. M-a cuprins îngrijorarea când am

străbătut spațiul îngust și am deschis ușa. Îmi veneau în minte doar două motive pentru care Grady ar fi venit în odăile mele la ora asta din noapte. Uneori, doar ca să dormim împreună când nu putea dormi – o metodă de alinare născută din toți acei ani în care făcuserăm asta și care ne ajuta, pentru că nici unul din noi nu dormea prea bine. Celălalt motiv putea fi, ei bine, potențial stresant.

Grady era singur pe coridorul slab luminat.

– Te-a chemat baronul.

Umerii mi se încordară.

– La naiba! am bombănit, fără să mai pierd vremea schimbându-mă în veșminte mai potrivite. Am ieșit pe coridor și am închis ușa în urma mea, ridicându-mi privirea spre Grady. Știi de ce? l-am întrebat eu.

– Nu, răspuse el. Știu doar că era în solariu când a venit Hymel și l-a luat deoparte. A lipsit circa o jumătate de oră, apoi s-a întors și mi-a spus să te chem.

Mi-am mușcat buza de jos. Când venea vorba despre Claude, opțiunile erau într-adevăr nelimitate, dar mă îndoiam serios că ar fi vrut să iau parte la festivitățile care aveau loc la ora aceea.

Grady mă conduse prin încăperile dosnice ale conacului, cele pe unde se perindau doar angajații și cei care nu voiau să riște să se întâlnească cu alții. Am ajuns în anticamera mică din spatele sălii mari.

Erau mai mulți oameni în anticameră, însă m-am concentrat asupra lui Claude. Nu-l mai văzusem de la criza de furie pe care o avusese, și, când privirile ni s-au întâlnit, m-am întrebat dacă și el se gândea la asta, pentru că era roșu în obraji. Și nu credeam că avea de-a face cu blonda tolănită în poala lui. Femeia avea o privire pierdută când Claude o lovi ușor peste șold, îndemnând-

o să se ridice. Blonda alunecă cumva spre partea liberă a divanului, ceea ce-mi lăasă impresia că savurase prea mult din vinul combinat cu laudandum care li se servea adesea celor mai apropiați prieteni ai baronului.

– Cum te simți, pui? mă întrebă baronul pe când mă duceam spre el.

Am simțit numaidecât duhoarea grețos de dulceagă a uleiului de miazănoapte și a trebuit să mă abțin de la o tiradă.

– Bine. Ce se întâmplă?

– Nu sunt sigur. Avem oaspeți neașteptați, îmi spuse el, îndepărtându-se de divan cu pași lenți. Pe când Grady se apropie de noi, continuă cu voce joasă: Un membru al curții regale a cerut adăpost pentru el și alte trei persoane în seara asta.

Fiecare părticică din mine se încordă. Membrii curții regale erau deseori cancelari.

– E neobișnuit.

– Sunt de aceeași părere. Ne-am îndepărtat de cei din încăpere, și adăugă: Nu vrea să spună de ce a venit, pretinzând că va vorbi cu mine dimineată, când...

– Când ce? am întrebat eu, întrucât Claude se întrerupsese în mijlocul frazei.

– Când, în cuvintele lui, „voi avea mintea clară“ sau ceva asemănător.

Claude se îmbujoră și mai tare, eu înțelegând brusc de ce era roșu în obraji. Și eu aș fi fost stingherită dacă ar fi sosit un cancelar cu afaceri potențial importante de discutat, iar eu aș fi fost prea beată sau drogată pentru asta. Își dresе glasul și își ridică bărbia.

– Aș vrea să te duci la el și să vezi dacă poți afla motivul pentru care a venit.

Conștientă de cei din jurul nostru, i-am spus încet:

– Nu poți aștepta până mâine-dimineață, când vei afla singur?

– Nu așteptarea mă va stresa toată noaptea, ci faptul că nu voi ști ce vrea până să ne întâlnim. Trebuie să fiu pregătit pentru această întâlnire, zise el, și mi se păru de-a dreptul înspăimântat de gândul acesta. Știi deja cât de greu îmi e să dorm, adăugă.

Tuturor ne era greu să dormim, dar mă îndoiam că baronul știa asta.

– Mă... Își plecă ușor capul și îmi dădu o șuviță de păr de pe umăr. Mă tem că aduce vești de la tronul regal... De la rege. S-ar putea să fi... întârziat puțin cu dările trimestriale.

– Fir-ar să fie! am bombănit.

Claude izbucni într-un chicot destul de ascuțit, iar eu am ridicat din sprâncene, holbându-mă la el.

– Scuze, murmură el, și buzele-i zvâcniră. Am nevoie de ajutorul tău special, pui.

Ba avea nevoie să se răsfete mai puțin cu petrecerile lui și să nu mai cheltuiască bani pe flecușete neimportante.

Însă cei care depindeam de el și de abilitatea lui de a rămâne în toate mințile nu aveam nevoie să se surescite și mai tare. Probabil că atunci ar fi fumat și mai mult ulei de miazănoapte și ar fi ajuns un găgăuță până să vorbească cu cancelarul curții regale. Iar dacă avea legătură cu faptul că nu își plătise dările trimestriale, Claude trebuia să fie în cea mai bună formă, pentru a putea stăruia pentru îngăduință și iertare.

– În regulă, am oftat. O voi face.

Îmi zâmbi larg.

– Mulțumesc...

– Dacă îmi promiți că te duci la culcare, l-am întrerupt eu. Trebuie să te odihnești.

– Desigur, încuviință el prea repede. Așa am de gând.

L-am privit cu atenție.

– Jur, adăugă el, un mănunchi de păr închis la culoare căzându-i peste frunte. Vreau să fiu la fel de revigorat precum lenjeria aerisită... Chicoti din nou, de data asta amuzat de el însuși. Voi dormi foarte curând.

– Ai face bine, l-am avertizat.

– Ești o nestemată rară! exclamă, sărutându-mă scurt pe frunte. Distracție plăcută, Lis!

Baronul mă bătu din nou ușor pe umăr, iar eu m-am întors cu spatele la el, înainte să fac ceva nesăbuit, cum ar fi fost să dau cu el de pământ.

Cu Grady în urma mea, am străbătut anticamera și am zărit-o pe Naomi. M-a privit scurt în ochi când am trecut pe lângă ea. Am aruncat o privire spre Claude, iar ea își dădu ochii peste cap, dar încuviință din cap. Nu era prima dată când trebuia să se asigure că baronul ajungea în pat *singur*. Se întoarse spre Claude, și un râset i se desprinsese de pe buze: un sunet frumos, dar am auzit bruma de enervare din el. Din cine știe ce motiv, mi-am amintit de prima oară când mi se ceruse să fac orice era nevoie ca să mă asigur că aveam să obțin orice își dorea Claude, lucru care presupusese să mă comport ca o curtezană. Naomi fusese cea care mă luase deoparte, care îmi sporise cunoștințele limitate pe care le aveam despre diversele niveluri de intimitate și mă pregătise pentru ce urmase. La urma urmei, fusesem virgină până să-l cunosc pe Claude și avusesem parte doar de câteva pipăieli pe fugă, care se sfârșiseră cu mine auzind lucruri pe care îmi dorisem să nu le fi auzit.

Însă Naomi mă mai pregătise într-o privință, lucru de care nici măcar Claude nu știa: felul în care putea fi folosit noaptea-lungă. Grady avea mereu un săculeț mic cu noaptea-lungă în buzunarul de la piept al tunicii. Cu ajutorul prafului, puteam alege întocmai până unde voiam să se ajungă.

Din păcate, de cele mai multe ori, foloseam noaptea-lungă, iar în noaptea aceasta avea să se întâmple la fel.

– Trebuie să trec pe la Maven, i-am spus lui Grady când am ieșit din anticameră.

Umerii i se încordară, dar încuviință din cap. Am intrat pe un alt coridor îngust și mai puțin circulat și ne-am oprit în fața unei uși de lemn rotunjite dintr-un alcov. Ca întotdeauna, silueta înveșmântată a lui Maven cea căruntă a răspuns când am bătut la ușă. Am intrat în odaia ei luminată de lumânări, iar Grady rămase pe coridor, cu maxilarul atât de încordat, încât nu m-ar fi surprins dacă aveau să-i crape molarii.

Am aruncat doar o privire în jur și mi-am dat seama că Maven mă așteptase, ceea ce însemna că Claude sau Hymel o anunțaseră deja. M-am enervat. Ce-ar fi făcut Claude dacă aș fi refuzat?

Dar de ce ar fi crezut că aș fi făcut așa ceva? Nu-l refuzam niciodată. Rareori îmi trecea prin minte să o fac, pentru că așa mă asiguram că eram neprețuită pentru baron. Așa mă asiguram că eu și Grady nu aveam să mai sfârșim vreodată înapoi pe străzi. Prin urmare, nu știam prea bine pe cine ar fi trebuit să fiu mai supărată: pe mine sau pe el.

Odaia lui Maven era mai degrabă o încăpere de pregătire, prevăzută cu toate cele necesare: o cadă cu picioare în formă de gheare plină cu apă aburindă,

înmiresmată, perii și rafturi pline cu veșminte. Exista și o masă îngustă unde aveau loc pregătiri mai intense: epilarea și îndepărtarea părului de pe corp, mai puțin cel care îmi creștea pe scalp. Claude îl prefera lung, așa că acum îmi venea până în talie. Nu mă deranja părul lung de pe cap, dar, dacă aveam să mă hotărăsc vreodată să plec de acolo, nu aveam să mă mai ating de vreun fir de păr de altundeva de pe corp. Din fericire, părul de pe corp fusese deja îndepărtat, ca de obicei.

M-am îndreptat spre cadă, dezbrăcându-mă în tăcere. Maven nu era cunoscută ca fiind guralivă. Nu vorbea deloc. Nici măcar o dată în timp ce cămașa de noapte îmi alunecă de pe umeri, peste șolduri sau când am intrat în cadă și m-am îmbăiat. Doar așteptă, ținând un prosop cu degetele-i încovoiate, cu privirea umedă, dar alertă.

Naomi îmi spusese cândva că Maven era bunica baronului, din partea tatălui, dar Valentino, o altă concubină, îmi zisese că era văduva unui fost îngrijitor. Lindie, una dintre bucătăresele conacului, pretindea că Maven fusese amanta unuia dintre baronii anteriori, dar eu eram de părere că era un spectru care reușise cumva să își păstreze carnea pe oase. M-am uitat scurt la pielea subțire ca hârtia de pe antebrațele ei. *Abia* de reușise să își păstreze carnea pe oase.

După ce am terminat cu îmbăiatul, m-a șters cât mai apăsător posibil. Maven nu era cunoscută nici pentru blândețea ei. Am rămas locului, goală, cu degetele de la picioare încovoiate, în timp ce ea se duse târșăit spre raft. Umerașele se ciocniră unele de altele, zăngănind, în timp ce Maven căută prin veșminte, scoțând până la urmă un halat de o nuanță între azuriu și albastru. Nuanța cerului senin din Ținutul de Mijloc.

Mi-am vârât brațele în halat și nu m-am mișcat în timp ce îmi legă cordonul atât de tare, încât materialul îmi pătrunse pielea moale din talie. Am aruncat o privire scurtă în oglinda cu suport, care îmi confirmă ceea ce știam deja: decolteul în V era absurd de adânc, iar halatul era mai degrabă transparent decât opac. Dacă aș fi fost într-o lumină mai puternică, s-ar fi distins și nuanța pielii din jurul sfârcurilor.

Mi-am înăbușit un oftat și m-am dus spre taburet; m-am așezat pe el, pentru ca Maven să îmi poată scoate toate agrafele cu care îmi prinsesem părul. Apoi, mă pieptănă, trăgându-mi capul pe spate cu fiecare mișcare. Mi-am înfipt unghiile în palme pe durata întregului proces; eram convinsă că aveam să rămân pe jumătate cheală curând. La sfârșit, nu trecuse mai mult de o oră. Îmi deschise ușa, și m-am alăturat din nou lui Grady pe coridor. Ea nu mă urmă. Își încheiase sarcina din noaptea aceea.

Eu și Grady nu am spus nimic până am ajuns pe coridorul tăcut care ducea spre diversele aripi ale conacului. Slavă zeilor, calea ne era luminată doar de lumina slabă a lunii ce pătrundea prin ferestre.

Răsucind cordonul pe după degete, m-am holbat în față, inspirând aerul plin de aroma caprifoiului ce înflorea de-a lungul zidurilor conacului și gândindu-mă la celelalte dăți în care mi se ceruse să îmi folosesc abilitățile. De obicei, era vorba despre un alt baron sau un alt membru al aristocrației aflat în vizită. Intuiția mă putea avertiza de regulă dacă se putea avea încredere în vizitator sau dacă puneă ceva la cale. Puteam chiar să simt mai mult de atât, dacă voia Claude. Îi plăcea să știe

ce anume îi motiva pe ceilalți, pentru a se folosi de informația cu pricina în potențialele învoieli dintre ei.

– Poftim, spuse Grady în cele din urmă, vârându-și mâna în buzunarul de la piept al tunicii și înmânându-mi un săculeț mic cât o monedă.

Amuzamentul care i se citea de obicei în ochii căprui adânci era de nevăzut, la fel și gropițele cu un farmec copilăresc care îl scosese din multe belele pe când fuseserăm mai tineri.

– Află ce trebuie și ieși de-acolo.

Mi-am plecat privirea spre săculețul negru ce conținea noaptea-lungă. Țintele lui Claude nu își dădeau niciodată seama că fuseseră drogate. Noaptea-lungă nu avea nici miros, nici gust.

– Ai văzut cine a venit?

– Nu. Știu doar care e odaia, dar presupun că e un cancelar. Nările i se umflară. Nu-mi place ce se întâmplă, Lis.

– Știu. Am apucat săculețul și l-am vârât în buzunarul halatului. Dar n-ar trebui să-ți faci griji. Voi ține lucrurile sub control.

Clătină din cap, strângând din buze în timp ce am mai înaintat puțin, cu mâna pe mânerul sabiei. Ne-am apropiat de aripa de est, care dădea spre curți și secțiunile din grădini în care înfloreau trandafirii. Odăile de aici erau foarte impunătoare, rezervate doar pentru cei pe care baronul voia să-i impresioneze.

Mi-am ridicat privirea spre Grady. Mușchiul maxilarului îi zvâcnea.

– Înțelegi că nu sunt nevoită să fac asta. Că aleg să o fac.

Grady ridică din sprâncene.

– Serios?

– Da. Aș fi putut refuza. Claude nu m-ar fi obligat să o fac, și, dacă nu vreau ca lucrurile să evolueze, voi folosi noaptea-lungă după ce aflu de ce a venit. Să sperăm că nu e din cauză că a întârziat cu plata dărilor, pentru că chiar nu avem nevoie să ne facem griji și în privința asta, am spus eu. Noaptea asta nu diferă cu nimic de oricare alta.

Mușchiul maxilarului îi zvâcnea în continuare.

– O spui de parcă n-ar fi mare lucru.

Mi-am încrucișat brațele peste piept și mi-am întors privirea dinspre el. Adevărul e că întâlnirile de genul acesta erau complicate, pentru că uneori nu erau mare lucru, iar alteori îmi *plăceau* atingerile. Nu era ca și cum cei pe care-i întâlneam în astfel de circumstanțe erau mereu oameni răi și odioși. Deseori, erau fermecători și interesanți și... îi puteam atinge fără vina pricinuită de faptul că vedeam sau simțeam lucruri pe care probabil că voiau să le țină ascunse. Puteam să dau vina pe Claude și, da, știam cât de greșit era. În adâncul meu, știam că purtam la rândul meu o parte din vină. În orice caz, ieșeam din astfel de întâlniri nevătămată și doar de câteva ori simțisem lucruri a căror amintire am simțit că nu aveam să o mai șterg vreodată.

Ne-am pus din nou în mișcare. Se auziră doar sunetul cizmelor lui și fâșâitul halatului meu pe podeaua de piatră până am ajuns la o ușă dublă.

– Am ajuns, spuse Grady încet. Dacă se întâmplă ceva...

– Țip, i-am spus, lucru pe care nu-l făcusem până atunci.

Grady se apropie de mine și își puse o mână pe brațul meu.

– Ai grijă! șopti el. Te rog!

Mi se strânse inima.

– Voi avea. I-am zâmbit și am adăugat: Va fi în regulă.

Grady se crispă.

– Tot spui asta.

– Și poate că vei începe să mă crezi.

– Sau poate că vei începe *tu* să te crezi.

M-am încordat. Mă lovi un amestec straniu de senzații – confuzie și o emoție care îmi opări măruntaiele –, care mă făcu să mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să nu fiu împăcată cu ceea ce se întâmpla. Dacă nu cumva știam deja răspunsul, iar vorbele mele erau doar o bravadă falsă și o evitare. M-am întors dinspre el, destul de tulburată, dar nu era momentul pentru o introspecție profundă.

Pentru că eram deja puțin agitată. Așa se întâmpla de fiecare dată când făceam asta. Îmi plăcea să cred că oricine s-ar fi simțit la fel, deoarece nu știam niciodată ce se afla de cealaltă parte a zidurilor. N-am mai pierdut vremea, ci am apucat mânerule de aur ornate. Descuiate, așa cum era de așteptat. Am pătruns într-o anticameră luminată de o singură lampă așezată lângă un divan cu șezut lat. Am închis ușile după mine fără ca acestea să scoată vreun unet. Am ezitat doar preț de câteva secunde, cât am privit în jur. Era gol, cu excepția mobilierului luxos acoperit de materiale scumpe și sculptate din lemn neted și lucios, însă se simțea... o prezență.

O energie tangibilă care îmi acoperi pielea și mă făcu să mă zbârlesc toată. Mi se uscă gura când m-am întors spre arcada rotunjită ce ducea în odăile de dormit. Jucându-mă în continuare agitată cu cordonul, am

înaintat, chiar dacă mă încercă din nou senzația aceea de neliniște.

Am presupus că cel care se afla aici se aștepta să aibă companie. Eram convinsă că Claude se asigurase de asta. La urma urmei, ușa fusese descuiată. Dar nu am auzit nimic când am intrat în odaia de dormit întunecată. Am încetinit, lăsând ca vederea să mi se adapteze la întuneric. Am înaintat încet, reușind să disting ușa care ducea spre odaia pentru îmbăiat lăsată ușor întredeschisă. Podeaua și pereții erau la rândul lor îmbibați de putere. Fiori mici îmi străbătură pielea. Inima începu să-mi bată și mai iute. Cunoșteam sentimentul care mă încerca, și se simțea și un miros în odaie. O aromă fadă, lemnoasă, care îmi amintea de...

Dintr-odată, n-am mai putut vedea ușa de la odaia pentru îmbăiat. În încăpere se făcu întuneric beznă, orbindu-mă, lucru... deloc normal. Am dat să fac un pas în spate.

O suflare de aer cald îmi mișcă marginile halatului. Am lăsat din mână cordonul și am încremenit, ținându-mi răsuflarea. Am simțit furnicăături pe ceafă. Aerul din încăpere se schimbă, devenind mai dens și electrizat, ducându-mă cu gândul la atmosfera de dinainte să fulgere.

Nu eram singură în întunericul desăvârșit și nefiresc. Am dat afară aerul din plămâni într-o suflare sacadată, simțind o senzație acută de conștientizare apăsându-mă în partea dreaptă, pe toată lungimea corpului. Era ca și cum aș fi stat brusc prea aproape de niște flăcări deschise. Instinctul mi se declanșă, nu alimentat de abilitățile mele, ci de nevoia pură de supraviețuire. Îmi urla să fug de-acolo.

Am dat să spun ceva sau poate să țip, dar, înainte să reușesc să rostesc un sunet măcar, un braț mă cuprinse pe după mijloc și mă trase, lipindu-mi spatele de un zid de mușchi tari. Cineva mă ridică până n-am mai atins podeaua, până picioarele îmi atârnavă la câțiva *centimetri* deasupra ei.

Nu cunoșteam nici un muritor care să mă poată sălta cu atâta ușurință, ceea ce putea însemna un singur lucru...

– Am două întrebări, și ai face bine să răspunzi sincer la ambele, îmi zise trăgănat o voce groasă, cu o cadență aproape relaxată, însă pe un ton jos, de avertizare, în timp ce o mână caldă și bătătorită mă apăsă pe piele chiar deasupra sânilor, împingându-mi spatele spre... pieptul cuiva. Ce cauți în odăile mele? mă întrebă, iar răsuflarea lui îmi suflă șuvițele de păr de pe tâmplă. Și îți dorești, cumva, să mori?

CAPITOLUL 13

Un Preaînalt.

Baronul mă trimisese în odăile unui afurisit de *Preaînalt*.

Și nu orice Preaînalt, ci chiar el.

Lord Thorne.

L-am apucat de antebraț și am simțit un material fin și curat. Nu mă strângea nici pe departe cum o făcuse Muriel când mă apucase, dar tot mă străbătura valuri de panică.

– Nu e un răspuns, mă mustră Lord Thorne încet.
Apoi, se mișcă.

Mă țintui din doi pași cu obrazul lipit de perete și brațele prinse. Avea o forță înspăimântătoare, iar inima începu să-mi bată cu frenezie. M-am împins în el, încercând să ajung cu picioarele pe podea. Se împinse la rândul lui în mine, întemnițându-mă cu corpul lui.

– Aș zice să încerci din nou, zise el, frecându-și obrazul de al meu. Ai parte de o ofertă foarte rară și foarte generoasă. Ți sugerez să nu o irosești.

– Eu sunt, am spus eu. Ne-am...

– Știu că tu ești, mă întrerupse el, iar eu am făcut ochii mari, dar asta nu-mi răspunde la întrebări, *na'laa*.

Îmi luă o clipită să îmi amintesc.

– Am fost trimisă la tine.

– De către cine? I-am simțit brațul cu care îmi cuprinsese talia mișcându-se și mâna răsfirându-i-se peste mijlocul meu, în lateral, degetele-i apăsând halatul subțire.

– Baronul Huntington. A zis că așteptai companie.

Lord Thorne înlemni în spatele meu. Nici măcar nu-i simțeam pieptul umflându-se.

– Ba nu așteptam pe nimeni.

Am închis ochii, furibundă. *Claude, afurisitul naibii!* Era chiar atât de drogat sau de beat încât nu-i trecuse prin minte să mă avertizeze că mă trimitea la un lord Preaînalt și nu la un cancelar? Sau să-l pregătească măcar pentru sosirea mea? Dacă nu aveam să mor în noaptea asta, se prea poate să-lucid eu pe Claude pentru asta.

Am simțit mâna de deasupra pieptului mișcându-se – aceeași mână pe care o văzusem incinerând un Preaînalt – înspre baza gâtului meu.

– Și?

Am clipit, confuză, în timp ce degetele de la picioare mi se încovoiau în aer. Și... ce?

Începu să își miște degetul mare și arătătorul pe lateralele gâtului meu cu rotiri ușoare, aproape... *blânde*.

– Și mai este o întrebare, *na'laa*.

– Nu-mi spune așa! m-am răstit eu.

– Dar încă ți se potrivește atât de bine, și îmi place să văd ce tare te enervează când îți zic așa, murmură el, iar eu am rămas cu gura căscată. Care e răspunsul la a doua întrebare?

Încă o întrebare? Ce... „Îți dorești cumva să mori?” Buzele mi se traseră în spate, în timp ce furia se aprinse în mine.

– Nu, nu îmi doresc să mor. Apoi, îmi ieșiră pe gură niște cuvinte deloc înțelepte. Dar poate că tu vrei.

– Eu? Își mișcă în continuare degetele, creând o fricțiune caldă care era... straniu și tulburător de mângâietoare. Sunt curios cum anume îmi doresc eu să mor.

– Sunt una dintre favoritele baronului, am spus. Nu i-ar plăcea defel dacă m-ai frânge.

Lord Thorne rămase tăcut pentru o vreme care mi se păru o veșnicie, după care râse. *Râse* de-a dreptul, un sunet adânc și răgușit care repercută prin mine asemănător sunetului aceluia animalic pe care îl scosese.

– Ei bine, zise el trăgănat, și degetele de pe gâtul meu își încetară mișcările, nu aș vrea să-l nemulțumesc pe onorabilul baron.

În orice altă situație, una în care să nu fi fost ținută la o distanță de mai bine de treizeci de centimetri de la sol, aș fi apreciat tonul îmbibat în batjocură.

– Mă interesează, însă, subiectul. Ce ar face baronul?

Își mută degetele de pe gâtul meu chiar sub adâncitura dintre clavicule. Senzația pe care mi-o stârni atingerea lui acolo și palma pe care încă și-o ținea chiar deasupra inimii care încă îmi bătea nebunește îmi ațâță simțurile și-așa răvășite.

– Dacă chiar aş frânge-o... pe una dintre *favoritele* lui? adăugă el.

Am dat să spun ceva, dar nu am reușit să scot un sunet. *Ce ar fi putut* face baronul dacă el se hotăra să mă rănească? Chiar dacă era *caelestia*, nu ar fi putut face absolut nimic, motiv pentru care era de necrezut că Claude mă trimisese la lordul Preaînalt.

– S-ar... Am oftat și am adăugat: S-ar bosumfla.

Se auzi din nou râsul acela jos, huruind pe spatele și posteriorul meu, făcându-mi degetele să mi se încovoiae și mai tare. Mă ținea mult prea aproape.

– N-aș vrea să se întâmple una ca asta.

Apoi, Lord Thorne îmi dădu drumul, însă o făcu foarte lent. *Dureros* de lent. Am alunecat pe trupul lui lung, foarte lung. Mi-am dat stingherită seama de faptul că acum halatul era prins între noi... și de senzația pe care mi-o stârnea. Pur și simplu, era copleșitor. Până să ating podeaua, picioarele mi se dezgoliră până în dreptul coapselor. Din fericire, încăperea era în continuare întunecată, dar nu era un întuneric la fel de insondabil ca înainte.

– Ne tot întâlnim în circumstanțe cât se poate de stranii, punctă el. Încep să cred că așa vrea soarta.

– Soarta? Am râs. Crezi în soartă?

– Tu nu?

Cum să cred, când știam că viitorul nu era mereu bătut în cuie, că orice decizie, oricât de mică sau de

neimportantă, putea stârni un efect de domino?

– Nu.

– Interesant. Își luă mâna dintre sânii mei, dar încă mă ținea de mijloc, lipită de trupul lui.

Trecură câteva secunde, și mi-am dat seama că își mișca mâna de pe curbura taliei, lent, în cercuri, trăgând de cordon.

– Îmi... vei da drumul?

– Nu știu, zise el o clipă mai târziu.

M-am holbat la peretele întunecat.

– Nu știi?

– Îmi place să te simt lipită de mine.

În regulă... Nu mă așteptasem la asta.

– Nu înțeleg cum te-aș putea servi dacă vei continua să mă ții.

Își trecu bărbia peste creștetul meu.

– Așa mă servești.

– Nu știu cum e posibil așa ceva.

– Dacă ești una dintre favoritele baronului și te-a trimis să mă servești, zise el, atunci știi întocmai cum mă servești în clipa de față.

Mi-am mușcat buza, dându-mi numaidecât seama că intrasem în bucluc, rău de tot, și nu credeam că noaptea-lungă avea să mă ajute să ies din situația asta. Funcționa pe *caelestia*, dar nu aveam idee dacă funcționa pe Preaînălți. Naomi nu o folosisese niciodată pe unul. Nu își dorise niciodată să o facă. În orice caz, era mult prea riscant să încerc să-l droghez pe Lord Thorne. Dacă nu avea efect asupra lui și avea să își dea cumva seama de ce încercasem să fac, nu trebuia să-mi fac griji că aș fi putut sfârși pe stradă. Aș fi fost moartă.

La naiba, nici măcar nu știam dacă abilitățile mele funcționau pe un Preaînalt. Nici măcar nu încercasem să-i pătrund gândurile noaptea trecută și nu mi se arătase nimic în prima noapte, dar, ce-i drept, fusesem distrasă. Am reușit să îmi potolesc gândurile și să îmi golesc mintea. L-am luat de mână în întuneric. Mintea îmi era ca un câmp deschis și gol.

Am văzut... nimic. Doar alb.

Și am auzit doar un zgomot de electricitate statică.

Dar am simțit ușurare: o răbufnire de *ușurare* proprie, pentru că începeam să cred cu adevărat că încă îl puteam atinge fără să fiu bombardată de ceva. Mi-am răsfirat degetele peste partea de sus a mâinii lui, peste oasele și tendoanele-i elegante. Aveam impresia că era un lucru... rău și totuși bun, însă bun pe termen foarte scurt.

Noduri de neliniște mi se formară în stomac. Poate că trebuia să încerc mai din răspuseri. Sau poate că era din pricină că nu mă uitam la el. Mi-am trecut buricele degetelor peste încheieturile degetelor. Mâna îi încremenise sub a mea. Pielea... îi era atât de dură. Știusese că nu avea să se simtă ca pielea unui muritor. Carnea unui Preaînalt era diferită. De aceea cele mai multe arme nu le puteau penetra pielea, dar nu mă așteptasem să se simtă atât de dură și de netedă. Oare așa era peste tot? Adică, chiar peste *tot*...

– Te-am rănit? mă întrebă Lord Thorne.

– Poftim?

Mi-am tras mâna din a lui.

– Te-am rănit mai înainte? M-am purtat dur cu tine.

Mă întrebasese același lucru și după ce mă strânsese în hambar, dar tot mă luă prin surprindere.

– Doar m-ai speriat, i-am spus eu cu sinceritate. Dacă știai că sunt eu, de ce m-ai apucat așa? Sau așa le apuci mereu pe femeile care intră în odăile tale?

Pufni.

– Cândva, mă bucuram când femei moi și frumoase intrau în odăile mele, așteptate sau nu, dar asta înainte ca mai multe dintre ele să fi ajuns în posesia unui pumnal de *lunea* și să intre în odăile mele cu intenția de a mă face să sângerez, ca să se îmbogățească.

Presupuneam că, ținând cont de lucrurile pe care le trăise recent, și eu aș fi reacționat mai întâi și aș fi pus întrebări mai târziu.

– Cred că știi deja că nu mă interesează sângele tău, părțile trupesti sau...

– Sămânța mea? mă întrerupse Lord Thorne. Cred că partea asta s-a schimbat de când am vorbit prima oară despre asta.

Am închis scurt ochii.

– Ești pregătit să îmi dai drumul, ca să te pot servi mai bine? am întrebat. Și poate să aprinzi o lumină?

Își trecu din nou bărbia peste creștetul meu.

– Cred că sunt pregătit să fiu servit.

Nu știam ce ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai tare în clipa aceea. Că încă mă ținea cu brațul pe după mijloc sau că rostise cuvântul „servit“ de parcă ar fi fost cel mai decadent și imoral cuvânt rostit vreodată.

Își trecu brusc buzele peste tâmpla mea, făcându-mă să icnesc neașteptat.

– Dar, ca să fie limpede, *na'laa*, am mai puțină încredere în baronul tău decât în cei care au creat *nixe*. În ciuda ajutorului tău din trecut, dacă încerci ceva, îți

voi plăti cu aceeași monedă fără să ezit. Mă strânse mai tare cu brațul. Ai înțeles?

CAPITOLUL 14

Pielea mi se răci când gândurile îmi zburară la săculețul din buzunar. Așa mă așteptam să fie un lord Preaînalt: rece ca gheața. Mortal. Nu șicanator și vesel și să pretindă că era protector. Acum, îmi amintea prea bine cu ce aveam de-a face.

– Înțeleg.

– Sunt ușurat să aud asta. Mă atinse din nou pe tâmplă cu buzele. Nu mi-ar plăcea deloc să teucid, ținând cont de faptul că am fost destul de... fermecat de tine.

O spuse pe un ton de parcă ar fi fost surprins, la fel ca mine. Nu eram convinsă că îmi plăcea ideea de a fermeca pe cineva, darămite pe un Preaînalt care mă amenințase cu moartea.

– Cred că tu ai încurcat fermecatul cu faptul că te amuzi enervându-mă.

– Se poate, spuse el. Chiar îmi place să o fac. Se opri, apoi adăugă: *Na'laa*.

Am oftat.

Lord Thorne îmi dădu apoi drumul, iar libertatea bruscă mă făcu să mă împleticesc. Mă prinse scurt de partea de sus a brațelor, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul. Când îmi dădu drumul din nou, eram pregătită, dar i-am simțit în continuare... căldura în spatele meu, în timp ce sfeșnicele de pe pereți prinseră viață: cele două care încadrau intrarea și unul lângă odaia pentru îmbăiat.

O făcuse fără să se miște, folosind în schimb chiar aerul pe care îl respiram pentru a comuta un întrerupător aflat pe un perete, la câțiva pași distanță.

Am tras aer în piept, superficial. Chiar dacă știam că era un lord Preaînalt și văzusem de ce era în stare, puterea lui era în continuare la fel de șocantă ca faptul că Claude se aștepta să obțin informații... manipulând o ființă atât de puternică.

Panica amenința să se înrădăcineze și să se răspândească în adâncul meu, dar nu puteam îngădui așa ceva. Trebuia să îmi revin. Nu era în joc doar viața mea.

După o clipă în care mi-am calmat inima și mintea, am zâmbit forțat.

– E bine că nu pot aprinde lumini fără să le ating, am spus, întorcându-mă spre el. Nu m-aș mai ridica din...

Mi-am pierdut cuvintele când mi-am trecut privirea peste picioarele-i lungi și șoldurile puternice înveșmântate în pantaloni strâmți de piele maronie, peste tunica închisă la culoare și largă și cingătoarea de piele care îi străbătea pieptul lat, cum știam deja că era. În teacă avea un pumnal pe care nu-l simțisem. Am amețit puțin când l-am putut privi în lumina din încăpere, unde îl vedeam mai bine.

– Te holbezi. Buzele acelea pline i se ridicară într-o parte când se îndreptă spre o masă îngustă de lângă intrarea în odaia de dormit.

Simțindu-mă îmbujorată, mi-am poruncit să-mi vin în fire.

– Ești... plăcut vederii, lucru pe care sunt convinsă că îl știi foarte bine.

– Așa e, zise el fără un dram de aroganță.

Era o simplă enunțare a unui adevăr. Trase un pumnal de la cingătoare, apoi un altul dintr-o teacă de deasupra șoldului. Două lame de un alb lăptos licăriră la unison înainte să le așeze pe masă. Pumnale de *lunea*.

– Nu era singurul motiv pentru care mă holbam, am recunoscut eu o clipă mai târziu. Mi-am... făcut griji în privința ta.

Ridică dintr-o sprânceană, și mâinile i se opriră de cealaltă parte a mijlocului.

– De ce?

– Am auzit că a avut loc o bătălie violentă în grădină în noaptea în care te-am văzut ultima dată. *Ni'merele*. L-am privit trăgând un alt pumnal de pe celălalt șold. Câțiva gardieni au fost uciși.

– Pierderea lor a fost regretabilă. Ce păcat! N-ar fi trebuit să se întâmple, zise el, și mi se păru sincer. Dar eu n-am fost rănit. Urmă o pauză, apoi adăugă: Și nu aș numi-o bătălie, *na'laa*.

– Atunci, cum ai numi-o?

– O inconveniență.

Am clipit, surprinsă, gândindu-mă că un lucru care se solda cu părți trupești răspândite peste tot nu putea fi considerat o simplă inconveniență. Însă nu conta ce credeam eu. M-am concentrat asupra lui, deschizându-mi simțurile. Mi-am închipuit coarda aceea făcând legătura între noi și l-am întrebat:

– De ce... au venit? Din cauza celorlalți doi Preaînalți? Nimic.

Doar zumzetul peretelui alb.

Mă privi preț de o clipă.

– Ce știi despre *ni'mere*, *na'laa*?

Legătura se rupse când rosti porecla. Reușisem să îmi dau seama doar că nu părea conștient de ceea ce încercam să fac.

– Nu prea multe. Sinceră să fiu, nu știam că există în Primvera. Știam doar că tind să-i lase în pace pe oameni, câtă vreme nu ne apropiem de cuibul lor.

– Așa este, dar sunt și gardieni ai Preaînălților, ba chiar le devin loiale unora dintre ei, și așa se pare că au stat lucrurile în cazul lui Nathaniel și al lui Muriel.

– *Ni'merele* au călătorit împreună cu ei sau...

– Amândoi erau din Primvera, răspunse el, încruntându-se.

Am simțit un gol în stomac. Lord Thorne ucisese doi Preaînălți și probabil că și numeroase *ni'mere* de la curtea care putea fi zărită din anumite părți ale proprietății.

– Îmi închipui că prințul Rainer va fi nemulțumit.

– De fapt, îmi închipui că va fi foarte mulțumit. Continuă înainte să apuc să-l întreb de ce ar fi fost prințul mulțumit: Deci baronul nu ți-a spus în odaia cui vei intra?

Nu doar că am observat că schimbă subiectul, ci acest lucru mă și frustră, întrucât, în momentul de față, simțurile mele se dovedeau inutile de-a dreptul.

– Nu. Atenția îmi fu distrasă pe moment de faptul că mai scoase un pumnal pe care-l avusese prins la mijloc. Buzele mi se depărtară când își duse mâinile la spate și scoase... o sabie de oțel cu mâner de argint, cu lama ușor curbată și purtată deseori de oamenii legii care patrulau drumul oaselor ce străbătea toate cele cinci teritorii.

– Ai noroc, să știi. Lord Thorne se aplecă, degetele-i lungi întinzându-se după centuri pe care nu le văzusem pe cizmele lui.

Mai apucă un pumnal și îl aruncă pe masă. Acesta ateriză cu o bufnitură, făcând și celelalte arme să zornăie.

– Chiar am?

– Da. Trecu la cealaltă cizmă și mai scoase un pumnal. Ai noroc că oamenii mei nu erau aici când ai intrat. N-ai fi ajuns până aici.

M-am holbat spre anticameră.

– Nu sunt aici. Au ajuns cam pe când te ținuisem de perete, zise el, și privirea mi se întoarse brusc spre el. Chiar ajunseseră? Au plecat acum, adăugă el. Suntem singuri.

– Aa, fu tot ce am reușit să rostesc pe când l-am privit suflecându-și mâneca stângă, dând la iveală încă o teacă în partea de sus a antebrațului. Câte arme ai la tine?

– Suficiente, zise el, așezând pumnalul mai mic și pe cel din teacă pe masă.

– Dar de ce? Ești lord. Poți... N-am mai punctat lucruri pe care era limpede că le știa. De ce ai avea nevoie de atâtea arme?

Râse ușor.

– Ce e? am întrebat eu. Ce e atât de amuzant?

– Mai bine m-ai întreba cum de am fost atât de neghiob încât să nu-mi dau seama că am fost drogat și ținuit pe o masă într-un hambar murdar.

Mi-am închis gura.

Zâmbi ironic în timp ce se îndreptă spre pat și se așeză pe marginea lui.

– Nici o ființă nu este atât de atotputernică încât să nu poată fi slăbită. Nici măcar un lord, un prinț sau un rege.

– În regulă. M-am gândit la ce spusese și l-am întrebat: N-ai putea pur și simplu să faci din nou treaba aia în care pornești un foc cu mâna? Mi-am dat numaidecât seama

că nu crezusem vreodată că aveam să pun o astfel de întrebare.

– Treaba aia în care pornesc un foc cu mâna? Chicoti și mă privi în timp ce se întinse spre cizmă. Mă privise în tot acest timp. Nu-și luase nici măcar o dată privirea de la mine în timp ce se debarasase de micul arsenal pe care îl căra la el. Aș putea invoca elementul focului, dar e nevoie de *divus*.

– *Divus*? Am strâmbat din nas. Este un cuvânt... enohian? Ce înseamnă?

– În mare, poate fi tradus ca energie, iar energia folosită trebuie reîntregită, îmi explică el, și mi se păru logic că se referea la hrănire. În plus, asta ar ucide doar pe cineva mai slab decât cel care invocă elementul cu pricina, continuă el.

Ceea ce însemna că nu ar fi fost la fel de letal împotriva altui lord.

– Armele de muritori nu sunt necesare, continuă, dar uneori e mai interesant să lupți într-un mod mai drept când vine vorba despre muritori.

– În loc să le smulgi gâtulejul?

– Și aia e interesant. Se ridică, acum desculț.

Mi-am umezit buzele agitată...

Lord Thorne își pironi privirea asupra gurii mele. Stele albe îi licăreau în irisuri, iar eu am încremenit, așa cum făceau iepurii din grădină ori de câte ori mă apropiam prea tare de ei. Privirea îi era... intensă și... *fierbinte*. Am simțit un val de căldură în gât. Nimeni nu mă mai privise așa, nici măcar cei care crezuseră că urma să ne împreunăm peste câteva momente.

Înaintă, cu pași lenți și mășurați, preciși într-un fel cu desăvârșire tulburător. Am simțit un fior pe șira spinării.

Își plecă privirea. Cordonul din talie mi se slăbise fie în timpul luptei, fie când își mișcase degetele peste el, adâncind și lărgind decolteul. Umflăturile sânilor îmi erau clar vizibile, până la nuanța mai închisă a sfârcurilor. Își întoarse din nou privirea, lent, spre a mea. Nuanța albastruie a irisurilor lui se contopi cu cea verde.

– Când ai spus că locuiești la conac, m-am gândit că faci parte din aristocrație, zise el.

Am pufnit.

– De ce ai crede una ca asta?

– Veșmintele tale. În ambele dăți în care te-am văzut erai îmbrăcată cu veșminte scumpe pe care un membru al unei clase mai puțin norocoase nu ar da bani.

– Aici, ai dreptate, am spus eu, dar nu sunt aristocrată.

– Înțeleg. Își înclină capul și îmi privi chipul. Și înțeleg și de ce te-ai număra printre favoritele baronului. Ești foarte... interesantă.

Colțurile buzelor mi se lăsară în jos.

– Se voia a fi un compliment?

– Așa ar trebui, zise el. Nici un muritor nu mi s-a părut prea interesant sau fermecător. Își înclină capul și adăugă: Sau amuzant.

Am ridicat din sprâncene.

– Atunci, nu cred că ai cunoscut prea mulți plebei.

– Am cunoscut mult prea mulți, răspunse el și se îndreptă spre un bufet scund de lângă o fereastră.

M-am întrebat ce vârstă avea. Nu părea să fie cu mai mult de zece ani mai în vârstă ca mine, poate nici atât, însă Preaînălții nu îmbătrâneau precum plebeii, și simțisem o apăsare în cuvintele lui, un soi de greutate antică.

– Deci... plebeii ți se par plictisitori? l-am întrebat eu.

– Nu asta am spus. Apucă o carafă de cristal și își turnă un pahar din lichidul chihlimbării. Vrei ceva de băut?

Am clătinat din cap.

Își ridică paharul.

– Instinctul de supraviețuire firesc al speței voastre în fața sorților fără izbândă mi se pare admirabil. Sincer să fiu, mă fascinează felul în care fiecare secundă a fiecărui minut contează într-un fel în care nu cred că ar putea conta vreodată pentru cei ca mine. Viața e ușor plictisitoare pentru un Preaînalt. Mă îndoiesc că se poate spune același lucru despre un muritor. Lord Thorne se întoarse spre mine și sorbi din băutură, apoi adăugă: Însă nu m-a interesat nici unul dincolo de această fascinație trecătoare.

N-am știut cum să-i răspund în timp ce mi-am deschis din nou simțurile către el. Nimic, doar zidul acela alb și vâjâitul lui. Dacă abilitățile mele nu funcționau pe Preaînalti?

Mă privi pe deasupra buzei paharului.

– Îmi dau seama că nu-ți știu numele.

– Lis.

– E prescurtarea de la ceva?

Am încuviințat din cap fără să știu de ce.

– Calista.

– *Calista*, murmură el.

Mi se tăie răsuflarea când mi-am auzit numele. Poate pentru că se întâmpla atât de rar să-l aud rostit, întrucât doar Grady îl știa, dar maniera în care rostise Calista... Îi alunecase de pe limbă într-un fel în care nu-l mai auzisem rostit până atunci.

Sorbi din băutură.

– Și el ți se potrivește.

– Într-adevăr? am murmurat, întru totul nedumerită de faptul că-i împărtășisem această informație, un lucru pe care îl ținusem pentru mine, deoarece era singurul care îmi aparținea doar mie, oricât de prostesc ar fi sunat asta.

– Da. Știi ce înseamnă?

– Înseamnă ceva?

– Toate numele înseamnă ceva. Zâmbi ușor, apoi spuse: Calista înseamnă „cea mai frumoasă“.

O senzație de căldură îmi cuprinse gâtul.

– Ah.

Își înclină capul, apoi termină de băut whiskyul și lăsă paharul din mână.

– Mi-ar plăcea o baie, ținând cont că am... amintiri atât de frumoase despre cum ne-am cunoscut.

Dar nu așa ne cunoscuserăm. Nu tocmai.

– În regulă?

Zâmbi slab.

– Ai fost trimisă să mă servești, corect? Mă privi drept în față. Oare să îmi pregătești baia nu face parte din asta?

Ba da. Ba da, făcea, și m-am simțit ca o neghioabă că nu îmi dădusem numaidecât seama de asta. Am dat să spun ceva când își apucă gulerul cămășii de in. Orice avusesem de gând să spun îmi pieri pe limbă când își trase cămașa peste cap și o aruncă într-o parte.

Am tras încet aer în piept în timp ce m-am holbat la pieptul lui, la mușchii duri și încordați ai abdomenului și la felul în care i se îngusta talia deasupra beteliei pantalonilor. Nu se vedea nici măcar o cicatrice în locurile în care țepușele de *lunea* îi străpunseseră pielea. În schimb, fiecare centimetru de mușchi emana putere. Liniile acelea bine definite îi erau acoperite de energie.

– Sau putem sări peste baie și trece direct la feluri mult mai plăcute de a servi pe cineva, dacă vrei, se oferi Lord Thorne, făcându-mă să-mi întorc brusc privirea spre chipul lui. Nu m-ar deranja deloc, adăugă.

M-am întors și m-am dus degrabă în odaia pentru îmbăiat, fără să rostesc un cuvânt.

L-am auzit chicotind în urma mea, jos și răgușit.

Pe toți zeii, ce curtezană favorită o lua la sănătoasa din odaie la simpla sugestie de a face sex? Și era limpede că asta credea că eram. La urma urmei, așa mă prezentam tuturor celor vizați de Claude, dar uite că mă purtam ca o fecioară sfioasă.

Ce era în neregulă cu mine? Nu era ca și cum nu l-aș mai fi văzut gol înainte. Doar că... totul mi se părea diferit acum.

Blestemându-mi reacția și, ei bine, totul de fapt, am dat să aprind lumina, doar ca să-mi dau seama că nu existau lumini electrice aici. Am aprins repede numeroasele lumânări de pe polițele de piatră ce înconjurau odaia de formă ovală. Poruncindu-le mâinilor să nu-mi mai tremure, m-am dus spre cada adâncă și lată din centrul încăperii. Am învârtit robinetul până a început să curgă apă în cada de porțelan, folosindu-mă de momentele acelea ca să îmi vin în fire.

Nu conta cine era Lord Thorne pentru mine – nu că ar fi fost ceva pentru mine. Nici faptul că nu mă recunoscuse imediat. Nici cât de... plăcut era la privire, deși era totuși o binecuvântare neînsemnată, nu? Sau poate una mare. Conta doar că trebuia să mă adun, să mă calmez întrucâtva. Să mă concentrez. Claude fie era prea drogat ca să ia în calcul faptul că abilitățile mele nu aveau să funcționeze pe un Preaînalt, fie credea că abilitățile

mele ar putea funcționa, și poate că știa asta pentru că era un descendent al lor, dar...

Dar asta n-ar fi însemnat și că mai știa pe cineva cu aceleași abilități ca mine? Și eram convinsă că nu știa pe nimeni.

În orice caz, trebuia să îmi pun intuiția în funcțiune, pentru a demonstra în continuare cât de indispensabilă îi eram baronului. Că era prioritar pentru el să mă facă să mă simt confortabil, pentru că altfel...

Teama mereu prezentă de a mă întoarce la viața aceea disperată amenința să prindă rădăcini în pieptul meu, dar am înăbușit-o. Nu avea să ajute cu nimic dacă mă lăsam cuprinsă de ea. M-am concentrat la altceva. Simțeam într-un fel... că aș fi putut pătrunde în mintea Preaînaltului. O cunoaștere pe care nu o puteam argumenta, dar care exista oricum. Intuiția îmi spunea că puteam. Pur și simplu, trebuia să-mi dau seama de cum să o fac.

Știam însă lucrurile pe care mi le împărtășise deja. Că se afla aici deoarece căuta ceva ce credea că Muriel putea găsi. Totuși, nu eram convinsă că de aceea venise acum. Asta trebuia să descopăr.

Am testat apa și am oprit robinetul, sperând că lui Lord Thorne îi plăcea caldă. M-am ridicat să iau un prosop, ca să-l pun pe taburetul din apropiere, și am spus:

- Baia e gata, milord.
- Thorne, mă corectă el.

Am tresărit ușor când mi-am dat seama de cât de aproape era. Tot nu pricepeam cum de putea cineva de statura lui să se miște atât de silențios. Am ridicat un prosop pufos, m-am întors și mai că l-am scăpat.

Mă străbătu o senzație imorală de déjà-vu. Lord Thorne stătea din nou în pragul ușii și era cu desăvârșire gol, iar eu am rămas fascinată de pielea-i netedă de culoarea nisipului și de mușchii încordați, după care mi-am coborât privirea spre mădularul lui. Mi se tăie răsuflarea. Era gros și lung, deși încă nu era într-un totuțat. Cum ar fi putut cineva să-l primească cu totul...

În regulă. Trebuia să nu mă mai gândesc. Și să nu mă mai holbez. Poate chiar să nu mai respir. Poate că moartea ar fi fost o opțiune bună în clipa aceea.

– Dacă te mai uiți așa la mine, nu cred că de o baie voi avea nevoie.

Am simțit o explozie de căldură în obraji când m-am forțat să-l privesc în ochi, sperând ca în lumina lumânării să nu poată vedea cât de roșie eram la față. Bănuiam că, în mod normal, curtezanele nu se îmbujorau când vedeau un bărbat gol.

Pe de altă parte...

Am aruncat o privire rapidă la mădularul gros și lung dintre picioarele lui și am hotărât că probabil până și Naomi s-ar fi îmbujorat acum.

– Ești convinsă că asta îți dorești?

Am tras scurt aer în piept și mi-am ridicat privirea spre el.

– Poftim?

– Să mă servești? clarifică Lord Thorne. Când nu sunt rănit?

– Da. Am zămbit forțat. Desigur.

– Și înțelegi ce presupune asta? Că voi încerca să am parte de plăcere și că mă voi hrăni cu ea?

Felul în care o spusese o făcu să pară o învoială de afaceri, și poate că așa trebuia să privesc lucrurile. La

urma urmei, nu despre asta era vorba? Însă, când am încuviințat din cap, nu mi se păru deloc a fi așa.

Se uită la mine preț de câteva clipe, cu o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi putut vedea prin mine, prin ceea ce, în parte, era o fațadă. Inima îmi bătea atât de puternic, încât eram convinsă că o auzea. Nu am îndrăznit să îmi întorc privirea de la el sau să mă opresc din zâmbit. Nu voiam să se vadă cât de agitată eram.

Apoi, înaintă, perfect nestingherit de faptul că era gol pușcă. Mă privi din nou în ochi, scurt, apoi intră în cadă și se cufundă în apă, oferindu-mi o priveliște plăcută spre un posterior chiar foarte ferm.

Avea, într-adevăr, un dos extraordinar.

Lord Thorne gemu de plăcere, ceea ce mă făcu să-mi cobor privirea. Își sprijinise capul de marginea căzii. Cu ochii închiși, mi-am îngăduit să-i admir trăsăturile elegante și priveliștea oferită de trupul lui. Era într-adevăr nedrept ca vreo ființă să arate atât de... decadentă ca al meu... *Nu*. Fir-ar, nu era al meu în nici un fel. Trebuia *neapărat* să termin cu prostia aia!

Mi-am venit în fire, am privit prin încăpere și am văzut săpunul.

– Ai vrea să te îmbăiez?

– Mi-ar plăcea nespus de mult dacă ai face-o.

Am pus prosopul înapoi pe taburet.

– Și știi că și ție ți-ar plăcea foarte mult, adăugă el.

Chiar mi-ar fi plăcut, și mă enerva că își amintise. Și, în același timp, mă ațâță, în timp ce m-am îndreptat spre unul dintre numeroasele rafturi. Am apucat un săpun ce mirosea ușor a citronelă. Când m-am întors, am văzut că avea ochii aproape închiși și brațele sprijinite pe marginea căzii. Mă privi cu atenție în timp ce m-am

apropiat de el. Puteam simți... o tensiune pârâind între noi, electrică și intensă. Am simțit o trepidație de neliniște și... încă ceva în piept, apoi mai jos.

– Apa e pe gustul tău? am întrebat, îngenunchind pe podeaua de marmură, lângă cadă.

– Foarte, răspunse el, iar acel singur cuvânt rostit îmi stârni din nou acea senzație de trepidație.

Am așezat săpunul pe suportul de metal mic de lângă mine. Cu mâinile săpunite, m-am întins după brațul lui.

Tresări ușor când l-am atins, așa cum făcuse și la duș. Sau poate că de data asta tresărisem eu. Poate amândoi. Nu eram sigură. Își ridică brațul, iar eu mi-am întins mâinile în sus, sperând să nu le observe tremurul ușor.

Îmi fu mai greu ca înainte să îmi reduc la tăcere gândurile, însă am reușit, dar, la fel ca înainte, nu i-am auzit deloc gândurile. Se prea poate să fi fost din nou pur și simplu prea distrasă de cât de dură și de netedă îi era pielea. Aducea a granit. Oare tot corpul lui...

Nu.

Nu aveam să mă gândesc la asta.

– Spune-mi ceva despre tine, zise Lord Thorne, iar asprimea vocii lui îmi atrase privirea de la brațul lui.

Încă își ținea capul pe marginea căzii, cu ochii închiși.

– Cum ar fi? am întrebat.

– Orice, răspunse. Din pricina tăcerii, mintea mi-a rătăcit spre cum s-ar simți mâinile tale pe mădularul meu.

O senzație ascuțită, de torsiune, pulsă brusc prin mine, iar mâinile mi se opriră preț de o clipă pe cotul lui. Cu respirația ușor întretăiată, am început din nou să-i frec brațul puternic.

– Și vrei ca mintea ta să nu se mai ducă într-acolo?

Colțurile gurii i se ridicară.

– În mod normal, nu, dar am descoperit că îmi place când mă îmbăiezi și nu vreau să grăbesc lucrurile.

În timp ce pielea mi se înroși de la o căldură care de data asta venea din interiorul meu, mi-am trecut mâinile peste umărul lui, apoi peste o parte a pieptului lui.

– Nu știu ce să îți spun, milord.

– Drumurile ni s-au întâlnit de trei ori, zise el, în timp ce eu l-am corectat în gând: „De patru ori“. Drumurile ni se întâlniseră de patru ori. Și totuși, știu foarte puține lucruri despre tine, continuă el. Poți începe cu ceva simplu. Cum ar fi, dacă ești din Archwood.

– Nu. Mi-am trecut degetele alunecoase peste pielea ca de piatră din partea de sus a abdomenului lui.

– Ești măcar din Ținutul de Mijloc?

Mi-am săpunit din nou mâinile și m-am gândit să mint, dar am hotărât să nu o fac.

– Mă trag din ținuturile sudice.

– Din Ținutul de Jos?

– Pe aproape. Era oarecum o minciună. Union City se afla la granița dintre Ținutul de Jos și Ținutul de Mijloc. Mi-am trecut dinții peste buza de jos. Tu de unde ești?

– Vytrus.

Îmi stătu inima-n loc. Vytrus era curtea Preaînălților ascunsă adânc în Ținutul de Sus, cel mai nordic teritoriu al regatului Caelum și incredibil de departe de Ținutul de Mijloc, și totuși, știam cu toții despre prințul de Vytrus. Se spunea că era unul dintre cei mai periculoși Preaînălți, imprevizibil și volatil precum ținuturile pe care le proteja, dar și cel care înfăptuia mânia regelui. A regelui...

„În caz că ai uitat, sunt unul dintre favoriții regelui.“

Am inspirat, însă aerul mi se blocă în piept, și m-am holbat la ceafa lui, cuprinsă brusc de un sentiment de cunoaștere.

– Prințul de Vytrus? am șoptit. Care e numele lui?

Își întoarse ușor capul, iar o clipă mai târziu spuse:

– Știi deja.

CAPITOLUL 15

Brațele îmi tremurară ușor.

– Nu ești un lord.

– Nu sunt.

Inima-mi săltă în piept, și mi-am tras brusc mâinile în spate de parcă aș fi fost opărită, năvălită de gânduri haotice. Atinsesem un prinț Preaînalt. Prințul de Vytrus era Preaînaltul *meu*. Ființa periculoasă și letală pe care o salvasem și pe care o *îmbăiam* în momentul de față era un prinț. Zeilor mari, Finn și neghiobii ăia răniseră și torturaseră un prinț, aproape...

– În sfârșit, zise el, prințul Thorne.

Am tresărit.

– În sfârșit ce?

Privi în față. O clipă mai târziu, răspunse:

– În sfârșit, te temi.

Am clipit rapid. Oare chiar mă temeam? Cine nu s-ar fi temut, dar...

– M-ai lăsat să cred că erai un lord.

– Da. Umerii i se încordară. De aceea te temi acum?

Pentru că știi cine sunt cu adevărat?

– Sunt... ușor neliniștită. Ești prinț și ai o...

– Reputație pe cinste? încheie el în locul meu.

– Da.

Bătu darabana pe marginea căzii.

– Nu ar trebui să crezi tot ce auzi, *na'laa*.

– Da, sigur, am răspuns eu. Vreau să zic, îi poți lăsa pe plebei fără suflet.

– Doar pentru că o pot face nu înseamnă că am făcut-o.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu ai creat nici un Rae?

– Nu de multă vreme.

I-am privit încruntată ceafa. Felul în care o spusese...

– Câți ani ai, mai exact?

Chicoti.

– Mai mulți decât pare. Probabil mai puțini decât crezi tu.

Ei bine, o altă informație incredibil de vagă, dar, pe măsură ce șocul pricinuit de aflarea identității lui se mai potoli și inima mi se mai liniști, mi-am dat seama că... nu mă temeam de el. Mă temeam mai degrabă de *ceea* ce era și de *motivul* pentru care se afla aici. Nici vorbă ca regele să-l fi trimis pe prințul de Vytrus ca să adune dări. Se afla aici dintr-un motiv care nu eram convinsă că avea de-a face cu informația pe care încercase să o obțină de la Muriel. Inima începu să-mi bată din nou cu putere. Când prințul de Vytrus acționa în numele regelui Euros, aproape întotdeauna se lăsa cu violență și distrugere.

Mi se uscă gâtlejul, și m-am forțat să-mi vin în fire. Am început să-l îmbăiez din nou, mâinile tremurându-mi ușor când îl atingeam.

– De ce nu ai mai creat de multă vreme un Rae?

– Pentru că... mi se pare nedrept să-i faci asta unui suflet.

Nu știam cum să răspund la asta. Nu era drept, într-adevăr. Sinceră să fiu, era tulburător, dar nu mă așteptasem ca vreun Preaînalt să gândească așa, darămite un prinț.

– Sunt ușurată să aud asta.

Nu spuse nimic.

M-am uitat la umerii-i și brațele-i încordate și am hotărât să schimb subiectul.

– Ești foarte departe de casă.

– Așa e.

Mi-am deschis mintea spre a lui, dar am văzut și am simțit doar acel zid alb. De parcă aș fi stat cu fața spre soare într-o zi caldă de vară.

– Informația pe care încercai să o afli de la Muriel? De aceea te afli aici?

Zidul acela, ca un soi de scut, mă împiedică să-i pătrund gândurile.

– În parte.

– Sună... misterios.

Zâmbi pieziș.

– Într-adevăr?

– Da, am murmurat. M-am aplecat spre el. Oare simțea cât de tare îmi bătea inima lipită de umerii lui? Și venirea ta aici e misterioasă, am adăugat.

– Cum de...?

– Ai fi crezut că, la cât de aproape suntem de Primvera, ai cere pur și simplu să fii găzduit acolo, am subliniat.

– Așa ai crede, zise el. Totuși, nevoile mele sunt îndeplinite mai bine în afara curții.

M-am încruntat. Despre ce nevoi ar fi putut fi vorba? Răspunsurile vagi pe care le primeam de la el nu făceau decât să ducă la și mai multe întrebări. M-am aplecat spre

el, mușcându-mi buza și trecându-mi mâinile peste trupul lui.

– Sunt curioasă, mi... M-am oprit. Sunt curioasă, Alteță.

– Thorne, mă corectă el. Și sunt convins că ești.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Ce nevoi ai putea avea de nu pot fi îndeplinite în Primvera?

– În clipa de față? Dacă aș fi fost acolo, nu ți-aș fi simțit mâinile pe mine, nu-i așa?

– Cum am mai spus, nu e nevoie să mă flatezi.

– Dar e de apreciat?

Am zâmbit larg.

– Întotdeauna.

Chicoti aspru.

– Cum ai ajuns aici? mă întrebă el.

Mi-am plecat privirea spre el și i-am văzut sprâncenele dese ridicate. Mânele halatului împrumutat plutiră de-a lungul apei când mi-am trecut mâinile clăbucite peste partea inferioară a abdomenului lui. Mușchii îi erau mai tari acolo, de parcă s-ar fi încordat.

– Archwood mi s-a părut un loc la fel de bun ca oricare altul.

– Nu mă refeream la oraș, îmi explică el, ci aici, în conacul acesta, în odaia aceasta, o... favorită a unui *caelestia*.

Am expirat pe gură, strângând din dinți. Voia să știe cum de ajunsesem curtezană, lucru care nu eram, de fapt. Nici una dintre concubinele lui Claude nu era cu adevărat curtezană, însă eram convinsă că o persoană alegea o astfel de profesie din diverse motive, așa că am hotărât să răspund cât mai simplu.

– Aveam nevoie de un loc de muncă.

– Și nu ai avut alte opțiuni? Făcu o pauză, apoi adăugă:
Asta ai ales?

O senzație de căldură îmi pârloli gâtul, și am mijit ochii spre el. Oare disprețuia astfel de profesii? M-am enervat brusc, și, indiferent că eram sau nu curtezană, ideea că avea o impresie proastă despre această meserie mă scoase din fire. Am dat să-mi ridic mâinile.

– E vreo problemă dacă cineva alege să facă asta?

Nici nu l-am văzut mișcându-se, atât de rapid fu. Își puse mâna peste a mea, ținându-mi-o pe pieptul lui. Mi se poticni inima simțindu-i mâna peste a mea, fără să fiu asaltată de gânduri sau imagini. Își lăsă capul pe spate, privindu-mă în ochi.

– Dacă aș fi crezut că era ceva în neregulă cu asta, nu m-aș fi aflat aici – și nici tu.

Am încuviințat din cap, privind cum pupilele i se dilatară, după care își reveniră la dimensiunea normală.

Prințul mă privi în ochi.

– Întreb doar din cauza felului în care vorbești. Dialectul și cuvintele folosite. În mod obișnuit, nu auzi pe cineva care nu face parte din aristocrație vorbind așa, punctă el. Sau pe cineva cu... o meserie ca a ta. Ai fost educată.

Chiar fusesem educată. Într-un fel. Nu în mod formal, ca Grady înainte ca părinții lui să moară de febră și să-l lase orfan. Nici cu aprobarea Preaînălților, însă stareța mă învățase să citesc și să scriu și o aritmetică de bază, iar baronul insistase să vorbesc corect.

Însă și Naomi vorbea corect. Mai puțin atunci când era furioasă. Același lucru se putea spune și despre mine și

Grady: și noi vorbeam mai puțin formal în astfel de situații.

– Educația primită și felul în care vorbesc nu mă fac mai bună ca alții, nici nu înseamnă că sunt mai prejos de un aristocrat, am spus.

Pufni.

– Ce lucru inedit din partea unui muritor!

M-am încruntat.

– Ce vrea să însemne asta?

– Din experiența mea, muritorii par preocupați de cine e mai bun și cine e mai neînsemnat.

– Și Preaînălții sunt diferiți, *Alteță*?

Buzele îi zvâcniră când mă auzi punând accent pe titlul lui.

– Eram cândva.

De data asta, am pufnit eu.

– Nu mă crezi?

Am ridicat din umeri, gândindu-mă că mi se părea ridicol, ținând cont de faptul că ei creaseră structura de clase.

– Știi că Preaînălții nu pot minți, zise el, zâmbind ușor.

– Așa am auzit.

Chicoti, dându-mi drumul la mână și privind din nou în față. Am rămas așa preț de câteva momente, cu palma încă lipită de pieptul lui, în locul în care ar fi trebuit să-i fie inima, dar... n-am simțit nimic.

M-am încruntat.

– Ai... o inimă?

– Poftim? Râse, apoi spuse: Da.

– Dar nu o simt, i-am zis, puțin tulburată. E din cauză că ai pielea... atât de dură?

– Nu e din pricina asta, zise el. Inima mea nu a bătut de multă vreme, nu așa cum ar face-o în cazul unui muritor.

Am dat să spun ceva, însă nu am știut cum să răspund la o astfel de informație, la acea aducere aminte a cât de diferiți eram. Am tras încet aer în piept, am clătinat din cap și mi-am mutat mâna de pe pieptul lui. Nu știam de ce am spus ce am zis după aceea. Cuvintele mi-au ieșit pur și simplu pe gură.

– Nu vreau să fiu asta pentru totdeauna, i-am împărtășit, și, cerule, nici că exista adevăr mai mare. Nu e viitorul pe care l-am plănuir pe când eram copilă.

Începu să bată din nou cu degetul de la mână dreaptă pe marginea căzii.

– Ce viitor ai plănuir?

– Eu... Trebuia să mă gândesc la asta. Nu știu, am recunoscut, dându-mi seama că o zisesem cu voce slăbită.

– Ai spus că aveai un plan, *na'laa*.

Am clătinat din cap, încruntată. Nici măcar nu aveam idee de ce spuseseam toate alea. Nu aveam nici un viitor plănuir dincolo de ziua aceasta, de noaptea aceasta. Nici nu aveam cum să am, când a trăi însemna pur și simplu a supraviețui până în ziua următoare sau temându-te de ce urma să se întâmple, ceea ce nu însemna, de fapt, câtuși de puțin a trăi. Dar nu cunoșteam altceva. Același lucru era valabil pentru cei mai mulți plebei, chiar dacă nu se aflau în aceeași situație ca mine.

Însă Preaînălții, îndeosebi cei ca prințul Thorne, nu trăiau așa. O știam pentru că, deși nu fusesem niciodată la curțile lor, le vedeam acoperișurile aurite ascunse după zidurile întărite. Le văzusem de departe veșmintele

luxoase, caii de rasă și trăsurile lucrate cu măiestrie. Nu auzisem niciodată ca un Preaînalt să fi flămânzit sau să fi avut cearcăne sub ochi de atâta îngrijorare. Ce naiba, abia de vedeai așa ceva pe chipul unui *caelestia*. Mă îndoiam că știa vreunul dintre ei ce însemna să doarmă cu șoareci mișunând pe ei sau să fie cu un picior în groapă din pricina vreunei boli căpătate de la condițiile de trai proaste.

Dar nimic din toate acestea nu conta în clipa de față – sau deloc, din câte se părea –, așa că am alungat gândurile cu pricina și l-am săpunit din nou.

– Îmi plac plantele.

Își înclină capul.

– Poftim?

M-am înfiorat, gândindu-mă că aș fi putut s-o spun într-o manieră mai elocventă.

– Mă refer că am fost mereu interesată de plante, de grădinărit. Mă pricep puțin la plante și cunosc în mare utilitatea multora. Știu că a fi botanist nu se numără printre cele mai profitabile cariere, am continuat să turui, dar ar fi un plan.

– Dacă e un lucru care îți place, atunci e profitabil într-un fel care înseamnă mai mult decât banii.

Zise persoana care era limpede că avea mai mulți bani decât i-ar fi trebuit vreodată.

Dând dovadă de înțelepciune, însă, nu am rostit asta cu voce tare, și nici unul din noi nu mai vorbi preț de câteva momente. În liniștea care se așternu, mi-am amintit ce ar fi trebuit să fac, adică să nu îl ating doar de dragul de a o face. M-am concentrat asupra lui, până i-am văzut doar pielea nisipie și i-am simțit doar carnea lipită de a mea. Zidul acela de lumină albă prinse contur

în mintea mea. Era nesfârșit, înalt până la cer și vast precum tărâmul. În mintea mea, mi-am văzut degetele frecându-se de el. Nu se întâmplă nimic pe când mi-am trecut din nou mâinile peste pieptul lui și m-am întins spre săpun, observând strălucirea slabă din jurul umerilor lui.

Se hrănea.

Cu plăcerea mea? Savuram ceea ce făceam chiar dacă nu reușeam să percep un singur lucru din partea lui. Sau, oare, se hrănea cu propria plăcere? Plăcere stârnită de atingerea mea? Am încercat să nu mă simt, ei bine, specială. Preaînălții erau ființe ale plăcerii. Nu credeam că avea importanță cu cine erau.

– De aceea te plimbai atât de târziu prin grădini? mă întrebă prințul Thorne. Pentru că îți plac plantele?

– Da. Grădinile mi se par...

M-am oprit, încercând să găsesc cuvântul potrivit.

– Liniștite?

– Da, dar mai mult de-atât. Senzația de a fi într-o grădină sau în aer liber era mai profundă de atât. Mai degrabă, e ca și cum, nu știu, ca și cum aș fi... acasă, am completat eu.

Își întoarse ușor capul, uitându-se la mine cu o mină indescifrabilă.

– Ce e?

Clătină din cap.

– Nimic. Își drese glasul și adăugă: Te plimbi deseori prin ele noaptea târziu?

– Când nu pot dormi, da.

– Și ești în siguranță?

– De obicei, am zis eu. În mod normal, nu sunt Preaînălți care să se lupte prin ele sau *ni'mere*.

Pielea mi se umezi de la aburul emanat de apă, făcând halatul transparent să mi se agațe de trup pe când m-am întins pe după el, ca să-i spăl și cealaltă parte a pieptului. Mi-am concentrat atenția la ceea ce se afla afară din apă, lucru dificil în sine, pentru că avea o piele fascinantă. Oare nu le creștea păr decât în cap? Ce convenabil ar fi fost!

Mi-am mușcat buza și mi-am mutat mâna pe spatele lui. Mușchii i se încordară sub palma mea. Mi-am tras mâinile.

– Am...

– E în regulă, răspunse el, cu voce răgușită. Continuă!

Clăbuci îmi coborâră pe brațe, însă am făcut așa cum îmi ceru. M-am concentrat asupra felului în care i se simțea pielea, asupra texturii, împingând cu mintea în ceea ce începeam într-adevăr să cred că era un scut. Un scut mintal. Singurul lucru asemănător care îmi venea în minte era ceea ce vedeam când încercam să-i citesc pe Claude sau pe Hymel. Însă al lor era gri la culoare. Nu cunoșteam nici un plebeu care să poată face asta, deci trebuia să fie un soi de abilitate a Preaînălților, iar *caelestia* moșteniseră un fel de versiune slabă a ei.

Însă scuturile puteau fi fisurate. Sparte. Dar trebuia să fii puternic ca să spargi un scut. Oare eram îndeajuns de puternică?

M-am concentrat din nou asupra felului în care i se simțea pielea la atingere. În timp ce-l spălam pe umeri, senzația aceea îmi amintea de... marmură sau de granit. Partea aceasta a trupului lui era cât se putea de curată, dar îmi plăcea ce făceam: să-l ating și să-i simt pielea sub palme fără să fiu cotropită de imagini sau de gânduri care

să se amestece cu ale mele, ceea ce era greșit, foarte greșit, pentru că scopul era să-i descopăr intențiile.

Însă în afară de noaptea în care îl ajutasem la duș, nu îmi puteam aminti... când atinsesem ultima dată pe cineva doar pentru că îmi plăcea să o fac, nu pentru a dobândi informații sau pentru că darurile mele mă forțau să o fac. Uneori, intuiția mă constrângea să ating pe cineva pentru a vedea sau a auzi ceva, și nu reușisem niciodată să îmi înăbuș acel imbold.

Cum se întâmplase cu câțiva ani în urmă, pe când eu și Grady ajunseserăm în Archwood doar de câteva săptămâni, abia reușind să trăim de pe o zi pe alta, când un tânăr arătos trecuse pe lângă mine. Așteptam ca brutarul să se întoarcă cu spatele, ca să apuc pâinea pe care știam că avea să o arunce, dar intuiția pusese stăpânire pe mine. Îl urmasem pe tânăr când ieșise și, neputând să mă stăpânesc, îl apucasem de mână. Se întorsese brusc spre mine, și trăsăturile arătoase i se contorsionaseră de mânie în vreme ce îmi cerea să-i explic de ce o făcusem, dar eu nu mai văzusem nimic în jur, doar pe el înaintând pe stradă, unde aștepta un bărbat cu căciulă maro murdară, un bărbat care avea să-i apuce lanțul ceasornicului de aur pe care îl ținea în buzunarul vestei. Îl *văzusem* pe tânărul cu păr bălai împotrivindu-se. Îl auzisem țipând de durere când ucigașul își împlânta pumnalul în stomacul lui. Îi zisesem dintr-o suflare tot ce mi se arătase și văzusem cum furia i se preschimbase în surprindere, avertizându-l să nu înainteze pe strada cu pricina.

Tânărul acela, cu doar câțiva ani mai în vârstă ca mine, fusese Claude Huntington, proaspăt numit noul baron de Archwood.

Revenind în prezent, m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mi mâinile pe marginea căzii.

– Mai ai nevoie de mine? Te mai pot ajuta cu ceva?

– Nevoie? Nu. Își întoarse capul într-o parte. O şuviță de păr de culoarea bronzului îi căzu pe obraz. Dorință, în schimb? Continuă el. Da. Dar ar fi egoist din partea mea. Prefer să fiu lacom.

– Nu înseamnă același lucru?

– Nu în opinia mea. Să fii lacom nu este neapărat o faptă solitară, răspunse el. Alătură-te mie cât apa e caldă!

– M-am îmbăiat deja, Alteță.

– Thorne, mă corectă el, iar zâmbetul ușor i se accentuă, făcându-mă să simt un gol în stomac, nu într-un tot neplăcut. Nu la îmbăiat mă gândeam, *na'laa*, adăugă el.

Ah.

Ah.

Sigur că nu s-ar fi gândit la îmbăiat când mă credea o curtezană favorită. Iar eu ar fi trebuit să știu asta, doar că nu mă simțisem niciodată mai copleșită ca în clipa aceea, și mi-am dat repede seama de ce.

În momentul respectiv, ar fi trebuit să fiu foarte aproape de a descoperi ceea ce voia Claude să știe, chiar dacă asta însemna să aflu o anumită informație sau nu. Nu eram câtuși de puțin pe punctul de a o face și nici măcar nu mă puteam gândi la faptul că Grady mă aștepta la o distanță discretă pe coridor.

Prințul Thorne își plecă bărbia, moment în care alte câteva şuvițe de păr îi căzură pe obraz.

– Nu ai venit ca să mă servești, *na'laa*?

Mi se tăie răsufierea.

– Ba da.

– Atunci, înțelegi, cu siguranță, ce îmi doresc de la tine.

– Vrei să... te hrănești în continuare? am presupus eu.

– Sunt mereu înfometat, zise el, iar eu am simțit un fior pe șira spinării. Își ridică genele dense. Privi cu ochii aceia înnebunitori direct în ai mei. Dar nu este singurul motiv pentru care aș vrea să mi te alături, Calista, continuă el. Alegerea îți aparține.

Gândindu-mă că se putea să îmi fi închipuit cuvintele cu pricina, m-am holbat la prințul Preaînalt. Mă putea forța să fac orice voia, mă putea priva de voință, cum făcuse Lord Samriel cu Grady cu ani în urmă. Ar fi putut să o facă fără să considere că greșise cu ceva, și totuși nu o făcea. În schimb, mă întreba și îmi dădea de ales. Conta, chiar dacă nu ar fi trebuit să conteze *îndeajuns* de mult.

Conta și că voia să mă alătur lui nu doar pentru a-l hrăni pe el. Nu ar fi trebuit să conteze, pentru că așa nu mi se mai părea o simplă tranzacție de afaceri, dar conta și asta.

M-am cutremurat ușor pe când m-am ridicat din spatele căzii, cu mintea plină de gânduri care se învălmășiră unele în altele. Ce făceam? Ce era în capul meu? Nici măcar nu era lord. Era *prinț*. Nu știam nici eu prea bine. Am luat săpunul și l-am pus înapoi pe raft, fără să-mi simt cu adevărat picioarele. Am apucat cu mâini tremurânde cordonul larg din dreptul taliei. Nu eram nevoită să o fac. Puteam găsi alt motiv ca să zăbovesc pe acolo, ca să-i descopăr secretele, sau mă putea alunga. Nu reușeam oricum să-l citesc, așa că nu s-ar fi schimbat nimic dacă plecam acum.

Sau mă puteam alătura lui.

Și aș fi avut mai multe șanse să pătrund prin scutul acela dacă îl puteam atinge, dar...

M-am oprit, nereușind să mă mai mint singură.

Intratul în cadă cu el nu avea câtuși de puțin de-a face cu a veni în sprijinul abilităților mele sau cu a demonstra cât de valoroasă eram pentru baron.

Ci avea de-a face cu faptul că îl puteam atinge fără să văd sau să aud ceva. Puteam doar *să simt*. Avea de-a face cu faptul că... îmi plăcea să-l ating.

Avea de-a face cu faptul că era *el*. Preaînaltul care fusese doar o stafie în ultimii doisprezece ani, dar care acum era real și aici.

O senzație de căldură dulceagă și amețitoare îmi invadă sângele doar la gândul de a-l atinge mai mult. De a fi atinsă de el.

Și totuși, am ezitat. Nu mă îngrijorau consecințele. Știam că nu existau boli care să se transmită între muritori și Preaînălți, și luasem măsuri de precauție, un soi de iarbă care prevenea... Oare cum o numise prințul Thorne? O împreunare roditoare? În plus, se întâmpla incredibil de rar să se nască un *caelestia*. M-am oprit, pentru că, dacă aș fi intrat în cadă cu el, lucrurile ar fi putut scăpa de sub control rapid, așa cum aproape că se întâmplase la duș. Sau ar fi putut scăpa de sub control mai mult decât mi se părea că o făcuseră deja. Dar tocmai asta era partea care îmi făcu inima să-mi bată nebunește. Nu știam dacă aveam să vreau să opresc lucrurile în caz că acestea aveau într-adevăr să progreseze.

Și trecuse destul de mult timp de când făcusem mai mult decât să ating, de când simțisem mai mult decât degetele mele sau ale altcuiva în mine.

Îndeajuns de mult încât începusem să mă întreb dacă era posibil să devii din nou virgină.

Însă era prințul de Vytrus... Se zicea că nu locuia nici un plebeu pe o distanță de o sută de kilometri de curtea lui. Că cei care intrau fără voie pe proprietatea lui nu mai erau văzuți niciodată. Însă nu mi se părea că-i disprețuia pe plebei. Sau cel puțin nu vorbea de parcă ar fi făcut-o. Poate că ce se spunea despre el era doar parțial adevărat.

Oricum nu conta.

Am desfăcut cordonul, trupul și mintea mea știind foarte bine ce voiau. Ce voiam. Halatul mi se desfăcu, și l-am lăsat să-mi alunece de pe umeri, în jos pe brațe și apoi pe podea, unde se adună la picioarele mele. Aerul calduț și umed îmi tachină carnea deja sensibilă. M-am întors, șuvițe de păr închise la culoare agățându-se de pielea umedă a sânilor și a spatelui.

Prințul mă privea cu ochii pe jumătate deschiși, iar buzele i se depărtară ușor când m-am apropiat de el. Mi se păru că... am văzut o licărire de surprindere pe trăsăturile lui, dar dispăru înainte să fiu sigură. Se prea poate să fi fost doar o închipuire a mea, însă am văzut într-adevăr acea strălucire aurie ușoară pe care o emana. I-am privit umerii care-i scânteiau. Lumina aceea slabă era frumoasă – și o aducere aminte clară a faptului că era nepământean.

– Îmi face plăcere să te privesc, zise el după ce văzu la ce mă holbam.

Am simțit o tresărire stranie și prostească în piept. Nu știam dacă putea simți fiorii care mă străbăteau, însă nu clipi. Nici măcar o dată în timp ce întinse mâna spre a mea.

Inima îmi bătu cu putere în piept când mi-am așezat palma în a lui. Degete lungi și bătătorite le cuprinseseră pe ale mele. Simplul fapt că mâinile ni se împreunară fu un șoc. Mă strânse calm și ferm de ea în timp ce am pășit peste marginea laterală a căzii în apa caldă, plină de clăbuci, călcând cu picioarele de-o parte și de alta a picioarelor lui.

Am dat să mă las în jos, însă îmi dădu drumul la mână și mă prinse de șolduri. Senzația pe care mi-o lăsară mâinile lui pe pielea goală fu ca un șoc, ca o înfierare. Nu m-am mișcat.

Prințul Thorne își lăsă capul pe spate, și, deși reușeam să văd doar puțin din ochii aceia uluitori, îi puteam simți privirea fierbinte și înfometată pe piele. Nu spusese, oare, că era mereu înfometat? Mi se părea însă că era vorba despre mai mult decât nevoia pe care o aveau toți Deminyenii. Își plimbă lent privirea peste trupul meu, și am simțit-o ca pe o mângâiere fizică pe maxilar și gură, în jos pe gât și pe pielea care se zărea printre șuvițele de păr și care mă furnica. Apoi, mai jos, peste curbura abdomenului, peste șolduri și... între coapse.

Mi se păru că abia de reușeam să respir în timp ce stăteam acolo, îngăduindu-i prințului Thorne să mă privească în voie, iar el o făcu cu lăcomie.

Pielea mi se înroși. O puteam simți și eram convinsă că el o putea vedea. Nu pentru că aș fi fost stingherită. Și alți bărbați și femei îmi priviseră corpul, dar nici unul așa cum o făcea prințul Thorne. Mă privea de parcă... ar fi vrut să mă devoreze.

Nu credeam că m-ar fi deranjat să fiu devorată.

Își apăsă degetele pe șoldurile mele și se aplecă spre mine. Era atât de-al naibii de înalt, încât până și așezat

trebui să-și plece capul ca să mă sărute sub buric. Am icnit când i-am simțit gura acolo. Îmi atinse pielea cu puntea nasului în timp ce își coborî tot mai mult capul. Întrucât stăteam cu picioarele depărtate, nu îl împiedica nimic să acorde atenție zonei dintre coapsele mele. Mușchii picioarelor mi se blocau când i-am simțit răsuflarea caldă în centrul meu. Mi-am ținut respirația, holbându-mă la creștetul lui. Nu știam ce avea de gând să... Adică, aveam o listă lungă de lucruri pe care le-ar fi putut face, dar...

Prințul Thorne își trecu buzele peste carnea sensibilă, și apoi i-am simțit limba mișcându-se peste mine, *în mine*, preț de o clipită. Mă străbătu o străfulgerare de dorință, și am rămas fără aer în piept. Își închise gura peste mugurul acela întărit de nervi și supse... *Tare*. Am scos un sunet, un țipăt cum nu mai scosesem până atunci, în timp ce plăcerea mă spintecă din nou, ca un pumnal.

Își luă gura de pe mine. Se lăsă pe spate și deschise ochii, genele-i dese ridicându-i-se, și atunci chiar că nu mai reușeam să trag suficient aer în piept. Picățele albe își făcură apariția, presărate prin ochii care i se involburară ușor pe când mă lăsă tânjind, zvâcnind.

– Frumoasă, zise el, cu voce catifelată.

Pieptul mi se umflă și dezumflă cu putere.

– E... amabil din partea ta să spui asta.

– Ba nu e amabil din partea mea.

Mă trase de șolduri. Am apucat marginile căzii, nesigură pe picioarele mele. Apa se lovi de lateralele căzii în timp ce el mă ghidă în jos, călare pe coapsele lui. M-am cutremurat când i-am simțit mădularul gros și lung pe coapsă. Își trecu mâinile peste mijlocul meu. M-am

înflorat când i-am simțit mâinile pe coapse și apoi pe piept, chiar sub claviculă.

– Pur și simplu, rostesc adevărul.

Am rămas nemișcată când îmi adună șuvițele de păr. Am expirat ușor când îmi ridică părul și mi-l dădu peste umeri. Acum, într-adevăr nu mai exista nimic între privirea lui și mine.

Stelele din ochi îi străluciră pe când zăbovi cu degetele în părul meu, în timp ce eu îmi treceam privirea peste trăsăturile lui. M-am gândit la însemnele pe care le văzusem pe chipul lui când fusese inconștient, la desenul acela întortocheat ușor ieșit în relief. Îmi spusese că pesemne fusese de la sânge și mizerie, și cu siguranță așa era, dar acum nu se vedea nici urmă de el.

– La început, când ai intrat în odăile mele, zise el, n-am fost deloc încântat, chiar dacă mi-au plăcut anumite părți din timpul petrecut în grădină și înainte de asta.

– Și acum? am întrebat eu.

– Foarte încântat. Își mută degetele din părul meu peste brațele mele, stârnind fiori ușori în urma lui. Trecură câteva secunde, după care adăugă: Dar ar fi trebuit să te alung din odăile mele.

– De ce?

– Pentru că mă încercă un sentiment aparte că ceea ce facem nu e prea înțelept, zise el, făcându-mă să simt un gol în stomac. Atinge-mă, *na'laa*, adăugă el.

Oscilam între sentimentul de neliniște creat de afirmația lui și de felul în care cererea lui îmi făcu inima să-mi bată amețitor de repede. Am dat drumul căzii și mi-am așezat mâinile pe pieptul lui. Își arcui ușor spatele, asemenea unei pisici când o mângâiai.

– Îmi place să fiu atins, zise el când mi-am ridicat privirea spre a lui. Ție?

Mai mult decât și-ar fi putut da seama vreodată. Am încuviințat din cap, cu inima vibrându-mi în piept, și mi-am coborât buricele degetelor sub apă, trecându-le peste mușchii încordați ai abdomenului lui.

M-am deschis în timp ce i-am explorat partea inferioară a abdomenului, dar, pe când mi-am coborât degetele sub buric, am dat din nou de acel scut alb. Mi-am plecat privirea spre el. Strălucirea aceea slabă îi emana din piept și mijloc, dar nu puteam vedea prin clăbuci. Știam totuși de ce parte a corpului eram aproape. Îl simțeam pe coapsă.

Își trecu degetele peste sfârcurile mele, făcându-mă să tresar.

– De cât timp locuiești în Archwood?

Îmi luă câteva clipe să răspund.

– De câțiva ani.

Își trecu din nou degetul peste sfârc, în timp ce își coborî mâna dreaptă spre a mea, peste abdomenul meu și apoi sub apă. Am tras adânc aer în piept, amețită, când palma i se opri chiar sub buricul meu. Mâna îi era atât de mare, încât, atunci când începu să-și miște degetul mare, l-am simțit între încrețitura coapsei și șold.

– Și, în acei câțiva ani de când ești aici, zise el, mișcându-și degetul mare de pe sânul meu cu aceleași rotiri lente ca degetul de pe interiorul coapsei. Atingerea lui creă o senzație de căldură care mi se răspândi pe piele și îmi pătrunse în sânge. Cât de des te-ai dovedit a fi o distracție decadentă?

Am zâmbit larg, îngăduindu-mi să explorez puțin mai mult, trecându-mi degetele peste mădularul gros și

incredibil de tare. Scoase un sunet gutural, din piept, când mi-am trecut mâna peste mădularul lung și rigid. Pielea de acolo era netedă și totuși ușor încrețită. Spre bază era mai gros și mai rotund, ca și cum carnea ar fi fost mai... rotunjită acolo. Nu privisem cu îndeajuns de multă atenție ca să observ asta și nu mai simțisem niciodată așa ceva, nici Naomi nu menționase nimic de genul. Nu aveam idee cum s-ar fi simțit... în mine, însă imaginația mea...

Cerule mare!

Degetele parcă îmi pluteau. Am înghițit în sec, în timp ce mușchii din partea inferioară a abdomenului mi s-au încordat.

– E o întrebare la care nu pot răspunde.

– Interesant, remarcă el, iar șoldurile îmi zvâcniră când își trecu încheieturile degetelor peste însuși miezul meu. Colțurile gurii i se ridicară. Stelele din ochii lui părură să pulseze când își mută degetele mai adânc pe coapsa mea.

Cu răsuflarea tăiată, m-am cutremurat când îmi cuprinse sfârcul cu degetele. Am încercat să mă concentrez la orice alt lucru în afară de ce făcea cu mâinile, însă atingerea lui îmi distrăgea tot mai mult atenția, la fel și senzația pe care mi-o lăsa carnea lui când îl atingeam.

Prințul Thorne își înclină capul într-o parte când mi-am răsfirat degetele. Sub ele, mi se păru că mușchii abdomenului i se încordară, apoi i se relaxară.

– Cum ai ajuns una dintre favoritele baronului?

Mi se strânse inima în piept, și mi-am întors brusc privirea spre el.

– Cum se întâmplă de obicei.

Zâmbi din nou, ușor, pe când mi-am coborât capul spre gâtul lui. L-am sărutat pe gât, ușor, coborând lent, mușcându-l încet de pielea de pe umăr.

– În felul ăsta? întrebă el, trecându-și din nou dosul palmei peste centrul meu.

– În numeroase feluri, am murmurat, cu buzele lipite de pieptul lui, simțind pe ele aroma sărată a pielii lui amestecată cu cea fadă a săpunului.

Își coborî câțiva centimetri mâna de pe coapsa mea. M-am încordat, și bătăile inimii mi se întetiră când își trecu un deget peste despicătură. Fu o atingere aproape imperceptibilă, însă m-am cutremurat cu totul.

Mi-am trecut mâinile în sus pe pielea lui, cu degetele încovoiate. L-am lins pe pieptu-i dur. Știam că ar fi trebuit să îmi folosesc mâinile în altă parte, însă eram deja suficient de distrasă. Posibil prea distrasă, pentru că abia de mai vedeam zidul alb acum.

– Ce alte...

Am icnit când își apăsă un deget pe centrul acela sensibil de nervi.

– Ce ziceai?

Ce ziceam? Ah, da. De ce se afla aici.

– Oare ce alte motive te-au adus la conac?

Își roti degetul în jurul clitorisului, făcându-mă să tremur.

– Pui multe întrebări, *na'laa*.

– Se știe că sunt foarte curioasă.

– Și încăpățânată?

– Poate și asta... Am icnit când își plecă brusc capul. I-am simțit răsuflarea caldă pe piele, și fu singurul avertisment de care am avut parte înainte să îmi cuprindă sfârcul cu gura. Am tremurat în timp ce limba lui mă

tachină, stârnind valuri de fiori de plăcere în trupul meu. Își ridică mâna și îmi cuprinse celălalt sân, trecându-și degetul mare peste sfârcul sensibil. Am gemut ușor. Atunci, îmi supse sfârcul, adânc și tare. M-am cutremurat și am țipat. Chicoti gutural, iar sunetul acela vibră într-un fel cât se poate de depravat și de delicios.

Îi dădu lent drumul mugurului de carne care pulsa.

– Îmi pare rău, zise el, trecându-și ușor buzele peste pielea care îmi zvâcnea. Am vrut să știu ce gust are pielea ta.

Mi-am trecut mâna peste buricul lui, zgâriindu-l tare cu unghiile, și mi-am vârât-o sub apă.

– Și ce gust are pielea mea, Alteță?

– Thorne, oftă el, sărutându-mă fierbinte și umed pe celălalt sân. Își trecu limba peste el, șicanatoare și păcătoasă. Pielea ta are gust de foame și miroase a... Își trecu apoi buzele peste lateralul gâtului meu, îndemnându-mă să-mi las capul pe spate. Nu era nevoie să o facă. Îi ofeream deja orice își dorea. Cireși, adăugă el.

– *Cireși?* Mi-am trecut degetele peste mădularul lui. Trecuse ceva vreme de când adusesem un bărbat la orgasm. Din experiența anterioară, știam că nu era chiar atât de dificil. Cei mai mulți bărbați păreau destul de ușor de satisfăcut, dar el era un prinț Preaînalt. Am ezitat când l-am cuprins cu mâna, nesigură.

– Pielea ta miroase precum cireșii care înfloresc în livezile din Highgrove. Își luă cealaltă mână de pe sânul meu și îmi găsi mâna sub apă. Pun rămașag că și buzele tale sunt la fel de dulci, adăugă el.

Mi se tăie răsuflarea când îmi cuprinse mâna cu a lui. Mă îndemnă să-l strâng mai tare și începu să îmi miște

mâna de-a lungul mădularului lui. Am expirat sacadat când l-am simțit zvâcnind în palma mea.

– Așa îmi place, îmi zise, stârnind un val tremurător de căldură în mine când îmi trase mâna înapoi în jos pe mădularul lui. Strâns. Tare. Nu mă vei răni, adăugă.

Am înghițit în sec, încuviințând din cap. Îmi dădu drumul la mână și își trecu ușor buzele peste obrazul meu. Am continuat să-l ating, răsuflând la rândul meu sacadat, superficial, mișcându-mi mâna în ritm cu mângâierile lui lente, leneșe, tot mai încrezătoare în ceea ce făceam.

Prințul Thorne mă mușcă ușor de buza de jos, dar nu mă sărută când își trecu degetul peste partea aceea fierbinte și pulsândă.

– De cât timp faci asta?

– Ce anume?

– Asta. Își trecu din nou degetul peste carnea mea. *Să servești* pe cineva.

– Desigur, am răspuns eu.

– Deci de cât timp îi servești pe alții?

– De suficient de mult timp.

Zâmbetul acela slab își făcu din nou apariția, în timp ce și mai multe scântei albe îi invadară pupilele. Efectul lor era atât de surprinzător, încât îmi fu greu să-mi întorc privirea de la el.

– Știi ce cred eu?

Șoldurile îmi zvâcniră din nou când mă cuprinse cu palma între coapse.

– Ce?

Își apăsă palma de mine, iar trupul îmi reacționează fără să gândească, frecându-se de el.

– Cred că mă minți.

CAPITOLUL 16

Într-un ungher foarte îndepărtat al minții răsunară semnale de alarmă. Probabil că răsunaseră în tot acest timp, însă fusesem prea distrasă.

Prințul Thorne continuă să își miște leneș degetul între coapsele mele și pe sânul meu.

– *Na'laa?*

– Nu... am sedus niciodată un Preaînalt, am reușit să îngân, cu coapsele tremurându-mi. Nici nu am fost sedusă de vreunul.

– Nici unul dintre aceste lucruri nu este neapărat adevărat, zise el. M-ai sedus pe mine la duș și ai fost foarte aproape de a fi sedusă la rândul tău.

– Nu cred că acele două dăți se pun la socoteală.

– Nu? Îmi acoperi sfârcul cu degetele, stârnind o străfulgerare de plăcere în mine. Așadar, zise el târăgănat, și nu își mai trecu degetul cu care îmi frecase carnea, ci se opri și mă pătrunse cu el. Nu adânc, însă pătrunderea aceea superficială fu totuși un șoc uluitor, acut, care mă făcu să gem ușor. Dacă ar fi mădularul meu în tine, nu degetul meu? mă întrebă el. Își retrase degetul aproape de tot, după care mă pătrunse din nou, doar cu vârful degetului. Mișcându-se prin locul acesta strâmt și fierbinte al tău? adăugă el.

Am avut impresia că fiecare suflare de aer pe care o trăgeam sfârșea pe nicăieri în timp ce el își mișcă lent, constant degetul, mutându-și mâna și trecându-și degetul mare peste mugurul de carne situat chiar deasupra degetului lui.

– Dacă te-ar pătrunde mai adânc? Mai tare? Mai repede? Nuanțele albastrui și verzui ale ochilor lui se

învolverare cu sălbăticie, pătrunzându-i irisurile maronii. Pupilele îi erau aproape albe. Oare sunetele pe care le-ai scoate în timp ce te-aș poseda i-ar aparține unei amante cu experiență și iscusite? Sau gemetele tale i-ar aparține cuiva care nu a prea experimentat astfel de plăceri?

Am gemut cum nu o mai făcusem vreodată. M-am cutremurat. Mai fusesem *posedată*, însă nu simțisem niciodată aceste senzații aproape prea intense pe care le stârnea în mine, pe care le obținea de la mine.

Își plecă ușor capul, ridicându-și buzele de pe obrazul meu.

– Nu cred că ești o curtezană iscusită.

Inima îmi bătu cu putere în piept, și i-am spus primul lucru care îmi veni în minte:

– Poate că baronul a crezut că nu ai vrea pe cineva foarte *experimentat*?

Ridică dintr-o sprânceană.

– Sugerezi, cumva, că baronul credea că aș prefera să deflozez o fecioară lipsită de experiență care vrea să devină botanistă cândva?

Am simțit un val de căldură înțepătoare pe piele, care îmi dezlegă limba și îmi slăbi rațiunea, însă mă făcu să-l prind mai strâns de mădular, chiar deasupra aceluia ghem de carne. Partea aceea *era* și mai tare ca restul corpului.

– Nu ai prefera asta? l-am întrebat, privindu-l și mișcându-mi mâna pe mădularu-i lung așa cum îmi spusese că-i plăcea. Strâns. Tare. Scânteile acelea minuscule de lumină își făcură apariția în irisurile lui. Nu sunt fecioară, Alteță, am continuat, dar adevărul nu e nici pe departe la fel de important ca percepția. Deci, și dacă

ai fi crezut că sunt o fecioară lipsită de experiență, asta nu te-a împiedicat să începi să mă deflorezi, nu-i așa?

Colțurile buzelor îi zvâcniră de parcă ar fi vrut să zâmbească.

– Așa e, nu m-a împiedicat.

Știind că *situația* în care mă aflam devenea tot mai delicată și mai periculoasă, mi-am plecat privirea spre mâna lui, care se afla încă între picioarele mele, spre degetul lui care *încă* era în mine. L-am privit în ochi în timp ce l-am mângâiat dinspre bază spre vârf, ușor uimită de încrețiturile pe care le simțeam.

– Nici acum?

Prințul nu răspunse preț de o clipă îndelungată, dar i-am simțit pieptul umflându-i-se brusc sub cealaltă mână.

– Cum rămâne cu faptul că mai că n-ai luat-o la fugă în odaia pentru îmbăiat când am sugerat să sărim peste baie? Sau doar mi s-a părut că te-ai înroșit când am intrat în odaie? Faptul că ai ezitat să mi te alături? Sau că ești agitată? Toate au fost doar prefăcătorie?

M-am aplecat spre el, apropiindu-mi buzele de ale lui, adunându-mi și ultimul strop de curaj pe care-l aveam.

– Nu sunt aici ca să te fac să crezi ceva anume.

Șoldurile îi zvâcniră, și mă strânse mai tare de sân.

– Atunci, de ce ești aici? mă întrebă el ușor, cu voce răgușită.

Mi-am rotit degetul mare peste vârful mădularului lui, zâmbind când expiră șuierat, strângând din dinți.

– Dacă trebuie să explic asta, e limpede că fac ceva greșit. L-am strâns, simțind un val de satisfacție când își roti șoldurile, iar apa se lovi de lateralele căzii. Dar nu cred că e așa.

Buzele i se depărtară, însă nu spuse nimic în timp ce îl mângâiam, la fel de lent precum își mișca el degetul în mine. L-am privit cu atenție, cu ochii pe jumătate închiși. Începu să respire mai repede, gâfâind sacadat și superficial. Așa că am alternat mișcările alunecoase line cu smuciturile mai strânse și mai lente, însă felul controlat în care mă pătrundea cu degetul îmi îngreuna abilitatea de a mă concentra la altceva în afară de ce făcea el.

– Cred că îmi datorezi scuze, am spus gâfâind, în timp ce mușchii din partea de jos a abdomenului mi-au tremurat.

– Pentru ce?

– Pentru că te-ai înșelat în privința mea.

– Poate. Gemu, iar mădularul îi zvâcni în mâna mea. Își răsfiră degetele peste sânul meu, apoi le mută pe ceafa mea.

De fiecare dată când mă pătrunse, o făcu puțin mai adânc, puțin mai rapid. Apoi, mă pătrunse *cu mai multe degete*, întinzându-mi carnea, în vreme ce își roti degetul mare peste clitorisul încordat. Am încercat să mă stăpânesc. În toate privințele. Felul în care mă mișcam. Felul în care reacționez la el. Murmurele ușoare pe care le scoteam. Trupul meu. Plăcerea pe care o simțeam și cât de tare o râvneam. Nevoia. Nu pentru asta venisem. Am încetinit, cu gâtlejul uscat, chinuindu-mă să-mi aduc aminte de ce eram acolo, dar m-a surprins... să îmi dau seama că îmi doream asta. Din răspuțeri. Îmi doream mai mult.

N-ar fi trebuit să fie așa. Cel puțin, credeam că n-ar fi trebuit să fie așa, însă... o voiam. Chiar *îmi plăcea* că din pricina mea respira mai repede. Că din pricina *atingerii*

mele un prinț Preaînalt scotea sunete joase, huruitoare, în timp ce-l atingeam... În timp ce el îmi făcea același lucru mie. Am simțit ca un fâlfâit jos în abdomen și chiar mai jos de atât. *Voiam* să fac ceea ce făceam.

Așa cum voisem să intru în cadă.

Să fiu atinsă.

Să ating.

Cu siguranță era din pricină că atingeam pur și simplu pe altcineva, că-i stârneam plăcere și simțeam la rândul meu plăcere fără să-i absorb gândurile sau să-i iscodesc viitorul. Și era într-adevăr din pricina acestui lucru, dar parcă nu numai. Nu știam, nici nu înțelegeam despre ce anume era vorba, iar asta mă speria. L-am simțit crescând în mine: un val tot mai mare de dorință ce amenința să îmi copleșească simțurile, fiecare particică din mine. Am încercat să mă abțin, să mă înfrânez, dar era ca și cum aș fi încercat să opresc oceanul.

– Nu te împotrivi. Cedează în fața dorinței trupului tău! mă îndemnă el. Cedează în fața mea!

M-am cutremurat, cedând în fața cererilor lui... A cererilor propriului trup. M-am dedat clipei, legănându-mă, mișcându-mi mâna mai *repede* și el degetele mai *tare*. Mușchii mi se încordară, tot mai mult, până când încordarea mi se păru aproape dureroasă. Până am început să tremur.

– Așa, mârâi el, încordându-se la rândul lui – emanând ca un *bâzâit*. Vreau să simt cum termini pe degetele mele, *na'laa*.

Pupilele i s-au albit cu totul când am început să tremur. Apoi, toate acele senzații de încordare și de presiune involburată erupseră. Am terminat, țipând când toată acea încordare se desfășură într-o revărsare fierbinte de

dorință pe când mädularul i se umflă sub palma mea. Orgasmul fu scurt și uluitor. Mă izbiră valuri de senzație în timp ce trupul lui păru să se încălzească, într-atât încât să deschid ochii chiar dacă mă străbătură pulsații de plăcere învolburată.

Pupilele îi străluceau intens, ca două diamante șlefuite. Erau atât de mari, încât nu-i puteam vedea irisurile, iar trupul lui chiar *fremăta*, în timp ce un efect aproape neclar îi contură umerii. Mă trase spre pieptul lui și mă cuprinse cu brațul de mijloc, ținându-mă cu putere, eu icnind în curbura gâtului lui. Simțindu-i trupul pe sâni, mă săgetară miriade de senzații neașteptate. Mi-am pierdut ritmul cu care îi atingeam mädularul, însă nu păru să observe, ci își împinse șoldurile, improșcând cu apă peste marginea căzii. Mädularul îi zvâcni, i se contractă, iar sunetul pe care-l scoase când juisă îmi înfierbântă sângele până deveni la fel de cald precum era trupul lui.

Am rămas pe pieptul lui, vlăguită, șocată de plăcerea trăită, respirând sacadat. Cu obrazul lipit de umărul lui, m-am luat după trupul lui, încetinindu-mi mișcările pe măsură ce convulsiile se atenuară, apoi, în cele din urmă, mi-am desprins mâna de pe mädularul lui. Nu m-am îndepărtat însă de el. Încă îi simțeam degetele dănțuind și șicanându-mă, stârnind o ondulație mai slabă de plăcere, după care și le retrase lent din mine. Cu ochii închiși, nu m-am mișcat nici când mă cuprinse cu celălalt braț. Nu știam de ce o făcuse, însă... m-am relaxat în strânsoarea lui. Îmbrățișarea lui caldă era neașteptat de alinătoare, de mângâietoare. Mă făcea să-mi doresc... *să mă cuibăresc* mai tare în el, în căldura emanată de trupul lui.

Trecură mai multe clipe de liniște până întreb:

– Trupul tău... Am avut impresia că s-a încălzit și a vibrat? A fost din cauză că te hrăneai sau mi s-a părut mie?

– Nu ți s-a părut, zise prințul Thorne, apoi își dresе glasul.

– Doare când se întâmplă?

– Nu. Își plimbă mâna peste spatele meu, pieptănându-mi ușor părul. Dimpotrivă, adăugă el.

Am încercat să-mi închipui cum ar fi să mi se încălzească și să îmi vibreze trupul și n-am reușit să-mi imaginez cum de ar fi putut fi o senzație plăcută.

– Va trebui să te cred pe cuvânt.

Chicoti jos și răgușit. Apoi, se așternu din nou liniștea și, preț de o vreme scurtă, mi-am îngăduit să simt pur și simplu totul. Cât de strâns mă ținea în brațe. Greutatea brațelor lui în jurul meu, trupul lui cald și tare lipit de al meu și senzația pe care mi-o stârnea... Toate mi se păreau potrivite.

Zeilor mari, ce gând prostesc, însă asta simțeam. Nu înțelegeam cum anume mi se puteau părea potrivite. N-ar fi trebuit să fie așa, dar uite că era, și am absorbit totul, întipărimdu-mi fiecare clipă în memorie.

Pentru că nu mai simțisem niciodată așa ceva.

Și nici nu știam când aveam să mai simt așa ceva.

Nu am încercat să trec de scuturile lui, iar asta nu era bine. Aș fi putut încerca din nou, mai ales când am tăcut amândoi, dar aveam impresia că, dacă aș fi făcut-o, aș fi întinat acel moment.

Orice ar fi însemnat *momentul* cu pricina, adică nimic, absolut nimic.

Însă nu puteam zăbovi. Probabil că Grady era deja îngrijorat de moarte, iar eu... trebuia să-mi dau seama de

ceea ce aveam să-i spun lui Claude, pentru că puținele răspunsuri pe care reușisem să le obțin erau vagi în cel mai bun caz. Îi puteam spune doar cine era acest prinț Preaînalt și lucrurile pe care le știam deja.

– *Na'laa?*

– Hmm, am murmurat eu.

– Nu mă înșel niciodată.

Mi-a luat o clipă ca să pricep la ce se referea, iar, când am făcut-o, am simțit un fior pe șira spinării. Am deschis ochii, mi-am ridicat capul și am dat să mă trag în spate, însă el mă strânse cu fermitate în brațe. Am reușit să mă desprind doar cel mult vreo cinci centimetri. L-am privit în ochi. Nu mai aveau stele în ei. Culorile își încetiniseră mișcarea, până deveniseră pete verzi, albastre și maronii. Nu puteam citi nimic pe unghiurile izbitoare ale chipului lui.

Mi-am adunat toată bravada de care avusesem nevoie ca să intru în odăi, simțind că nu era momentul potrivit să mă încerc în sfârșit groaza pe care ar fi trebuit să o simt din clipa în care ne intersectaserăm în grădină în noaptea aceea.

– În afară de faptul că mi se pare implauzibil ca o persoană, fie ea Preaînalt, fie nu, să nu se înșele niciodată, nu prea înțeleg la ce te referi.

Buzele i se curbară, însă zâmbi încordat și rece.

– Ai spus că ai fost trimisă să mă servești, corect?

Am încuviințat din cap.

Își urcă mâna pe spatele meu și o vârî în părul meu.

– Nu cred că e singurul motiv pentru care ai fost trimisă la mine.

Mi-am împins vârfurile degetelor în carnea dură a umerilor lui.

– Eu...

– Deși minciunile miciuțe și jumătățile de adevăr pe care mi le spui mi se par, în mod straniu, amuzante, momentul acesta nu se numără printre ele. Își coborî degetele pe ceafa mea. Crede-mă când îți spun că ar fi foarte neînțelept din partea ta.

CAPITOLUL 17

M-am încordat, fiecare părticică a ființei mele concentrându-se asupra senzației pe care mi-o stârnea mâna lui pe ceafă. Nu mă apăsa deloc, însă greutatea mâinii lui era un avertisment suficient.

Mă strânse mai tare cu brațul cu care mă ținea în continuare pe după mijloc. Mă trase spre el, până piepturile ni se lipiră din nou. Am icnit când l-am simțit pe miezul meu. *Încă* era tare. O vibrație ascuțită încărcată de dorință înnoi o durere ce pulsă în mine, lucru care mă șocă, pentru că nu era momentul potrivit pentru a simți așa ceva.

Prințul Thorne îmi zâmbi cu puțin mai multă căldură.

– Te rog să nu minți, Calista!

„Te rog.“

Iar expresia aceea. Numele meu. Mă tulbură să le aud rostite împreună. Bănuiam că nu spunea deseori „te rog“, ceea ce mă făcu să îmi doresc să fiu sinceră, dar, și dacă nu ar fi spus-o, eram îndeajuns de inteligentă cât să știu că, dacă aș fi mințit acum, lucrurile probabil s-ar fi sfârșit prost pentru mine.

Probabil aveau să se sfârșească prost și dacă îi spuneam adevărul. Știam că Claude nu m-ar fi izgonit, însă era

posibil să se înfurie îndeajuns de tare încât să-l alunge pe Grady de la conac, ba chiar din Archwood. Dar dacă minciuna s-ar fi sfârșit cu violență, iar adevărul, sau măcar o parte din el, ar fi dus la pierderea securității și, cel puțin, a senzației de siguranță.

Așadar, era o situație în care nu aveam cum să câștig, doar că minciuna s-ar fi sfârșit cu violență, iar adevărul, sau măcar o parte din el, ar fi dus la pierderea securității și, cel puțin, a senzației de siguranță.

Am înghițit în sec, știind că nu îl puteam pune în pericol pe Grady.

– Baronul era... e îngrijorat în legătură cu venirea ta neașteptată.

– Are motive să fie îngrijorat? Întrebă prințul Thorne.

– Se pare că a întârziat cu plata dărilor trimestriale, i-am împărtășit eu, cu stomacul întors pe dos. Se temea că ai fost trimis de rege să le încasezi.

Își înclină ușor capul.

– Baronul tău m-a văzut. Aduc eu a cineva pe care regele l-ar trimite să încaseze dări?

– Nu. Aproape că am răs, însă situația nu era deloc amuzantă. Dar cred că nici baronul nu avea... dispoziția necesară la momentul respectiv ca să te recunoască.

– Puțin spus. Începu să-și miște degetele pe gâtul meu, apăsând pe mușchii încordați de acolo. Era al naibii de drogat, adăugă el.

– Adevărat, am șoptit.

– Deci te-a trimis să afli de ce am venit, deduse el. În loc să aștepte până mâine-dimineață, așa cum l-am sfătuit?

– Da.

Gura i se încordă, însă continuă să-și miște degetele cu blândețe, într-un fel straniu de alinător.

– Măcar ești curtezană?

– De ce ar avea importanță?

– Pentru că are.

– Nu a avut importanță că tu m-ai făcut să cred că ești un lord, am subliniat, deși o parte din mine își dădu întru totul seama că probabil n-ar fi trebuit să o fac, doar că era absurd și nedrept din partea lui să mă ia la întrebări când nici el nu fusese întocmai sincer.

– Nu vorbim despre mine, *na'laa*.

– Am impresia că, atunci când îmi zici așa, mă faci, de fapt, încăpățânată, nu curajoasă, am bombănit.

– În momentul de față, e o combinație între cele două. Își trecu privirea peste trăsăturile mele. Ai avut de ales dacă să vii la mine în noaptea asta?

– Poftim?

– Ai fost forțată să vii la mine în noaptea asta?

Întrebările lui mă debusolară. Nu-mi închipuiam de ce i-ar fi păsat dacă într-adevăr așa ar fi stat lucrurile.

– Da.

Se holbă la mine preț de câteva clipe, după care închise ochii, genele ascunzându-i ochii.

– Baronul tău e un prost.

Am dat să spun ceva, însă nu-i prea puteam contrazice afirmația. Claude era într-adevăr un neghiob, și eu la fel pentru că fusesem de acord cu asta. Inima îmi bătu agitată în tăcerea care se așternu. Nu știam la ce să mă aștept, dar apoi îmi dădu drumul. Confuză, am rămas locului, lipită de el, cu mâinile pe umerii lui și... simțindu-i în continuare mădularul lung și rigid lipit de miezul meu.

- Ar trebui să te ștergi, spuse el încet.
- Nu... mă vei pedepsi? l-am întrebat.
- De ce te-aș pedepsi pentru idioțenia altcuiva?

Apoi, deschise ochii, și am văzut în ei o explozie stinsă de alb.

Mai mult decât surprinsă, m-am ridicat pe picioarele-mi tremurânde și am ieșit din cadă, improșcând cu apă peste lateralele ei. M-am șters repede și apoi mi-am luat halatul. L-am îmbrăcat, am strâns în grabă cordonul și m-am asigurat că săculețul rămăsese în buzunar. Dacă ar cădea... zeilor mari!

M-am întors din nou spre prinț și m-am dat un pas în spate, speriată. Ieșise deja din cadă. Nu îi auzisem nici pe el, nici apa scoțând vreun sunet. Pe de altă parte, eu mă ridicasem cu atâta zgomot, de zici că eram un copil mic care se juca într-o băltoacă. Am luat un prosop curat și i l-am întins.

Nu îl luă.

În schimb, mă prinse de gât. M-am încordat, aproape scăpând prosopul.

Buzele îi zvâcniră când își vârî mâinile sub părul meu. Își trecu degetele peste ceafa mea, înfiorându-mă. Am rămas locului în timp ce... îmi scoase părul greu de sub halat.

- Așa, zise el.

Mi se tăie răsuflarea. Surprinsă de gestul lui, am înmărmurit cu totul.

- Te porți de parcă te-ai aștepta să răbufnesc cu violență la fiecare mișcare, zise el, luând prosopul pe care i-l întinsesem. Știu că cei ca mine... pot fi imprevizibili, dar m-am comportat, oare, astfel încât să te pun pe gânduri?

Am înghițit în sec.

Mă privi în timp ce se șterse cu prosopul pe piept.

– Te întreb pe bune.

– Ei bine, m-ai trântit la pământ în noaptea aceea din hambar și ai amenințat că mă vei îneca în sângele tău.

– Nu eram chiar în toate mințile la momentul respectiv.

– Și, când am intrat în odaia ta, m-ai ținut la perete, am continuat.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Odaia pentru dormit în care ai intrat neinvitată și neașteptată.

M-am foit puțin.

– M-ai întrebat de ce m-aș aștepta la violență. Am dat doar două exemple.

– Doar două? răspunse el. Sunt și altele?

Am aruncat o privire spre cadă.

– Am venit într-adevăr sub pretexte false la tine.

– Da, zise el. Mai e și asta. Vei vorbi cu baronul după ce vei pleca din odăile mele?

– Trebuie să mă întâlnesc cu el mâine-dimineață, înainte să discute cu tine.

– Ce se va întâmpla dacă nu îi poți oferi informații reale?

– Nimic.

Își coborî prosopul, ținându-mă cu privirea.

– *Na'laa*.

– Nu-mi place porecla asta.

– Ți-ar plăcea dacă ai cunoaște toate înțelesurile.

Scrâșneam din dinți, în timp ce el aștepta în continuare un răspuns... sincer.

– Va fi... dezamăgit.

– Te va pedepsi?

– Nu. Mi-am întors privirea, simțindu-mă stingherită de ideea că ar fi gândit una ca asta. Stingherită de faptul că mă așteptasem să o facă. Sinceră să fiu, am continuat, s-ar putea nici măcar să nu-și amintească că m-a trimis la tine. Puțin probabil, dar m-am gândit că exista o șansă minusculă să se întâmple. Era destul de amețit, am adăugat cu voce tare.

Prințul scoase un huruit jos. Mi-am întors brusc privirea spre el, cu ochii tot mai mari. Sunetul acela nu păru câtuși de puțin uman. Semăna mai degrabă cu un sunet scos de... un lup sau de un animal mult mai mare de atât.

– Spune-i că n-am venit ca să adun dări, zise el, întorcându-se cu spatele spre mine și legându-și prosopul în jurul taliei. Am venit ca să discut despre situația cu Cavalerii de Fier. Ar trebui să-i ajungă până voi putea vorbi cu el mai în detaliu. Nu-i spune că mi-ai făcut mărturisiri. Nu voi vorbi despre asta.

Am rămas cu gura căscată, șocată. Iertarea lui, căci asta însemna, de fapt, tăcerea lui despre faptul că-i spusese adevărul, era neașteptată. Fără să știe, ne salva din nou pe mine și pe Grady.

Încuviință din cap și ieși din odaia pentru îmbăiat.

– Pari surprinsă.

– Presupun că sunt, am zis, urmându-l. Nu mă așteptam să-mi spui sau... Sau să mă acopere. Mi-am dres glasul și am adăugat: Nu m-am așteptat nici să aibă de-a face cu Cavalerii de Fier.

L-am privit cum își turna un pahar de whisky. M-a privit peste umăr, oferindu-mi de băut, dar eu am clătinat din cap.

– Astfel de informații căutai data trecută când ai fost aici? l-am întrebat, iar inima-mi tresăltă în piept gândindu-mă la Astoria. Regele crede că Archwood ar fi cumva de partea Cavalerilor de Fier?

– Motivul pentru care am venit înainte nu are legătură cu cel pentru care mă aflu acum aici.

Se întoarse spre mine, cu prosopul legat în talie și vârfurile părului ude. Încă avea picături minuscule de apă pe piept, care îmi atraseră privirea în timp ce alunecară peste mușchii abdomenului.

– Iar situația cu Cavalerii de Fier s-a schimbat.

Am dat să întreb de ce, însă l-am privit în ochi și am tăcut. Am simțit furnicături pe piele. M-a copleșit brusc sentimentul că trebuia să renunț la conversația cu pricina, iar de data asta i-am dat ascultare. Am aruncat o privire prin odăile lui, ducându-mi mâinile la cordonul halatului. Am vrut să-i mulțumesc pentru că se asigurase că nu aveam să suport consecințele faptelor săvârșite în seara asta, dar trebuia să îmi aleg cu înțelepciune cuvintele.

– Apreciez... că mi-ai spus de ce ai venit la Archwood.

Prințul Thorne își înclină capul, mișcare pe care am luat-o drept aprobare.

În timp ce se holbă la mine, mă cuprinse o senzație acută de agitație.

– Dacă nu mai pot face altceva pentru tine, ar trebui să plec.

Rămase locului, tăcut, privindu-mă.

Considerându-i lipsa de reacție drept un răspuns îndeajuns de bun, am făcut o plecăciune rapidă și nereușită.

– Noapte bună, Alteță!

Nu mă corectă când i-am folosit titlul. Rămase în continuare tăcut, privindu-mă cu o expresie pe care nu prea reușeam să o descifrez. Am trecut pe lângă el, ajungând până la ușa anticamerei.

– Rămâi!

M-am întors brusc spre el.

– Poftim?

– Rămâi, repetă el, apucând mai strâns paharul. Rămâi peste noapte cu mine!

Am dat să spun ceva, dar n-am găsit cuvintele potrivite. Voia să rămân? Cu el peste noapte? Am aruncat o privire spre pat, iar stomacul mi se strânse, după care am simțit un gol în el.

– Ca să dormim, adăugă el, captându-mi din nou atenția.

Căscasem ușor ochii. Pe paharul pe care-l ținea în mână apăruseră crăpături. Nu îndeajuns de adânci ca lichidul din el să se verse, însă puteam vedea dungile subțiri, ca o pânză de păianjen, de pe sticlă.

– Atâta tot, *na'laa*.

M-am holbat la el, și mintea mi se duse într-o cu totul altă direcție. În primul rând, nu-mi venea să cred că îmi cerea asta, pentru că nu îmi dădeam seama de ce ar fi vrut să doarmă cu mine. Cealaltă parte a mea era îndeajuns de neghioabă încât să se întrebe cum ar fi fost să doarmă lângă cineva care nu era Grady, gând care îmi tăie scurt respirația, lucru resimțit în piept și în stomac.

Iar asta... era inacceptabil din diverse motive.

– Nu pot face asta, am zis.

Își înclină capul.

– Nu poți sau nu vrei?

Exista o diferență între cele două. *Nu poți* nu era o alegere. *Nu vrei*, da. Problema era că nu știam care variantă era adevărată.

– Ambele, am recunoscut, tulburată. Noapte bună!

Nu am așteptat. M-am întors și am plecat din odaia pentru dormit, ajungând la ușa principală. Am răsucit mânerul. Nu se clinti. M-am încruntat și mi-am ridicat privirea: ușa era descuiată. Ce...? *Prințul Thorne*. Nu mă lăsa să deschid ușa. M-am crispat, simțindu-i privirea intensă pe spatele meu și, preț de o clipă nebunească, m-am înfiorat, pierzându-mi răsuflarea. M-am cutremurat, încordată și înfierbântată de gândul că mă oprise.

Nu voiam să mă lase să plec.

Mă inundă sentimentul acela dat naibii cum că locul meu ar fi fost alături de el, și, pe toți zeii, chiar că era ceva în neregulă cu mine.

Mi-am pus mâinile pe lemnul ușii. Inima îmi bătea nebunește în piept. Apoi, ușa se întredeschise sub palmele mele. Îmi dădea drumul. Mă străbătu o senzație ca de... dezamăgire, ceea ce mă lăsa și mai nedumerită în privința lui... în privința mea.

– În regulă, sunt oficial... stupefiat.

Strălucirea ușoară a lămpii de lângă pat îi lumina chipul lui Grady. Stătea pe marginea patului meu, cu sabia-i sprijinită de cufărul de la piciorul patului, mai relaxat după ce-i trecuse o mare parte din furia pe care o resimțise când aflate că oaspetele special nu se așteptase să apar.

– Stupefiat?

– Uluit și orice alt adjectiv inutil la care te poți gândi. Prințul de Vytrus a venit să discute despre Cavalerii de

Fier? Cine n-ar fi surprins?! Grady își trecu mâna peste față. Și ești sigură că nu-i va spune baronului că i-ai zis adevărul?

– Sunt destul de sigură.

Mi-am lăsat capul pe spate. Era târziu, cam o oră de când plecasem din odăile prințului Thorne. Tocmai ce-i povestisem lui Grady cele întâmplate... Ei bine, nu chiar *totul*. Nu voiam să-l traumatizez cu detalii inutile.

– Dar nu pot ști sigur, pentru că nu-l pot citi, am adăugat. Am încercat de mai multe ori să pătrund în mintea lui, dar n-am putut.

Se scărpină pe obrazul acoperit de fire scurte de barbă.

– Dar va trebui să-i spui lui Claude că așa ai obținut informațiile. Nu va crede că prințul ți-a spus pur și simplu pentru că a întrebat el.

– Știu.

De aceea speram din toată inima că prințul Thorne avea să se țină de cuvânt și că nu avea să discute despre asta.

Mi-am tras marginile halatului negru – halatul *meu*, din bumbac confortabil care nu era transparent – în jur și mi-am înăbușit un căscat în timp ce tăcerea s-a așternut în odaia largă și destul de goală.

Spațiul acela imaculat nu conținea prea multe lucruri. Un dulap. Un pat. Un divan lângă ușile ce dădeau spre terasă. O noptieră și un cufăr. Anticamera, în schimb, era mobilată cu mai mult decât necesitățile de bază: un divan lat și scaune așezate pe un covor gros și pufos din fire de găitan de culoarea fildeșului, o masă mai micuță și un bufet scund din stejar alb, precum și diverse alte mărunțișuri pe care mi le dăruise baronul de-a lungul anilor. Spațiul era frumos, bine întreținut și mult peste

orice alt loc în care mai dormisem, însă nu era acasă pentru mine.

Îmi doream să mă simt acasă aici.

Era un sentiment pe care nu îl cunoscusem încă, însă aveam impresia că ar fi semănat mult cu felul în care mă simțeam când mă aflam în grădină, cu degetele înfipite adânc în pământ și mintea liniștită. Acolo, mă încerca un sentiment de apartenență. De pace.

– Ai petrecut destul de mult timp cu prințul, încercă Grady șovăielnic să deschidă subiectul.

Mi se încovoiează degetele de la picioare.

– Nu chiar atât de mult.

– Ba ai stat îndeajuns de mult.

„Rămâi peste noapte cu mine.“ Stomacul îmi tresări din nou în felul acela prostesc. Am clătinat din cap. Oare de ce voise să îmi petrec noaptea cu el? Nu eram convinsă că-i adusesem satisfacție, în afară de faptul că juisase. Doar că îmi spusese că îi păream interesantă, că îl fermecaseram.

– Ce s-a întâmplat? mă iscodi Grady.

Mi-am adus imediat aminte de mine și de prinț în afurisita aia de cadă. Măinile lui pe mine. Degetul lui în mine. El ținându-mă în brațe. Ultimul lucru îmi rămase în minte. Partea în care *mă ținuse în brațe*. Mi-am trecut dinții peste buză și am înghițit în sec.

– Nu prea multe.

– Lis...

– Grady?

Un mușchi de la tâmplă îi zvâcni.

– Poți vorbi cu mine despre orice. Știi asta. Așa că, dacă s-a întâmplat ceva care te-a făcut să te simți...

– Nu s-a întâmplat nimic fără permisiunea mea, l-am întrerupt eu.

– Dar tocmai aici e buba, zise Grady, apropiindu-se de mine. Nu ai ales, de fapt, să te duci la el în noaptea asta, nu-i așa? Ai simțit că trebuia să o faci, așa că te-ai aflat oare cu adevărat în postura de a nu permite ceea ce s-a întâmplat?

Am șovăit puțin, stingherită de faptul că era a doua oară când eram întrebată asta.

– Mi-a dat de ales și am ales să merg la el, lucru pe care l-am stabilit deja.

Grady se holbă la mine de parcă mi-ar fi crescut un al treilea ochi în frunte.

– Serios. Mi-a dat de ales în ce privește ceea ce am făcut... Și nu am făcut sex, i-am spus eu. Și ce dacă am fi făcut? Nu sunt virgină, Grady.

Făcu o grimasă, și, chiar dacă nu îi vedeam îmbujorarea pe pielea-i maronie, știam că se înroșise.

– Chiar nu aveam nevoie să știu asta, dar mulțumesc că mi-ai împărtășit.

– Cu plăcere! Mi-am plecat bărbia și am chicotit când se uită urât la mine. Chiar mi-a dat de ales, Grady, și înțeleg că faptul că am vrut să fac ceea ce am făcut e complicat și îmbârligat. Crede-mă că știu, dar...

M-am gândit la ce îmi spusese Naomi cândva când îi mărturisisem că uneori îmi plăcea când Claude mă trimitea să aflu informații pentru el. „Puține lucruri sunt albe și negre, Calista. Cea mai mare parte a vieții există în zona aceea gri confuză dintre ele, dar, dacă ți-ai dorit ce se întâmpla, dacă ți-a plăcut și la fel și celelalte persoane implicate, atunci nu e nimic în neregulă“, îmi zisese ea. „Oricine îți spune altceva fie nu a fost în locul tău, fie

duce pur și simplu o viață diferită. Nu înseamnă că vreunul din voi are dreptate sau se înșală.“ Am expirat lent.

– Însă Preaînaltul ăsta... e diferit.

– Diferit în ce fel?

Am ridicat din umeri.

– Sunt toți la fel, Lis. Plăcuți privirii și fermecători la exterior, dar niște netrebnici scrântiți la interior. Doar pentru că unul dintre ei s-a asigurat că nu vei fi rănită și nu te-a constrâns să faci ceva împotriva voinței tale nu înseamnă că putem avea încredere în ei, mai ales în el. Știi ce se spune despre prințul de Vytrus.

– Știu.

– Oare? mă întrebă el, ridicând din sprâncene. El a condus armata care a atacat Astoria.

Am încuviințat din nou din cap, însă îmi era greu să împac imaginea prințului Thorne pe care-l știam eu cu cel despre care se vorbea de ani buni. Pe de altă parte, nu-l cunoșteam cu adevărat pe prinț, nu?

Și totuși, mi se părea greșit să zic asta.

Aveam impresia că într-adevăr îl cunoșteam, și chiar mi se păruse diferit de cum știam că sunt Preaînaltii, chiar și înainte să-i aflu numele. Când l-am văzut în grădină și mai înainte chiar? Mintea îmi zbură la noaptea aceea din Union City.

– Nu ți-am spus ceva, am zis eu. L-am mai întâlnit pe acest Preaînalt.

Grady se holbă la mine preț de o clipă, apoi se îndreaptă de spate. Ochii căprui i se măriră când își dădu seama la ce mă refeream.

– Union City?

Am încuviințat din cap.

Se lăsă pe spate, apoi se aplecă în față.

– Și abia acum îmi spui?

Am tresărit.

– Eu doar... Nu știu de ce n-am spus nimic mai devreme.

– E o scuză de rahat, Lis.

– Nu se vrea a fi o scuză, am replicat. Îmi pare rău! Ar fi trebuit să spun ceva mai repede.

Își întoarse privirea dinspre mine.

– Nu e cel care m-a înșfăcat, nu-i așa?

– Zeilor mari, nu. Celălalt, l-am asigurat eu, încruntându-mă când mi-am dat seama că în noaptea aceea prințul Thorne îl lăsase și pe Stăpân să creadă că era un lord. Apropo, nu m-a recunoscut, am adăugat.

Grady păru să absoarbă vestea.

– Ești convinsă că el era? Bine...

I-am aruncat o privire urâtă.

– E foarte enervant când oamenii mă întreabă asta.

Își ridică mâna.

– Bineînțeles că ești sigură. Întrebam doar, pentru că... e o coincidență al naibii de mare.

Chiar era, doar că eu nu credeam în coincidențe. Nici Grady.

Grady tăcu, și privirea îi alunecă spre ușile care dădeau spre terasă. Trecu o vreme înainte să vorbească.

– Mă gândesc mult la noaptea aceea, știi? Încerc să-mi dau seama ce căutau Preaînălții acolo în primul rând. Căutau pe cineva... Pe cineva ca ei? Un *caelestia* sau ceva asemănător?

– Se poate.

Presupuneam că nu era imposibil. Claude și Hymel erau a nu știu câta generație de la Preaînaltul din care se

trăgeau, dar îmi închipuiam că se născuseră și alții mai recent. Deși nu aveam idee dacă Preaînălții se îngrijeau sau nu de astfel de copii. Nu știam dacă locuiau *caelestia* la curțile lor.

– Vreau să vorbesc cu tine despre un lucru care nu-ți va plăcea, îmi spuse Grady o clipă mai târziu.

– Ce anume?

Grady trase adânc aer în piept, iar eu m-am crispat, deoarece aveam impresia că urma să fie o conversație pe care o mai purtaserăm. Una care avea să adauge o grijă în plus la toate celelalte pe care le aveam deja.

– Nu trebuie musai să rămânem aici, zise el.

Da, avusesem dreptate.

– Ba da, trebuie. Mi-am dat laoparte pătura de pe picioare, simțind deja cum mă încălzeam.

– Ba nu trebuie. Există și alte orașe, alte teritorii...

– Și ce am putea face în celelalte locuri mai bine decât ce avem aici? l-am provocat, dându-mă jos din pat. Trebuia să stau în picioare pentru conversația asta. Crezi că ai reuși să obții o slujbă ca asta de acum, unde nu doar că ești plătit, dar primești și adăpost? Ba încă un adăpost frumușel? Am început să mă plimb încolo și înapoi. O slujbă care nu ar presupune să-ți riști viața zilnic, așa cum fac minerii sau vânătorii de lungă distanță? am adăugat eu.

Grady strânse din dinți.

– Iar eu ce voi face? Voi face din nou pe ghicitoarea în piețe, riscând să fiu numită vrăjitoare? Sau voi găsi de lucru în vreo tavernă, unde probabil voi face parte din meniu, lângă berea cu gust de poșircă?

– Și acum, nu faci parte din meniu? ripostă el. Nu te poate gusta oricine, oricând?

– Fac parte din meniu pentru că așa vreau, i-am zis, strângându-mi mâinile pumn. Și nici măcar nu fac parte din meniu cu adevărat. Sunt ca un... aperitiv aproape niciodată ales.

Grady se holbă la mine și ridică din sprâncene.

– Ce naiba?

– Bine, a fost o analogie proastă, dar știi ce vreau să spun. Aici, suntem asigurați, Grady. Zeilor mari! Eram tot mai frustrată. Nici măcar nu ai de gând să-l întrebi pe Claude dacă poți fi ucenicul fierarului, nu-i așa? am adăugat.

– Sincer să fiu? Nu dau doi bani pe a fi ucenicul fierarului baronului.

Am închis ochii.

– Grady, te pricepi la asta. Ba chiar îți place...

– Da, mă pricep la asta și îmi place într-adevăr, dar aș prefera să-mi folosesc talentul ca să făuresc arme pentru Cavalerii de Fier, nu pentru un *caelestia* afemeiat.

– Grady, am icnit eu și am deschis brusc ochii. Am străbătut distanța scurtă care ne despărțea. Pe toți zeii, poți să nu mai zici astfel de lucruri? Mai ales acum? Când prințul de Vytrus a venit ca să discute despre ei?

– Nu-mi fac griji pentru asta în ce-l privește.

– Serios? l-am întrebat eu pe un ton provocator.

– Serios. Își ridică privirea spre mine. Uite ce e, știu că o iei razna când vorbesc despre Cavalerii de Fier, dar, fir-ar să fie, nu îmi poți spune că ești fericită aici. Că ești fericită cu toate *astea*, zise el, trasând un semicerc cu brațul. Și nu mă refer doar la conac și la Claude, ci la felul în care am trăit. La felul în care am fost obligați să trăim.

– Pe toți zeii! am exclamat și mi-am acoperit fața cu mâinile.

– Și știu că nu ești. Știu că ai aceeași părere ca mine despre Preaînălți: că nu fac nimic pentru noi, plebeii, zise el, iar eu l-am privit printre degete și am văzut că nările i se umflaseră de furie. Știi, mi-ar plăcea să mă însor într-o zi, adăugă el.

Mi-am coborât mâinile pe lângă corp.

– Și poate să am un copil sau doi, continuă el. Dar de ce naiba aș face-o? De ce aș vrea să aduc un copil în lumea asta? Copilul acela nu ar avea oportunitatea să fie un om de valoare cât timp Preaînălții controlează totul: cine poate fi educat, cine poate deține pământ... Se întrerupse, apoi adăugă: Vor continua să pună *caelestia* precum Claude în poziții de control, și, da, știu că nu e un lucru chiar atât de rău, dar aș putea înșirui toată noaptea persoane care s-ar potrivi mai bine în astfel de poziții, dar care nu vor avea niciodată oportunitatea asta. Practic, pentru ei suntem doar vite, lucrăm în mine, îi hrănim, ținem tărâmul în funcțiune... Și pentru ce? Așa că, da, o ducem mai bine ca înainte, dar nu ne e bine, Lis. Nu e bine pentru nimeni.

– Nu... Am ridicat din umeri, însă greutatea cuvintelor lui, a adevărului, mi-i coborî la loc. M-am dus spre pat și m-am așezat lângă el. Nu știu ce să spun.

– Ai putea să te gândești la asta.

Mi se tăie răsuflarea.

– La ce anume, mai precis?

– La plecatul de aici.

– Grady...

– Știu un loc, mă întrerupse el. E un oraș din Ținutul de Est.

M-am întors lent spre el. Am auzit o voce șoptindu-mi numele orașului în minte înainte să-l rostească el.

„Cold Springs.“ Apoi, am auzit și alte lucruri care mă înspăimântară.

– Vorbești despre un oraș, am zis eu în șoaptă, care devine practic o fortăreață pentru rebeli. Un oraș care va sfârși inevitabil precum Astoria? *Acolo* crezi că am avea un viitor?

– Nu ai de unde să știi asta. Miji ochii, și umerii i se încordară. Dacă nu cumva *chiar știi* asta.

– Nu o știu în sensul că am văzut orașul distrus, dar nu am nevoie de daruri speciale ca să îmi dau seama că așa se va întâmpla în cele din urmă.

Grady se relaxă.

– Poate că nu. Poate că Beylen se va asigura că nu va fi așa.

Am clătinat din cap și am râs scurt și aspru.

– Ai multă încredere într-un om pe care nu l-ai cunoscut și care a reușit doar să lase fără casă sau viață o mulțime de oameni.

– Nu e cu nimic diferit de cei care își pun credința într-un rege pe care nu l-au întâlnit niciodată, punctă el. Care nu a făcut naibii nimic pentru plebei.

Avea dreptate în privința asta. Mi-am încrucișat brațele peste mijloc și mi-am apăsât degetele de la picioare în podea. Avea dreptate în multe privințe când venea vorba despre Preaînălți și despre felul în care era condus târâmul. Nu era ca și cum nu aș fi fost de aceeași părere, însă Grady nu sugera doar să plecăm din Archwood, ci să plecăm pentru a ne alătura rebeliunii, ceea ce cu siguranță ne-ar fi pus într-o situație și mai proastă decât trăiserăm până atunci. Chiar dacă nu o vedeam cu ochii minții, aveam șanse mari să sfârșim morți.

– Am fi purtat această conversație dacă Claude nu m-ar fi chemat în noaptea asta?

– În cele din urmă, zise Grady. Dar al naibii să fiu dacă acum nu mi se pare un moment mai potrivit ca oricare altul. Ce se întâmplă în Ținutul de Vest? Afurisitul de prinț de Vytrus e aici?

L-am privit.

– Prințul... e diferit, am repetat.

– Și ce te face să crezi asta, Lis? Sincer?

– Ei bine, începând cu ce i-a făcut Stăpânului.

– *Aia* te face să crezi că e diferit? întrebă Grady și răsese scurt, lătrător. Lis, l-a lăsat pe Stăpân arătând ca un afurisit de covrig uman.

M-am crispat.

– Nu mă refeream la asta. Prințul Thorne m-a întrebat despre vânățiile de pe brațele mele.

– Poftim?

– Stăpânul mă ciupea. Mereu mă învinețeam...

– Da, îmi amintesc că ticălosul ăla te ciupea mereu, mă întrerupse Grady. Dar cum adică prințul te-a întrebat despre ele?

L-am privit, încruntată. Mina-i o oglindea întocmai pe a mea.

– În noaptea *aia*? După ce m-a privit în ochi, s-a uitat la brațele mele și m-a întrebat cum m-am ales cu vânățiile alea.

Grady se holbă la mine, ridicând mai tare din sprâncene.

– Nu îți amintești?

– Îmi amintesc fiecare lucrușor din noaptea *aia*... Chiar și din perioada în care nu mi-am putut mișca un mușchi

sau clipi, zise el, cu maxilarul încleștat. Nu îmi amintesc însă ca prințul să te fi întrebat așa ceva.

– Dar a făcut-o. Le-a văzut și m-a întrebat ce anume le provocase. Nu i-am răspuns, însă m-am uitat spre Stăpân. De-aia a făcut ce a făcut... M-am oprit. Vorbești serios? Chiar nu l-ai auzit întrebându-mă?

– Da, Lis, vorbesc serios. Nu l-am auzit spunând nimic de genul ăsta, și eram chiar acolo.

Am dat să spun ceva, dar nu știam ce anume. M-am așezat la loc pe pat. Știam că îl auzisem. Că îmi vorbise pe când mă ținea de braț, după care își dusesese degetele la buze și zâmbise, dar cum de nu-l auzise Grady?

Și cum de eu îl auzisem?

CAPITOLUL 18

Nu credeam că după cele întâmplăte cu prințul Thorne și cele discutate cu Grady ulterior aveam să fiu în stare să mă odihnesc. Mai ales că mă tot întrebam dacă chiar îl auzisem pe prințul Thorne cu atâția ani în urmă sau dacă fusese doar închipuirea unei copile speriate. Cea din urmă părea a fi cea mai probabilă explicație, dar era o explicație care nu îmi plăcea.

Însă, după plecarea lui Grady, am adormit în cele din urmă și nu m-am zvârcolit pe toate părțile, nici nu m-am trezit din oră în oră, cum făceam de obicei. Am dormit buștean și, cumva, tot am fost obosită dimineața și îmi doream doar să mă întorc în pat, dar știam că nu trebuia să las să se vadă asta când Hymel mă însoți pe coridoarele conacului Archwood.

Coridoarele erau decorate acum cu buchete mari de iasomie ce umpleau aerul cu o aromă dulceagă și ușor moscată, probabil menită să-l impresioneze pe prințul Thorne. Mirosul sufocant al florilor nu era singurul lucru nou de pe coridoare. Se simțea... o energie diferită în aer. O observasem în dimineața aceea, pe când mă forțasem să mă îmbrac. Mă tot încărcam de electricitate statică de fiecare dată când atingeam ceva, și o simțeam și aici, inundând coridorul.

Era prezența Preaînălților. O simțisem în noaptea aceea în Union City, în grădină și noaptea trecută. Știam că se zicea că aerul se schimba dacă un Preaînalt simțea numeroase emoții puternice, cum ar fi furie sau bucurie, sau dacă se aflau mai mulți într-un loc.

Am aruncat o privire printr-una dintre arcadele deschise și am văzut în depărtare grajdurile, unde avea loc mai multă activitate decât de obicei. Grăjdarii și băieții de la grajd țesălau și hrăneau cai de un negru strălucitor sau în întregime albi, cai ale căror grebene, regiunea în care corpul se întâlnește cu gâtul, se aflau probabil la o înălțime de cel puțin un metru optzeci de la sol. Asta-i făcea... cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalți decât caii din rasa Shire.

– Sunt ai Preaînălților care au sosit, zise Hymel când văzu încotro priveam. Uriași, nu-i așa?

M-am holbat la cai și am numărat patru animale. Oare prințul Thorne se plimba prin conac? Îmi tresăltă inima în piept. Încă era foarte devreme, dar...

– Știi, zise Hymel, aflat la câțiva pași în fața mea, atrăgându-mi atenția spre sabia pe care o purta prinsă peste spate. N-ai muri dacă ai da și tu bună dimineața.

Dacă ai face conversație. Dacă ai răspunde la un comentariu sau două.

Mi-am înăbușit un oftat. Nu era prima oară când mă șicana pentru că nu *pălăvrăgeam* cu el. De fapt, o făcea de obicei, așa cum eu tăceam de obicei. Nu-mi plăcea de Hymel. Și el o știa.

– Ar putea face lucrurile mai plăcute pentru tine, adăugă el pe când cotirăm.

Plimbările astea ar fi fost mai plăcute doar dacă ar fi implicat o stâncă și el ar fi căzut de pe ea.

– Și, în caz că trebuie să-ți aduc aminte, îmi zise Hymel pe când ne apropiam de arcada străjuită de piloni ce dădea spre biroul lui Claude, nu ești cu nimic mai bună ca mine. La urma urmei, ai devenit doar puțin mai mult decât o târfă care uneori poate vedea viitorul.

Mi-am dat ochii peste cap atât de tare, încât m-am minunat că nu îmi căzură prin ceafă. Pe când s-a oprit să deschidă ușa, nu mi-am dat seama dacă chiar credea că mă jignise. Cel mai probabil avea impresia că mă secerase cu cuvintele lui. Cei mai mulți bărbați neînsemnați credeau că erau în stare de astfel de lucruri. Mă privi peste umăr, provocându-mă cu ochii-i deschiși la culoare.

L-am privit drept în ochi și am zâmbit, tot mai larg când i-am văzut maxilarul încleștându-i-se. Mi-am luat ochii de la el și am intrat în birou.

Claude stătea pe marginea biroului, cu picioarele-i lungi și zvelte înveșmântate în pantaloni negri. Când am intrat, își ridică privirea dinspre o bucată de pergament pe care o ținea în mână. Îmi zâmbi larg, și mă surprinse faptul că pe chipu-i arătos nu se vedea nici un semn al indulgențelor pe care și le îngăduise în noaptea dinainte.

Probabil din pricina a ceea ce era. Dacă m-aș fi purtat ca el, aș fi avut cearcăne permanente sub ochi.

– Bună dimineața, pui! Așeză pergamentul pe suprafața de stejar albă a biroului. Ia loc, te rog!

– Bună dimineața! M-am așezat pe divan, în timp ce Hymel a închis ușa de la birou, și mi-am împreunat mâinile în poala rochiei simple de culoare crem cu care eram îmbrăcată.

– Ai vrea niște cafea? mă întrebă el și ridică o ceașcă mică.

– Nu, mulțumesc.

Cofeina era ultimul lucru de care avea nevoie stomacul meu agitat.

– Ești sigură? mă întrebă Claude și sorbi ușor, delicat, din cafea. Pari obosită.

– Am avut o... noapte lungă, am zis eu.

Claude ridică dintr-o sprânceană întunecată.

– Și obositoare?

L-am privit pe Hymel ducându-se spre bufetul scund, zâmbind cu superioritate.

– Întrucâtva. Nu... m-am așteptat să dau de un Preaînalt când am intrat în odăile lui.

– Ah, zise Claude, încruntându-se. Nu ți-am spus că era un Preaînalt?

– Nu, am răspuns eu sec.

– Pe toți zeii, am crezut că ți-am spus. Eram... Expiră lent, apoi continuă: Eram cam băut azi-noapte.

Și încă cum!

– Îmi pare sincer rău, Lis. Chiar am crezut că ți-am spus că era un lord.

Părea sincer, însă nu-mi păsa de asta în clipa de față.

– Dar te-ai simțit bine?

– Da, am răspuns eu, simțind o senzație de căldură în gâtleej.

– Bineînțeles că da, zise el și sorbi din ceașcă. Spune-mi, e adevărat ce se spune? Sunt lorzii Preaînalti la fel de dotați precum... Îi aruncă o privire lui Hymel, încruntat. Ce se zice despre ei?

– Se zice că sunt la fel de dotați precum armăsarii lor, îi spuse Hymel, care își turnase un pahar de whisky.

– Ah, da, zise Claude, fruntea netezindu-i-se. Așa. Mor de curiozitate.

Nu știam de ce Claude trebuia să ceară clarificări în privința asta. În afară de faptul că era un zvon obișnuit, necioplit, și el era în parte Preaînalt. *Caelestia* erau destul de bine dotați în privința asta.

– Cred că ar fi o comparație destul de potrivită.

Râse, pielea-i palidă încrețindu-i-se la colțurile ochilor.

– Uită-te la tine, zise el mios, *te-ai îmbujorat*.

M-am forțat să trag lent aer în piept și apoi să-l dau afară, închipuindu-mi cum unul dintre armăsarii despre care vorbeam dădea năvală în birou și îl călca în picioare pe baron. Și pe Hymel. Doar puțin. Am zâmbit din nou.

– Deși mi-ar plăcea foarte mult să aud ce anume te-a făcut să te îmbujorezi, va trebui să aștepte, continuă Claude. Despre ce ați vorbit?

– Am vorbit despre locul din care se trage, dar nu foarte amănunțit.

– Și?

M-am uitat fix la el.

– Știi *cine* e? Dincolo de cum îl cheamă?

Claude ridică dintr-o sprânceană.

– Îi știu doar numele. De aceea te-am și trimis, puișor. Presupun că e un lord pe care regele îl ține aproape în

capitală.

– Nu e un lord oarecare, i-am spus eu. Nici măcar nu este lord, Claude. E prințul de Vytrus.

– Fir-ar să fie! spuse Hymel răgușit, făcând ochii mari.

Baronul își așează cana pe coapsă.

– Ești sigură?

De ce mă întreba toată lumea asta?

– Da, sunt foarte sigură. E prințul de Vytrus.

– Pe toți zeii, de ce naiba ar veni aici? exclamă Claude.

– Nu a venit ca să adune dări, i-am împărtășit eu.

– Nu serios? murmură Claude, așezând cana pe birou, probabil pătând lemnul.

Nici măcar nu știam de ce mă gândeam la asta, doar că era păcat să strici un lemn atât de frumos.

– Mă gândeam că ai să fii mai ușurat, am îndrăznit eu să zic.

– Aș fi, dar mă îngrijorează mai tare faptul că am o asemenea brută la conac. Înghiți în sec. Când regele e nemulțumit, de obicei îl trimite pe prințul de Vytrus să îndrepte situația, iar prin a îndrepta mă refer la a vărsa cantități copioase de sânge.

Mi se strânse pieptul.

– Poate că prințul Thorne e în multe feluri, dar cu siguranță nu e o brută.

Hymel ridică din sprâncene și se sprijini de bufet.

– Așa zici? întrebă Claude.

– Da, am răspuns, și degetele mi se încleștară. Nu sunt convinsă că tot ce se spune despre el e adevărat. A fost un... „Gentleman?” m-am gândit eu. Nu părea o descriere potrivită. Am clătinat din cap. Nu e o brută, am adăugat.

Baronul amuți.

– Se pare că cineva a fost tăvălită până și-a pierdut simțul realității, zise Hymel.

I-am aruncat o privire urâtă.

Hymel zâmbi cu superioritate.

Mi-am mutat privirea de la vărul lui Claude, înăbușindu-mi imboldul de a apuca unul dintre prespapierurile de pe biroul baronului și de a-l azvârli în capul lui.

– A venit să discute despre situația de la frontieră.

Claude își îndreptă umerii.

– Ținutul de Vest? Cavalerii de Fier?

Am încuviințat din cap.

– Crede că situația se va extinde și în restul Ținutului de Mijloc? În Archwood?

Noduri de neliniște îmi coborâra din piept în stomac.

– Asta nu știu să-ți zic, i-am spus eu. Iată unde lucrurile aveau să se complice. Mi-a fost foarte greu să-l citesc, chiar și când... îl atingeam, am adăugat.

Claude tăcu, afișând o mină tot mai curioasă.

– Ce vrei să spui?

– Când încerc, știi tu, să mă conectez cu el? am răspuns, înfigându-mi unghiile în palme. Povestea pe care o țeseam era fragilă în cel mai bun caz. Vedeam alb, ca un zid alb, motiv pentru care nu am reușit să scot prea multe informații de la el, am adăugat.

– Hmm, îngână Claude, și mi se păru gânditor.

Din cine știe ce motiv, nodurile acelea de neliniște mi se strânseră și mai tare în stomac.

– Scutul acesta pe care l-ai văzut încerca să te blocheze?

– Da. M-am gândit că, dacă asta era într-adevăr, putea fi spart.

Am simțit o senzație de agitație în stomac când am recunoscut asta cu voce tare în fața lui Claude. Și un gust urât în gură.

Preț de-o clipă îndelungată, Claude nu mai spuse nimic.

– Un prinț ar fi mult mai greu de citit ca un lord. Se uită apoi spre Hymel și-i spuse încruntat: Vorbim mai târziu.

Era limpede că-i ceruse să plece. La fel de limpede era și faptul că Hymel era enervat. Așeză apăsător paharul pe bufet, după care ieși din birou cu mișcări țepene.

Claude ridică dintr-o sprânceană când Hymel închise ușa după el.

– E un ins țăfnos, nu-i așa?

– Nu-i place când profiți de rangul tău superior și îi aduci aminte că ești baronul.

– Și el nu?

– Da. L-am privit pe Claude ridicându-se și am adăugat: Dar știi deja asta.

– Așa-mi place să-l înțep ori de câte ori pot. Îmi zâmbi larg, făcându-mi semn să mă apropii de el. Vino! mă chemă el.

Pericolul ca el să își dea cumva seama că recunoscusem că fusesem trimisă la prinț ca să obțin informații părea să fi trecut. Mă cuprinse în schimb curiozitatea după ce m-am ridicat și m-am îndreptat spre el.

Se dădu laoparte, întinzând mâna spre partea biroului pe care nu se aflau scrisori.

– Ia loc!

Am sărit pe birou, apucând marginea de lemn netedă. Picioarele mi se bălăngăneau la câțiva centimetri de

podea.

Claude mă privi lent, începând cu chipul meu și coborând tot mai mult, de parcă ar fi căutat ceva semne.

Neștiind ce punea la cale, am rămas locului, în timp ce el îmi dădu şuvițele de păr peste umăr.

– Te-ai simțit bine aseară? mă întrebă el brusc. Cu adevărat?

– Da.

Zâmbi scurt.

– Vreau să știu toate detaliile despre ce s-a întâmplat între voi.

– Ei bine, am spus tărăgănat, gândindu-mă rapid la ce puteam sau ce ar fi trebuit să-i împărtășesc, se pare că ai crezut că i-ai spus că mă voi alătura lui, dar nu ai făcut-o.

– Fir-ar! Degetele i se opriră pe şuvițele mele de păr. Serios?

Am încuviințat din cap.

– Îmi pare rău! Serios. Mă privi scurt în ochi. Nu te-aș fi trimis la el dacă aș fi știut că era prințul de Vytrus.

Nu eram convinsă că-l credeam. Claude era în stare să ia decizii foarte neînțelepte când era beat.

– Cum a reacționat când ai apărut acolo?

– A fost... Am ridicat din sprâncene când m-a atins pe bărbie, întorcându-mi capul spre stânga și apoi spre dreapta. A fost luat prin surprindere, am spus.

– Te-a rănit? mă întrebă el, și o şuviță de păr îi căzu peste frunte. În vreun fel?

– Nu. Mi-am dat seama că se uita după vreun semn, o urmă sau o vânătaie. Claude, nu m-a rănit.

Nu a mai spus nimic preț de o clipă îndelungată.

– L-ai servit?

– Mi-a cerut să-l ajut cu îmbăiatul.

Am tresărit ușor când îmi trecu dosul degetului mare peste buza mea de jos. Mi-am întors brusc privirea spre el. Claude... nu mă mai atinsese așa de mai bine de un an. Poate chiar de doi ani... Și cândva îmi dorisem să o facă. Cândva, așteptasem cu nerăbdare să mă viziteze în odăile mele sau să mă cheme în ale lui. Poate chiar cu disperare, pentru că îl puteam atinge fără să mă simt vinovată, pentru că el știa ce puteam face, înțelegea riscurile la adresa intimității lui, iar eu trebuia să mă concentrez foarte tare ca să-l citesc. Însă intuiția mea nu rămânea tăcută pentru multă vreme. Își dădea mereu seama când se întâmpla, pentru că mă crisbam, mă îndepărtam de el. Atunci, Claude nu mă mai lăsa să-l mângâi la rândul meu, să-l ating, și o parte minuscule din mine fusese atârnată de acest lucru. Ei bine, o parte din mine încă era atârnată de asta.

– Și? mă îmboldi Claude.

– Apoi, mi-a cerut să mă alătur lui în cadă, și am făcut-o.

Zâmbi strâmb.

– Sunt convins că toate îmbăierile vor păli acum prin comparație.

– Se poate, am murmurat.

– Și mai ce? mă întrebă el, privindu-mă în ochi.

– M-a... atins.

– Așa?

Am încuviințat din cap când îmi cuprinse ambii sâni, trecându-și degetele mari peste sfârcurile mele. Un mănunchi de plăcere mă străbătu lent, o simplă reacție la atingerea lui; la orice atingere, de altfel, nu neapărat a lui Claude. Mi-am trecut mâinile peste birou, aplecându-mă puțin în față. El își plecă din nou privirea. Buzele i se

depărtară în timp ce mă apăsă pe sâni. Claude fusese mereu atras de sâni. L-am privit trecându-și degetul de-a lungul decolteului corsajului: pielea îi era mai palidă ca a mea; mai palidă și mult mai rece ca a lui Thorne. Mi se tăie din nou răsuflarea, însă nu din pricina atingerii baronului.

– Ți-a tras-o?

Mă străbătu un fior și mai ascuțit de dorință care nu avea legătură cu ce făceau mâinile lui Claude, ci cu cuvintele lui. Imaginea... prințului Thorne pe care mi-o creionară cuvintele lui în minte mă făcu să mă zvârcolesc puțin.

– Nu.

– Într-adevăr? mă întrebă el cu îndoială în voce și își ridică privirea spre mine.

– Și-a folosit degetele, și eu – mâna. Amintirea mult prea limpede a celor întâmplare îmi îngroșă vocea și sângele. Atâta tot.

– Atunci, e oarecum dezamăgitor.

Am pufnit în râs, ceea ce-l făcu să mă privească cu ochii aceia verzi ca marea.

– Îmi pare rău! Doar că pari sincer dezamăgit.

– Chiar sunt. Zâmbi ușor în timp ce îmi frământă pielea. Nu îmi place că petreci atât de multe nopți singură.

Nici mie nu îmi plăcea, dar...

– M-am simțit bine.

– Foarte bine.

Se concentră din nou asupra pieptului meu. Ar fi fost fericit să-și petreacă restul vieții regulând sâni.

Mi-am plecat privirea spre vintrea lui și am văzut că era semiexcitat. Mi-aș fi putut întinde mâna spre el. L-aș

fi putut atinge măcar pentru puțină vreme înainte să mă oprească. Era limpede că era într-o dispoziție jucăușă în dimineața asta. Îl puteam îndruma să mă pătrundă, îl puteam îmboldi să mă ia chiar acolo, pe birou. Nu ar fi fost prima dată, dar...

Nici unul din noi nu și-o dorea de fapt. În afară de sâni, nu eram genul lui. Prefera părul mai deschis la culoare și constituțiile mai slabe, chiar și în cazul bărbaților. Iar eu? Nu știam sigur care era genul meu. Nu îmi plăceau anumite trăsături bărbătești sau femeiești mai mult ca altele.

Totuși, dacă l-aș fi îmboldit, nu m-ar fi respins. Nu doar pentru că eram un trup cald. Știam ce intenții avea Claude. Mi-ar fi dăruit ce îmi doream pentru că voia să îmi poată dăruia mai mult.

Însă mi se părea prea mare efortul, și pentru ce? Pentru câteva secunde de plăcere uitată apoi cu ușurință.

Pe toți zeii, oare asta nu era grăitor în sine? Mai ales când căutatul plăcerii era la fel de răspândit ca încercarea de a-ți astâmpăra setea?

– Ai aflat și altceva? mă întrebă Claude, captându-mi atenția.

Gândurile îmi dădură năvală în minte. Probabil că se aștepta să fi aflat mai multe despre prinț decât motivul pentru care se afla aici. Știa întocmai ce puteam obține de la o persoană.

– Nu a mai creat un Rae de multă vreme, am zis, fiind primul lucru care îmi veni în minte.

– Ce neașteptat, comentă el, trecându-și din nou degetul mare peste sfârcul meu.

Am încuviințat din cap.

– Și caută ceva... Sau căuta.

Claude se opri din a mă atinge.

– Ce anume?

– Căuta ceva despre care... credea că un alt Preaînalt deținea informații, am spus eu lent, bazându-mă într-un totu pe ceea ce-mi împărtășise prințul.

Mă privi cu ochii-i verzi-albăstrui deschiși la culoare.

– Știi pe cine căuta?

Am clătinat din cap.

– N-am reușit să îmi dau seama.

Își plecă pleoapele și rămase tăcut o vreme.

– Prințul de Vytrus a plecat călare în zori, zise Claude, trecându-și din nou mâinile peste sânii mei, după care și le așeză pe birou, lângă ale mele. I-a spus unui gardian că se va întoarce înainte de cină. Bănuiesc că atunci are de gând să discute cu mine.

M-am cercetat, să văd dacă mă simțeam măcar vag dezamăgită de faptul că încetase să mă atingă, însă am descoperit doar apatie. Nu îmi doream asta. Îmi doream să găsesc mai mult de-atât.

– Vrei să verifici și în altă parte, cum ar fi între coapsele mele, să vezi dacă găsești semne ale brutalității prințului?

Claude pufni.

– Poate mai târziu. Mă așteaptă frații Bower.

Frații Bower erau fiii unor aristocrați, deseori la fel de nesăbuiți precum baronul. Speram din tot sufletul că plănuia să rămână cu mintea limpede.

– Vreau să fii de față când va vorbi cu mine.

Am simțit un gol în stomac.

– De ce?

– Pentru că vreau să mă asigur că îmi spune totul, zise el, aranjând dantela corsajului. Și că nu are intenții rele în

ce mă privește.

La naiba!

I-aș fi fost la fel de utilă precum un glob de cristal. Se dădu în spate, iar eu am coborât de pe birou. Rochia mi se revărsă pe podea, în timp ce panica amenința să pună stăpânire pe mine.

– Îl voi pune pe Hymel să te cheme când se întoarce, așa că stai pe aproape. Se aplecă și mă sărută pe obraz. Ne vedem mai târziu.

Nu m-am mișcat în timp ce Claude ieși cu pași mari din birou, ci am rămas acolo preț de câteva clipe.

– La dracu', am gemut, lăsând capul să-mi cadă pe spate.

– Nu, mulțumesc.

Mi-am ridicat brusc capul și m-am uitat în direcția din care se auzise vocea lui Hymel.

Stătea în ușa deschisă, zâmbind cu superioritate, ca de obicei.

– Sunt convinsă că vărul meu s-a ocupat deja de asta pentru astăzi. Făcu o pauză, apoi adăugă: Pe de altă parte, dacă a făcut-o, înseamnă că a fost neimpresionant de rapid.

Mi-am dat ochii peste cap și l-am ignorat în timp ce m-am îndreptat spre ușă.

Hymel nu se mișcă.

– Despre ce a vrut să-ți vorbească în privat? mă întrebă el. Despre prințul Rainer?

M-am oprit atunci, însă nu i-am răspuns.

– Tocmai ce mi-a cerut să-i trimit un mesaj prințului de Primvera, în care-i cere să se întâlnească, dar nu a vrut să-mi spună de ce, îmi zise Hymel.

Am rămas surprinsă. Oare să fi avut de-a face cu piața-fantomă? Dacă da, abia acum se ocupa de asta? Aproape o lună mai târziu?

– Pun rămășag că știi de ce solicită o întâlnire, presupuse Hymel.

Chiar nu știam, însă era interesant că nici Hymel nu știa. Mă îndoiam că era vorba despre o chestiune de care Claude uitase pur și simplu. Am trecut pe lângă el fără să spun ceva.

Se întoarse rapid și mă apucă de încheietură. Mă strânse tare și mă trase înapoi. M-am împleticit, reușind apoi să-mi găsesc echilibrul și privindu-l furioasă. Mi-am smucit mâna...

Hymel îmi răsuci brusc încheietura. Am simțit o durere ascuțită în braț și am scâncit. Ochii-i deschiși la culoare i se luminară, și mi se făcu greață văzându-i zâmbetul.

– Te-am întrebat ceva.

– Știu, am scrâșnit și l-am văzut făcând ochii mari când a auzit asta. Iar eu te ignor, așa că dă-mi drumul!

Buzele i se traseră în spate, dezvelindu-i dinții.

– Te crezi atât de specială, nu-i așa? Și nu ești decât...

– O târfă. Știu. Te-am auzit de primele 500 de ori când ai spus-o. Măcar eu termin. L-am privit drept în ochi, știind că eram pe punctul de a-i da o lovitură josnică și răutăcioasă, la fel de plină de cruzime ca el: Nu pot spune același lucru despre tine.

Hymel spintecă aerul dintre noi cu dosul celeilalte mâini, țintindu-mi fața, dar, cumva, m-am mișcat *mai rapid* ca el. L-am prins de braț, încovoiindu-mi degetele în tunica-i aspră.

– Nici prin gând să nu-ți treacă să mă lovești vreodată!

Hymel rămase cu gura căscată și păli când îmi dădu drumul încheieturii care mă durea. Ne-am privit în ochi, și, preț de o clipă, aș fi jurat că am văzut teamă în ochii lui. O teamă reală, primitivă. Apoi, își relaxă expresia.

– Sau ce, Lis?

Am simțit o serie de furnicături pe ceafă, în timp ce mai multe imagini îmi năvăliră în minte: imagini îngrozitoare în care Hymel își trăgea sabia și se împlânta singur în ea. L-am strâns mai tare de braț. Mă cuprinse o senzație tot mai intensă de răceală. O energie. O putere. Ce vedeam nu era un viitor bătut în cuie. Era ceea ce îmi doream să-l forțez pe Hymel să facă...

I-am dat drumul și am făcut un pas în spate. Inima îmi bătea cu putere, neregulat.

Hymel mă privi cu atenție preț de câteva secunde.

– E amuzant, știi? Tu. Abilitățile tale. O singură atingere, și poți afla numele cuiva, dorințele lui. Viitorul. Chiar și cum va muri. Zâmbi cu superioritate din spatele bărbii tunse și îngrijite. Și totuși, nu știi nimic.

– Poate că așa e, am spus eu încet. Dar știu cum vei muri.

Încremeni.

– Vrei să știi? I-am întrebat, zâmbindu-i. Nu e deloc plăcut.

Hymel icni și făcu un pas spre mine, dar se opri. Fără să mai spună ceva, se întoarse și ieși din odaie.

– Bine, atunci, am murmurat, privind spre încheietură. Pielea începuse deja să se înroșească. Ce ticălos!

Dar și eu eram o ticăloasă.

Miștisem. Nu îl atinsesem niciodată pe Hymel în mod voit și nici nu mă forțasem într-atât încât să-i văd viitorul. Nu aveam idee cum urma să moară. Și întrucât

karma era cam la fel de reală ca ideea de soartă, probabil avea să trăiască mai mult ca noi toți.

Am plecat din biroul baronului și abia pe la jumătatea drumului spre odăile mele, în timp ce mi-am închipuit în repetate rânduri cum îl loveam pe Hymel între picioare, mi-am dat seama de un lucru în ce-l privește pe Claude. M-am oprit de tot în dreptul ferestrelor ce dădeau spre grajduri.

Claude nu mă întrebase despre ce încerca prințul Thorne să afle informații, ci despre *cine*.

M-am plimbat încolo și înapoi prin odăile mele, gândindu-mă la ce spusese Claude. Probabil fusese doar o scăpare, că zisese cine, deși voise să spună ce, dar...

Intuiția îmi spuse că nu așa stăteau lucrurile.

Dar ce însemna asta? Dacă Claude știa că prințul căuta informații despre cineva? Ce importanță avea?

Intuiția nu mă ajută în privința asta.

Ar fi trebuit să mă stresez în schimb despre cum aveam să-i fiu de ajutor baronului când urma să vorbească cu prințul Thorne. Mi se strânse stomacul când am intrat cu pași apăsați în odaia mea pentru dormit. Freamătul leneș al ventilatorului din tavan răcorea odaia, dar tot era prea cald. Mi-am descheiat corsajul și mi-am dat jos rochia. Am lăsat-o pe podea, fiind prea obosită și, ei bine, prea leneșă ca să o mai pun pe umeras.

Îmbrăcată doar într-o cămașă ce-mi ajungea până la coapse, m-am trântit în pat, pe spate, proptindu-mi încheietura care mă durea pe burtă. Am răsucit-o șovăielnic. Cu siguranță avea să se învinețească până la sfârșitul zilei, dar nu era luxată sau ruptă.

Eram norocoasă din punctul ăsta de vedere.

Existaseră momente în trecut când nu fusesem la fel de norocoasă, când fusesem prinsă furând mâncare sau aflându-mă într-un loc în care n-ar fi trebuit să mă aflu.

M-am holbat la tavan, și gândurile mi se întoarseră la cină. Nu-l puteam citi pe prinț. Doar dacă reușeam să sparg scutul. Lucru pe care Claude părea să creadă că-l puteam face, iar eu nu știam sigur dacă era din cauză că așa-i dădusem eu de înțeles sau pentru că știa deja că o puteam face.

Pe toți zeii, poate că ar fi trebuit să-i spun pur și simplu adevărul. Dar era prea târziu. Acum, trebuia doar... să mă gândesc la o soluție.

Am pufnit, și îmi veni să-mi trag câteva, ca să fac alegeri mai bune în viață, pentru că era puțin probabil că avea să îmi vină vreo idee mai puțin prostească decât mințitul.

Zeilor mari, aveam să-l văd din nou.

Mă cuprinse o senzație de agitație țâfnoasă. Nu era un sentiment rău, nu se compara cu anxietatea sau groaza, ci aducea mult a... nerăbdare, ceea ce mă îngrijora. Nu aveam de ce să fiu entuziasmată în privința vreunui Preaînalt, îndeosebi a unuia precum prințul de Vytrus. Și dacă nu l-aș fi văzut incinerând un Preaînalt cu mâna goală sau sfâșiindu-i gâtul unui plebeu, nerăbdarea tot ar fi fost ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l simt în privința lui.

Orice interacțiune cu un Preaînalt putea fi periculoasă, întrucât ar fi putut afla despre abilitățile mele și ar fi putut presupune că practicam magia neagră. Mai ales în conacul Archwood, unde prea mulți știau despre darurile mele. Mai degrabă ar fi trebuit să aștept cu nerăbdare ca prințul să plece din Archwood.

Dar nu era așa.

Poate că Hymel avusese întrucâtva dreptate și prințul mă dezmiardase cu *degetul* până îmi pierdusem simțul realității.

Am oftat, iar mintea mi se întoarse la Claude. M-am gândit la momentul în care îl cunoscusem și cum trăsăturile i se preschimbaseră din mânie în surprindere când îl avertizasem despre bărbatul care voia să-l jefuiască.

Însă surprinderea aceea nu durase mult. Nu se îndoise, nici nu contestase ce-i spusese, așa cum făceau mulți când îi avertizam prima oară în legătură cu ceva. Pur și simplu, acceptase că ceea ce știam era adevărat. Nu fusese primul care făcuse asta, însă fusese categoric primul aristocrat care mă crezuse fără urmă de îndoială. Poate că asta ar fi trebuit să-mi ridice niște semne de întrebare, însă fusesem prea al naibii de recunoscătoare când Claude își arătase aprecierea oferindu-mi o slujbă și găzduire, nu doar pentru mine, ci și pentru Grady. Îmi dorisem un pat cald și sigur și voisem să nu mai fiu nevoită să fur pâine stătută ca să nu flămânzesc de moarte. Voisem să nu-l mai văd niciodată pe Grady îmbolnăvind-se fără să pot face ceva ca să-l ajut.

Dar poate că ar fi trebuit să pun câteva întrebări?

În schimb, îi făcusem mărturisiri lui Claude, spunându-i multe lucruri. Cum Grady se îmbolnăvise foarte tare când fuseserăm mai tineri. Despre orfelinatele care aduceau mai degrabă a case de corecții. Chiar și despre Union City. Iar el îmi spusese despre familia lui, despre sângele de Preaînalt pe care-l moștenise pe partea tatălui și cum Hymel crezuse că el avea să fie numit baron

după trecerea în neființă a baronului bătrân. Însă nu pusesem întrebări.

Iată un alt lucru pentru care era prea târziu acum, dar, dacă Claude știa ceva, cum ar fi dacă mai întâlnise pe cineva ca mine în trecut, oare de ce mi-ar fi ascuns acest lucru? Uneori, Claude apela la măsuri extreme ca să se asigure că eram fericită. Oare chiar ar fi riscat să aflu că știa un lucru pe care mi-l ascunsese? Am închis ochii și m-am întors pe o parte.

În timp ce stăteam întinsă în pat, gândurile îmi alunecară în cele din urmă spre noaptea trecută: spre prințul Thorne și timpul petrecut cu el. Nu la plăcerea pe care mi-o stârnise sau la orgasmul pe care-l ajutasem să-l atingă, ci la acele momente scurte în care... mă ținuse pur și simplu în brațe.

Mi-am tras picioarele spre piept într-o încercare tristă de a recrea senzația aceea de a fi ținută în brațe, de... *a aparține*.

De potrivire.

Era un sentiment prostesc, însă am adormit cu gândul la el, și, când am deschis din nou ochii, lumina marmorată a soarelui se mutase de pe o parte a peretelui pe cealaltă, dându-mi de veste că era deja după-amiaza. Am rămas locului preț de câteva clipe, cu pleoapele grele, și mai că am adormit la loc, când mi-am dat brusc seama că lumina soarelui nu era singurul lucru care se *schimb*ase în odaie.

Și aerul era diferit.

Mai dens.

Încărcat cu electricitate.

Am simțit un fior tremurător pe șira spinării. Minte somnoroasă mi se limpezi și inima mi se poticni.

Nu eram singură.

Mi-am îndreptat lent picioarele și m-am proptit într-un cot, privind peste umăr ca să văd ceea ce simțisem deja, ceea ce știam deja într-un fel aproape primitiv, și l-am văzut pe prințul Thorne.

CAPITOLUL 19

Preț de câteva momente, am reușit doar să mă holbez la prințul Thorne, gândindu-mă că sigur halucinam că stătea pe divanul de lângă ușile care dădeau spre terasă, cu picioarele-i lungi încrucișate în dreptul gleznelor. O rază de soare îi brăzda tunică închisă la culoare peste piept, însă de la umeri în sus era învăluit de umbre.

– Bună ziua, zise prințul Thorne, ridicând un pahar plin cu un lichid chihlimburiu. Ai avut parte de un somn odihnitor?

Am clipit rapid, și un val de neîncredere mă trezi din amorteală.

– Am impresia că nu îți dai seama de asta, dar se pare că nu mai știi cum să ajungi în odăile tale.

– Mă aflu întocmai unde intenționez să mă aflu.

I-am auzit efectiv râsetul în voce, ceea ce mă făcu țâfnoasă.

– Atunci, ce cauți aici? Și oare de cât timp stătea acolo? Mi-am întors iute privirea spre sticla din care băuse, apoi mi-am coborât-o spre brațul divanului și am mijit ochii. Te-ai servit, cumva, din whiskyul meu? l-am întrebat.

– Vizitez împrejurimile, răspuse el, și aveam nevoie de o băutură răcoritoare.

Bătăile năvalnice ale inimii încetinară.

– Nu e nimic interesant de văzut în odăile mele private, Alteță.

– Thorne, mă corectă el, și, chiar dacă nu-i puteam vedea ochii, l-am simțit trecându-și privirea înfierbântată peste curbura șoldului... De-a lungul piciorului... Și picioarele chiar îmi erau foarte expuse vederii. Și nu sunt de acord, adăugă el. Sunt... foarte multe lucruri interesante de văzut.

Sfiala care îmi lipsise înainte hotărî să-și facă apariția. M-am ridicat în șezut și mi-am apropiat picioarele. Mă durea încheietura trăgând de cămașă, care oricum nu mă acoperea prea mult. Chiar și în lumina slabă din odaia mea pentru dormit, materialul era practic transparent. M-am uitat urât la el și am avut senzația că era perfect conștient de asta.

Un chicot gutural se auzi dinspre umbrele brăzdate de lumina soarelui și stârni valuri de un amestec ciudat de senzații în mine. Precauție. O arsură acidă încărcată de neliniște. Ba mai rău, o trepidație dulceagă de *nerăbdare*, pe care aș fi pus-o pe seama faptului că eram pe jumătate adormită. Și o doză serioasă de curiozitate. Nu îmi închipuiam de ce prințul Thorne ar încerca să mă caute în privat... Doar dacă nu cumva avea nevoie *să-l servesc*?

Nu avea sens. Nu mă credea curtezană. Totuși, trupul meu nu avea de gând să asculte de rațiune. O pulsație de dorință îmi încinse venele, făcând ca mai multe părți ale corpului să palpitate pline de viață...

Pe toți zeii, ce era în neregulă cu mine? De fapt, știam răspunsul. *Ceea ce* reprezenta el era în neregulă cu mine. Prezența unui Preaînalt și efectul senzual pe care îl avea asupra plebeilor. Era logic că prezența unui prinț avea să fie și mai... greu de ignorat și mai puternică.

De fapt, dacă mă căutase ca să-l servesc, cel mai probabil o făcuse pentru că, așa cum o zisese chiar el, era mereu înfometat. Așa că nu aveam motiv să mă las controlată de hormonii mei aparent ușor de influențat. Mi-am ridicat bărbia.

– Nu... *lucrez* în momentul de față.

Își înclină capul într-o parte.

– Îmi face plăcere să aud asta.

Colțurile gurii mi se încrețiră.

– Și de ce ți-ar face plăcere?

– Pentru că prefer ca de acum înainte interacțiunile noastre să fie între noi doi, zise el. Nu dictate de o terță parte.

– De acum înainte nu vor mai exista interacțiuni între noi, am subliniat. O minciună, de altfel, căci aveau să mai existe, însă prezența lui neinvitată mă irita... și mă încânta în același timp, lucru care iarăși mă irita la culme.

– Nu m-aș baza pe asta.

Pieptul mi se umflă când am tras adânc și scurt aer în piept. Mi se părea diferit. Nu știam dacă era din pricina vizitei neașteptate, a faptului că nu-i puteam vedea fața sau a cuvintelor pe care le rostea. Se prea poate să fi fost toate acele lucruri, dar un alt tip de instinct prinse viață în clipa aceea, unul care nu avea de-a face cu abilitățile mele, ci era specific muritorilor. Primitiv. Mă îmboldi să mă ridic lent și să părăsesc locul acela; să nu fug, pentru că, dacă aș fi făcut-o, m-ar fi urmărit, așa cum ar fi făcut orice prădător.

În umbră, scânteile din ochi i se aprinseră mai tare. Prințul Thorne păru să se încordeze din tot trupul, de parcă ar fi simțit că eram pe punctul de-a o lua la fugă. Își

plecă bărbia în dâra de lumină. Pe buzele-i curbate i se putea citi intenția de prădător.

Pieptul îmi tresăltă, întorcându-mi repede privirea dinspre el, cu respirația ușor întretăiată.

– Nu mi-ai răspuns, zise prințul Thorne, captându-mi din nou atenția. Mai luă o gură din whiskyul *meu*. Ai avut parte de un somn odihnitor?

– A fost destul de odihnitor până m-am trezit și mi-am dat seama că a intrat cineva neinvitat în odăile mele, am subliniat eu. Ce cauți aici? Sincer?

Bătu cu degetele-i lungi și... afurisite în brațul divanului.

– M-ai crede dacă aș spune că mi-era dor de tine și voiam să te văd?

Am pufnit.

– Nu.

– Lipsa ta de încredere în intențiile mele mă rănește, *na'laa*.

– Nu te cunosc îndeajuns de bine ca să-ți știu intențiile sau ca să am încredere în ele.

– Într-adevăr? zise prințul Thorne trăgănat, după care se aplecă mai tare în lumina soarelui.

Mi se strânse pieptul când își înclină capul într-o parte. Avea părul dat laoparte de pe față și o singură șuviță ondulată îi brăzda obrazul. Mă privi drept în ochi cu ochii lui multicolori.

– Ai impresia că nu mă cunoști îndeajuns de bine, după ce te-am pătruns cu degetele, iar tu mi-ai ținut în mână mădularul?

Mă străbătu o nouă răbufnire scurtă de dorință. Era categoric ultimul lucru de care trebuia să mi se aducă aminte.

– De parcă asta ar avea ceva de-a face cu a te cunoaște.

– Într-adevăr, murmură el, zâmbind pieziș, amuzat.

Mi-am îndoit brațul peste mijloc.

– Cum de-ai știut care erau odăile mele? Ba, mai mult, cum ai intrat? Ușile erau încuiate.

Zâmbi din colțul gurii.

– Crezi că o simplă încuietoare mă poate împiedica să ajung unde vreau să fiu?

Am simțit un gol în stomac.

– Sinceră să fiu, asta e oarecum... sinistru.

– Poate că așa e. Era limpede că nu-l deranja câtuși de puțin. Cât despre cum am știut care sunt odăile tale, am metodele mele, adăugă el.

M-am holbat la el.

– Cu riscul de-a mă repeta...

– Ce-am spus mai înainte a fost de asemenea oarecum... sinistru? zise el, zâmbind de data aceasta cutezător.

– Da. Mi-am atins funda roșie micuță de la decolteul cămășii. Dar îmi dau seama că, deși ești conștient că ești cam sinistru, asta nu te-a oprit.

– Așa e.

– Ei bine, presupun că a fi conștient de comportamentul tău problematic reprezintă jumătate din luptă.

– Ar fi o luptă doar dacă aș considera că am un comportament problematic.

– Măcar ești sincer, am bombănit, răsucind panglica.

– Unul din noi trebuie să fie.

Am mijit ochii.

– Nu sunt sigură de ceea ce vrei să insinuezi.

– Nu?

Așeză paharul de whisky cu care se servise pe măsută.

– Nu, am zis și l-am privit cu atenție, prefăcându-mă a căsca.

Stătea tolănit într-un fel aproape arogant. M-am uitat la mâna lui și mi-am imaginat-o numaidecât intrând sub apă. Am simțit imediat cum mi se încorda abdomenul.

– La ce te gândești, *na'laa*?

– Nu-mi mai spune așa! Și nu mă gândeam la nimic.

– Te-ai înfuria dacă așa spune că minți?

– Da, dar am impresia că asta nu te va opri.

– Așa e, răspunse el, zâmbind în continuare. Pulsul ți s-a întetit, și nu de teamă sau de mânie. Ci pentru că ești ațâțată.

Am tras scurt aer în piept și m-am împotrivit imboldului de a apuca o pernă și de-a o arunca în el.

– Și ce dacă? Ar trebui să fii obișnuit deja cu asta, fiind ceea ce ești. E doar... o reacție firească la prezența ta, pe care nu o pot controla.

– Of, *na'laa*, chicoti el, ce-mi plac minciunile tale.

– Poftim? Dar nu mint.

– Ba da. Lucrul despre care vorbești tu aduce mai mult a constrângere, și nu despre asta e vorba. Prezența noastră nu stimulează ceva ce nu există deja, îmi spuse el. Nu te forțează să simți plăcere dacă nu erai deja dispusă să o simți. Doar intensifică ceea ce se află deja acolo.

Am tăcut din gură.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu trebuie să te rușinezi de felul în care reacționezi în fața mea.

– Nu mă rușinez.

M-am foit din nou, lăsându-mă pe mâna dreaptă. Am tresărit de durere și mi-am smucit mâna de pe pat.

– Cum să nu?! zise el și se ridică de tot.

M-am încordat, încremenind cu degetele pe panglică. Inima îmi bătea năvalnic, fiecare părticică din mine fiind întru totul conștientă că nu-și luase privirea de la mine de când mă trezisem.

– N-ar trebui să fii aici.

– De ce? mă întrebă el în timp ce se apropie de pat. Nu mergea, ci mai degrabă înainta ca un animal de pradă. Baronul tău s-ar supăra?

– Nu, nu s-ar supăra, dar nu asta e ideea. Nu te-am invitat aici.

– Am bătut la ușă, zise el, oprindu-se lângă pat. Nu ai răspuns, și mă bucur să aud că nu ar fi nemulțumit.

I-am ignorat ultimul comentariu.

– Și apoi, ai hotărât... să ce? Să intri pur și simplu?

– Evident, murmură el, plecându-și privirea spre piciorul meu. Apoi, m-am hotărât să-ți îngădui să dormi. Păreai... atât de liniștită. Își ridică privirea spre a mea. Presupun că vrei să îmi cer scuze pentru că am intrat fără permisiune. Să recunosc că am încălcat niște limite.

– Ar fi grozav pentru început, am ripostat. Însă am impresia că nu o vei face.

Drept răspuns, îmi zâmbi larg, cu buzele lipite.

– Îți voi spune un lucru pe care nu prea vrei să-l recunoști. Comportamentul meu nu ți se pare chiar atât de problematic.

Am înghițit în sec.

– Te înșeli.

– Nu mă înșel niciodată, îți amintești?

– Îmi aduc aminte că așa ai spus. Cu inima palpitându-mi în piept, l-am privit așezându-se pe marginea patului,

lângă mine. Dar îmi amintesc și că mi se pare cam improbabil ca o persoană să nu se înșele niciodată.

– S-ar putea să te enerveze că am intrat fără permisiune, zise el, punându-și mâna de cealaltă parte a picioarelor mele.

– S-ar putea?

Zâmbi strâmb.

– În regulă, chiar *te enervează*, dar prezența mea nu ți se pare câtuși de puțin problematică.

Am tras în piept aer îmbibat de mirosul acela lemnos pe care încă nu-l puteam identifica.

– Trebuie să recunosc, Alteță, că sunt dezamăgită de tine.

– Thorne, mă corectă el din nou. Și cum anume te-am dezamăgit?

– M-aș fi așteptat ca un Preaînalt atât de puternic să citească mai bine oamenii, am spus. Se pare că am avut prea multă încredere în tine.

Râse ușor și își plecă bărbia. I se desprinsese încă o şuviță de păr castaniu, care de data asta îi căzu peste maxilar.

– Cred că ai uitat un lucru foarte important pe care ți l-am împărtășit în grădini. Sunt conectat cu tine. Știu întocmai ce ți-a tăiat răsuflarea de fiecare dată și ce anume ți-a întetit bătaile inimii. Nu te deranjează că am venit, zise el, coborându-și genele dese și trecându-și privirea peste mine, ci te entuziasmează, *na'laa*.

Am simțit cum mi se încing obrajii. Avea dreptate, însă *mă deranja* adevărul din cuvintele lui.

Prințul Thorne ridică din sprâncene.

– Nu ai nimic de spus în privința asta?

Am răsucit strâns panglica în jurul degetului.

– Nu.

Chicoti adânc.

– Văd că te-ai servit cu ceva care nu-ți aparține.

– Poftim? M-am încruntat, după care se uită la pumnalul de pe noptieră, de lângă teaca și hamul pe care le găsisese Grady pentru mine. Îl vei lua? l-am întrebat.

– Ar trebui să o fac?

– Nu știu. Nu-ți faci griji că-l voi folosi împotriva ta?

– Nu în mod deosebit, răspunse el, ceea ce mă irită. Iar asta te deranjează, adăugă el.

– Da, am recunoscut. E oarecum jignitor.

– E jignitor că nu mă tem că vei încerca să mă rănești? M-am gândit mai bine la cuvintele lui.

– Oarecum.

Atunci, prințul Thorne râse de-a dreptul, un sunet gutural și catifelat, iar eu am hotărât că și râsetele acelea mi se păreau jignitoare pentru că erau prea frumoase.

– Poate că, dacă ai crede asta, n-ai mai da buzna în spațiul meu neanunțat sau neinvitat, am argumentat eu.

– Nu, probabil că nu m-ar împiedica oricum.

– Ce drăguț!

– Chiar am un motiv pentru care sunt aici.

– În afară de a mă enerva pe mine? am contracarat eu.

– Pe lângă asta.

Își plecă privirea spre degetul meu. M-am oprit din jucat cu panglica când m-a privit din nou în ochi.

– Am vrut să văd cum au decurs lucrurile cu baronul tău.

Am dat să spun ceva, oarecum ușurată... și exasperată că avea într-adevăr un motiv ca să fie acolo, însă privirile ni se întâlneau, și mi-am dorit brusc să-l întreb dacă se gândea vreodată la fetița pe care o găsisese în orfelinat.

Voiam să știu dacă chiar îmi vorbise, așa cum credeam că o făcuse, însă Grady zicea că era imposibil. Voiam...

Mi-am dres glasul și mi-am întors privirea dinspre el.

– Am vorbit într-adevăr cu el azi-dimineață. A fost ușurat să afle că nu ai venit pentru că regele ar fi nemulțumit de el.

– Nu am spus că regele n-ar fi nemulțumit de el.

Mi-am întors brusc capul înapoi spre el. Am expirat neregulat. Cumva, se apropiase de mine; acum, ne despărțeau mai puțin de treizeci de centimetri.

– Poftim...?

Prințul Thorne mă prinse de cot și, înainte să-mi dau seama de ceea ce voia să facă, îmi ridică brațul drept. Maxilarul i se încleștă.

– Ești rănită. Culorile din ochii lui nu se mai mișcau, însă pupilele i se măriseră. Îmi întoarse cu grijă mâna pe cealaltă parte, expunând partea interioară a încheieturii la dâra subțire de lumină solară. Știu că nu te-am rănit eu azi-noapte. Cine a făcut-o?

Am clătinat din cap.

– Nici măcar n-am știut că m-am lovit, am mințit, pentru că nici vorbă să-i spun cuiva adevărul, nici măcar lui Grady. Era pur și simplu prea jenant, și știam că era greșit să mă simt așa, dar asta nu schimba felul în care mă simțeam. Nu am idee cum s-a întâmplat.

– Vânățiile par lăsate de niște degete, zise el cu voce joasă, iar aerul din jur se răci.

Mi se făcu pielea de găină în timp ce priveam agitată prin odaie.

– Pesemne e o iluzie, am zis eu și mi-am tras mâna.

Prințul Thorne nu-mi dădu drumul, ci își trecu degetele lungi peste încheietura mea. Le mișcă lent în

cercuri netede.

– Pielea ta e mult prea încântătoare ca să fie rănită, zise el, pe un ton puțin mai cald. Spune-mi, *na'laa*, baronul tău nu își tratează bine... *favoritele*? Orice ai fi tu.

– Eu...

M-am oprit când îmi duse încheietura la gură. Mă sărută cu buzele-i dure și ferme și totuși moi ca satinul. Iar buzele mi se depărtară simțind o căldură stranie și pișcătoare în încheietură, care atenuă... apoi *șterse* cu totul durerea pe care o simțeam acolo. Mi-am ridicat privirea spre el când îmi coborî mâna în poală. Vânățiile dispăruseră. O făcuse din nou.

Poate că sărutările lui chiar aduceau vindecare?

Își trecu degetele în sus peste brațul meu.

– Cine te-a rănit?

– Ți-am spus deja. Nimeni.

Își înclină capul, și o şuviță ondulată de păr îi acoperi maxilarul.

– Ți-a spus cineva că nu te pricepi la mințit?

– Ți-a spus cineva că habar n-ai despre ce vorbești? M-am răstit eu.

– Niciodată. Își ridică bărbia, cu o mină curioasă. Și nimeni nu mi-a vorbit așa cum o faci tu.

Ar fi trebuit să o iau ca pe un avertisment de a avea grijă la tonul folosit. În schimb, am pufnit.

– Nu te cred câtuși de puțin.

– Iar eu nu te cred pe tine.

– Cred că am stabilit deja asta, am ripostat eu.

Dâre albe îi brăzdară albastrul ochilor, apoi verdele.

– Baronul se poartă bine cu tine?

– Da.

Încă o explozie de scânteii în albastrul ochilor lui.

– Din puținele lucruri pe care le știu, mi-am făcut o altă impresie.

– În ce sens?

– Nu cred că trebuie să explic cât de nesăbuit a fost cu viața ta noaptea trecută, zise el, în timp ce un mușchi al tâmpiei îi zvâcni. Dar, în caz că nu ți-ai dat seama, baronul te-a trimis în odăile unui prinț Preaînalt care nu știa că urma să vii. Oamenii mei te-ar fi putut ucide. Eu te-aș fi putut ucide. Un altul ca mine *ar fi făcut-o* și nu numai.

Pielea mi se răci, nu din pricina cuvintelor lui, ci pentru că știam că era adevărat.

– Și a făcut-o, deși e limpede că nu ești atât de experimentată precum ți-ai dorit cu disperare să cred, continuă el, iar eu am tresărit când își trecu degetele peste curbura brațului meu.

Atingerea lui ușoară ca pana stârni un tumult de reacții confuze. Ar fi trebuit să fiu furioasă că se afla în odăile mele, că mă atinge și îmi cerea răspunsuri.

Doar că nu mă simțeam furioasă.

Simțeam doar unduirea încordată și tremurătoare pe care mi-o stârneau vârfurile degetelor lui pe curbura cotului. Felul în care pielea mi se păru brusc înfierbântată când apucă mâneca lărgită a cămășii și... nerăbdare.

– Deci știu deja răspunsul la întrebarea mea, zise el. Nu își luă ochii de la mine când se opri să-mi dea pe spate șuvițele de păr. Nici nu își plecă privirea atunci când își coborî degetele pe cămașa mea, îndreptând dantela delicată.

M-am străduit să-mi adun gândurile împrăștiate. Neîndrumată de intuiția mea, nu știam de ce prințului îi păsa atât de mult de cum eram tratată. Nu știam nici ce i-

ar fi făcut baronului, și, deși Claude se purta uneori ca un bărbat copilăros care luase mai multe decizii proaste chiar și decât mine, pentru mulți dintre noi era cea mai bună variantă.

– Baronul se poartă bine cu mine. L-am privit drept în ochi, fără să-mi îngădui măcar să iau în calcul opțiunea de a-i spune că Hymel era vinovatul. Nu pentru că aş fi încercat să-l protejez pe ticălos, ci pentru că știam că Claude ar fi reacționat foarte nesăbuit dacă vărul lui ar fi fost rănit. Se poartă bine cu noi toate, am adăugat.

– Cu toate?

– Concubinele lui. Întreabă pe oricine, și îți va spune același lucru.

– Deci asta ești? O concubină?

Am încuviințat din cap.

– Își trimite concubina favorită în odăile altor bărbați?

– Nu suntem exclusiviști. De fapt, nu eram nimic, dar acest aspect părea irelevant în momentul de față. Nici una dintre concubinele lui nu e, am clarificat eu.

– Interesant.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu tocmai.

– În privința asta va trebui să nu fim de acord. Prințul Thorne își plecă ușor capul, iar mie mi se tăie răsuflarea când i-am simțit gura sub ureche, în locul acela în care pulsul îmi bătea năvalnic. Mă sărută acolo. Cine te-a rănit, *na'laa*? mă întrebă din nou.

M-am tras în spate, depărtându-mă oarecum de el.

– Nimeni, am spus. Probabil m-am rănit în timp ce... grădinăream.

Mă privi, și ochii i se învolburară lent. Trecură câteva secunde în care nici unul din noi nu scoase un cuvânt, de

parcă am fi căzut amândoi brusc într-o transă. El fu cel care rupse tăcerea.

– Grădinărit?

Am încuviințat din cap.

– Nu mi-am dat seama că e o activitate atât de violentă.

Am strâns din buze.

– De obicei, nu e.

– Și cum ai reușit să îți învinețești încheietura în timp ce grădinăreai?

– Nu știu. Ți-am spus deja că nici măcar nu mi-am dat seama că s-a întâmplat.

Eram tot mai frustrată, așa că m-am tras în spate, departe de el. Mi-am coborât picioarele peste marginea patului și m-am ridicat.

– Și de ce îți pasă? l-am întrebat.

Prințul Thorne s-a întors spre mine, iar, în clipa în care am ajuns față în față cu el, mi-am dat seama că nu fusese o mișcare prea isteată să mă ridic. Stăteam în razele soarelui care pătrundeau în odaie și era de parcă aș fi fost goală.

Atunci, își coborî privirea de la fața mea peste mânecile și dantela pe care le aranjase. Am simțit furnicături în sfârcuri, care mi se întăriră sub privirea lui. Își trecu privirea peste mijlocul și șoldul meu, stârnind un fior înfierbântat în mine.

Aș fi putut să mă acopăr, dar n-am făcut-o, și nu avea nimic de-a face cu faptul că mă văzuse deja goală pușcă de două ori până atunci.

Ci era din pricina aceluiași motiv ca noaptea trecută. Voiam... să mă privească.

Iar el mă privi în timp ce se înclină în față și se ridică. Mă privi vreme atât de îndelungată, încât mușchii

începură să mi se încordeze de o... nerăbdare amețitoare.

Am simțit din nou imboldul acela de a mă întoarce și de a o lua la fugă, știind că avea să mă urmărească. Doar că era mai mult de atât. Îmi doream asta. Îmi doream ca el să mă urmărească.

Culorile din ochii lui se mișcau din nou, iar stelele se aprinseră mai tare. Îi apărură umbre în adânciturile bruște ale obrazilor, și poate că era doar o închipuire a mea, însă mi se păru că *voia* să mă urmărească.

Toate aceste lucruri mi se păreau... nebunești. Nu voiam să fiu fugărită sau... *prinsă* de nimeni, cu atât mai puțin de un prinț.

Am incremenit, tremurând. Când am vorbit în sfârșit, abia de mi-am recunoscut propria voce.

– Am întrebat de ce îți pasă.

Prințul Thorne nu răspunse preț de o clipă îndelungată, după care trase adânc aer în piept, iar trupul i se relaxă și... apoi se relaxă și al meu.

– De ce mi-ar păsa de o fată plebee care pretinde a fi curtezană...

– Nu sunt o *fată*, l-am întrerupt eu, enervată pe el... Pe mine. Și ar trebui să știi foarte bine asta.

– Ai dreptate. Mă privi din cap până-n picioare, languros, iar colțul drept al gurii i se ridică. Îmi cer iertare, adăugă el.

M-am crispat când i-am auzit vocea joasă, erotică.

– A sunat mai degrabă a aluzie decât a scuză.

– Probabil e din cauză că îmbujorarea care îți apare în obraji când ești tulburată îmi aduce aminte de cum te îmbujorezi când termini, zise el, iar eu am rămas cu gura căscată. Mi-aș cere iertare și pentru asta, însă am impresia că va suna tot a aluzie.

– Pe toți zeii, am rostit eu șuierător. Ești...

– Cum anume? Culorile ochilor i se involburară din nou. Captivant pentru tine? Știu. Nu trebuie să-mi spui.

– Nici nu aveam de gând s-o fac.

– Cum zici tu, *na'laa*, murmură el.

Mi-am strâns mâinile pumni.

Zâmbetul slab îi păli de tot când privi spre ușile dinspre terasă. Trecu o clipă.

– Ai întrebat de ce îmi pasă? zise el încruntat. Am... impresia că te cunosc. E o senzație stranie cum că ne-am mai întâlnit cândva.

Cuvintele „așa e“ mi se formară în gâtlee, dar n-am reușit să le rostesc. Dorința ca el să știe se lupta cu avertismentul că ar fi fost o greșeală să fac asta. Am încremenit, confuză, neînțelegând nici una din reacții.

– În afară de asta? adăugă el, și maxilarul i se încleștă. Chiar nu știu. N-ar trebui să contezi.

Am clipit doar.

– Uau!

– Ai înțeles greșit.

Prințul nu era singurul pe care-l încercau senzații stranii. În momentul de față, o senzație înțepătoare... de respingere îmi ardea măruntaiele.

– Ba nu, cred că ai fost destul de clar.

Se întoarse spre mine.

– Nu am spus-o la modul personal, Calista.

M-am cutremurat când mi-am auzit numele.

Își înclină capul, părând să îmi observe reacția.

– Sunt Deminyen. Înțelegi ce înseamnă asta?

– Că ești un Preaînalt foarte puternic?

Râse gutural, întunecat.

– Înseamnă că nu semăn câtuși de puțin cu muritorii...
Cu umanitatea. Îmi pasă de omenire per ansamblu, dar doar din pricina a ceea ce sunt. A felului în care am fost creat.

– Creat? am întrebat eu în șoaptă.

Mă privi drept în ochi.

– Deminyenii nu se nasc precum *caelestia*.

– Știu. În timp ce mă holbam la el, mi-am dat seama de un lucru. Erai... M-am oprit înainte să-i spun că păruse puțin mai tânăr când ne întâlniserăm prima oară. Mi se păruse mai tânăr ca Lord Samriel, însă trăsăturile nu i se schimbaseră cu adevărat în cei doisprezece ani care trecuseră de atunci. Ce vrei să spui? am continuat. Că nu poți simți compasiune sau afecțiune?

– Unii Deminyeni pot. Lorzi și doamne, dacă aleg să o facă.

– Dar tu nu? L-am măsurat din priviri. Sau prinții și prințesele nu? Regele?

– Noi nu.

– Pentru că sunteți mai puternici?

– E mai... complicat de atât, dar da.

Fruntea mi se încreți.

– Din câte știu despre tine, nu cred că ești incapabil de astfel de sentimente.

– Parcă nu ne cunoșteam atât de bine.

Am mijit ochii.

– Știu suficient de multe despre tine încât să cred asta.

Prințul se holbă la mine în tăcere, apoi murmură:

– Neprețuită.

– Ce anume?

– Tu.

Mi-am încrucișat brațele și mi-am dat ochii peste cap.

– În regulă. Orice ai...

– Am dat dovadă de compasiune față de *tine, na'laa*.

Asta nu înseamnă că sunt o ființă milostivă.

Afirmația lui nu prea avea sens pentru mine.

– Cred că te înșeli.

– Serios? Zâmbi din nou încordat. Și de ce crezi asta?

– Pentru că ai spus că ai fi fost dezamăgit dacă ai fi distrus Archwoodul, am subliniat eu. Și nu e ca și cum orașul nostru ar reprezenta toată omenirea.

– Am spus și că asta nu m-ar fi oprit să o fac oricum.

Am simțit un gol în stomac.

– Așa e, dar ai mai spus și că ești de părere că a preschimba un suflet într-un Rae e nedrept. Dacă nu ai putea simți compasiune, nu ai fi incapabil să simți și remușcare sau vină ori chiar corectitudine?

Prințul Thorne dădu să spună ceva, însă nu mai zise nimic, ci doar se holbă doar la mine. Trecură câteva secunde, iar mie mi se păru... că pălise puțin.

– Ai dreptate, zise el cu voce răgușită.

Apoi, se întoarse și plecă din odăile mele fără să mai spună ceva, lăsându-mă să mă întreb de ce l-ar fi tulburat atât de tare ideea că era posibil să manifeste compasiune.

Reacția stranie a prințului Thorne la ideea că ar fi putut da dovadă de compasiune îmi stăruie în minte toată ziua, dar, pe măsură ce se apropie seara, confuzia pe care o simțeam fu înlocuită de neliniște.

Pe când am intrat în odaia pentru îmbăiat, m-am gândit că ar fi trebuit să-i spun prințului despre cină când se aflase în odaia mea. Am dat drumul la apă în chiuvetă, mi-am înclinat capul și m-am stropit cu apă rece pe față.

Am apucat un prosop, m-am șters pe față, apoi mi-am ridicat bărbia și am dat să mă întorc. M-am oprit însă când o reflexie din oglindă îmi captă atenția. Mi-am sprijinit mâna de marginea măsuței de toaletă și m-am apropiat de oglindă. Ochii mei... arătau straniu.

Erau *în mare parte* căprui.

– Ce naiba? M-am aplecat și mai tare spre oglindă. Partea cea mai apropiată de pupilă era de un... albastru-deschis, lucru care nu era deloc normal.

Am închis ochii și am simțit cum încep să respir mai repede. Cu siguranță era de la lumina din odaia pentru îmbăiat sau... mintea mi-o lua razna. Nu exista alt motiv logic pentru care ochii mei și-ar fi schimbat brusc culoarea. Mai mult ca sigur era o închipuire.

Trebuia doar să-i deschid, ca să-mi dovedesc asta.

Inima îmi bătea rapid în piept, ca o pasăre prinsă în cușcă.

– Nu te mai prosti! m-am muștrat singură. Nu ți s-a schimbat culoarea ochilor.

Am tresărit când am auzit o bătaie în ușă. Sigur era Hymel, și, la cum îl știam, avea să fie nerăbdător ca de obicei, însă inima încă îmi bătea cu putere. M-am forțat să trag adânc aer în piept, am deschis ochii și m-am apropiat de oglindă.

Ochii... îmi erau într-adevăr căprui. Doar un maroniu simplu.

Se auzi din nou o bătaie în ușă, de data aceasta mai tare. Am aruncat prosopul în chiuvetă și m-am dus grăbită spre ușile odăii.

– Baronul Huntington te-a chemat, mă anunță Hymel.

Stomacul îmi tresăltă atât de rapid, încât fu o minune că n-am vomitat pe cizmele lustruite ale lui Hymel.

Mă așteptam la asta, dar tot mă cuprinse un val de neliniște când m-am alăturat lui Hymel pe coridor.

În timp ce ne deplasam, Hymel mă privi provocator.

– Ai să-i spui vărului meu ce s-a întâmplat mai devreme?

– Îți faci griji? am contracarat eu, în loc să-l ignor, așa cum aș fi făcut în mod normal.

Râse, însă mi se păru forțat.

– Nu.

Mi-am dat ochii peste cap.

Hymel tăcu până ne-am apropiat de odăile lui Maven.

– În locul tău, n-aș spune nimic, zise el, holbându-se drept în față. Dacă-mi faci probleme...

– Ai să-mi faci și tu probleme? am încheiat eu în locul lui.

Pe toți zeii, Hymel era un clișeu ambulant.

– Nu. Se opri în fața ușii lui Maven și se întoarse spre mine. Îi voi face, în schimb, probleme mari preaiubitului tău Grady.

Mi-am întors brusc capul spre el, și inima îmi săltă în piept.

Hymel zâmbi cu superioritate și deschise ușa de lemn rotunjită.

– Nu sta prea mult.

Mă încercă un amestec de furie și teamă în timp ce m-am forțat să mă îndepărtez de Hymel. Am intrat în odaia întunecată, și pieptul mi se umplu cu atât de multă ură, încât abia de mi-am dat seama că Maven mă conducea spre cada de baie. În timp ce îmi descheie cu degetele-i noduroase nasturii rochiei, m-am forțat să îmi liniștesc

inima. Hymel avea o oarecare autoritate la conac, dar nici vorbă ca baronul să-i îngăduie lui Hymel să-l alunge pe Grady de la conac sau ceva de genul ăsta. Nu câtă vreme era mulțumit de ceea ce puteam face pentru el.

Mi-am reamintit aceste lucruri în timp ce m-am îmbăiat și m-am uscat. Maven se plimbă cocoșată pe lângă raftul cu veșminte și scoase în cele din urmă o rochie neagră diafană.

După ce m-am îmbrăcat cu o bucățică de material care abia de ar fi putut fi considerată lenjerie de corp, Maven mă învălui în materialul transparent. Mai multe bretele dantelate delicate mi se intersectau lejer peste piept, și eram convinsă că sânii mi-ar fi ieșit pe neașteptate prin ele dacă m-aș fi aplecat în direcția greșită. Mi-am plecat privirea spre fusta rochiei. Era crăpată în ambele părți, până în dreptul coapsei. Abia de putea fi numită rochie, dar probabil costase mult prea mult.

Cu peria în mână, Maven mă îmboldi să mă așez pe taburet. Începu să-mi descâlcească părul, trăgându-mi capul pe spate. După ce fu mulțumită de rezultate, urmă vopseaua. Roșu pentru buze. Fard închis la culoare pentru ochi. Ruj roz pentru obraji. Măinile îi miroseau a săpun, soiul pe care-l foloseai la spălat veșminte. Se duse apoi șontâc spre rafturile adânci montate de-a lungul peretelui și scoase o podoabă pentru cap dintr-un cufăr.

Șiraguri de rubine mici și ovale, aproape la fel de lungi ca părul meu, atârnav de o coroniță. Bijuteriile licăriră în lumina pâlpâitoare a lumânării. Maven îmi așeză coronița pe creștet. Era mult mai ușoară decât cea cu diamante.

Îndreptă șiragurile de rubine, apoi se dădu într-o parte și îmi întoarse spatele. Știam ce însemna asta. Își

încheiase treaba, așa că mă puteam întoarce la Hymel.

M-am ridicat însă lent, mutându-mi privirea de la spinarea curbată a lui Maven la oglinda cu suport. M-am dus spre ea, aproape temându-mă să mă apropiu și să-mi văd ochii, dar am făcut-o.

Încă erau căprui.

Ce văzusem în odaia mea pentru îmbăiat fusese doar o închipuire.

Nimic mai mult.

CAPITOLUL 20

Printre numeroasele sfeșnice aprinse, pe masa lungă erau așezate platouri pline cu friptură de rață și piepturi de pui dolofane, intercalate cu platouri cu somon la grătar și boluri cu morcovi aburinzi și tocană de cartofi. Tăvi încărcate cu deserturi fuseseră deja așezate pe masă: pătrățele mici de ciocolată și foitaje umplute cu fructe. Erau suficiente coșuri cu pâine cât să hrănești o familie întreagă timp de o lună întreagă.

Cât trăiam, nu aveam să mă obișnuiesc vreodată să văd atât de multă mâncare pe o singură masă, într-o singură casă.

Și era mult prea multă, însă Claude voia să-l impresioneze pe prinț cu un festin. Nici nu voiam să mă gândesc cât costau toate. Mi-am adus aminte în gând să-i spun bucătăresei să trimită resturile la stăreție; femeile de acolo aveau să știe care familii aveau cel mai mult nevoie de ele. Măcar așa mâncarea neatinsă nu avea să se irosească.

– Unde naiba e prințul?

În fața mea, Mollie cea roșcată mai că scăpă o sticlă de șampanie înainte să o așeze pe masă. Își mută brusc privirea dinspre mine spre bărbatul care stătea lângă mine, în timp ce ceilalți servitori așteptau de-a lungul peretelui, de parcă ar fi încercat să se contopească cu el.

Mi-am întors lent privirea spre Claude și am tras adânc aer în piept, lucru care nu mă ajută mai deloc să mă calmez.

Stătea tolănit pe scaunul lui, cu un picior încălțat sprijinit de marginea mesei, la doar câțiva centimetri de farfuria lui. Un pahar de șampanie incrustat cu diamante îi atârna precar în mână, licărind în lumina lumânărilor. Din clipă în clipă, conținutul paharului sau paharul cu totul avea să sfârșească pe podea. Sau în poala lui.

Mi-am împreunat degetele, strângându-le până abia de le-am mai simțit. De cum îl văzusem pe Claude, uitasem de toate celelalte numeroase lucruri care mă îngrijorau.

Nu făcuse alegeri înțelepte în după-amiaza pe care o petrecuse cu frații Bower.

Mă durea maxilarul de la cât de încleștat îmi era. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la ce avea să creadă prințul dacă avea să intre în salon și să-l vadă pe baron tolănit așa cum stătea acum. Măcar nu era la fel de rău ca noaptea trecută. Din fericire, pe cămașa-i albă și pe pantalonii-i cafenii nu se simțea miros de ulei de miazănoapte, dar probabil că, după alte câteva pahare cu șampanie, avea să fie beat criță.

– Ar trebui să ajungă imediat, zise Hymel, care stătea de cealaltă parte a baronului, și își dresе glasul.

Era mai palid ca de obicei, și am avut impresia că părea îngrijorat.

– Cel puțin, așa mi-a spus unul dintre Preaînălții care îl însoțesc, adăugă el.

Claude pufni, ducându-și paharul la gură.

– Imediat? Bău din pahar, apoi adăugă: De parcă am avea tot timpul din lume ca să așteptăm după ei.

Nu îmi dădeam seama ce treburi urgente avea Claude de făcut după cină. Ei bine, în afară de a li se alătura aristocraților care începuseră deja să se adune în solariu și în sala cea mare. Dar putea să supraviețuiască o seară în care întârzia la festivități sau nu lua parte la ele.

M-am întins după o carafă cu apă, am umplut un pahar și apoi i l-am împins baronului.

– Poate vrei puțină apă?

Lăsa paharul de șampanie din mână și îmi zâmbi mult prea larg.

– Mulțumesc, dragă!

I-am zâmbit la rândul meu, rugându-mă la toți zeii să priceapă aluzia.

Bineînțeles că nu o pricepu.

– Apropo, arăți încântător în seara asta. Se aplecă spre mine și trase ușor de un șirag de rubine. Își plecă genele închise la culoare. Măcar pot privi ceva încântător în timp ce aștept, adăugă el.

Am făcut ochii mari și m-am întins după paharul meu cu apă. Poate că totuși avea să fie complet inutil, nu cum bănuisem inițial. Mi-am plecat privirea spre podea. Mi-am înăbușit un tremur când am văzut marmura de culoarea fildeșului cu striatii aurii. Podeaua era la fel în salon, în sala de recepție și în sala cea mare. M-am întors spre Grady, care stătea de pază între pilonii de marmură și aur.

– Sosesc, anunță Grady.

Am simțit un gol în stomac și nu știam sigur dacă din pricina a ceea ce văzusem mai devreme în oglindă, a stării curente a lui Claude sau a faptului că sosea *el*.

– Era naibii și timpul, bombăni Claude, din fericire trăgându-și piciorul de pe masă.

Lăsa șampania din mână.

M-am pus în mișcare când am auzit scârțâitul scaunelor pe piatră. M-am ridicat, deși uitasem pentru o clipă că trebuia să te ridici când sosea un Preaînalt.

Mi se zbârli pielea pe mine de la energia care pătrunse în salon când Grady făcu o plecăciune scurtă, după care se dădu laoparte. Aerul din jurul nostru se îngroșă.

Primul Preaînalt care intra avea pielea maronie și părul închis la culoare ras pe laterale, cu șuvițele răsucite de pe creștet aranjate într-un soi de creastă. Trăsăturile-i late și izbitoare îi erau accentuate de barba îngrijită care-i încadra maxilarul și gura. Flăcările lumânărilor pâlpâiră când trecu pe lângă ele, după care încremeniră de tot. Își îndreptă privirea spre noi, trecând de mine și apoi revenind brusc. Avea ochii ca prințul Thorne, însă nuanțele de albastru și verde erau mai intense.

Zâmbi cu jumătate de gură.

Înainte să apuc măcar să mă gândesc la zâmbetul lui, intra un altul. La fel de înalt ca primul, dar nu la fel de lat în umeri. Trăsăturile-i ascuțite, remarcabile, aveau o nuanță cafenie rece, un contrast izbitor cu părul de culoarea onixului care-i acoperea fruntea și ochii înguști și depărtați, ochi cu nuanțe de albastru și verde atât de deschise, încât aproape că străluceau în lumina lumânărilor. Nu se vedea nici urmă de maroniu în irisurile lui, nici nu părea să emane aceeași aură aproape înnebunitoare de energie ca acela care intrase înaintea

lui, dar ne privi pe toți emanând într-adevăr o senzație de netăgăduit de putere.

Apoi... am avut impresia că tot aerul fu supt din sală.

Când intra prințul Thorne, flăcările lumânărilor o luară razna, dănțuind iute. Ca o lașă, mi-am întors privirea spre masă. Nu i-am văzut expresia, însă am știut exact momentul în care m-a văzut. Am simțit fiori pe piele. L-am simțit sfredelindu-mă cu privirea, întinzându-mi nervii până în punctul de-a scoate un sunet absurd, cum ar fi un chițăit. Sau un țipăt. I-am simțit în continuare privirea, și gâtul mi se încălzi. Pe toți zeii, de ce nu zicea nimeni nimic? Și cât timp mai aveam până să...

– Luați loc, spuse prințul Thorne în cele din urmă, alungând tăcerea cu vocea-i joasă.

Mai că nu m-am prăbușit în scaun, în timp ce Claude, în mod surprinzător, se așază cu mișcări mai statornice.

– E o onoare să te am oaspete la masa mea, prințe Thorne, zise el, iar eu mai că am pufnit în râs. Onoare? Nu păruse să se simtă onorat cu câteva clipe în urmă, dar măcar părea sincer. Deși sper că nu va fi nevoie de armură în timp ce servim rață și pește, adăugă el.

Armură? Poftim?

– Niciodată nu poți fi prea pregătit, răspunse Thorne.

Mi-am ridicat privirea și i-am văzut pe cei trei Preaînălți așezați la masă și pe servitori așezând farfurii și pahare incrustate cu diamante în fața lor. Preaînălții purtau într-adevăr armuri, lucru pe care l-ai fi scăpat dacă nu te uitați cu atenție. Protecțiile pentru piept erau îmbrăcate în piele neagră, așa că armura se contopea cu tunicile fără mâneci pe care le purtau pe dedesubt. Se putea vedea ceva gravat în piele: o sabie cu mâner în

formă de cruce încadrată de... aripi, de aripi conturate cu fir de aur.

– Nu știam că vom avea companie, zise prințul Thorne.

Inima începu să-mi bată mai repede, și, fără să vreau, mi-am ridicat privirea spre el. Desigur, se așezase chiar în fața mea și...

Prințul Thorne arăta nimicitor în strălucirea lumânărilor, cu părul desfăcut care-i acoperea ușor obraji. În clipa aceea, nu părea câtuși de puțin muritor. Ne-am privit în ochi, și se părea că nu reușeam nici măcar să înghit în sec. Culoarele irisurilor nu i se învolburau, însă privirea îi era la fel de intensă și de pătrunzătoare.

– Ah, da. M-am gândit că, din moment ce v-ați cunoscut deja, nu te-ar deranja prezența ei, zise Claude, apucând din nou paharul cu șampanie. Sper că nu am presupus greșit, adăugă el.

– Nu, zise prințul Thorne și zâmbi, fără să-și mute privirea de la mine și relaxându-se în scaun. Nu mă deranjează deloc prezența ei, adăugă el.

M-am lăsat câțiva centimetri în jos pe scaun.

– De fapt, continuă prințul Thorne, e chiar binevenită.

Claude își plecă într-o parte capul, iar mie îmi tresălta inima-n piept, lucru pentru care musai trebuia să-mi trag niște palme mai târziu. Se așternu din nou acea tăcere copleșitoare. După ceea ce mi se păru a fi o veșnicie, prințul își mută privirea de la mine, și am reușit în sfârșit să îmi înghit saliva, înainte să mă înec cu ea.

– Și el cine e? întrebă prințul Thorne.

– Vărul meu, Hymel, răspunse Claude, așezând paharul lângă farfurie.

Am sperat că paharul avea să rămână acolo.

– Fiind căpitanul gărzilor, este indispensabil moșiei Archwood și orașului.

– Alteță, zise Hymel și își plecă ușor capul. Este o mare onoare să vă avem oaspeți la masa noastră.

Masa noastră? Cu greu am reușit să nu pufnesc.

Prințul Thorne îl privi cu atenție, iar buzele-i cărnoase creionară un zâmbet cum nu mai văzusem la el până atunci. Un zâmbet rece. Imperturbabil. Am simțit furnicături pe piele.

– Nu cred că am făcut cunoștință cu însoțitorii tăi, zise Claude, în timp ce servitorii umpleau paharele cu șampanie și farfuriile cu porții generoase din toate felurile de mâncare oferite.

– Comandantul Lord Rhaziel, zise prințul Thorne arătând cu mâna spre Preaînaltul care intrase al doilea și apoi făcu semn din cap spre celălalt. Și Lord Bastian.

„Bas.“

M-am uitat brusc spre celălalt lord Preaînalt și am înțeles atunci de ce zâmbise când mă văzuse. Fusese în grădină în noaptea aceea; el vorbise cu prințul Thorne pe când îmi venisem oarecum în simțiri.

Lord Bastian mă privi la rândul lui și îmi făcu cu ochiul.

– Aveți un oraș liniștit, zise el, mutându-și atenția asupra baronului. La fel și moșia. Aveți parte de... un peisaj încântător, îndeosebi în grădini.

Pe toți zeii...

Oare ar fi fost dramatic din partea mea dacă mi-aș fi dorit să se caște podeaua sub mine și să mă înghită cu totul?

– E foarte amabil din partea dumitale. Archwood este nestemata Ținutului de Mijloc, zise Claude și se întinse

după blestematul ăla de pahar cu șampanie. Vă rog, mâncați! Au fost pregătite în onoarea voastră.

– Apreciem, zise prințul Thorne.

– Archwoodul e mai mult decât nestemata Ținutului de Mijloc, zise comandantul Rhaziel în timp ce prințul apucă un cuțit și tăie carnea de pui. E un port comercial vital, un punct central al regatului și de departe cel mai ușor de accesat oraș de-a lungul Canalului de Est, spuse el.

Era adevărat, dar doar pentru că celelalte orașe aflate de-a lungul Canalului de Est erau despărțite de Pădurea de Velniș.

– Archwoodul este foarte important... pentru regat, adăugă el.

– Este o ușurare să auzim că regele Euros recunoaște importanța Archwoodului în ce privește integritatea regatului Caelum, răspunse Hymel, după care începu să povestească despre succesele pe care le avusese Archwoodul în organizarea navelor care transportau bunuri și canalizarea acestora spre celelalte patru teritorii.

Abia de l-am ascultat, pentru că l-am văzut cu coada ochiului pe Claude făcând semn să i se umple din nou paharul. M-am încordat, îndoindu-mă că prințul Thorne sau ceilalți nu observaseră la rândul lor. Claude apucă o chiflă cu unt și o rupse, după care o mănca bucătică cu bucătică, în timp ce continuă să facă schimb de politețuri. Am sperat ca pâinea aia să mai absoarbă din alcoolul ingerat. Am aruncat o privire spre prinț, spre mâinile care tăiau puiul cu finețea unui soldat.

Se simțea o irascibilitate clară în felul tuturor de-a vorbi. Preaînălții foloseau tot mai puține cuvinte pe

măsură ce baronul continuă să bea. Iar eu îi priveam fascinată cum mâncau, puțin cam ciudat, trebuia să recunosc. Era pur și simplu straniu să-i văd mâncând cu maniere impecabile, deși purtau armură, să observ scurt pumnalele din teci de fiecare dată când se mișcau în scaunele lor. Între timp, baronul continuă să se joace cu mâncarea ca un țânc.

– Ai vrea altceva? întrebă prințul Thorne.

Nu a răspuns nimeni, așa că mi-am ridicat privirea dinspre mâinile prințului, dându-mi cu lentoare seama că vorbea cu mine. M-am îmbujorat.

– Poftim?

Arată cu furculița spre farfuria mea.

– Abia de-ai mâncat ceva.

Pofta mea de mâncare de obicei zdravănă fusese alungată aproape de tot de emoții și de ceea ce se întâmpla în jurul meu.

– Am mâncat ceva cu puțin timp înainte de cină, i-am spus eu.

Ridică dintr-o sprânceană și mă privi de parcă ar fi știut că mințeam, și chiar așa era.

– Ești obosită? mă întrebă Claude și aruncă o privire spre farfuria mea, apoi spre lord. A fost destul de obosită în ultima vreme.

Mi-am mușcat buza. Nu era deloc nevoie să-i împărtășesc asta.

– Nu mai spune! zise prințul Thorne, bătând alene darabana cu degetele.

– Petrece mult timp afară, continuă Claude, iar eu am tras adânc aer în piept. În grădina ei, adăugă el.

Lord Bastian păru vădit interesat.

– În grădină?

– Nu grădina la care probabil te gândești, am explicat eu rapid. O porțiune mică din grădinile baronului îmi aparține.

– Dacă nu o găsesc în conac, știu mereu unde e, zise Claude, cu o brumă de afecțiune în glas. Se pricepe la plante.

L-am simțit pe prințul Thorne privindu-mă, așa că mi-am înfipt furculița într-un morcov gătit la abur.

– Așa am auzit, murmură prințul Thorne.

– I-ai spus despre grădina ta? întrebă Claude și chicoti gutural. Ți-a povestit despre diversele rase de șerpariță? O conversație antrenantă, te asigur.

– Diversele *specii*, am bombănit eu pe sub mustață.

– Încă nu. Prințul Thorne luă o înghițitură de pui și apoi spuse: Câte specii diferite de șerpariță există?

Doar nu voia să știe cu adevărat! Dar el își așează furculița lângă farfurie și așteaptă.

– Există... sute de specii diferite, Alteță.

– Thorne, mă corectă el.

Lângă el, comandantul Rhaziel își întoarce capul spre el și ridică din sprâncene.

– Sute? întrebă prințul, fie fără să-și dea seama că Rhaziel se holba la el, fie ignorându-l. Cum se poate ști cu siguranță? Îmi închipui că toate arată la fel.

– Dar nu arată la fel, am zis, aplecându-mă în față pe scaun. Unele au o înălțime de peste treizeci de centimetri, în timp ce altele cresc la nivelul solului. Au tulpinile destul de delicate și se rup ușor, dar pot înăbuși chiar și cele mai perseverente dintre buruieni, îndeosebi un soi care se numește sânge-de-dragon, care se răspândește foarte rapid. Sunt un gen de plante succulente care...

M-am oprit, dându-mi seama că toată lumea, inclusiv servitorii, se holba la mine.

Lord Bastian zâmbea din nou în felul acela straniu al lui.

Comandantul Rhaziel arăta de parcă cineva i-ar fi străpuns urechile cu un spărgător de gheață.

Însă prințul Thorne... părea *absorbit*.

– Care ce? insistă el.

Mi-am dres glasul.

– Care cresc în aproape toate culorile, dar eu... le prefer pe cele roșii și roz. Par să fie cel mai ușor de cultivat și rezistă cel mai mult.

Prințul Thorne își flexă mâna cu care bătea în masă.

– Care e cel mai întâlnit soi?

M-am îmbujorat, conștientă că ceilalți Preaînalți priveau când la prinț, când la mine.

– Cel mai probabil, un soi cunoscut ca bucuria-toamnei. Mi se pare că seamănă puțin cu conopida toată vara, apoi face flori de un roz intens din septembrie încolo.

– Cred că cresc și în Ținutul de Sus, zise Lord Bastian, trecându-și furculița peste bucățile de rață rămase în farfuria lui. Îmi zâmbi larg și zise: Știu asta doar pentru că și mie mi se pare că aduc a conopidă.

I-am zâmbit la rândul meu, nesigură.

– Că tot veni vorba despre Ținutul de Sus, interveni Claude și mai luă o gură din pahar, ați venit cu toții din Vytrus?

I-am aruncat o privire, aproape convinsă că era a doua oară când întreba asta. Îi sticleau cumva ochii? Mi-am înăbușit un oftat.

Lord Bastian se opri din mânuit furculița, iar zâmbetul ușor i se atenuă când Mollie aduse o carafă plină cu apă pe partea mea de masă.

– Da.

M-am aplecat spre ea și i-am spus încet:

– Te ocupi tu să-i spui bucătăresei să nu arunce mâncarea care va rămâne?

Înțelegând ce-i ceream, Mollie mă privi scurt cu ochii-i căprui și încuviință din cap.

– Mulțumesc, i-am șoptit, întorcându-mă din nou cu fața spre ceilalți.

Prințul Thorne mă privea, iar nuanțele albastre ale ochilor i se închiseră la culoare. M-am foit puțin pe scaun.

– Ați venit călare sau cu corabia? întrebă Hymel, alungând tăcerea care se așternuse.

– Călare. Comandantul Rhaziel ținea paharul în mână, însă nu-l văzusem bând din el.

M-am gândit la ce spusese Claude în dimineața aceea. Că prințul era mai greu de citit, dar ceilalți nu aveau să fie. Poate că vorbise prostii, dar puteam afla, nu? Rhaziel era un lord, însă m-am gândit la ce simțisem când intrase în salon. Nu emana aceeași... aură de putere.

– Călare? Claude râse, făcând ochii mari. Pesemne că a fost o călătorie incredibil de lungă. Sincer să fiu, nu sunt convins că aș fi supraviețuit unei astfel de călătorii, continuă el să turuie. Sunt mult prea nerăbdător. Aș fi optat pentru o corabie.

– Nu se poate lua o corabie din Ținutul de Sus, punctă comandantul în timp ce eu îmi făceam curaj să încerc să-l citesc.

L-am privit pe Preaînaltul brunet peste buza paharului. Mi-am liniștit mintea și mi-am deschis simțurile. Mi-am închipuit coarda aceea care ne conecta. Am văzut zidul acela alb. Scutul. Mi-am imaginat că întind mâna, că îl ating și apoi mi-am închipuit că săpam cu degetele în lumină, erodând zidul.

Scutul *se rupse*, și am *auzit* brusc ce gândea comandantul. „Cum de-a reușit omul ăsta să mențină orașul pe linia de plutire?”

Șocul pe care l-am simțit mă făcu să mă retrag din mintea lui înainte să mai percep și altceva. Claude *avusese dreptate*. I-am aruncat brusc o privire.

– Desigur. Sunteți înconjurați de munți și de Pădurea de Velniș, zise el și făcu o mișcare din încheietură spre Preaînalt, stropind cu șampanie și făcându-mă să tresar ușor. Totuși, Canalul de Est ar fi fost accesibil din interiorul pădurii, nu-i așa?

Pe de altă parte, poate că nu aveam nevoie de intuiție ca să știu ce gândeau Preaînălții despre baron.

De data aceasta, m-am concentrat asupra lui Lord Bastian, creând coarda aceea și găsind zidul alb. Dură câteva clipe, însă scutul se crăpă îndeajuns cât să aud „Cât a băut, mai exact, în seara asta?”

Am întrerupt conexiunea și m-am foit, neliniștită. Claude *avusese dreptate*, îi puteam citi pe Preaînălți, dar oare știuse asta cu certitudine? Pentru că nu avea cum să o știe doar pentru că era *caelestia*. Putea ști un astfel de lucru doar dacă mai *avusese* de-a face cu cineva ca mine în trecut.

Comandantul ridică dintr-o sprânceană, aparent fără să-și dea seama că-i pătrunsesem gândurile.

– Ar presupune să călărim câteva zile ca să ajungem la Canalul de Est.

– Întocmai? Pe de altă parte, geografia nu a fost niciodată punctul meu forte, zise Claude și mișcă din nou frenetic paharul, iar de data asta l-am prins de braț înainte să-și verse jumătate din șampanie în poală sau în poala mea.

Mă privi, zâmbind.

– Îmi cer iertare, pui, îmi zise el. Mă însuflețesc puțin când vorbesc. Am moștenit asta de la mama.

– Pui? întrebă prințul Thorne încet.

Am simțit furnicături pe ceafă, care nu aveau deloc de-a face cu intuiția mea.

– E vreun animal în sală de care nu știu? continuă prințul. Un ogar sau o pisică?

Se auzi un furnăit dinspre Hymel, iar eu m-am uitat brusc la cușitul meu. Cât de mult mi-ar fi plăcut să-l înjunghii pe Hymel cu el!

– Nici vorbă, zise Claude amuzat, dându-și capul pe spate. E o poreclă afectuoasă pentru Lis.

– Nu mai spune! murmură prințul Thorne. Ce poreclă... potrivită!

Mușchii spinării mi se încordară când l-am privit pe prinț în ochi. Era limpede că o spusese pe un ton batjocoritor. Se auzise clar.

– Mult mai potrivită ca alte *porecle afectuoase*, am spus eu.

Colțurile gurii îi zvâcniră.

– Îmi vine în minte cel puțin una mai potrivită.

– Într-adevăr? întrebă Claude, aplecându-se în față mult prea nerăbdător. Mor de curiozitate să aflu ce ți s-ar

părea mai potrivit, după ce ai petrecut atât de puțin timp cu ea.

Prințul Thorne dădu să spună ceva.

– Cum vi se pare vremea târzie de primăvară din Ținutul de Mijloc? am intervenit, privindu-i pe Preaînălți pe rând. Am auzit că vremea în Ținutul de Sus e destul de capricioasă.

– S-ar putea spune și așa, zise Lord Bastian și se lăsă în spate pe scaun. Se părea că la un moment dat începuse din nou să zâmbească. E mult mai răcoare ca aici, continuă el. Îi aruncă o privire prințului Thorne. La ce alte porecle te gândești?

Pe toți zeii!...

Prințul Thorne zâmbi lent, mios.

– *Na'laa*.

Comandantul tuși de parcă s-ar fi înecat cu ceva.

– Ce înseamnă? întrebă Claude.

– Are mai multe înțelesuri, îi răspunse Lord Bastian. Sunt curios la care se referă acum.

– Mă crede încăpățânată, am zis, privindu-l pe prinț în ochi.

– Ei bine, spuse Claude trăgănat, cu asta sunt de acord.

– Și nerecunoscătoare, am adăugat înainte să apuce prințul Thorne s-o facă.

Claude se încruntă.

– Aveam de gând să spun îndrăzneță, zise prințul Thorne în schimb.

Mi-am țuguia buzele și am simțit din nou cum mă îmbujoram.

Prințul Thorne mă privea cu atenție, ținând lejer piciorul paharului în mână, iar cu celelalte degete bătând

darabana pe masă. Nu mâncase mult, dar părea să fi terminat cu mâncatul. Mi-am deschis nesigură simțurile, lăsându-le să se întindă spre el. Am dat aproape instantaneu de zidul alb. Mâna pe care mi-am închipuit-o nu reuși să facă nimic.

– Umiditatea de aici e cam insuportabilă, adăugă atunci comandantul, aproape reticent, de parcă ar fi considerat că trebuia să contribuie cu ceva la conversația care derapase atât de tare.

– Așa e, nu reușim să scăpăm de umiditatea care se scurge din Ținutul de Jos, zise Claude, în timp ce paharul îi fu umplut din nou. Veți fi ușurați să aflați că umiditatea devine cu adevărat îngrozitoare abia în timpul Ospetelor. Îmi închipui că veți pleca până atunci.

– N-aș putea să-ți dau un răspuns acum, zise prințul Thorne. Vom sta pe aici o vreme.

CAPITOLUL 21

M-am crispat, prinsă între un val de groază și... ușurare și circa o duzină de alte emoții pe care nici măcar nu puteam începe să le înțeleg.

– Poftim? întrebă Claude, tușind.

M-am întors spre el și am apucat paharul cu apă de care încă nu se atinsese.

– Poftim!

– Mulțumesc, pui. Zâmbi nervos și se întoarse spre Preaînalt. Când veți pleca?

– E greu de răspuns, spuse prințul Thorne calm, și aș fi putut jura că temperatura din sală scăzuse cu câteva grade.

– Cred că ar fi mai bine ca unele lucruri să fie discutate în privat, spuse Lord Bastian.

Claude le făcu semn din cap servitorilor. Aceștia se desprinseră de lângă zidurile umbrite, silențioși ca niște spectre. Hymel rămase pe locul lui, însă eu m-am ridicat, pregătită să o iau la sănătoasa din încăpere, chiar dacă îmi doream să aflu și eu lucrurile cu pricina, care bănuiam că aveau de-a face cu Cavalerii de Fier.

– *Puiul* tău poate rămâne, zise prințul Thorne.

Am încremenit preț de o clipită. Cu mâinile strânse pumn pe lângă corp, m-am întors lent spre prinț. Privirile ni se întâlniră din nou.

Îmi făcu cu ochiul.

Mă cuprinse un val de iritație, și nările mi se umflară.

Zâmbetul prințului deveni mai *cald*.

– Bine, zise Claude și, înainte să mă așez pe scaunul meu, mă trase *în* poala lui. Bănuiesc că voi avea nevoie de alinare din partea ei în timpul acestei conversații.

Prințul Thorne se opri din bătut darabana. Am simțit un fior rece pe piele, iar flăcările lumânărilor pâlpâiră de parcă ar fi suflat o pală de vânt în sală, dar nici vorbă de așa ceva.

De cum ieșiră servitorii și ușa se închise în urma lor, prințul Thorne spuse:

– Pari... tulburat de posibilitatea de a ne găzdui.

– Doar surprins. Atâta tot, zise Claude și își dresе glasul, încordându-se puțin. Nu îmi displac veștile primite.

M-am uitat când la un Preaînalt, când la altul. Părerea mea era că nimeni din încăpere nu-l credea.

– Mă simt ușurat să aud asta, zise prințul Thorne. Sunt convins că știi ce se întâmplă la granița cu Ținutul de

Vest. Am venit pentru a hotărî cum ar trebui să acționăm în continuare.

– Am auzit câte ceva despre asta, zise Claude, ținându-mă cu un braț pe după mijloc și cu celălalt întinzându-se după blestemata aia de șampanie.

Mi-era greu să nu mă mișc când prințul Thorne mă privea întruna.

– Ținutul de Vest a strâns o armată numeroasă, și se crede că în curând vor mășălui prin Ținutul de Mijloc. Bănuim că prințesa de Visalia a pus ochii pe Archwood și pe curtea din Primvera.

Mi se tăie răsuflarea. Un atac asupra Archwoodului? De asta se temuse și Ramsey Ellis, dar era cu totul altceva să-l aud pe prinț spunând-o. Mi se uscă gura, și mi-am dorit brusc să fi putut ajunge la paharul meu cu șampanie.

– Dar nu e singurul lucru pe care îl avem de discutat, zise Lord Bastian. Mai sunt și Cavalerii de Fier.

– Da, am auzit că e posibil să-și fi unit forțele cu Ținutul de Vest, zise Claude. Totuși, veștile alea mi s-au părut înșelătoare. Vayne Beylen, care vrea să așeze un plebeu pe tron, să-și unească forțele cu armata de Preaînălți a Ținutului de Vest? Nu prea are sens.

– Din ce-am aflat noi, Beylen a hotărât că revolta lui are mai mulți sorți de izbândă dacă ar ajuta Ținutul de Vest, ne împărtăși comandantul Rhaziel.

Claude râse oarecum strangulat.

– Înțeleg că politica curții nu e, de obicei, treaba noastră, începu el să spună.

– Nu e, încuviință prințul Thorne.

– Dar conflictul dintre Preaînălți ne implică și pe noi, spuse Claude și dădu pe gât restul șampaniei. Care-i

treaba cu prințesa de Visalia? Care e cauza tuturor acestor lucruri? Sunt convins că e complicat, dar ar trebui să știu ce anume îi face pe cei din Ținutul de Vest să pună în primejdie siguranța casei mele.

– De fapt, nu e deloc complicat, îi răspunse prințul Thorne. Prințesa e de părere că a sosit timpul să domnească o regină, nu un rege.

Am ridicat din sprâncene, și buzele mi se depărtară. O regină în loc de un rege? Nu existase niciodată o regină, nu de când vremurile începuseră să fie însemnate... Nu de la Marele Război încoace. Oare să fi existat regine înainte de asta? Poate?

– Cred că Lis cea încântătoare nu s-ar împotrivi acestei idei, zise Lord Bastian.

Prințul Thorne își înclină capul.

– Crezi că o regină ar domni mai bine doar din cauza genului ei?

– Nu, am spus eu fără șovăială. Nu cred că are importanță.

– Și ce părere ai despre un plebeu ca domnitor? mă întrebă comandantul Rhaziel.

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere, așa că am înghițit în sec.

– Răspunsul tău va rămâne în această sală și va fi ascultat fără judecată, zise prințul Thorne. Te rog, spune-ne părerea ta!

– Eu... Mi-am dres glasul, întrebându-mă cum de ajunseseam să fiu întrebată așa ceva. Ah, da, din pricina expresiilor mele, care probabil exprimaseră întocmai ce gândisem. S-ar putea ca lucrurile să difere dacă ar domni un plebeu, am zis eu. Suntem mai numeroși ca

Preaînălții, și logic ar fi ca un plebeu să înțeleagă mai bine nevoile celor din speța lui, dar...

– Dar? mă îmboldi comandantul Rhaziel, privindu-mă la fel de încruntat.

– Dar probabil n-ar fi nici mai bine, nici mai rău, am spus eu. Când obții o astfel de autoritate și de avuție, nu mai reprezinți poporul, indiferent că ești plebeu sau Preaînalt, rege sau regină.

– Interesant punct de vedere, zise Lord Bastian, trecându-și degetele peste gură.

– Dar irelevant, am adăugat eu. Dacă Cavalerii de Fier îi susțin pe cei din Ținutul de Vest, înseamnă că susțin un alt Preaînalt.

– Într-adevăr, murmură prințul Thorne. S-ar părea că Beylen crede că prințesa va domni într-un mod diferit.

Mai că am pufnit în râs, dar m-am gândit la Grady și la toți plebeii care se alăturaseră sau sprijiniseră cauza lui Beylen. Oare știau că Beylen sprijinea acum un alt Preaînalt? Mă îndoiam că cei care își riscau viața și mureau pentru cauza lui Beylen s-ar fi bucurat să audă asta.

– Deci ai venit ca să îmi spui nu numai că ne paște un război, zise Claude, așezându-și paharul pe piciorul meu. Era limpede că îl ținea strâns, căci i se albiseră încheieturile degetelor. Ci, mai mult, că mi-a ajuns deja în prag? adăugă el.

– Da, îi confirmă prințul Thorne, iar pieptul mi se răci. Dar și ca să te informez că Archwoodul va fi apărat.

Mă străbătu o senzație de ușurare, și am expirat apăsător, pentru că preț de o clipă începuse să mi se strecoare în minte un gând pe care nici măcar nu voiam să-l recunosc. Dar Preaînălții aveau să...

– Apărat? Doar de voi trei? bolborosi Claude.

Senzația aceea de ușurare care mă încercase preț de o clipă dispăru, iar acum mi se părea că nu existase niciodată de fapt.

– Baronul nu dorește să vă jignească, am zis eu repede, forțându-mă să zâmbesc ușor. Nu-i așa?

– Desigur, spuse Claude trăgănat.

– Știm că Preaînălții sunt destul de puternici, spuse Hymel.

Deși nu crezusem vreodată că aveam să fiu de această părere, slavă zeilor că zisese ceva. La naiba, m-aș fi bucurat și dacă ar fi deschis gura doar ca să mă insulte.

– Însă doar voi trei împotriva unei armate? adăugă el.

– Ați fi șocați să aflați ce putem face noi trei, spuse prințul Thorne. Totuși, presupun că ați prefera ca orașul să rămână în picioare?

Mi se tăie răsuflarea. M-am gândit numaidecât la Astoria și... m-am uitat la prinț. I-am văzut zâmbetul. Glacial. Poate că mă înșelasem și nu era, de fapt, milos. Dacă el distrusese Astoria, cu siguranță își pierduseră viața și persoane inocente. Sau cel puțin mii de oameni fuseseră strămutați, deveniseră refugiați din pricina faptelor câtorva.

Însă ceva nu se potrivea. Era Preaînaltul meu... Fir-ar să fie! Dacă aș fi știut că nu le-aș fi atras atenția, m-aș fi plesnit singură chiar atunci. Nu era al meu.

– Întrucât am hotărât, vom dispune la rândul nostru de o armată, a spus comandantul Rhaziel, iar eu m-am concentrat asupra unui singur cuvânt. *Hotărât.*

De parcă ar fi existat vreo altă opțiune.

– Dacă nu cumva armatele de Preaînălți au talentul de a fi invizibile, zise Claude privind cu o atenție exagerată

prin sală, presupun că armata cu pricina nu a sosit încă?

Pe toți zeii...

Se așternu tăcerea în salon. Era atât de liniște, încât eram convinsă că aș fi putut auzi o muscă tușind.

– Armata îmi așteaptă ordinele, zise prințul Thorne pe un ton rece. Avem câteva sute de războinici Preaînălți, pe lângă 500 din Regimentul Coroanei, zise el, referindu-se la plebei și *caelestia* care serveau drept cavaleri. Și mai sunt forțele armate din Primvera.

Îi aruncă o privire comandantului.

– Cred că au circa 300 de războinici Preaînălți, răspunse comandantul.

– Asta înseamnă câți oameni la un loc? întrebă Claude și se aplecă în față, lipindu-și pieptul de spatele meu. Poate o mie și un pic care vor apăra Archwoodul de *câteva mii* de Cavaleri de Fier și soldați din Ținutul de Vest? Iar 500 dintre ei sunt plebei și *caelestia*?

– 500 instruiți de *noi*, contracară comandantul, strângând din buze.

– Cu siguranță sute de Preaînălți echivalează cu mii de plebei, l-am asigurat eu pe Claude, strângându-l ușor de antebrăț. Sunt suficienți.

Mă privi în ochi, apoi se relaxă în scaun, gândindu-se probabil că intuiția îmi spunea asta, dar nu era așa. Intuiția mea tăcea. Doar încercam să-l opresc din a mai spune vreo idioțenie din cauza căreia să fie ucis.

– *Puiul* tău are dreptate, zise prințul Thorne.

Mi-am întors capul spre el, și trebui să-mi amintesc și mie însămi să nu spun nici o idioțenie pe măsură ce scânteii de iritare se aprinseră din nou în mine. Porecla pe care o folosea Claude mă enerva adesea, dar el nu o

rostea niciodată pe un ton batjocoritor, ca prințul Thorne.

De data asta însă, Thorne se uita dincolo de umărul meu, la Claude.

– Toți cei care au atins vârsta majoratului și vor sau pot să-și apere orașul ar trebui să se pregătească pentru asta.

– Avem gărzi, murmură Claude absent. Oameni instruiți.

Mi se strânse pieptul, și am privit spre ușile închise, unde Grady aștepta pe coridor.

– *Oricine* a atins vârsta majoratului și e capabil să lupte poate avea parte de un instructaj de bază, afirmă din nou prințul Thorne. Asta te include și pe tine, baroane Huntington.

Claude încremeni în spatele meu, după care râsul care îmi urca pe gât se revărsa de pe buzele lui.

– N-am mai pus mâna pe o sabie de când am fost înnobilit.

Pe fețele Preaînălților nu se citi nici urmă de surprindere.

– Atunci, aș sugera să o faci cât mai repede posibil, îl sfătui prințul Thorne. La urma urmei, nu le poți cere altora să lupte pentru casa și viața lor dacă nu ești dispus să lupți la rândul tău.

Prințul Thorne rostea adevărul, dar la ce bun un soldat care avea mai multe șanse să se înjunghie singur decât pe dușman?

– După cum a afirmat și comandantul Rhaziel, Archwoodul este un port vital, adăugă prințul Thorne o clipă mai târziu. Dacă Archwoodul și apoi Primvera ar fi capturate, s-ar produce un efect în lanț catastrofic în tot regatul. Ținutul de Vest ar avea un avantaj, o pârghie, iar

regele nu ar tolera așa ceva. Atunci, Archwoodul ar fi considerat o pierdere.

Se așternu tăcerea în salon. Preț de câteva clipe, mi-am auzit doar bătăile puternice ale inimii.

Hymel fu cel care rupse tăcerea.

– Vrei să spui că Archwoodul ar cădea în mâinile Ținutului de Vest și ar deveni parte a acestei rebeliuni fățișe a plebeilor și Preaînălților?

Intuiția îmi spuse că nu, nu așa stăteau lucrurile, după care tăcu, însă știam ce însemna asta: răspunsul îl dețineau Preaînălții, răspuns pe care nu-l puteam vedea, dar pe care-l puteam ghici.

Am simțit o apăsare rece și încărcată de neliniște pe ceafă.

– Vrei să spui ceva, zise prințul, privindu-mă cu atenție. Te rog să o faci.

M-am crispat, știind că nu eram în măsură să pun întrebări, cel puțin nu într-un context atât de public, și deja forțasem nota cu părerea mea despre treaba cu regele și regina. Baronul era cel în măsură să facă asta sau măcar Hymel, dar nu o făcu nici unul dintre ei. Nu o făcu nimeni.

Prințul așteaptă.

Mi-am dres glasul.

– Dacă Ținutul de Vest sau doar Cavalerii de Fier reușesc să captureze Archwoodul, ce s-ar întâmpla?

– Porturile și porturile comerciale ar fi distruse toate, zise prințul Thorne privindu-mă, culorile din ochii lui fiind înfricoșător de calme. Apoi, adăugă: La fel și orașul.

CAPITOLUL 22

Farfuriile incrustate cu diamante și platourile pline cu resturile de mâncare fuseseră îndepărtate de pe masă, rămânând pe ea doar câteva tăvi cu deserturi. Hymel plecase împreună cu comandantul Rhaziel și cu Lord Bastian să discute despre pregătirile pentru regimentul care urma să sosească, discuții la care ar fi trebuit să ia parte și baronul. În schimb, șampania fu înlocuită cu o sticlă de coniac, și doar noi trei mai eram în salon.

La ora aceasta a serii, baronul s-ar fi aflat deja în solariu sau în sala cea mare, înconjurat de concubinele și acoliții lui, însă prințul nu dăduse semne că ar fi fost pe punctul de-a părăsi încăperea. Așa că baronul rămăsese și el.

Și eu.

– Spune-mi un lucru, Alteță, începu Claude, iar eu am închis scurt ochii, neștiind ce absurditate avea să-i mai iasă pe gură.

Și spusese deja multe lucruri ridicole, de la faptul că-l întrebase pe prinț dacă credea că cerealele reci consumate la trezire puteau fi considerate un fel de supă, la care prințul doar se holbase la el, în parte nedumerit, în parte nevenindu-i să creadă ce auzea, la faptul că-l fermecase pe prinț cu povești despre perioada petrecută la Universitatea din Urbane, chiar lângă Augustine.

Sau încercase să o facă.

Prințul Thorne nu părea fermecat de nimic din ce spunea baronul.

Totuși, păru destul de interesat de locul unde își ținea Claude mâna liberă. Îl urmărise pe baron jucându-se mai întâi cu șiragul dintre sâni mei, apoi coborându-și mâna pe abdomenul meu și după aceea pe șoldul meu. Fu conștient de momentul în care palma rătăcitoare a lui

Claude ajunse pe coapsa mea, expusă de tăietura înaltă a rochiei. Scânteii albe îi apărură în ochi.

Claude nu păru să-și dea seama la ce era atât de atent prințul, dar eu da... Prea bine chiar. Atingerea baronului era rece, însă privirea arzătoare a prințului îmi pârzoli carnea, stârnind în mine senzații contrarii imposibil de ignorat.

Sinceră să fiu, aș fi putut pleca în orice moment. Nici măcar nu încercam să-l citesc pe prințul Thorne. Poate că Claude ar fi fost dezamăgit, dar n-ar fi încercat să mă oprească. Mă temeam că, dacă l-aș fi lăsat pe Claude singur cu prințul, ar fi dat de belele sau chiar mai rău.

Poate ar fi fost ucis.

Dar, oare, era singurul motiv pentru care nu plecam?

L-am privit scurt în ochi pe prinț, și mi se tăie răsuflarea.

– Am auzit un lucru de-a dreptul fascinant despre Preaînalti și mereu am vrut să întreb despre asta, dar n-am avut ocazia, continuă Claude, mișcându-și degetele în sus și-n jos peste coapsa mea. Am auzit cândva că un Preaînalt își poate... regenera membrele tăiate.

Mai că m-am înecat cu șampania din care beam.

– E adevărat? întrebă Claude.

În fața noastră, prințul Preaînalt ședea așa cum o făcuse mai devreme în odaia mea de dormit: cu un pahar de whisky în mână, cu o postură aproape relaxată, *aproape* leneșă, însă se simțea în continuare tensiunea încordată, puterea aceea abia înfrânată.

– Depinde, îi răspunse prințul Thorne, plimbându-și degetul peste gura paharului, băutura chihlimbarie având aproape aceeași culoare ca părul care-i cădea peste maxilar.

– De ce anume? îl îmboldi baronul.

Prințul Thorne își încleștă maxilarul.

– De cât de... puternic e. Vindecarea unei astfel de răni ar necesita o cantitate extraordinară de energie, chiar și pentru un Deminyen.

Urmări cu privirea degetele lui Claude, pe care acesta le strecurase sub faldul rochiei mele, iar eu mi-am mușcat buza pe interior.

– Energia nu este infinită, indiferent de ființă.

– Interesant, zise Claude și mai luă o gură de băutură.

– Într-adevăr? îl întrebă prințul Thorne. Ar trebui, oare, să mă îngrijoreze acest interes al tău?

Mi-am lipit paharul de piept și am simțit furnicături pe piele când i-am auzit tonul înșelător de calm.

– Păi, mă ispitește oarecum să tai un braț doar ca să-l văd crescând la loc, spuse Claude și râse tare. Probabil ar fi un lucru straniu de privit.

Am făcut ochii mari. Mi-am spus în gând că nu se putea să-i fi zis asta unui Preaînalt, ba însuși *prințului de Vytrus*.

Prințul se opri din a-și plimba degetul peste buza paharului. Flăcările lumânării pulsară brusc.

– Glumește, Alteță. Am zâmbit, și mi se strânse stomacul. Nu trebuie să te îngrijorezi. Doar că are un simț al umorului unic.

– Nu îmi fac griji, răspunse prințul Thorne și începu să își plimbe din nou degetul peste buza paharului. La urma urmei, nu a mai pus mâna pe o sabie de când? De când a fost înnobilat?

Mă îndoiam că Claude mânuise vreo sabie chiar și înainte să fie înnobilat.

– Și ar trebui să mânuiască o sabie de *lunea* dacă ar vrea să spintece pielea și oasele. Se opri și sorbi din whisky. Sunt foarte... grele.

Am luat o gură destul de mare din șampanie, știind foarte bine că Claude nu putea ridica o sabie de *lunea*. Și prințul Thorne o știa.

La fel și Claude.

– *Touché*, zise Claude și râse, întinzându-se după sticla de coniac. Își turnă un pahar cu mișcări surprinzător de calme. Deși există și pumnale de *lunea*, care îmi închipui că sunt mai ușor de mânuit.

Pe toți zeii...

– Aș vrea să știu ceva, spuse prințul Thorne. Ce vei face dacă Cavalerii de Fier pătrund în Archwood?

– N-ar trebui să se întâmple asta cât timp tu și regimentul tău veți păzi orașul. Claude își strecură din nou degetele sub rochia mea. Dar dacă ați..., începu Claude și bău din coniac, iar eu m-am crispat. Dacă ați eșua? Am gărzile mele.

Prințul Thorne zâmbi ușor.

– Și dacă gărzile tale sunt ucise?

Mi s-a pus un nod în stomac, și am privit spre ușă. Nici nu voiam să mă gândesc la asta.

– Atunci, presupun că aș da de bucluc, cum se zice, răspunse el, trecându-și mâna peste coapsa mea. Îmi atinse abdomenul cu palma.

Prințul Thorne zâmbi cu superioritate.

– Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

– Să sperăm. Claude se jucă din nou cu șnururile rochiei, iar prințul îl privi iarăși. Dar la modul serios vorbind? adăugă el. Dacă s-ar întâmpla? Aș apăra ceea

ce-mi aparține în orice mod posibil. Chiar dacă n-am mai pus mâna pe o sabie de mulți ani.

Oprindu-se în timp ce ducea paharul de whisky la gură, prințul Thorne își înclină capul.

– Și ce anume consideri că îți aparține?

Claude își trecu degetele peste sânul meu.

– Tot ce vezi.

– Totul? insistă prințul Thorne.

– Orașul, de la Canalul de Est la Pădurea de Velniș, și oamenii din el. Casele și mijloacele lor de trai, spuse Claude, și era prima dată când îl auzeam vorbind așa cum, ei bine, așa cum ar fi trebuit să o facă un baron.

Lucru care contrasta puternic cu faptul că își trecea degetele peste sfârcul meu. Am tresărit, icnind ușor. Materialul subțire nu era o barieră în calea atingerii lui reci.

– Pământurile și grădinile, casa asta și toți cei din ea, adăugă el.

– Servitorii tăi? întrebă prințul, cu privirea ținută la mâna baronului. Concubinele tale? Luă o gură din băutură, apoi adăugă fără să clipească: *Puiul* tău?

Am tresărit din nou, de data aceasta nu din pricina atingerii lui Claude. Am mijit ochii la prințul Preaînalt, dar nu mă văzu. Cum ar fi putut să mă vadă, ținând cont că atenția îi era ținută asupra baronului și asupra mâinii pe care o ținea pe sânul meu?

– Mai ales ea. Claude mă sărută pe gât cu buzele-i reci și umede. Ea e cea mai de preț dintre toți.

Am ridicat din sprâncene.

Prințul Thorne își coborî paharul de whisky și își ridică privirea spre Claude.

– Cred că suntem de acord în privința asta.

Am încremenit.

– Sunt chiar... Mi se tăie răsuflarea când Claude îmi frecă sfârcul sensibil între degete. Am apucat mai strâns paharul de șampanie, iar flăcările lumânărilor pâlpâiră din nou.

– Ce spuneai? mă întrebă prințul Thorne, zâmbind pieziș.

– Spuneam că sunt chiar aici.

L-am ignorat pe Claude, care își trecu din nou mâna peste abdomenul meu, l-am ignorat și pe prinț, care îi aruncă o privire înfierbântată, precum și senzația duală accentuată de căldură și răceală care mă încerca.

– În caz că voi doi ați uitat cumva, am adăugat.

– Crede-mă, zise târăgănat prințul Thorne și se lăsă pe spate. Stelele din ochii lui scânteiau și mai tare acum. Nici unul din noi nu a uitat, continuă el.

– E al doilea lucru cu care suntem amândoi de acord. Claude își plimbă degetele în jos, peste buricul meu și apoi între coapsele mele, lărgind deschizătura dintre faldurile rochiei.

– Mă bucur să aud că ați descoperit ceva care să vă unească, am zis, ridicându-mi bărbia. Sper să vă pot oferi un al treilea lucru.

– Ce anume? mă întrebă Claude, luându-și din nou paharul.

– Nu sunt un bun. Am așteptat până când prințul m-a privit din nou în ochi și am adăugat: Nu sunt proprietatea nimănui.

– De acord, murmură Claude, apăsându-și degetele pe interiorul coapsei mele și trăgându-mi piciorul câțiva centimetri într-o parte, până când nu mai încăpea

îndoială că prințul putea vedea bucățica de dantelă neagră dintre coapsele mele.

Prințul Thorne urmărise fiecare secundă, și am avut impresia... că buzele i se depărtaseră puțin când păru să absoarbă ce-i dezvăluise baronul... în mod intenționat. M-am făcut roșie ca para focului sub privirea lui insistentă, dar nu de rușine. O parte din mine se gândi că poate ar fi trebuit să mă simt stingherită. Că, dacă aș fi fost *bună*, ar fi trebuit să-l opresc pe Claude din orice punea la cale, pentru că începeam să mă întreb sincer *cât* de beat era Claude mai exact.

Fie era mult mai beat decât bănuiam, fie rezista mai bine decât crezusem eu la băutură, pentru că acțiunile și cuvintele lui deveniseră într-un totu precis și clare.

Baronul era deseori jucăuș, mai ales când era beat, chiar și cu mine când nu ducea nicăieri, dar începeam să cred că mă înșelasem când crezusem că Claude nu băgase de seamă la ce anume era atent prințul. Acțiunile lui Claude erau întrucâtva zeflemitoare acum. De parcă nu ar fi fost mânat de propria dorință, ci de ceea ce vedea în privirea prințului.

Însă nu am încercat să-l opresc. Nu puteam să o fac... Sau nu am vrut să o fac în timp ce prințul ne privea, în timp ce căldura pe care o simțeam pe piele îmi inunda venele. Și poate că băusem mai multă șampanie decât crezusem, pentru că m-am simțit brusc încurajată.

– Dar tu, Alteță? l-am întrebat eu provocator. Ești de acord?

Flăcările dansante aruncau urme interesante pe trăsăturile lui.

– Aș fi de acord, doar că ar fi o minciună.

– În ce... Am expirat sacadat când Claude mă cuprinsese cu mâna. Urmă un junghi de plăcere. În ce sens? am întrebat.

– Nimeni din regatul Caelum nu e cu adevărat liber. Îl privi pe Claude mișcându-și mâna. Toți îi aparțin regelui. Claude chicoti.

– Are dreptate, pui.

Așa era, însă n-am spus nimic. Inima îmi bătea cu putere. Mă simțeam ușor amețită și poate puțin înnebunită. Nu îmi dădeam prea bine seama cum ajunseseam de la a vorbi despre un asediu iminent la asta. Nici nu credeam că mi-aș fi putut da vreodată seama.

– Am o altă întrebare pentru tine, zise prințul Thorne. Când ai fost la Universitatea din Urbane, ai petrecut timp la curtea regelui?

– Da.

– Și cum ți s-a părut?

– A fost o... experiență aparte, zise Claude. Parțial așa cum mă așteptasem să fie, continuă el.

– Parțial?

Eram curioasă să-l aud pe baron dându-ne mai multe detalii. Nu știusem că fusese la curtea regelui. Doar *caelestia* și câțiva aristocrați ajungeau la curțile Preaînălților. Ei bine, ei și cei *colectați* de Preaînălți. Dar mi-era greu să-l ascult. Îl priveam acum pe prinț cu același nesaț cu care el privea mâna baronului. Își plimba degetele peste buza paharului aproape în același ritm în care baronul își mișca degetele între coapsele mele, și îmi era mult prea ușor să-mi închipui că simțeam, de fapt, degetele lui.

Soldurile îmi zvâcniră întruna în timp ce mă concentram asupra degetelor prințului, și respirația mi se

înteți. Oare baronul simțea valul de căldură umedă prin lenjeria mătăsoasă? Oare credea că trupul meu răspundea atingerilor lui sau... M-am foit în poala lui, și pieptul mi se umflă brusc când își apăsă degetele pe lenjeria dantelată, dar... *pe el* nu îl simțeam sub mine.

Baronul știa asta.

Claude mă freca de parcă încerca să obțină un răspuns de la un glob de cristal. Nu era chiar cea mai atâțătoare tehnică, și știam că era în stare de mai mult de-atât. Doar că...

Se dădea în spectacol.

– E la fel de îmbelșugată și de frumoasă precum am crezut că avea să fie, răspunse Claude după o clipă. Dar nu m-am așteptat să fie atât de...

– De?

Mi-am mușcat buza când i-am auzit vocea rostind acel unic cuvânt. Mă învălui precum mătasea caldă, și degetele de la picioare mi se încovoieră în conduri.

– Crudă, zise Claude.

Acel singur cuvânt îmi mai potoli din fierbințeală.

– Am o întrebare, Alteță.

Prințul își plecă bărbia.

– Ești la fel de crud precum se zvonește? întrebă el, iar mie îmi stătu inima-n piept.

Prințul Thorne nu răspunse preț de câteva clipe îndelungate, privind doar spre degetele lui Claude, care continuă să se miște.

– Doar când e necesar.

Claude păru să priceapă ce voise prințul să spună.

– Ai vrea altceva de băut în loc de whisky? Nu te-ai mai atins de el de ceva vreme.

– Nu de el mi-e sete.

– Presupun că nu.

Claude tăcuse, iar mie îmi stătu din nou inima-n piept.

– Pui? zise el cu buzele lipite de tâmpla mea caldă, trecându-și degetul mare peste îmbinarea de nervi care zvâcneau. Ce-ar fi să te duci la prinț?

Eu și prințul ne-am privit în ochi. Aerul mi se blocă în plămâni și trupul îmi încremeni, însă inima îmi bătea năvalnic în piept.

– Pare să se simtă singur, îmi șopti Claude, nu-i așa?

Prințul Thorne nu părea să se simtă deloc singur.

Trupul îi părea încordat, iar trăsăturile – mai ascuțite în flăcările ce dănțuiau aprig. Părea...

Prințul Thorne părea *înfometat*.

– Du-te! mă îndemnă Claude, luându-și brațul de pe mijlocul meu și mâna dintre picioarele mele.

Am ezitat, în pofida pulsației de dorință pe care am simțit-o drept răspuns la... ce anume? Porunca baronului? Permisivitatea lui? Nu știam ce era. Știam că lui Claude îi plăcea să fie privit și îi plăcea să privească, dar era vorba despre prinț. Nu despre una dintre concubinele lui și un alt aristocrat.

M-am ridicat însă din poala lui și mi-am așezat paharul pe masă. Prințul Thorne nu spuse nimic, însă mă urmări cu privirea în timp ce mă deplasam spre el pe picioarele care mi se păreau mai nesigure decât ar fi trebuit să fie. Am privit spre ușă, știind că puteam pleca. Claude nu m-ar fi oprit. *Bănuiam* că nici prințul Thorne n-ar fi făcut-o. Puteam pleca, punând capăt acestui lucru ce începea să aducă a nebunie.

Nu am făcut-o.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, aș fi făcut-o, dar era vorba despre *el*.

M-am dus lângă prinț, cu inima bătându-mi cu putere în piept și simțind furnicături în mâini. Își ridică privirea spre mine, în continuare tăcut, și brusc mi se păru că poate ar fi fost o idee bună să fi plecat. Era limpede că, dacă prințul și-ar fi dorit companie, ar fi spus-o. Pielea începu să mă ardă din alt motiv. Am dat să fac un pas în spate...

Prințul Thorne își întinse brațul și se lăsă în spate pe scaun. Am încremenit.

Mă privi cu ochi involburați.

– Ia loc!

Simțind că nu puteam trage aer în piept îndeajuns de adânc, m-am strecurat între el și masă. Atât am reușit să fac. Mă cuprinse cu brațul pe după umerii și mă trase la el în poală.

Pe el l-am simțit imediat.

L-am simțit gros și tare sub posteriorul meu. Probabil ecoul icnetului meu se auzi în încăperea prea tăcută. Claude zâmbi în fața mea.

Pieptul prințului era lipit de spatele meu. Își ținea mâna chiar sub pieptul meu, cu degetele-i răsfirate peste coastele mele, cu spatele mai drept decât și-l ținuse baronul, și își desprinsese degetele de pe paharul de whisky.

– Ce părere ai despre intențiile prințesei de Visalia de a se răzvrăti? îl întrebă el pe Claude.

– Nu cred că știu suficient de mult despre intențiile ei ca să am vreo părere despre ele, zise baronul și își ridică paharul.

– Știi că vrea să domnească, zise prințul Thorne, iar eu i-am privit mâna alunecând peste suprafața netedă a lemnului, inima bătându-mi în continuare cu putere. E suficient? adăugă el.

– Presupun că da, dar, dacă e motivată doar de dorința de a-l detronea pe regele Euros, zise Claude pufnind și mai luă o gură din băutură, atunci nu am o părere prea bună despre intențiile ei.

Prințul își luă mâna de pe masă și și-o puse pe coapsa mea. Am tresărit ușor când i-am simțit pielea caldă pe coapsă. Nu se opri însă acolo. Nu mă tachină... Nici nu mă șicană. Își vârî mâna sub rochia mea și între picioarele mele, strecurându-și degetele sub bucățica de dantelă, pătrunzându-mi carnea umedă. Trupul îmi reacționează: spatele mi se arcui și șoldurile mi se ridicară la atingerea lui. I-am simțit pieptul vibrând, freamătul acela jos pârjolindu-mi pielea. Nu știam ce anume provocase sunetul cu pricina: reacția mea sau a lui la umezeala simțită.

– S-ar părea că foamea de putere îi afectează și pe plebei, și pe Preaînălți în egală măsură, zicea Claude. Nu poți învinui pe cineva că face un lucru care a devenit ca o a doua natură pentru noi.

– Presupun că nu, zise prințul Thorne și îmi pătrunse cu un deget carnea umedă care pulsa, tot mai adânc.

Șoldurile îmi zvâcniră, iar eu m-am prins de brațul scaunului. Sunetul pe care îl scoase atunci fu clar: un chicot jos.

– Tu poți, *pui*? E firesc pentru orice specie să își impună dominanța, adăugă el, pătrunzându-mă adânc cu degetul.

Mi-am întors brusc capul spre el. Gurile ne erau aproape lipite.

– Nu îmi spune așa!

Culoarea albastră din ochii lui le pătrunse pe celelalte.

– Și cum ar trebui să-ți spun?

– Nu așa...

Am icnit când își încovoie degetul și găsi... un *punct* anume. Își trecu privirea peste fața mea, părând să observe îmbujorarea.

– Ce spui, atunci? Poți învinui pe cineva pentru că încearcă să domine ce își dorește?

– Presupun... Aveam impresia că nu se referea doar la liderul Cavalerilor de Fier, dar nu eram sigură, pentru că mă atinse din nou în punctul acela. Mă străbătu o învălmășeală de senzații. M-am lăsat pe el. Presupun... că depinde, am continuat eu.

– De ce anume?

– De ce anume încearcă să domine, am spus, întorcându-mi privirea de la el. Și de motivul pentru care își dorește lucrul respectiv.

Claude era cel care privea acum, dar mi-am dat seama că, datorită felului în care stătea prințul Thorne, poala mea și mâna lui nu puteau fi văzute de masă.

Spre deosebire de baron, nu voia ca un altul să privească chiar atât de îndeaproape, lucru care mă surprinse. Aș fi zis că...

Gândurile mi se împrăștiară când prințul își folosi și degetul mare. Am tremurat pe măsură ce toate acele mișcări intense se întetiră rapid. Trupul prințului, mâna și degetele i se încălziră. Le-am simțit calde pe mine și în mine. Zeilor mari, nu mai simțisem niciodată așa ceva. Muchia de lemn îmi intră în palmă.

– Dar mă îndoiesc că o persoană ar fi mânată doar de foamea de mai multă putere, fie ea și o prințesă, și ar fi atât de îndrăzneță și de nesăbuită încât să încerce să captureze un oraș, faptă care ar atrage furia și forța regelui, continuă Claude. Cu siguranță nu consideră un

simpliciu port îndeajuns de valoros încât să riște să fie nimicită pentru el.

Ceva... din felul în care vorbise Claude îmi stârni furnicături pe piele. Am încercat să mă concentrez, chiar dacă respiram prea repede.

– Cred că am găsit al treilea lucru...

Prințul Thorne își adânci degetul în mine și își roti în același timp degetul mare și... fu prea mult de îndurat. Plăcerea tot mai intensă deveni aproape dureroasă. Am dat să mă îndepărtez de el, însă mă ținu cu brațul din jurul mijlocului.

– Cu care suntem de acord, încheie el.

Încordarea erupse fără vreun avertisment. M-am descătușat, țipând...

Prințul Thorne îmi acoperi gura cu mâna, înăbușind geamătul pricinuit de orgasm.

– Nu aici, îmi șopti la ureche, ci când te aud doar eu, nimeni altul.

Am închis ochii și m-am cutremurat, puțin pierdută în valurile de plăcere pură. În senzația stârnită de carnea-i tare și de tendoanele antebrațului lui de care se părea că mă agățasem la un moment dat, și nu am mai auzit sau văzut nimic. Am simțit doar unduirile de plăcere și degetul lui cald încetinindu-și mișcările.

M-am liniștit în poala lui, gâfâind, cu trupul vlăguit și într-un totu relaxat. Îl priveam cu ochii pe jumătate închiși cum își trecea palma peste coapsa mea și apoi își lua mâna de pe mine.

Prințul Thorne mă privi drept în ochi în timp ce-și duse degetul lucios la gură și... îl supse cu putere.

Zeilor mari, m-am încordat toată din nou.

– Mulțumesc, spuse el, apoi își mută privirea spre baron. Îmi place mult desertul.

Claude râse tare, golind paharul de coniac.

– Oare nu ne place tuturor?

– Am nevoie de ceva din partea ta, baroane, zise prințul Thorne o clipă mai târziu, cuprinzându-mă cu cealaltă mână pe după mijloc, în timp ce eu m-am căznit să-mi domolesc respirația și bătăile inimii. O vreau pe ea, zise el.

Am încremenit.

– O vreau pe ea, repetă prințul Thorne. Cât timp voi sta aici, îmi va aparține.

CAPITOLUL 23

Cel mai probabil, orgasmul neașteptat și posibil necuvenit mă zăpăcise, pentru că nu se putea să-l fi auzit corect pe prințul Thorne.

Claude coborî lent sticla de coniac.

– De ce?

– Trebuie să existe un motiv? contracăra prințul Thorne.

Mă străbătu un val de neîncredere. Ba chiar îl *auzisem* corect.

Am tresărit, revenindu-mi din uimire, și m-am aplecat în față, dar n-am ajuns prea departe, pentru că prințul mă prinse cu brațul și mă trase înapoi spre el. Mi-am întors brusc capul spre el.

– Dă-mi drumul!

Mă privi cu ochii-i învolburați. Trecu o clipă scurtă, după care își luă brațul din jurul meu și zâmbi ușor.

– Porunca ta e lege pentru mine.

M-am ridicat, lovindu-mă de masă, făcând paharele rămase pe ea să se clatine, și m-am depărtat de el.

– Nu știu de ce zâmbești, Alteță. Nu poți avea ce ai cerut.

– Thorne, mă corectă el, apucând paharul cu whisky. Nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni, dar, ca să fim înțeleși, mereu obțin ceea ce vreau. Iar acum vreau să îmi ții companie cât timp voi rămâne aici.

Am tras brusc aer în piept.

– Ei bine, presupun că va fi o premieră pentru tine, atunci.

Bău din pahar și mă privi.

– Am avut deja o premieră. O singură dată când nu am primit ceea ce mi-am dorit. Nu va exista o a doua oară.

Furia crescuse în mine cu o asemenea repeziciune, încât am uitat *ce* era și *cine* eram eu.

– Ți-ai pierdut mințile dacă ai impresia că poți cere pur și simplu să fiu a ta.

– Lis! mă avertiză Claude.

– Nu! m-am răstit eu, răsuflând apăsător. Nici moartă.

Printul doar ridică dintr-o sprânceană.

– E un pic dramatic, *na'laa*.

– Nu-mi spune așa, am zis, strângând din buze. Nu sunt un obiect pe care să-l obții sau să-l colecționezi pur și simplu.

– Nu am sugerat că ai fi un obiect.

Unghiile mi se înfipseră în palme.

– Dar ce sugerezi, mai exact? Pentru că nu te-am auzit întrebându-mă ce îmi doresc eu.

– Știu deja ce îți dorești, răspunse el, și în ochii-i involburati îi dăntui ceva ce aducea prea mult a

amuzament.

– Ba nu ai deloc idee ce vreau.

– Va trebui să nu fim de acord în privința asta.

– Ba nu ne contrazicem...

– Îți voi cere o singură dată, îi spuse el baronului, întrerupându-mă. Nu mă voi repeta.

– Cu alte cuvinte, nu ceri permisiunea nimănui, am ripostat eu.

Prințul ridică dintr-un umăr.

– Poți alege să privești lucrurile astfel.

– Să aleg? am ripostat eu. Nu există alt mod de a privi lucrurile.

– Va trebui, din nou, să nu cădem de acord în privința asta.

– De ce ea? întrebă Claude din nou, surprinzându-mă.

Prințul Thorne nu răspunse preț de o clipă îndelungată.

– Va trebui să mă hrănesc, și prefer să o fac cu ea.

Mă voia ca să se hrănească? Mai că m-am înecat de furie, însă am simțit și o urmă de... dezamăgire? Ceea ce nu avea nici un sens. M-am întors furioasă dinspre prinț, cu intenția de a pleca din salon. Mă săturasem de prostia asta.

– M-ai întrebat dacă am fost crud, zise prințul Thorne din nou, concentrându-se asupra baronului. Te întreb și eu același lucru pe tine. Ești crud?

M-am oprit, întorcându-mă din nou spre prinț. Nu ar face-o...

– Poftim? întrebă Claude, ridicându-se și proptindu-se cu mâinile de masă. Nu înțeleg de ce m-ai întreba așa ceva.

– Nu? replică prințul Thorne, atât de încet, încât m-am înfiorat. Pretinzi că ar fi cea mai de preț pentru tine, și totuși ai tratat-o cu o nepăsare nesăbuită. Ai trimis-o în odăile mele, aparent prea uituc sau prea beat ca să mă anunți că urma să vină. Ar fi putut fi ucisă.

– Dar n-am fost, am zis eu scrâșnind din dinți. Evident.

Prințul Thorne mă ignoră.

– Ba mai mult, a fost tratată cu cruzime. Când am văzut-o mai devreme, avea vânătăi.

Mi-am întors brusc capul.

– Ba nu aveam vânătăi.

Prințul mă privi cu atenție.

– Chiar îmi plac minciunile tale.

Claude se întoarse spre mine cu mișcări țepene.

– Despre ce vorbește?

– Nimic...

– Avea vânătăi pe încheietura mâinii, mă întrerupse prințul Thorne. A zis că s-a rănit grădinărint.

– Așa e.

I-am aruncat o privire care ar fi trebuit să-l facă să izbucnească în flăcări.

În schimb, era complet netulburat.

– Ce mod straniu de a te învineți în timp ce grădinărești, ținând cont că erau vădit urme de degete.

– Ce s-a întâmplat, Lis? mă întrebă Claude, apăsându-și palmele de masă.

Mi-am ridicat bărbia.

– Cum ziceam, nimic.

Claude se aplecă în față, cu maxilarul încleștat.

– Preaînălții nu pot minți, dar *caelestia* și muritorii, da. Vreau să știu adevărul.

– Nu spun că minte. Mi-am încrucișat brațele peste piept, simțind cum îmi ardeau vârfurile urechilor. Nici măcar nu mi-am dat seama că aveam vânătaii, așa că am presupus că s-a întâmplat în timpul grădinăritului.

– Ha, pufni prințul Thorne. Apoi, își înclină capul și zise: Nu știam că plantele au degete și pot apuca pe cineva atât de tare, încât să-i lase urme pe piele.

– Nu te-a întrebat nimeni ce crezi, am ripostat eu.

Prințul își întoarse lent privirea spre mine.

– *Lis*, scrâșni Claude de data asta, ai mai multă minte de-atât.

Așa era.

Chiar aveam mai multă minte de atât. M-am holbat la prințul de Vytrus, cu inima zbătându-mi-se în piept. Întrecusem măsura de mai multe ori, dar de data asta sărisem calul de-a dreptul. Am încremenit. Aerul din încăpere se îngroșă și flăcările lumânărilor încremeniră, iar mie mi se zbârli părul pe ceafă. *Gura* mea chiar mă făcuse să dau de bucluc de data asta.

Însă prințul Thorne... *zâmbea*.

Am simțit un gol în stomac.

Nu era un zâmbet încordat sau rece. Era larg și sincer, și se vedeau puțin dinții, ceea ce-i mai atenua din frumusețea rece și ireală a trăsăturilor.

– Nu a vrut să te jignească. Te pot asigura de asta, făgădui Claude, și mai că am râs de cât de ironic era că el mă apăra pe mine. Uneori, vorbește cu înflăcărare și... fără să gândească, adăugă el.

– Nu m-a jignit. Culoarea albastră din ochii prințului se luminase din nou. Dimpotrivă, sincer să fiu, adăugă el.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred, dar părea într-adevăr... *mulțumit*, ceea ce era cumva și mai

tulburător.

– Apreciem că dai dovadă de înțelegere, zise Claude și se așează. Îți jur că nu de la mine s-a ales cu vânătăi, continuă el, și un mușchi al maxilarului îi zvâcni, dar voi afla ce s-a întâmplat.

– Mă bucur să aud asta. Prințul Thorne începu din nou să bată darabana în masă. Și cererea mea?

Cererea lui? Mai degrabă, porunca lui.

– Voi pleca poimâine să mă întâlnesc cu armatele și să le aduc aici, continuă prințul Thorne. Va fi o călătorie de câteva zile, dar, cât timp voi fi aici, o vreau cu mine.

Claude își umplu din nou paharul cu coniac. Îl apucă cu încheieturile degetelor albe ca varul și bău din el.

Am început să transpir, tot mai neliniștită.

– Nu am nici o problemă cu cererea ta, zise baronul.

– Poftim? am icnit eu, întorcându-mă spre el.

– Perfect. Prințul încuviință din cap spre Claude, apoi se ridică și se întoarse spre mine. Zâmbi și îmi spuse: Înseamnă că avem o învoială.

Nu mă învoisem la nimic, așa că m-am dat un pas în spate, lovindu-mă de masă.

Prințul zâmbi și mai larg.

– Ai timp o oră să te pregătești. Trecu pe lângă mine cu mișcări de prădător, oprindu-se când mă atinse cu brațul. Își coborî privirea spre mine, cu pleoapele plecate, și adăugă: Abia aștept să te văd mai târziu.

Mută de uluire, l-am privit pe prințul de Vytrus ieșind cu pași apăsați din salon. Nu m-am putut clinti, ci am rămas locului, simțindu-mi pielea când fierbinte, când rece.

– Cum de-ai putut să-i spui că e în regulă? l-am întrebat eu, întorcându-mă spre el. Apoi, când am reușit

în sfârșit să-mi înăbuș furia, am priceput cum stăteau lucrurile. Preaînălții *puteau* lua orice voiau, chiar și de la un *caelestia*. Nu ai avut de ales, am recunoscut eu.

Dar... ar fi putut măcar să spună că nu era de acord cu asta.

– Ba ne-a dat de ales, Lis. Chiar dacă nu ți s-a părut așa, știi că ne-a dat de ales, zise Claude, holbându-se din spatele flăcării ce ardea acum liniștită. Ne-ar fi putut constrânge pur și simplu pe amândoi să fim de acord.

Așa e, prințul *ar fi putut* face asta.

– Mai contează?

– Ar trebui să conteze mereu, spuse Claude încet, bând din pahar.

Contase noaptea trecută, dar situația fusese diferită.

– E absurd! am țipat eu, azvârlindu-mi mâinile în sus. Nu pot...

– Cine? mă întrebă Claude. Cine te-a rănit?

Nu-mi venea să cred că se concentra la asta când mă dăduse practic pe mâna unui prinț Preaînalt.

– Nu prea e important în clipa asta.

– Permite-mi să te contrazic. Vreau să știu cine.

– Nu e...

– Răspunde-mi! strigă Claude, lovind masa cu palma și făcându-mă să tresar.

Trase adânc aer în piept, întorcându-și privirea dinspre mine.

– Îmi pare rău! spuse el. Știu că nu sunt perfect și că m-aș putea descurca mai bine în ce te privește... În ce privește toate astea. Arătă cu mâna spre sală, apoi mă privi din nou. Trecură câteva clipe, după care adăugă: Dar îndeosebi în ce te privește. Zeii știu că îmi doresc

mai mult pentru noi, pentru tine, dar știu de ce rămâi aici, Lis. Chiar știu.

Am tăcut, și mi se puse un nod în gât.

– Teama pe care o simți la gândul de a te întoarce pe străzi, de a trăi pe străzi împreună cu Grady? E un lucru îngrozitor cu care să trăiești, pe care am avut norocul să nu-l experimentez vreodată. Râse, însă nu părea deloc amuzat. Iar eu am profitat de teama ta. Am avut de câștigat de pe urma ei, deși ar fi trebuit să fac exact contrariul.

Nu... îmi venea să cred ce auzeam. Nu știusem că... își dăduse seama. Că știa. Nodul care mi se pusese în gât creșcu.

– Aș vrea să pot spune că sunt o persoană mai bună, dar știu că nu sunt, continuă el, cu maxilarul zvâcnindu-i. Totuși, nu am ridicat niciodată mâna asupra ta sau asupra oricărei concubine de-ale mele. Mi-a adus alinare să știu că îți pot oferi asta: siguranță. Securitate. Pentru că de aceea rămâi.

Am apucat spătarul unui scaun, în timp ce gâtul mi se strânse și ochii mă usturară.

– Chiar mi-ai... dăruit asta.

– Ba e limpede că nu am făcut-o. Mă privi insistent în ochi. Hymel a făcut-o?

Am ezitat, pentru că zeii știau că nu voiam să-l apăr pe ticălos, dar m-am temut de ce ar fi făcut Hymel dacă Claude l-ar fi confruntat. De ce i-ar fi făcut lui Grady. Chiar și baronului.

– Nu, am spus eu. Chiar nu știu cum m-am ales cu ele. Îți jur!

Claude nu mai spuse nimic preț de câteva clipe lungi, după care își întoarse privirea, apucă paharul și dădu pe

gât licoarea dulce.

– De fapt, sunt ușurat de cererea prințului.

Am clipit nedumerită.

– Poftim?

– Cu cine ai fi mai în siguranță decât cu prințul de Vytrus? zise el.

Am apucat mai strâns scaunul de lemn.

– Nu am nevoie să fiu în siguranță.

Claude ridică din sprâncene.

– În regulă, nu am zis-o cum trebuie, am spus eu. Am vrut să zic că nu am nevoie să fiu protejată.

– Ba e limpede că ai.

Am înțepenit.

– Sunt în siguranță aici. Îți promit...

– Nici măcar nu mă refer la asta, mă întrerupse el. Vayne Beylen cu Cavalerii de Fier se îndreaptă înapoi. Ai spus-o chiar tu. Vine!

Ei bine, nu eram atât de sigură că premoniția mea avusese de-a face cu Beylen, dar era irelevant acum.

– S-ar putea să avem noroc și regimentul regelui să-i convingă pe cei din Ținutul de Vest și pe Cavalerii de Fier să nu mai încerce să asedieze Archwoodul.

Claude pufni.

– Beylen poate fi în multe feluri, însă sigur nu e ușor de convins. Dacă i s-a poruncit să preia controlul asupra Archwoodului, atunci va îndeplini ordinul primit.

– De unde știi asta?

Baronul nu spuse nimic.

Am simțit o apăsare în piept, și simțurile mi se deschiseră numaidecât. Intuiția mi se întinse spre el, și coarda aceea prinse contur în mintea mea. Am ajuns la zidul acela gri și *l-am împins*.

– *Îl cunoști.*

Claude mă privi dezaprobator.

– Nu mă citi, Lis!

– Mi-aș cere iertare că am făcut-o, dar, pe toți zeii, dacă îl știi pe comandantul Cavalerilor de Fier, nu crezi că ar fi trebuit să-i spui prințului Thorne înainte ca el sau regele să afle despre asta de la altcineva? M-am trântit pe scaun. Dacă află...

– Voi atârna în ștreang? zise Claude și râse răgușit. Crede-mă că știi. Își lăsă capul pe spătarul scaunului. De fapt, suntem înrudiți, Lis, îmi spuse el. Din fericire, e un văr îndeajuns de îndepărtat încât ar fi greu de zis întocmai unde ni se intersectează arborii genealogici.

Aș fi căzut, dacă n-aș fi stat deja jos.

– Dacă sunteți înrudiți..., am început eu. Mi-am pus mâinile pe masă și l-am întrebat: Din partea cui?

– A tatălui.

– Atunci... înseamnă că e un *caelestia*, am șoptit. Liderul răzvrătirii plebeilor nici măcar nu e plebeu?

Drept răspuns, Claude ridică și închină paharul, chicotind.

– Scuze, dar chiar îmi place să te văd surprinsă. Se întâmplă atât de rar.

M-am lăsat pe spate în scaun.

– Ei bine, poate că așa se explică de ce și-ar uni forțele cu un Preaînalt, lucru despre care te-ai prefăcut că nu știi nimic.

– Nu m-am prefăcut. Și eu sunt... surprins de asta, dar Beylen nu e... Închise ochii și adăugă: Am petrecut câțiva ani împreună în copilărie.

– E din Ținutul de Mijloc? am întrebat. Cum de-a ajuns în Ținutul de Vest, un muritor conducând o armată

a curții?

– E născut din stele, zise el, făcându-mă să mă încrunt. Nu doar pentru că asta nu însemna nimic pentru mine, ci și pentru că fraza mi se părea oarecum cunoscută. Nimic din toate astea nu mai are importanță acum. Contează în schimb că Beylen nu va putea fi convins și nu există loc mai sigur în care să te afli decât alături de un prinț Preaînalt.

Încă mă gândeam la faptul că era înrudit cu comandantul Cavalerilor de Fier. Era mai important ca porunca prințului Thorne.

– Beylen știe că ești baronul de Archwood. Sunteți rude.

– Familia nu este mereu importantă, murmură el, holbându-se la lumânări. Nu când vine vorba despre ce... Claude clătină din cap. Există lucruri mult mai puternice ca sângele.

M-am înfiorat ușor, și gândurile îmi zburară spre Maven, spre ceea ce știa baronul despre abilitățile mele și scutul gri care le proteja gândurile.

– Cum de-ai știut că avea să fie mai ușor să sparg scutul unui Preaînalt care nu era la fel de puternic ca un prinț?

Se încruntă.

– Poftim?

– Așa ai spus azi-dimineață.

Luă o gură din băutură.

– Chiar nu am idee despre ce vorbești.

Mă cuprinse îndoiala.

– Cum ai fi putut...

– Ar trebui să te pregătești, Lis, mă întrerupse el. Prințul se va întoarce după tine, și nu ai mult timp la

dispoziție.

– Nu-mi pasă de asta în momentul de față.

Zâmbi scurt.

– Știm amândoi că nu e adevărat.

– În regulă, îmi pasă de asta, dar putem reveni la încurcătura asta într-un minut.

– Încurcătură? chicoti el. Nici măcar nu îmi dau seama de ce protestezi atât de tare. Mi s-a părut că ți-a plăcut *întru totul* atenția pe care ți-a acordat-o, zise el. Nu cred că am mai văzut pe cineva terminând atât de tare.

M-am îmbujorat și am bombănit:

– Mă îndoiesc de asta.

– Haide, pui, nimic din ce-am făcut eu cu mădularul sau cu limba nu s-a apropiat de ce a făcut el cu degetele, zise el. Până și eu pot recunoaște că nu ți-am adus un astfel de extaz pe chip.

– Nu pot să cred că port conversația asta. Am apucat o sticlă de vin rămasă pe masă și am băut direct din ea. Nimic din toate astea nu contează, Claude. Nu sunt un obiect care să fie dat sau luat.

– Și nu aparții nimănui. Ai spus-o destul de clar la cină. Ridică un deget de pe pahar și îl îndreptă spre mine. Dar te înșeli. Toți îi aparținem regelui. Suntem slujitorii lui, în trup și spirit.

– Bine, în afară de asta, atunci. Am strâns tare gâtul sticlei. Vrea să mă folosească ca să se hrănească, Claude.

– Chiar mă îndoiesc că ăsta e singurul motiv, Lis. Sunt nenumărate moduri în care s-ar putea hrăni care nu presupun să o facă dintr-o singură persoană.

– Atunci, de ce eu?

Ridică dintr-o sprânceană.

– E o întrebare bună, nu-i așa?

Nu era. Chiar deloc.

– Nu vreau să mă duc cu el și să fiu... la mila lui, la porunca lui.

– Am impresia că să fi sub porunca lui, la mila lui, va însemna doar să fi *sub* el, răspunse Claude.

Un junghi ascuțit de dorință mă străbătu în pofida furiei care mă încerca și îmi veni de-a dreptul să-mi trag una.

– Îmi vine să arunc cu sticla asta după tine.

Claude râse.

– Ar trebui să-ți odihnești brațul cu care arunci pentru când vei fi cu prințul. Am impresia că un astfel de gest îl va ațâța.

– Zeilor mari! M-am lăsat pe spate în scaun, clătinând din cap. Dacă mă va crede vrăjitoare?

– Dar nu ești vrăjitoare.

– Asta nu te-a oprit în trecut să-ți faci griji că s-ar putea ca Preaînălții să mă acuze de asta, i-am amintit eu.

– Așa e, însă el nu va crede asta, contracară Claude.

– Și cum de știi?

– Pentru că știu, pur și simplu, zise el. E prinț. Dacă e să știe cineva, el e acela.

Nu știam prea bine dacă asta schimba sau nu ceva. Mușcându-mi ușor buza de jos, m-am străduit să alung senzația de frustrare.

– Nici măcar nu știu de ce vrea asta.

– Mie îmi vin în minte câteva motive, zise Claude sec.

Eram convinsă de asta. M-am holbat la tavanul cu boltă și striatiile lui aurii și am clătinat din nou din cap. Trecură câteva clipe așa. M-am uitat spre Claude.

Se holba la paharul aproape gol.

– Chiar nu vrei să te duci la el?

Am dat să spun ceva.

– Sincer? insistă el. Vreau un răspuns sincer, Lis.

Am închis gura și am clătinat din nou din cap. Nu știam cum să-i răspund. Dacă mă gândeam cât de puțin la prinț, la prințul *meu* Preaînalt, mă încercau doar gânduri și sentimente neclare.

– Dacă m-ar fi întrebat pur și simplu dacă mi-ar plăcea să-i țin companie cât va sta aici, ți-aș fi putut răspunde la întrebare, dar nu m-a întrebat, așa că nu-ți pot răspunde.

– Și, dacă ar fi făcut-o, ai fi... acceptat?

N-am zis nimic.

Claude ridică din sprâncene.

– E prinț, Lis. În mare, ce s-a întâmplat mai devreme e o consecință a felului lor de a întreba.

– Și?

– Cei mai mulți lorzi nici măcar n-ar fi întrebat, darămite un prinț. La naiba, cei mai mulți Preaînalti nici măcar n-ar fi stat pe gânduri. Te-ar fi constrâns pur și simplu, apoi te-ar fi luat.

Mi-am plecat capul și l-am ținut cu privirea.

– Și?

– Pierzi vremea, pui. Apucă sticla ovală de coniac și se ridică. Pregătește-te, adăugă el.

Nu m-am mișcat.

Claude oftă apăsător în timp ce străbătu încăperea, oprindu-se chiar lângă ușă.

– Grady va fi în regulă cât vei fi cu prințul. Îți promit!

Am închis ochii, ca să alung lacrimile prostești care mă podidiră pe când în sală se așternu o liniște atât de profundă, încât aș fi zis că Claude plecase.

Însă nu o făcuse.

– E un lucru bun, Lis. Sper că vei reuși să înțelegi asta, îmi zise el. Pentru că prințul de Vytrus îți va putea oferi ceea ce eu nu pot.

– Ce anume?

– Totul.

M-am șters cu palmele sub ochi și m-am răsucit spre ușă.

– Ce...

Spațiul era gol.

Baronul plecase.

CAPITOLUL 24

– Nici nu-mi pot închipui, șopti Naomi de lângă fereastra din anticamera mea, prin care se holba afară, cu brațele încrucișate în dreptul taliei. Ideea că va urma un asediu... Un război, continuă ea.

O parte din mine se gândi că poate nu ar fi trebuit să-i spun lui Naomi ce aflasem despre armata din Ținutul de Vest când mă întâlnisem cu ea după ce plecasem din salon. Nu pentru că m-aș fi temut că le-ar fi spus la rândul ei altora, lucru care putea stârni panică, căci știam că n-ar fi făcut-o. Doar că uram să o văd îngrijorată... Însăimântată.

– Mai știi când am spus că speram că vor ajunge lorzi la timp pentru Ospete? zise Naomi privindu-mă peste umăr, nuanța mov a rochiei ieșind în relief pe cerul nopții vizibil prin fereastră. Nu mă refeream la o armată întreagă, adăugă ea.

– Știu, am zis eu de pe divan, cu picioarele adunate sub mine.

Îngândurată, m-am jucat cu unul dintre șnururile rochiei.

– I-ai spus deja lui Grady? mă întrebă ea.

Am clătinat din cap. Voiam să-i spun, dar dacă îl vedeam pe Grady acum însemna să-i zic și despre noua *învoială*, la care știam că nu avea să reacționeze bine. Trebuia să-l conving cumva că fusesem de acord să-i țin companie prințului, dar se părea că nu eram prea convingătoare când venea vorba despre emoțiile mele. Tot nu-mi venea să cred că Claude știa de ce rămăsesem în Archwood, că știuse dintotdeauna. Nu știam ce să cred despre asta. Nu știam de ce mă... întrista. Nu puteam nici măcar să încep să-mi dau seama când trebuia să mă ocup de *asta*.

Mi-am luat privirea de la coronița cu rubine pe care o așezasem pe o măsuță și m-am uitat spre ușă. Aproape că sosise timpul. Am simțit un gol în stomac.

– Noaptea trecută când m-a chemat Claude, m-a trimis la unul dintre Preaînălții care au venit înaintea regimentului. Pe atunci, Claude nu știa încă de ce veniseră Preaînălții și a vrut să aflu motivul.

Naomi se întoarse de la fereastră, cu sprâncenele-i delicate ridicate.

– Pe toți zeii, abia acum îmi spui? mă întrebă ea. M-aș fi așteptat să-mi bați la ușă la prima oră azi-dimineață. Sunt nespus de dezamăgită de tine.

Mi-am scos picioarele de sub mine și m-am așezat pe marginea divanului.

– Nu fi dezamăgită! Nu aveam prea multe de spus.

– Nu-mi îndruga baliverne, Lis! Cu siguranță ai multe de spus. Făcu ochii mari și înaintă. Dacă nu cumva ai folosit noaptea-lungă? Pe un lord Preaînalt? întrebă ea.

– N-am încercat. Nu eram convinsă că ar funcționa și nu am riscat, i-am spus eu. Și nu era un lord Preaînalt. Era prințul.

– Prințul? repetă ea, rămânând cu gura căscată. *Prințul de Vytrus?*

Am încuviințat din cap.

– Fir-ar să fie! Am nevoie de o clipă ca să absorb toate informațiile... Stai așa, spuse ea și mă privi cu îndrăzneală în ochi. S-a... întâmplat ceva când ai fost cu prințul? Naomi se schimbă cu totul într-o clipită. Seducătoarea șicanatoare dispăru, fiind înlocuită de o tigroaică în alertă. Ce s-a întâmplat azi-noapte, Lis? mă întrebă ea.

– Nimic ce să nu fi permis eu să se întâmple... Nimic ce să nu-mi fi dorit să se întâmple, am asigurat-o. A fost... Nu știu, am zis, clătinând din cap. Altfel decât mă așteptam.

– Se zice că e un...

– Monstru. Știu, dar, de fapt, e...

Prințul Thorne era în multe feluri, cum ar fi exasperant și cu impresia că i se cuvine totul, era poruncitor și enervant, dar nu era un monstru.

– Cred că multe din lucrurile care s-au spus despre el nu sunt adevărate.

– Serios?

– Da. Îți promit!

– Bine. Se relaxă, desfăcându-și brațele. Nu mi-ar fi plăcut să fiu ucisă în timp ce aș fi încercat să-i retez scula unui prinț Preaînalt.

Am râs tare și apăsat.

Naomi își încrucișă brațele peste piept.

– Crezi că mint?

– Nu. Tocmai de-aia mi se pare așa amuzant.

– Este distracția perfectă. Mă înghionti în picior cu al ei. Vreau să știu și cel mai mic detaliu succulent despre cum temutul prinț de Vytrus nu a fost așa cum... *te așteptai*. Îmi făcu cu ochiul, apoi adăugă: Și s-ar putea să am nevoie de o demonstrație, adăugă ea.

– Ei bine, s-ar putea să nu fie timp pentru asta, i-am zis eu ușor agitată. Mai e ceva: prințul a cerut, și folosesc verbul „a cerut” într-un sens foarte amplu, să-i țin companie cât timp va sta la Archwood.

Clipi o dată, apoi încă o dată.

– Serios?

– Din păcate, am zis eu, apucând marginea divanului.

Se holbă la mine preț de un minut întreg – sau cel puțin așa mi se păru.

– În regulă, nu cred că nu s-a întâmplat mai nimic noaptea trecută. Ce lucruri ai făcut *de bunăvoie* care sigur l-au impresionat îndeajuns încât să ceară una ca asta?

– Crede-mă că n-a fost impresionat.

Era limpede că nu fusese deloc impresionat, din moment ce nu crezuse că eram chiar atât de experimentată pe cât încercasem, în zadar, să par.

– Cred că... Știi ce? Chiar nu știu de ce. Nu prea are sens pentru mine.

Se apropie de divan și se așeză lângă mine.

– E limpede că nu ești încântată de situație. Nu... ți-a plăcut timpul petrecut cu el?

– Nu e vorba despre asta. Mi-am dat o șuviță de păr de pe față. Mi-a plăcut, am adăugat.

– Dar?

– Nu a cerut, Naomi. Mai degrabă, s-a prefăcut că cere. A spus clar că nu avea să-i convină un refuz.

– Sinceră să fiu, mă miră și că s-a prefăcut, și știu că nu asta e ideea, adăugă ea când am dat să spun ceva, doar că n-am auzit ca Preaînălții să ceară efectiv permisiunea pentru ceva.

Nici eu nu auzisem.

– Nu-mi place că are impresia că poate pur și simplu să ceară așa ceva și nu-mi pasă că e prinț sau nu. Nu ar trebui să conteze.

– Nu, n-ar trebui, încuviință ea, și m-ar scoate și pe mine din sărite. Îmi aruncă o privire și mă întrebă: Ai fost de acord?

– Nu chiar, am răspuns eu, oftând.

– Și ce a spus Claude despre asta? întrebă Naomi, după care pufni. Pe de altă parte, ce-ar fi putut să spună, de fapt? Unui Preaînalt nu i se refuză nimic.

– Întocmai, am bombănit eu. Dar tocmai asta e ciudat: Claude s-a purtat mereu de parcă s-ar fi temut că, dacă m-aș fi aflat în preajma Preaînălților, aceștia m-ar fi putut acuza că practic magia neagră. Și n-am crezut niciodată că ăsta era singurul motiv. Cred că era îngrijorat și că un altul, nu știu, m-ar fi convins să plec de aici... Dar, de fapt, s-a simțit ușurat când a auzit cererea prințului.

– Eu..., începu Naomi să zică. Apoi, strâmbă din nas și spuse: Ce ciudat!

– Da.

Tăcu preț de câteva clipe.

– Ce vei face?

– Nu știu.

M-am lăsat în spate pe pernă, încrucișându-mi brațele peste piept. Mintea îmi gonia. Știam că n-ar fi fost înțelept să-l sfidez pe un prinț, așa că trebuia să acționez cu grijă.

– Dar, dacă crede că mă voi supune pur și simplu și voi ușura lucrurile pentru el, atunci îl așteaptă cu totul altceva.

La scurt timp după plecarea lui Naomi, se auzi o bătaie în ușă. Nu voiam să fie prinsă la mijloc când prințul Thorne avea să vină după mine. Nu aveam idee ce urma să fac, darămite cum avea să reacționeze prințul.

Doar că nu el era la ușă.

Lord Bastian se afla pe coridor, zâmbind cu jumătate de gură.

– Seară bună, zise el și făcu o plecăciune scurtă. Privirea îmi zbură spre pumnalul pe care îl avea prins în dreptul pieptului. Am venit să te însoțesc la prințul Thorne.

Spatele mi se încordă, și am apucat laterala ușii. Nu știam sigur de ce, însă faptul că prințul Thorne trimisese pe altcineva să mă *însoțească* mă scoase din minți rău de tot.

– Nu a putut veni chiar el?

– Din păcate, nu. Își împreună mâinile la spate și adăugă: E puțin în întârziere, și m-a rugat să vin eu în locul lui.

– Îmi cer iertare că ți-ai pierdut vremea, am spus, alegându-mi cu grijă cuvintele, fără să știu cum avea să reacționeze acest lord Preaînalt, dar n-am de gând să mă alătur prințului Thorne în seara asta.

Sprâncenele închise la culoare i se ridicară.

– Nu?

– Nu. Nu mă simt prea bine, am zis. Va trebui să-și ocupe altfel timpul.

Lumina de nuanța untului dintr-un sfeșnic de perete din apropiere îi căzu peste pielea închisă la culoare și netedă de deasupra bărbii îngrijite.

– Să îți aduc ceva?

– Poftim?

– Nu te simți bine. Culoarea verde din ochii lui se aprinse până când n-am mai putut vedea celelalte culori. Să îți aduc ceva? repetă el.

Am clipit iute.

– Eu... M-am înfrânat, iar Lord Bastian zâmbi acum cu toată gura. Apreciez oferta, dar am tot ce-mi trebuie, am adăugat.

– Ești sigură? insistă el. Nu m-ar deranja deloc.

Am încuviințat din nou din cap.

– Îmi cer încă o dată iertare că te-am făcut să pierzi vremea, milord. Îți doresc o seară plăcută!

Am dat să închid ușa.

Lord Bastian se mișcă atât de repede, încât nu puteam nici măcar să sper că aș fi reușit să-l urmăresc cu privirea. Întinse mâna și o puse în centrul ușii, nelăsându-mă să o închid.

– Îmi permiți să întreb ce anume nu e în regulă? întrebă Lord Bastian, plecându-și bărbia. La urma urmei, Thor va întreba.

– Thor? am murmurat eu.

– Prescurtarea de la Thorne. Îl enervează când îi spunem așa, deci bineînțeles că doar așa îi spunem, zise Lord Bastian și îmi făcu cu ochiul.

– Aha, fu cea mai inteligentă replică pe care am găsit-o. Mă surprindea puțin firea lui șicanatoare. Mă... doare capul, am zis eu.

– Ah, înțeleg. Lordul zâmbi mai larg, dezvăluindu-și dinții albi și drepți. Presupun că e o durere de cap destul de mare, nu? Poate că, dacă ar trebui să o descrii, ai zice că are vreo doi metri înălțime?

Am închis gura.

Lord Bastian chicoti.

– Îl voi anunța că nu te simți... în apele tale, zise el și își luă mâna de pe ușă. Sper din inimă că nu te vei alege cu o durere și mai mare. Se dădu în spate și își împreună din nou mâinile la spate. Seară bună!

– Seară bună!

Am închis ușa, încremenind când l-am auzit râzând înăbușit pe coridor.

Era limpede că Lord Bastian nu mă credea. Sau, mai bine zis, ghicise ce anume îmi pricinuisese durerea de cap inventată.

Însă prințul Thorne ar fi trebuit să fie de-a dreptul un ticălos dacă avea să trimită pe altcineva sau să vină chiar el după ce afla că nu mă simțeam bine. Nu credeam că asta l-ar fi ținut departe pentru totdeauna, dar ar fi trebuit măcar să am o noapte la dispoziție ca să-mi dau seama de ce urma să fac, de ce puteam face, sau poate chiar mai mult de o noapte, din moment ce spusese că trebuia să plece pentru a se întâlni cu armatele lui.

„Dar chiar vrei să nu mai vină?“ îmi șopti vocea aceea enervantă.

– Da, am răspuns eu șuierat, descălțându-mă.

Am străbătut anticamera, picioarele goale cufundându-mi-se în covorul moale pe când m-am îndreptat spre bufetul scund și mi-am turnat o jumătate de dușcă de whisky. Era cea mai bună licoare de la Archwood: suavă și fină, cu o aromă ușoară de alcool.

Sau cel puțin așa spunea toată lumea. Eu încă-i simțeam aroma înțepătoare, dar l-am dat pe gât, făcând o grimasă când mă arse pe gâtleej.

N-a reușit să-mi domolească prea mult emoțiile, așa că mi-am mai turnat o jumătate de dușcă și am luat-o cu mine la fereastră. Am privit dincolo de *spiritūs* ce dăntuiau pe cerul nopții.

Pe când Ospetele aveau să fie în toi, armatele prințului aveau să fie deja la Archwood. Oare la câtă vreme după aceea aveau să ajungă și Cavalerii de Fier? Era destul de logic să presupui că avea legătură mai degrabă cu importanța portului și a curții Preaînălților, care se afla nu departe de el, și nu cu oamenii care locuiau în Archwood.

Mi-am sprijinit obrazul de fereastră, gândindu-mă la ce aveau să creadă oamenii din Archwood când aveau să vadă forțele armate ale Preaînălților. Când aveau să afle despre amenințarea pe care o reprezenta Ținutul de Vest? Frica și groaza lor aveau să fie palpabile. Am dat pe gât whiskyul, de data aceasta acceptându-i aroma înțepătoare. Aristocrații probabil aveau să părăsească orașul până urma să treacă amenințarea. Mulți dintre ei aveau familii în alte orașe și mijloacele necesare pentru a călători într-acolo. Dar cei mai săraci din Archwood, minerii și lucrătorii de la docuri, muncitorii? Cei din pricina cărora orașul și porturile continuau să fie deschise și să funcționeze? Pentru ei nu avea să fie ușor să scape. Ei trebuiau să înfrunte pericolul...

Am simțit schimbarea bruscă din încăpere. Aerul se încărcă de electricitate și fire mici de păr mi se zbârliră la ceafă. M-am înfiorat când am auzit un țcănit: sunetul distinctiv al unei încuietori.

Cu inima bătându-mi puternic în piept, m-am întors lent spre ușă. Nu se putea una ca asta. Mi-am coborât pe lângă corp mâna cu care țineam paharul gol.

Ușa se deschise larg, și l-am văzut, cu picioarele depărtate și umerii drepți, cu părul dat pe spate de pe trăsăturile-i izbitoare și prins în coc. Cu armura apărându-i în continuare pieptul. Arăta ca un războinic, și un lucru deveni limpede.

Prințul Thorne venise să cucerească.

CAPITOLUL 25

Prințul Thorne trecu pragul ușii, lumina din încăperea mea scăpărând din mânerul de aur al pumnalului pe care-l avea prins în dreptul pieptului.

Nu m-am gândit. Ar fi trebuit s-o fac, dar, în schimb, am reacționat pur și simplu.

Am aruncat paharul spre prințul de Vytrus.

În clipele scurte care urmau, mi-am dat seama că nu știusem întocmai cât de nesăbuită și de idioată eram, de fapt, până în clipa aceea.

Paharul se opri în aer, la câteva zeci de centimetri de prinț.

Am tras aer în piept, icnind și făcând ochii mari.

– *Na'laa*, zise prințul Thorne încet, cu vocea-i joasă, în timp ce culoarea albastră din ochi îi scânteie.

Paharul se sfărâmă până nu mai rămase nimic... absolut *nimic* din el. Nici măcar cioburi minuscule. Fu pur și simplu distrus fără urmă.

Am făcut un pas nesigur în spate.

Îmi zâmbi, iar eu m-am cutremurat, așa cum ar face orice pradă când își dă seama că nu numai că se confrunta cu un prădător iscusit, dar îl mai și tachinase.

– Ai un braț pe cinste, zise el, deși aș fi preferat să descopăr asta într-un mod care să nu implice aruncarea unui obiect spre capul meu.

Inima îmi bătea atât de repede, încât m-am temut că avea să mi se facă rău.

– N-am... vrut să fac asta.

– Serios? mă întrebă el cu voce târăgănată.

Am înghițit în sec și am încuviințat din cap.

– Paharul mi-a alunecat din mână.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Ți-a alunecat până în cealaltă parte a odăii?

– M-ai speriat, am ripostat, dându-mi întru totul seama de cât de ridicolă era scuza aceea. Nu mă așteptam să descuie cineva ușa și să dea buzna în odaie. Deși ar fi trebuit să mă aștept. Ai obiceiul să faci asta.

– Știi foarte puține lucruri despre obiceiurile mele, zise el și zâmbi cu jumătate de gură. Dar eu știu că *tu* ai obiceiul de-a minți, ceea ce îmi place nespus de mult.

M-am crispat.

– Permite-mi să te contrazic. Îți cunosc cel puțin două obiceiuri: să dai buzna în locuri în care nu ai fost invitat și să insiști să-mi insulti onoarea de fiecare dată când mă vezi.

– Cum anume e o insultă la adresa onoarei tale dacă e adevărat? contracă el. Poate că tu nu îți faci cinste mințind.

M-am umplut de furie, și pieptul mi se umflă.

– Ce cauți aici, Alteță?

– Avem o învoială.

– Ba nu avem, dar e irelevant acum. Mă doare capul.

– Da, o durere de vreo doi metri înălțime?

Am rămas cu gura căscată.

– Nu eu am spus asta.

– Știu. Lord Bastian a spus-o.

Aruncă o privire prin încăperea, la pantofii mei și la sticla de whisky desfăcută.

– Mereu îi place să îmi ia vreo trei centimetri din înălțime, ca să nu fiu mai înalt ca el.

M-am încruntat, după care am clătinat ușor din cap.

– Oricum ar fi, tot mă doare capul și nu mă simt în stare de companie în seara asta.

Mă ținui cu ochii-i involburați.

– Știm amândoi că nu e adevărat.

– De unde știi? am întrebat, încrucișându-mi brațele peste piept. Vrei să zici că ești atât de conectat la o persoană încât poți simți dacă o doare capul?

– Nu, răspunse el, râzând gutural și încet, iar eu m-am înfiorat. Pur și simplu, nu te cred.

– Ei bine, e nepoliticos din partea ta.

– Adevărul nu e niciodată nepoliticos, doar nedorit. Zâmbi întrucâtva mai larg, ceea ce mă irită la culme. Arăți de parcă ai vrea să arunci și cu sticla în mine, adăugă el.

– Ar însemna să irolesc o băutură pe cinste, am ripostat.

– Și ar fi mult mai greu să pretinzi că doar ți-a alunecat din mână. Se apropiase în felul acela silențios al lui. Avem o învoială. Ai de gând să o onorezi?

– Nu. Mi-am ridicat bărbia și am adăugat: Pentru că nu există nici o învoială pe care să o onorez.

– Mă gândeam eu.

M-am dat câțiva centimetri în spate. Doar atât am reușit să mă îndepărtez. Prințul Thorne se năpusti asupra mea înainte să apuc să mai trag o dată aer în piept. Se aplecă și mă cuprinse cu un braț pe după mijloc, iar, o clipă mai târziu, mă săltă pe umăr. Preț de-o clipă, am fost atât de șocată, încât n-am reușit să fac nimic, doar să atârn acolo, părul căzându-mi peste față, copleșită de mirosul lui lemnos.

Apoi, se întoarse.

– Pe toți zeii, am țipat, apucându-l de tunică. Lasă-mă jos!

– Aș face-o, dar am impresia că vei vrea să te cerți cu mine, zise prințul Thorne și intră cu pași apăsați în odaia de dormit, trecând pe lângă pat. Și prefer să o fac aproape de patul în care am de gând să dorm, adăugă el.

– Nu poți face asta!

Furia erupse în mine, alungând orice judecată rațională. L-am lovit cu pumnii în spate și am dat din picioare, uitând complet *ce* anume loveam.

– Lasă-mă... Am șuiert când am simțit durere în pumni și în brațe. *Fir-ar!* am înjurat.

– Ar trebui să te oprești, zise el, pe un ton vădit amuzat. Chiar nu vreau să-ți rupi mâinile. S-ar putea să avem trebuință de ele mai târziu.

– Pe toți zeii! Am făcut ochii mari când ușa de la încăpere se deschise cu putere. Chiar avea de gând să mă care spre odăile lui? Își pierduse mințile. Poți să mă lași jos, am zis.

– Nu am încredere în tine.

– Nu ai încredere în mine? am bolborosit pe când ușile de la odăile mele se închiseră în urma mea. Te vei da în spectacol.

– Nu eu mă dau în spectacol. Prințul Thorne își întoarse capul, atingându-mă cu bărbia pe șold. Țipetele tale îi vor trezi pe toți cei care s-au culcat deja și îi vor alarma pe cei care nu au făcut-o încă.

– Ba nu țip! am țipat. Nu-mi place deloc ce se petrece. Am încercat să mă ridic de pe umărul lui, dar mă apăsă cu brațul pe spate. E ridicol, am adăugat.

– Știu.

Nu-mi venea să cred!

– Atunci, lasă-mă jos sau...

– Sau ce?

– Sau s-ar putea să vomit pe spinarea ta.

Prințul Thorne chicoti.

– Te rog să încerci să n-o faci, dar, dacă chiar se întâmplă, ar fi o scuză îndeajuns de bună ca să mă ajuți să fac o baie.

Am mârâit, exasperată, când am zărit mânerul unei săbii scurte chiar deasupra șoldului lui drept. Stăteam întinsă peste sabia vârâtă în teacă. Eram din nou prea furioasă ca să mă gândesc la ce făceam. Mi-am ridicat mâna și m-am întins după mâner.

– Eu n-aș face-o, mă avertiză el.

Am încremenit, cu degetele la doar câțiva centimetri de mânerul de aur. Oare avea ochi la ceafă?

– Doar dacă știi cum s-o mânuiești și chiar ai de gând s-o faci, continuă.

– Și dacă aș ști?

– Aș fi foarte impresionat, zise, iar eu am ridicat din sprâncene, însă mă îndoiesc că știi astfel de lucruri.

Ba știam să mânuiesc un pumnal. Grady mă învățase măcar atât, dar știam că un pumnal și o sabie erau foarte

diferite, așa că am țipat în sinea mea frustrată, cu gura închisă, în timp ce străbăteam coridoarele întunecate.

– Totuși, bănuiesc că, dacă ai ști cum să mânuiеști o sabie, n-ai ezita să o folosești, presupuse el.

– Ai avea dreptate... Am țipat când mă săltă pe umăr. Chiar nu era cazul, Alteță, am zis.

– Thorne, mă corectă el răsând. Îmi cer iertare! *Mi-a alunecat* umărul.

Am văzut roșu în fața ochilor.

– Oh, sunt convinsă că ți-a alunecat, *Thor*.

Prințul se opri de tot.

– Îmi dau seama că va trebui să-lucid pe Bas, zise el, apoi se porni din nou.

Buzele mi se depărtară, și am simțit un gol în stomacul și-așa întors pe dos.

– Poftim?

– Glumește doar într-o oarecare măsură, zise un alt ins, pe care l-am recunoscut ca fiind chiar Lord Bastian.

Mi-am ridicat capul, zărindu-i o parte din piept și ușile de la odaia de dormit care se deschideau.

– I-ar fi îngrozitor de dor de mine dacă m-ar ucide, adăugă el.

– Nu m-aș bizui pe asta, îl avertiză prințul Thorne.

Lord Bastian pufni și se dădu laoparte.

– Pot să întreb de ce-ți cari oaspetele ca pe un sac de cartofi?

M-am îmbujorat, dar, înainte să apuc să zic ceva, prințul Thorne spuse:

– Se dovedea a fi cam dificilă.

– Probabil de la durerea aia de cap de un metru nouăzeci și opt pe care o are, zise lordul Preaînalt.

– Acum am scăzut în înălțime cu cinci centimetri?
bombăni prințul Thorne.

– Sunt doar fapte reale.

Mă cuprinse frustrarea.

– Mă răpește, iar voi doi vă certați despre cu cât e mai înalt?

– Vezi? zise prințul Thorne și mă strânse. Până și ea știe că sunt mai înalt.

– Trădătoare! zise Lord Bastian oftând.

– E...

Am icnit, iar prințul Thorne mă apucă de șaolduri și mă coborî brusc pe podea. O lampă se aprinse pe perete când mă trăgeam de lângă el, distanțându-mă câțiva pași.

– Înainte să plec, zise Lord Bastian tăragănat, Crystian a plecat spre Augustine.

Augustine? Era capitala.

– Bine.

– Știi că regelui nu-i va plăcea.

Prințul îl privi și spuse:

– O știm amândoi.

– Așa e, murmură Lord Bastian, apoi îmi aruncă o privire și zâmbi din nou. Apropo, și Crystian vrea să o cunoască.

– Sunt convins de asta, bombăni prințul Thorne.

– Cine e Crystian? am întrebat.

– O pacoste.

Lord Bastian râse.

– Ei bine, să nu vă distrați prea mult în noaptea asta! Se va face curând dimineață, și va trebui să ne trezim devreme.

Prințul încuviință din cap, iar lordul se întoarse spre mine și făcu o plecăciune. Am ridicat dintr-o sprânceană.

Rânjind, lordul se îndreptă de spate și apoi se făcu nevăzut.

– E... diferit, am murmurat eu.

– Puțin spus.

Prințul închise ușa. Fără să o atingă.

Am înghițit în sec.

– Și tu ești diferit.

– Și asta e puțin spus, *na'laa*.

Rămasă singură cu prințul, m-am fofit de pe un picior pe altul.

– Deci de ce trebuie să vă treziți devreme mâine-dimineață? Te-ai răzgândit și vei pleca în întâmpinarea armatelor în zori?

Prințul Thorne chicoti.

– Nu te neliniști. Nu te voi părăsi chiar atât de curând. Mâine mă voi întâlni cu locuitorii Archwoodului, ca să încep să-i instruiesc pe cei care sunt în stare și dornici să își apere orașul.

– Ah, am șoptit, împreunându-mi mâinile.

Îmi aruncă o privire.

– Pari tulburată de asta.

– Chiar sunt. Nu e ca și cum aș fi uitat ce urmează să se întâmple. Doar că, atunci când aud vorbindu-se despre asta, devine mai real. Și nu mă neliniștea absența ta. M-am uitat în spatele lui, la uși. M-am mușcat de buză și m-am dat ușor într-o parte. Abia aștept să pleci.

– Nu o face.

Mi-am întors brusc privirea spre el.

– Te-aș avertiza să nu fugi, mă sfătui el, trecând pe lângă mine.

– Pentru că mă vei opri?

– Pentru că te voi urmări. Desfăcu centurile de care îi era prinsă sabia scurtă de pe spate și intra în odăile de dormit. Și te voi prinde, adăugă.

M-am încordat.

Prințul se opri în odaia de dormit și se întoarse spre mine, coborând sabia pe care o îndepărtase.

– Dar poate că asta ți-ai dori. Aruncă sabia cu teacă pe un cufăr. Să fugi, adăugă el. Să te urmăresc.

M-am înfiorat brusc, fără să vreau. Încă o dovadă că ceva era nespus de în neregulă cu mine. Am înghițit în sec, fără să mă mișc.

– Nu vreau asta.

Zâmbi din colțul gurii în timp ce își desfăcu cingătoarea.

– Dar ce vrei, *na'laa*?

– Nu asta.

Râsetul îi era ca un fum întunecat.

– Ce crezi că e *asta*?

– Cred că voi fi vaca ta personală.

Râse scurt.

– Ce anume?

– Mă vrei ca să te hrănești cu ușurință. Chiar tu ai spus-o...

– Nu e singurul motiv, mă întrerupse el. Baronul tău voia *un* motiv. I-am dat unul.

– Atunci, de ce? M-am oprit, pentru că motivele lui nu contau. Nu am fost de acord cu asta, am adăugat.

Lăsa armele deoparte, apoi își dădu jos cizmele. Se părea că în noaptea asta nu avea de descărcat un mic arsenal.

– Eu nu așa îmi aduc aminte că s-a întâmplat.

– Pardon? Tu nu așa îți amintești că s-a întâmplat? M-am holbat la el, nevenindu-mi a crede. Sunt convinsă că am fost destul de clară.

– Da. Ai fost foarte clară. Își înclină capul și adăugă: La fel de clară ai fost și când ai terminat pe degetele mele... Nu o dată, ci de două ori.

Am rămas cu gura căscată și am simțit căldură în obraji și mai jos, în adâncul meu, în locul acela în care era limpede că trupul meu nu cunoștea rușinea.

Nările i se umflară și ochii îi străluciră chiar și de la distanță, și am știut că simțea dorința care mă încerca.

Am scrâșnit din dinți.

– Nu prea înțeleg ce are asta de-a face cu învoiala asupra căreia tot insiști.

– Are totul de-a face cu ea.

Se făcu nevăzut preț de-o clipă, apoi se întoarse, cu o sticlă de băutură și două pahare.

Am tras aer în piept în zadar și l-am privit oprindu-se în dreptul mesei și turnând băutură în două pahare.

– Dacă așa stau lucrurile, sunt multe femei în conac și în oraș care ar fi dispuse să îmi ia locul.

Mă privi peste umăr.

– Dar ar arunca vreuna dintre ele cu paharul după mine?

Am tras scurt aer în piept, pe nas.

– Probabil că nu, ceea ce ar trebui să te facă să te simți ușurat.

– Dar nu mă face.

Am clipit, neștiind cum să răspund, pentru că asta însemna că voia ca lumea să arunce cu obiecte spre capul lui? Ceea ce însemna că Claude avusese dreptate în privința asta.

– Și mai știu că nici una dintre ele nu mi-ar aduce aminte de cireși, nici nu mi-ar lăsa un gust atât de bun pe degete, continuă el, oferindu-mi paharul pe jumătate plin. Nici nu sunt un mister pentru mine, adăugă.

– Nu e nimic misterios în privința mea, am zis.

M-am holbat la pahar, după care i l-am înșfăcat din mână.

Prințul Thorne mă privi cu atenție, cu atâta intensitate, încât îmi fu greu să stau locului.

– De ce te împotrivești atât de tare acestei învoieli? Se încruntă în timp ce eu luam o gură din ceea ce se dovedi a fi un soi de vin închis la culoare. Te rog nu-mi spune că ții la baron! adăugă el.

Nu mă așteptasem la asta.

– Și dacă aș ține la el?

Maxilarul i se încleștă.

– Atunci, ți-ai irosi sentimentele pe un bărbat care clar nu e demn de ele.

Surprinsă de afirmația lui, îmi luă o clipă până să răspund.

– Nu-l cunoști pe baron îndeajuns de bine încât să decizi asta.

– Știu, în schimb, că mai e în viață doar pentru că stăteai la el în poală și nu am vrut să te văd acoperită de sângele lui.

Pieptul mi se răci.

– Pentru că a zis că ți-ar tăia un braț? Doar glumea, chit că a fost o glumă proastă, dar nu vorbea serios.

– Nu mă refer la asta. Luă o gură din băutură, apoi adăugă: Deși sunt de acord că a fost prostesc din partea lui.

– Atunci, de ce?

– Te atinge, răspunse el. Nu mi-a plăcut.

– Poftim? Vrei să spui că erai gelos?

– Da.

Am râs, rupând tăcerea care se așternu după aceea.

– Doar nu vorbești serios.

Mă privi cu ochi învolburați.

– Ți se pare că te tachinez?

Nu, nu mi se părea. L-am privit uimită.

– De ce naiba ai fi gelos?

– Nu știu. Își dădu o șuviță de păr după ureche. Neștiutul ăsta a devenit un lucru destul de obișnuit în ce te privește. Nu știu dacă mă enervează sau entuziasmează.

– Ei bine, pe mine mă nedumirește.

– Pe mine mă nedumirește reticența ta.

– Serios? S-a holbat la mine, și mi-am dat seama că era sincer. Chiar nu pricepi? am continuat. Vrei să spui că nici măcar nu ți-a trecut prin cap că cineva s-ar înfuria dacă i-ai cere așa ceva?

– Dacă nu ne-am fi cunoscut? Dacă nu aș fi știut cât de mult ți-a plăcut să te ating? Atunci, da, aș putea înțelege furia simțită, dar nu e cazul în ce ne privește.

– Doar pentru că ne știm și mi-a plăcut să mă atingi nu înseamnă că nu vreau să fiu întrebată, nici că mi-ar plăcea în continuare astfel de lucruri.

– Dar știu că îți dorești să te ating, ripostă el. Cu doar câteva minute în urmă, pulsul ți s-a întetit pentru că erai atârțată...

– Pe toți zeii! Am pus paharul pe masă, ca să nu-l azvârl spre el. Nu pot să cred că trebuie să explic un lucru care ar trebui învățat la naștere...

– Dar eu nu am fost născut, mă întrerupse el, încruntându-se.

– Asta n-ar trebui să însemne...

M-am oprit, holbându-mă la el. Buzele mi se depărtară ușor când mi-am amintit un lucru pe care mi-l spusese mai devreme în ziua aceea în odăile mele: lipsa de umanitate. Multe lucruri se încadrau acolo, nu doar a ține la cineva. Și a fi înțelegător. Atent. Grijuliu. Fără umanitate, exista doar...

– Logică.

– Logică? repetă el.

Am clătinat din cap.

– Deminyenii acționează după logică, nu după emoții?

Păru să se gândească la asta.

– Ar fi oarecum corect să spui asta.

Însă logica era rece, iar el nu era așa.

– Noaptea trecută mi-ai cerut să mă alătur ție în cada de baie. Nu ai presupus pur și simplu că asta voiam să fac.

– Știam că voiai, zise el, iar eu am mijit ochii. Dar am simțit că erai agitată; respirația ta sacadată se datora în parte nesiguranței și în parte ațâțării.

– Am putea să nu mai spunem „ațâțare” pentru tot restul vieții?

– De ce? Culoarea albastră a ochilor lui căpătă o nuanță mai deschisă. Pentru că te deranjează adevărul despre cum te simți în preajma mea?

– Poate... Of, nu știu... Poate că nu simt nevoia să o aduci în discuție tot la cinci secunde?

Își plecă bărbia.

– Deci recunoști că te ațâț.

Am dat să spun ceva.

– Am impresia că vei minți, zise el, zâmbind ușor, și că vei pretinde că nu îți va plăcea timpul petrecut cu mine.

– Nu are importanță dacă îmi va plăcea sau nu. Ar trebui să întreb *mereu*.

– De ce?

– De ce *anume*?

– De ce să întreb, dacă știm deja amândoi ce vrem?

Am expirat exasperată și m-am agățat cu disperare de răbdarea care mi se împrăștia tot mai mult.

– Pentru că n-ar trebui să presupui că acest lucru nu se va schimba niciodată. Se poate schimba. Se poate schimba în orice clipă, din diverse motive.

– Hmm, mormăi el, privindu-mă din cap până-n picioare. Atunci, presupun că va trebui să mă străduiesc să mă asigur că nu se va schimba.

Mi-am ținut gura.

– Nu asta încercam să subliniez.

– Nu?

Am oftat, răsucind șnururile rochiei.

– Am impresia că vorbim două limbi diferite.

Dădu pe gât restul de vin și zâmbi cu jumătate de gură.

– Deci *na'laa*, ai vrea să mi te alături în seara asta și când mă voi întoarce?

M-am uitat urât la el.

– Ce e? Cumva, se apropiase, aflându-se acum la mai puțin de treizeci de centimetri de mine. Fac cum mi-ai cerut, zise el. Te întreb.

– Și de ce mă întreb acum?

– Pentru că e important pentru tine să o fac.

Am făcut ochii mari, surprinsă.

– Da, ei bine, e cam târziu, ținând cont că m-ai răpit.

Prințul Thorne chicoti.

– Nici nu te-am răpit, nici nu ești ținută captivă. Dacă vrei să pleci..., zise el și își ridică mâna.

Mă luă de mână. Mi-am plecat privirea, mistuită pe moment de faptul că mâinile ni se atingeau, iar eu am simțit, am auzit și am simțit doar ce ținea de mine. Îmi potoli degetele și îmi captă din nou privirea.

– Nu te voi opri, Calista. Nu sunt..., zise el, încruntându-se ușor.

– Nu ești cum? Ca alți Preaînălți?

Bruma aceea de confuzie care i se întipărise pe trăsături mai devreme în ziua aceea, când fusese în odăile mele, își făcu din nou apariția. Își înclină capul.

– Cum sunt alți Preaînălți?

– Mă întrebi... pe bune?

– Da, zise el. Ce părere ai despre cei din speța mea?

Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit, dând dovadă de înțelepciune.

Mă cercetă cu privirea.

– E limpede că ai o părere pe tema asta. Împărtășește-mi-o!

Pentru a mia oară în viață, mi-am dorit ca gândurile să nu mi se citească pe față.

– Nu... cunosc bine nici un Preaînalt. De fapt, ești singurul Preaînalt cu care am petrecut timp, dar din câte știu? Din ce am văzut? Preaînălților nu pare să le pese cu adevărat de noi, în pofida faptului că se pretind a fi protectorii noștri. La urma urmei, Ospetele sunt un exemplu perfect în sensul acesta.

Își trecu degetul mare peste dosul palmei mele.

– Ce e cu ele?

– Ospetele mi s-au părut mereu mai degrabă o celebrare a Preaînălților decât a plebeilor.

– Și de ce crezi asta?

Am tăcut, iar el zâmbi larg.

– Nu fi timidă acum, *na'laa!*

– Nu-mi mai spune așa.

– Dar sunt curios să aflu ce gândești, iar tu chiar *ești* încăpățânată în momentul ăsta, lucru care...

– Da, știu, mi se potrivește. Am oftat apăsător și am adăugat: Dacă regele Euros și toți Deminyenii ar vrea să demonstreze că sunt protectorii noștri dedicați, de ce ar face-o doar în câteva zile pe an? De ce nu în fiecare zi? Nu e ca și cum... M-am oprit, gândindu-mă că probabil ar fi trebuit să ascult chiar eu de sfatul pe care i-l dădusem lui Grady și să-mi țin gura. Nu are importanță, am zis.

– Ba da, are. Nu-și mai mișca degetul mare pe mâna mea. Nu e ca și cum ce anume? mă întrebă el.

Am clătinat din cap.

– Nu e ca și cum... murim de foame doar câteva zile pe an. E limpede că la curțile Preaînălților e suficientă mâncare ca să împartă și cu alții. Asigurându-se că un număr cât mai mare de oameni nu flămânzesc de-a lungul anului ar fi o modalitate mai bună prin care Preaînălții ne-ar putea arăta că sunt într-adevăr protectorii noștri.

– Și ce știi tu despre ce înseamnă să flămânzești? mă întrebă el încet.

Tonul lui mă luă pe nepregătite. Nu o rostise ca pe o provocare, ci ca pe o întrebare sinceră, așa că am răspuns la rândul meu cu sinceritate:

– Am... crescut fără un cămin...

– Ai fost orfană? mă întrebă el, cu voce mai tăioasă.

M-am întristat nespus în timp ce l-am privit în ochi, așteptând să-și dea seama că ne mai întâlniserăm, așteptând să înțeleg de ce intuiția mea ezita când venea vorba despre a-i spune că drumurile ni se mai intersectaseră.

– Ca mulți alții. Prea mulți dintre ei nici măcar nu ajung adulți, am spus. Știu cum e să te culci și să te trezești înfometat, zi de zi, noapte de noapte, în timp ce alții au mai multă mâncare decât ar putea spera să consume vreodată. Mâncare pe care pur și simplu o aruncă.

Prințul Thorne tăcu preț de câteva clipe.

– Îmi pare rău să aud asta, Calista!

Stingherită de sinceritatea din vocea lui și de faptul că-mi spusese pe nume, mi-am întors privirea dinspre el și am încuviințat din cap.

– Oricum, îmi vin în minte moduri mai bune prin care regele și-ar putea arăta iubirea față de oamenii lui, fie ei Preaînalți, fie plebei.

– Semenii cu Beylen când zici asta.

Mi-am întors brusc privirea spre el, gândindu-mă numaidecât la ce îmi împărtășise Claude.

– Îl cunoști?

– Știu că a spus aceleași lucruri sau unele foarte asemănătoare, zise el, fără să-mi răspundă, de fapt, la întrebare. Nu ai fost niciodată la vreo curte, nu?

– Nu. Nu am avut această onoare.

Începu să-și miște din nou degetul mare, trecându-l lent peste dosul palmei mele.

– Cei mai mulți nu ar considera-o o onoare.

Am ridicat din sprâncene. Îmi lăsase impresia că la curtea lui dădeai de violență, dar mi se părea că acum se

referea la altceva.

– Ce vrei să spui?

– Știu cum par a fi curțile de la distanță. O opulență decadentă de la acoperișurile caselor până la străzi, numai sclipici și aur, zise el, dar, așa cum se întâmplă cu cele mai multe lucruri care sunt frumoase la exterior, la interior se află doar ruină și mânie.

Am simțit un fior pe șira spinării.

– Dar e adevărat ce zici. Regele ar putea face mai mult. Toți am putea și ar fi trebuit să facem mai mult. Îmi închipui că n-am fi avut acum probleme cu Cavalerii de Fier dacă am fi procedat altfel.

– E straniu, am zis eu o clipă mai târziu. Și chiar... drăguț.

– Ce anume?

– Să fim de acord.

Prințul Thorne râse.

– Îmi vin în minte alte lucruri în privința cărora am putea fi de acord care sunt mai mult decât drăguțe.

– Și uite că ai stricat totul.

A răs din nou tare, iar eu mi-am simțit buzele zvâcnindu-mi. Avea un răs aproape la fel de molipsitor ca al lui Naomi, ceea ce-mi făcu inima să-mi tresalte.

Dar sunetul pieri, la fel și zâmbetul lui.

– Nu știu cât de mult le semăn celorlalți, dar știu ce anume mă face diferit. Nu te voi obliga să faci ceva ce nu vrei cu adevărat să faci.

Mi-a dat drumul la mână, însă, când m-am dat în spate, i-am simțit în continuare atingerea, încălzindu-mi pielea. Eram plină de îndoială, chiar și când nu se mișca, chiar și când nu mă mișcam nici eu. M-am uitat spre ușă,

strângând din buze. Am ezitat, căutând un motiv ca să mai zăbovesc acolo, și am găsit unul.

– Lord Bastian a zis că regelui nu-i va plăcea. M-am întors spre el și l-am întrebat: Ce anume?

Îmi zâmbi scurt.

– Decizia mea în ce privește Archwoodul.

– Nu înțeleg, am răspuns, încruntându-mă. Ai de gând să aperi Archwoodul... M-am oprit când mi-am amintit ce spusese în timpul cinei. „Am venit pentru a hotărî cum ar trebui să acționăm în continuare...” Doar dacă nu cumva asta era doar una dintre opțiuni. Trebuia să decideți dacă merita să fim salvați sau...

Nici măcar n-o puteam rosti.

– Sau nu, completă prințul fără probleme. Distrugerea Archwoodului era una dintre opțiuni. Primvera ar fi abandonată și s-ar construi porturi noi de-a lungul Canalului de Est. Și asta ar prefera regele să facem.

CAPITOLUL 26

– Pe toți zeii, am scrâșnit eu, ducându-mi o mână la piept. De ce ai... Stai așa! Un nou soi de groază mă cuprinsese. De ce ar fi regele nemulțumit de faptul că ai ales să nu distrugi Archwoodul? am întrebat.

Prințul mă privi preț de câteva clipe.

– Pentru că ar fi mai ușor să distrugem orașul.

– Mai ușor? am șoptit, lovindu-mă de picioarele unei canapele. Să ucizi și să strămuți mii de oameni nevinovați ar fi mai ușor?

– E un risc mai mic pentru forțele armate ale Preaînălților. Foarte puțini dintre ei sau chiar nici unul

nu și-ar pierde viața în timpul... eliminării Archwoodului ca posibil avantaj pentru adversari, zise el, cu brațele încrucișate peste piept. Cavalerii noștri vor muri apărând orașul.

Nu-mi venea să cred ce auzeam, deși n-ar fi trebuit să mă surprindă. Nu era ca și cum aș fi crezut că regelui Euros îi păsa prea mult de plebei, dar ce zicea el era... Era o lipsă de compasiune brutală.

– Deci regele nostru nu prețuiește mai deloc viața plebeilor?

Prințul nu spuse nimic.

Un râs înțepător îmi ardea gâtul și furia mă inundă.

– Asta s-a întâmplat și cu Astoria? Ai fost trimis să fi judecător și călău?

– În cazul Astoriei, lucrurile au stat cu totul altfel, spuse el, trăsăturile devenindu-i mai ascuțite. Orașul era deja pierdut.

– Are importanță care e motivul distrugerii? l-am întrebat.

Tăcu din nou.

Am tras adânc aer în piept.

– Câți oameni ai ucis?

– Prea mulți. Nuanța maronie din ochii lui se închise până deveni neagră și acoperi celelalte culori, iar eu aș fi putut jura că temperatura din încăpere scăzuse. Dar, ca să știi, eu și oamenii mei nu prădăm orașele căzute. Nu ne ridicăm armele împotriva oamenilor de acolo. Nu ucidem orbește. Decesele care au avut loc s-au petrecut în pofida a tot ce-am făcut pentru a le preveni.

– Vrei să spui că decese cu pricina au avut loc pentru că cei care locuiau în orașele respective au ripostat? Ca

să-și protejeze casele și mijloacele de trai? Te aștepti să nu o facă?

– Ba e întocmai la ce m-aș aștepta din partea lor, spuse el.

Mi se făcu dintr-odată rece, așa că m-am cuprins cu brațele.

– Câte orașe a hotărât regele nostru că nu merită pierderea de vieți prețioase ale Preaînălților? am întrebat, gândindu-mă la sătucurile și orașele care dispăruseră de-a lungul anilor.

– Prea multe, repetă el pe un ton franc. Și chiar mult mai multe ar fi fost pierdute dacă aș fi fost mereu de acord cu regele. Își înclină capul și adăugă: Ce e? Crezi că pot încălca poruncile regelui? Sunt prinț, iar el e regele. Libertatea de a alege e limitată, chiar și pentru mine.

M-am holbat la el, o parte din mine înțelegând că era doar o altă rotiță din sistem, chiar dacă o rotiță foarte puternică. Am tras tremurător aer în piept.

– Cum hotărăști care oraș merită *să fie protejat* și care va fi condamnat la moarte? Ba, mai bine de-atât, de ce ai salva Archwoodul după ce ți s-a făcut aici?

Un mușchi al maxilarului îi zvâcni, și își întoarse privirea.

– Tu.

– Poftim?

– Nu pot să-ți spun motivul în ce privește alte locuri, dar în cazul de față? Din pricina ta. A îndrăzelii tale. M-am gândit că, dacă tu ești atât de îndrăzneță, atunci cu siguranță sunt și alții ca tine.

– Alții care ar riposta?

– E o altă întrebare la care știi deja răspunsul. Nuanța neagră i se scurse din ochi, iar cea albastră și cea verde își

făcură din nou apariția. Într-un fel, mă bucur că am fost otrăvit, adăugă el. Altminteri, nu te-aș fi găsit.

„Dar nu e prima dată când m-ai găsit.“ Cuvintele acelea mi se perindară ca niște șoapte pe limbă, însă nu mi se desprinseră de pe buze. Înghițind vorbele pe care intuiția nu îmi îngăduia să le rostesc, m-am uitat spre fereastră. Am văzut în depărtare *spiritūs* strălucind.

– Mă crezi, în sfârșit, un monstru?

Am închis ochii.

– Ar trebui, spuse el încet. Sângele de pe mâinile mele nu se va șterge niciodată. Nici n-aș încerca să-l șterg.

M-am înfiorat ușor, greutatea cuvintelor lui exprimând vina și poate chiar durerea care îl împovărau. Oare doar el ar fi trebuit să aibă mâinile mânjite? Sau regele? Pentru că avea dreptate. Libertatea de a alege *era*, într-adevăr, limitată. Toată lumea răspundea în fața cuiva, chiar și regele. Se zicea că el răspundea în fața zeilor, însă prințul avea totuși de ales.

– Ce s-ar întâmpla dacă regele nu doar că ar fi nemulțumit de hotărârea ta, ci ți-ar cere să distrugi oricum orașul? Și tu ai refuza?

– S-ar isca un război, răspunse el. Soiul de război față de care ce se pregătește în Ținutul de Vest ar părea doar o încăierare ușor de uitat.

Mi se tăie răsuflarea.

– Te referi la Marele Război, am șoptit.

Încuviință din cap, și trecu o clipă de tăcere.

– Știi cum era tărâmul înainte de Marele Război?

– Nu prea.

– Cei mai mulți nu știu. Prințul Thorne se întoarse la bufet și își turnă din nou de băut. Îți mai torn unul? mă întrebă el.

Am clătinat din cap.

Puse la loc capacul.

– Pe când tărâmul a devenit îndeajuns de stabil după Marele Război pentru ca oamenii să înceapă să înregistreze istorisirile, toți cei care și-ar fi amintit cum fusese trecuseră de mult în neființă, luând cu ei amintirile a mii și mii de ani de civilizație. S-a hotărât că cel mai bine era să fie date uitării.

– Ai... trăit pe atunci?

– Nu. Am fost creat la scurt timp după aceea, știind ce se întâmplase. Se duse spre fereastră și privi afară încordat. În limba noastră, Marele Război s-a numit Apocalipsa, zise el.

Am simțit un fior pe șira spinării.

– Preaînălții au existat mereu, în culise, privind și învățând pe alții. Protejându-i nu doar pe oameni, ci și pământurile în sine, zise el. De-a lungul istoriei, am avut diverse nume, la un moment dat am fost venerați ca zei și, pentru o vreme, am fost numiți zâne din pădure, nimfe și ființe magice din alt tărâm. Râse încet, apoi continuă: Alții ne-au considerat stihii, spirite ale naturii. Alții ne-au crezut îngeri, servitori ai unui singur dumnezeu, în timp ce alții ne-au văzut drept demoni, ambele scrise în scripturi de muritori care abia de înțelegeau viziunile și premonițiile pe care le aveau.

Am expirat lent pe gură. Se referea, oare, la viziuni asemănătoare celor pe care le aveam eu?

– Presupun că primii Deminyeni au fost toate acele lucruri în moduri diferite. Fiecare nume se potrivea într-un fel. Luă o gură din băutură, apoi continuă: Oricum, *Deminyenii* erau *antici*, Calista. La fel de bătrâni ca tărâmul însuși. Au existat când primul muritor a fost

adus la viață și îmi închipui că vom fi aici mult timp după ce ultimul muritor va trece în neființă.

Am simțit un alt fior străbătându-mi șira spinării pe când m-am dus spre canapea și m-am așezat pe marginea ei.

– Însă timpul e de neînduplecat și nici măcar Deminyenii nu sunt imuni la efectele lui. Prințul Thorne mă privi cu atenție și bău din pahar, apoi adăugă: Și, deși la început *Deminyenii* au interacționat cu muritorii, a venit o vreme în care nu s-a mai putut continua așa. *Deminyenii* și-au asumat rolul de păzitori, însă au început să piardă legătura cu cei pe care-i protejau. Cel mai înțelept dintre Deminyeni, îl chema Mycheil, a văzut pericolele pe care le prezicea acest lucru. Le vedea deja la alții. Felul în care timpul îi schimba îi făcea mai reci, mai puțin empatici și omenoși. Au început să aibă loc accidente.

– La ce te referi când spui accidente?

– Decese, zise el, făcând o grimasă. Din diverse cauze. Uneori, doar de spaimă când vedeau un Deminyen ucigând un muritor. Alteori, Deminyenii încercau să oprească un muritor de la a face un lucru care le-ar fi făcut rău multora sau pământurilor, iar la vremea aceea... era un lucru nemaiauzit să ridici mâna împotriva unui muritor.

– Ei bine, asta s-a schimbat cu siguranță, am bombănit eu.

– Așa e. Își termină băutura și așează paharul pe bufet. Mycheil a știut că sosise momentul ca frații lui să se retragă din rândul omenirii, să se odihnească, cu speranța că, atunci când aveau să se trezească din nou, aveau să fie reînnoiți. Așa că le-a poruncit să se retragă,

să doarmă, și așa au făcut. Secole întregi, devenind doar mituri și legende uitate pentru cei mai mulți și strămoși neștiuți ai altora.

Am apucat o pernă moale, catifelată, și am strâns-o la piept.

– Ce... s-a întâmplat?

Prințul Thorne nu a răspuns vreme îndelungată.

– Timpul a mers înainte. Lumea dinaintea celei de acum? Lumea care a căzut? Era mult mai avansată. Clădiri cât munții de înalte. Rareori se vâna pentru mâncare, ci alimentele erau crescute sau fabricate. Orașele erau conectate prin drumuri și poduri care se întindeau pe kilometri întregi. Străzile erau pline de vehicule alimentate cu electricitate, nu de trăsurile, și existau cuști de oțel care se înălțau în văzduh, transportându-i pe oameni peste mări. Lumea nu era cum e acum.

Lucrurile pe care le spunea păreau neverosimile și imposibil de înțeles, dar Preaînălții... nu puteau minți.

– Clădirile acelea mărețe au înlocuit copacii, și au distrus păduri întregi, mașinăriile au sufocat aerul, iar traiul ușor a dus creaturi din toată lumea în pragul dispariției sau chiar mai rău. Toate acele lucruri au avut un cost. Lumea murea, iar muritorii fie au fost incapabili să-și schimbe felul de a fi, fie nu au vrut să o facă. Motivele nu mai contează, de fapt, pentru că toată distrugerea perpetuată i-a trezit pe Preaînălți. Cei străvechi au încercat să-i avertizeze pe oameni, dar prea puțini au ascultat și prea puțini dintre Deminyenii treziți din nou s-au întors cu o legătură reînnoită cu oamenii. Prea mulți au început să-i considere o năpastă pentru pământ. O ciumă care trebuia îndepărtată, ceea ce au și

făcut. Peste jumătate dintre Deminyeni s-au întors împotriva oamenilor, crezând că aceștia ar fi trebuit să fie privați de libertate, convinși că era singurul mod de a-i salva pe ei și lumea deopotrivă, pe când ceilalți au încercat să apere drepturile oamenilor... Așa a izbucnit războiul. Între Preaînălți. Lupta lor a cutremurat pământul până când clădirile s-au prăbușit, a stârnit vânturi, a incendiat orașe și a ridicat nivelul oceanelor, înghițind... continente întregi. Muritorii doar au fost prinși la mijloc.

– Continente? am întrebat eu în șoaptă.

– Au existat șapte înainte, întinderi mari de pământ înconjurate de corpuri de apă vaste, zise el. Acum, nu mai sunt șapte.

Zeilor mari! Am strâns mai tare perna în brațe.

– Muritorii nu au fost într-un tot nevinovați în cele petrecute. La urma urmei, acțiunile lor, egoismul și ignoranța lor voită i-au trezit din somn, însă nu meritau să aibă parte de o asemenea mânia, de o astfel de distrugere. Mă privi și adăugă: Marele Război nu doar că a curmat multe vieți, ci a remodelat lumea cu totul.

Am încercat să procesez toate acele lucruri, dar nu credeam că aveam să reușesc vreodată să o fac.

– Există Deminyeni care au făcut parte din lumea aceea, nu-i așa?

– Câțiva. S-au pierdut multe vieți de ambele părți.

– Regele?

Prințul Thorne se întoarse spre mine.

– A trăit pe atunci.

– Și de care parte era? am întrebat eu, întrucâtva temătoare.

– Ambele? Mulți Deminyeni care au supraviețuit sunt cei care s-au aflat undeva la mijloc. Credeau că muritorii trebuiau protejați, dar și că nu se putea avea încredere în ei să domnească peste pământuri; că, dacă ar fi fost lăsați în pace sau dacă li s-ar fi acordat o putere reală, aveau să repete istoria.

Uneori, aveam impresia că nu se putea avea încredere în noi, plebeii, nici să cărăm o carafă cu apă fără să o vărsăm, dar era nedrept să spui că am fi repetat istoria când nu cunoșteam istoria cu pricina.

– Tu ce crezi?

– Nu știu sigur, zise el și zâmbi ironic. Se schimbă de la o zi la alta. Mă privi în ochi și adăugă: Știu însă că nu mai poate avea loc un astfel de război. Muritorii nu-i vor supraviețui, și trebuie făcut orice pentru a-l preveni.

– Ce înseamnă asta? am întrebat, ridicându-mă și aruncând perna în locul în care stătusem. Să-i sacrificăm pe câțiva, ca să-i salvăm pe cei mai mulți? Asta înseamnă, de fapt, să respecti ordinele date de rege?

– În termeni cât se poate de simplificați? Da. Mă privi și adăugă: Există un motiv pentru care cei mai mulți muritori nu cunosc istoria țărâmului lor.

– Pentru că, dacă ar cunoaște-o, s-ar teme de Preaînălți?

Încuviință din cap.

– Mai mult decât o fac deja mulți dintre ei.

Mi se făcu frig, și mi-am frecat brațele. Nu eram convinsă că era singurul motiv pentru care istoria era ținută secretă. Poate că regele și cei care domneau nu voiau să avem ocazia de a proceda mai bine și de a fi mai buni ca înainte.

– E mult de procesat.

– Știu.

– Fericiți cei săraci cu duhul, am murmurat.

– Cunoașterea rareori ușurează lucrurile. Trase adânc aer în piept și adăugă: Lucrurile pe care ți le-am împărtășit? E interzis să o facem.

M-am uitat la el.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– Din nou, nu știu. Râse, apoi adăugă: Cred că am simțit nevoia să-ți explic de ce am făcut lucrurile pe care le-am făcut, pentru că mi se pare... Se încruntă, apoi continuă: Mi se pare important să înțelegi că nu sunt...

Că nu era un monstru.

Am tras aer în piept, sacadat. Nu știam ce să cred. Era, oare, un monstru? Poate. Pretindea că nu simțea deloc milă și nimicea orașe la porunca regelui, însă căra pe umeri greutatea poruncilor primite de la rege. Chiar și acum îmi dădeam seama de asta.

Știam, în schimb, că nu era nici rău, nici bun. La fel ca mine, și nu aveam nevoie de intuiție ca să confirm asta sau ca să știu că-i salva pe cei pe care-i putea salva și îi jenea pe cei pe care nu-i putea salva.

– Dacă vrei să pleci, Calista, nu te voi opri. Nici măcar nu te-aș învinui, zise prințul Thorne, atrăgându-mi privirea spre el. Îți promit, încheie el.

Am încuviințat din cap, m-am dat în spate și m-am întors cu spatele spre el, pentru că... credeam că asta trebuia să fac. Am străbătut încăperea, simțind cum mă sfredelea cu privirea. Am ajuns la uși și am apucat mânerul. Acesta se întoarse sub strânsoarea mea. Ușa se întredeschise. Inima începu să-mi bată cu putere în timp ce mă holbam la deschizătura îngustă. Am încremenit, războindu-mă cu mine însămi, pentru că...

Nu voiam să plec.

Deși ar fi trebuit să o fac și în pofida lucrurilor pe care le aflasem, voiam să rămân și știam ce însemna dacă aș fi făcut-o, știam cu ce anume aș fi fost de acord. Felul de companie pe care și-l dorea nu însemna să-l învăț despre caracterul complex al consimțământului sau să continuăm să ne certăm pe cine știe ce temă. Mă voia pe mine. Trupul meu. Eu îl voiam pe el. Trupul lui.

De ce nu l-aș fi putut avea?

Nu exista nici un motiv, în afară de... o senzație acută de agitație, pentru că, în mod inexplicabil, mi se părea că faptul că rămâneam avea să însemne *mai mult* de-atât.

Pentru că nu aș fi rămas cu el doar pentru plăcere. Ci pentru tovarășie. Pentru încrederea aparent inexplicabilă pe care o avea în mine. Pentru complexitatea a cine și ce era. Și pentru liniștea pe care o simțeam cu el.

Am închis ușa și, când m-am întors, l-am văzut stând în același loc. Privirile ni se întâlneau, și mi se păru că am zărit o urmă de surprindere pe chipul lui.

Îmi întinse lent mâna. Pieptul mi se păru prea strâns și prea lejer în același timp. Nu am simțit podeaua rece sub picioare când am înaintat. Nu își luă ochii de la mine când mi-am ridicat mâna tremurătoare și mi-am pus-o în a lui. Contactul dintre palmele noastre fu ca un șoc pentru simțurile mele, iar, când își întrepătrunse degetele cu ale mele, intuiția mea rămase tăcută, dar am știut cumva că nimic nu avea să mai fie la fel după clipa aceea, după noaptea aceea.

CAPITOLUL 27

Prințul Thorne se întoarse, și poate că gândurile îmi erau îndrumate de imaginația mea prea activă, care umplea golurile lăsate de intuiția mea care tăcea, însă n-am reușit să alung sentimentul că această alegere avea să schimbe totul.

Fără să spună un cuvânt, mă conduse în odaia de dormit. Inima încă îmi bătea cu putere când m-am uitat din prag la odaia pentru îmbăiat și apoi la pat. Mă cuprinse o energie agitată, un amestec de nerăbdare și... necunoscut. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusesem cu cineva.

Și nu fusesem niciodată cu cineva ca el.

Prințul Thorne se opri lângă pat și se întoarse spre mine. Tăcu și, în timp ce îmi cuprinse obrazul cu palma, culorile ochilor i se învolburară. Oare își dădea seama de ce inima îmi bătea cu putere? Mi-am mușcat buza de jos.

Mă privi în ochi și își trecu vârfurile degetelor peste gâtul meu, înspre umărul meu. Mă întoarse cu spatele spre el.

– Cum a fost pentru tine? În copilărie?

– Nu... Nu știu.

Atingerea lui aproape insesizabilă stârnise fiori în urma ei.

– Ba știi. Îmi trecu părul lung și greu peste umăr. Spune-mi! zise el.

M-am holbat în față.

– De ce vrei să știi?

– Pur și simplu, vreau.

– Nu e chiar atât de interesant.

– Mă îndoiesc, spuse el. Spune-mi cum a fost, *na'laa!*

– A fost...

Mi se tăie răsuflarea când găsi rândul de bride micuțe de pe spatele rochiei. O veioză se aprinse, speriiindu-mă. Nu credeam că m-aș fi putut obișnui vreodată cu abilitatea lui de a face astfel de lucruri.

– A fost greu.

Nu spuse nimic preț de-o clipă.

– Când ai rămas orfană?

– La naștere? am zis, râzând. Sau poate la scurtă vreme după aceea. Nu știu ce s-a întâmplat cu părinții mei, dacă s-au îmbolnăvit sau pur și simplu nu au putut să-mi poarte de grijă și... obișnuiam să mă gândesc mult la asta. De ce au renunțat la mine? Oare au avut de ales?

– Și acum, nu te mai gândești la asta? mă întrebă el, rochia lărgindu-se pe măsură ce desfăcu lent prinzătorile.

Am clătinat din cap.

– Nu are nici un sens să o fac. Aș înnebuni dacă aș face-o, așa că am hotărât că pur și simplu nu au avut de ales.

– Probabil e adevărat, indiferent de cum au decurs lucrurile în realitate, zise el, iar eu am încuviințat din cap. Cum ai supraviețuit?

– Făcând orice a fost nevoie, am spus. Apoi, am adăugat rapid: Nu am fost singură. Am avut un prieten. Am supraviețuit împreună.

– Și prietenul tău? A fost mai ușor să supraviețuiești cu el?

M-am gândit la asta în timp ce își trecu dosul degetelor peste partea de jos a spatelui meu.

– Chiar a fost mai ușor cu el, dar...

– Dar?

– Dar a fost și mai greu, am spus în șoaptă. Pentru că nu mai trebuia să ai grijă doar de tine, știi? Ci și de

altcineva, pentru care îți făceai griji ori de câte ori vă despărțeai ca să căutați mâncare, bani sau adăpost. Se pot întâmpla atât de multe lucruri pe străzi. Toată lumea e...

M-am oprit, foindu-mă stingherită de pe un picior pe altul.

– Toată lumea e cum?

L-am privit peste umăr. Lumina slabă îi umbrea adânciturile obrazilor.

– Chiar vrei să știi? Pentru că nu trebuie să te prefaci interesat ca să facem orice am face noi aici.

Se holbă în jos la mine, cu ochii ascunși de gene.

– Nu mă prefac, spuse el, și nu m-am prefăcut nici în timpul cinei.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Chiar te interesau diferitele soiuri de șerpariță? Am râs, apoi am spus: Nimeni nu e interesat de șerpariță.

– Tu ești.

– Da, ei bine, eu sunt ușor de distras.

Prințul Thorne chicoti.

– Un alt lucru de care mă îndoiesc, zise el. Toată lumea era cum anume, *na'laa*? mă întrebă el.

Mușcându-mă ușor de buza de jos, am clătinat încet din cap.

– Toată lumea era un potențial dușman. Alți copii, chiar și cei cu care locuiai și în care aveai încredere. Persoana care ți-a dat pâine într-o zi în următoarea îi putea chema pe magistrați și te putea acuza de furt. Domnul prea prietenos de pe stradă? Ei bine, atitudinea lui prietenoasă are un preț.

M-am înfiorat când degetele i se opriră pe ultima prinzătoare.

– Așa că nu te păzești doar pe tine, dar nici nu ești singur. Ai la rândul tău pe cineva care veghează asupra ta.

Nu spuse nimic preț de o clipă, apoi:

– O zici de parcă n-ar fi fost mare lucru.

Serios?

– Pur și simplu, a fost ce a fost.

Urmă un alt interval scurt de tăcere.

– Ești mai îndrăzneată decât am intuit.

M-am îmbujorat și m-am forțat să râd.

– Nu e adevărat. Mi-am petrecut toată viața speriată. Încă... Am tras adânc aer în piept, apoi am adăugat: Nu cred că am fost sau că sunt curajoasă. Probabil eram doar disperată să supraviețuiesc.

– Teama nu te face mai puțin curajos, zise el, desfăcând și ultimul nasture. Nici disperarea. Dimpotrivă, întăresc îndrăzneala.

– Poate, am murmurat, apoi mi-am dres glasul. Te-aș întreba cum a fost pentru tine, dar, din moment ce nu ai fost niciodată copil... M-am oprit încruntându-mă, apoi am zis: Ce lucru straniu de rostit cu voce tare!

Prințul pufni în râs, apăsându-mă ușor cu degetele pe spate, depărtându-mi jumătățile rochiei. Mânele rochiei îmi mai coborâră puțin pe brațe, oprindu-se chiar deasupra coatelor.

– Cum a fost? am întrebat, înfrântă de curiozitate. Să fii creat?

– E greu de explicat și probabil imposibil de înțeles. Își trecu mâinile peste partea de sus a spatelui meu, făcându-mă să mă înfior din nou. Dar e ca și cum... te-ai trezi, ai deschide ochii și ai ști totul.

Am clipit, uluită.

– Totul? Într-o clipă? M-am uitat spre el, însă își întorsese capul astfel încât nu-i puteam vedea expresia. Știi totul? am întrebat eu din nou.

– Da, însă durează o vreme ca să înțelegi ce știi și cum se aplică lumii din jurul tău, lumea în care încă n-ai intrat. Își trecu degetele peste omoplații mei. Poate dura ani întregi până să înțelegi întru totul.

Am încercat să-mi închipui cum ar fi fost să mă trezesc și în câteva minute să absorb toate cunoștințele pe care le-am acumulat de-a lungul vieții. Avea dreptate. Nu puteam înțelege.

– Pare... intens.

– Foarte.

Nu m-am mișcat când a continuat să îmi exploreze spatele, bucurându-mă de atingerea lui caldă.

– Când ai fost creat arătai ca acum?

– Nu tocmai. Își trecu degetele peste șira spinării. Când am luat ființă, mă aflam sub pământ.

Am icnit.

– Ai fost îngropat de viu?

– Nu, *na'laa*. Își trecu din nou mâinile în sus pe șira spinării. Am fost creat din pământ, ca toți Deminyenii, de altfel, iar, când luăm ființă, nu suntem încă pe deplin... formați.

– Nu sunteți pe deplin formați? am întrebat, și privirea îmi căzu pe sabia-i din teacă. Voi avea nevoie de puțin mai multe detalii pe tema asta.

– Durează ceva vreme ca trupurile să ni se dezvolte până ajung la forma pe care o vezi acum și pot apărea probleme în timpul procesului de creare, îmi explică el. La început, suntem doar conștiințe, apoi, în timp, oasele ne sunt făurite din rocile din adâncuri, iar carnea ne e

sculptată din piatră. Își trecu degetele peste coastele mele, apoi continuă: În tot acest timp, rădăcinile Pădurii de Velniș ne hrănesc, ne creează organele și ne umplu venele. Tot procesul poate dura ani întregi, în timp ce ascultăm sunetele vieții care se desfășoară în jurul nostru și deasupra noastră.

Cel mai probabil rămăsesem cu gura căscată. Am încercat să pricep toate aceste lucruri, dar am renunțat, pentru că nu aveam cum s-o fac.

– Ani întregi sub pământ? Aș înnebuni.

– Bineînțeles că ai face-o. Ești muritoare, zise el simplu. Noi nu suntem.

– Dar nu înțeleg... Vreau să spun, curge sânge din tine. Nu sevă.

– La fel și din Pădurea de Velniș.

Am făcut o grimasă când mi-am amintit de zvonurile cu pricina.

– Am auzit că Pădurea de Velniș sângerează, dar...

– Nu ai crezut?

– M-am gândit că era doar sevă roșie, dar presupun că acum înțeleg de ce Pădurea de Velniș e atât de sacră. Am râs nesigură. Știi, în noaptea aceea din grădină, când ai spus că faci parte din tot ce ne înconjoară, nu m-am gândit că vorbeai la modul literal.

– Majoritatea nu ar face-o.

Își trecu degetele peste curbura taliei mele.

M-am gândit la ce-mi împărtășise despre lumea trecută.

– Cei care au trăit înainte de Marele Război știau despre Pădurea de Velniș?

– Dacă au știut cândva, au uitat, dar la intrarea în pădure ar fi văzut semne că se aflau pe pământ sacru.

Avertismente care pesemne că au fost ignorate.
Distrugerea pădurii i-a trezit pe cei dintâi.

Într-un fel, era greu să nu te înfurii pe strămoșii noștri, când se părea că își săpaseră singuri groapa aproape voit.

– Există și Preaînălți care se nasc, așa-i? am întrebat.
Nu mă refer la *caelestia*.

– Copiii Deminyenilor se nasc și îmbătrânesc ca un *caelestia* sau un muritor, dar poate mai lent ca ei.

– Așa mă gândeam și eu. M-am oprit, apoi am adăugat: Tu ai copii?

– Nu.

Nu știu de ce m-am simțit ușurată să aud asta.

– Am auzit că Deminyenii pot alege când să aibă un copil. În sensul că ambii trebuie să își dorească asta pentru ca un copil să fie creat. E adevărat?

– Da.

– Mi se pare drăguț, am murmurat.

– Dar tu? mă întrebă el și își trecu din nou mâinile peste spatele meu. Ai avut copii?

– Zeilor, nici vorbă!

Prințul Thorne râse.

– Să înțeleg că nu-ți plac copiii?

– Nu e vorba despre asta. Doar că ce fel...

M-am oprit. Mi-am amintit de ce spusese Grady. De ce aș fi vrut să aduc un copil pe lumea asta? Era o întrebare al naibii de bună pentru cei mai mulți dintre noi, dar pentru mine? Cu atât mai mult. Cum mi-aș fi putut măcar atinge copilul?

– Înțeleg, spuse el încet.

Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit, gândindu-mă că poate chiar înțelegea că nu i-aș fi putut oferi unui copil viața pe care o merita. Că mă temeam că aș fi

repetat istoria. Nu voiam să-i fac asta unui copil. Nu-i puteam face asta. Însă nu avea cum să înțeleagă cu adevărat cât de greu mi-ar fi.

Mi-am dres glasul și am spus:

– Oricum, ziceai că pot apărea probleme în timpul creării?

– Dacă procesul este perturbat, creația este întreruptă.

Își trecu mâinile în jos peste brațele mele, apucând mânecile rochiei. Mi se tăie răsuflarea când materialul mătăsos îmi alunecă de pe brațe și apoi peste șolduri, adunându-se grămadă la picioarele mele.

– Ființa dezgropată e și mai puțin muritoare ca un Deminyen.

Pielea goală mi se răci.

– Te referi la cei care nu arată ca noi? La *nixe*?

– Într-un fel, zise el, trecându-și din nou palmele peste coapsele mele, alungând senzația de răceală. *Nixe*le sunt trezite mai devreme intenționat, adăugă el.

Mi-am amintit de ultima dată când mă aflasem în odaia aceasta.

– La asta te-ai referit când ai spus că nu ai încredere în cei care au creat *nixe*le?

I-am simțit respirația pe ceafă, apoi buzele.

– Da.

Am vrut să-l întreb de ce ar fi vrut cineva să perturbe procesul, însă își mutase mâinile pe șoldurile mele. Apucă bucata de dantelă subțire cu degetele și începu să o împingă în jos.

Bătăile inimii mi se întetiră când am privit peste umăr și i-am văzut doar creștetul capului plecat în timp ce îmi trase lenjeria în jos pe picioare, dându-i drumul peste rochia de pe podea. Își trecu gura peste curbura

posteriorului meu, împrăștiindu-mi toate gândurile. Apoi, mă sărută pe adâncitura spatelui, în talie, în centrul șirei spinării și apoi pe ceafă, pe măsură ce se ridică din nou.

– Spune-mi ceva, *na'laa*, zise el, întorcându-mă în brațele lui. Așa supraviețuiești acum?

Mi-am ridicat ochii, și privirile ni se întâlniră imediat. Nuanța albastră a ochilor i se închise la culoare, precum cerul la amurg, pătrunzându-le pe celelalte.

– Ce vrei să spui?

Îmi adună părul și mi-l dădu peste umăr.

– Încă supraviețuiești făcând orice e necesar?

– Da, am răspuns eu în șoaptă.

Își plecă pleoapele, genele dese acoperindu-i ochii.

– De aceea ai hotărât să rămâi în noaptea asta?

Mi se strânse stomacul.

– Nu.

– Sincer?

Mi-am ridicat brațele tremurânde și l-am apucat de lateralele tunicii. Inima îmi bătu cu putere în piept când i-am dat jos tunica. Preluă controlul, în tăcere, și își dădu jos cămașa, așa că m-am întins spre prohabul pantalonilor. I-am descheiat nasturii, iar senzația care mă încercă fu cu totul diferită de prima dată când o făcusem. La fel și când i-am tras în jos pantalonii moi.

– Da, am răspuns eu când scăpă de pantaloni. Mi-am pus palmele pe abdomenul lui și am închis ochii, absorbind senzația stârnită de pielea lui netedă. M-am cutremurat din nou. Sincer.

Prințul nu spuse nimic în timp ce mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, gândindu-mă că într-adevăr avea trupul făurit din piatră. Preț de câteva momente, mi-

am permis să mă pierd puțin în simplul gest de a-l atinge. Să-i simt pielea dură frecându-se de mâinile mele mult mai moi. Adânciturile și crestele abdomenului lui. Mușchii încordați. Nu aveam idee cum mă vedea el pe mine, însă noutatea de a atinge pe cineva era mult prea puternică să-i pot rezista. Nu mă opri. Doar rămase locului, îngăduindu-mi să explorez, așa cum îi permisesem și eu lui să facă, și nu cred că ar fi înțeles vreodată ce îmi dăruise. M-am lăsat în genunchi în fața lui, pe podeaua de piatră la fel de tare ca pielea lui, dar rece.

Am deschis ochii și mi-am ridicat privirea spre mădularul lung, gros și tare ce-i ieșea dintre șolduri.

– Ești frumos, am șoptit.

Își înclină ușor capul, iar în lumina lămpii am văzut că... un obraz îi era mai închis la culoare decât celălalt.

Buzele mi se depărtară.

– Roșești cumva?

– Da?

Chiar părea nesigur.

Îmbujorarea aceea slabă avea ceva întru totul fermecător: faptul că o ființă atât de puternică și de nepământească ca un Deminyen se putea îmbujora.

– Da, Alteță.

– Thorne, mă corectă el. Nu cred că m-am mai îmbujorat vreodată.

– Poate că ai făcut-o și nu ți-a spus nimeni.

– Mulți nu ar avea curajul să o facă, zise el și își îndreptă capul. Dar cred că e... o premieră.

Probabil nu era, însă îmi plăcea ideea de a fi prima care îl făcea pe temutul prinț de Vytrus să roșească. Am zâmbit și mi-am trecut mâinile peste coapsele lui,

concentrându-mă asupra înălțimii lui. Stând în genunchi, trebuia să mă întind ca să ajung la el, atât de absurd de înalt era. Mi-am trecut mâinile peste pielea lui, simțindu-i fundul bombat și apoi din nou șoldurile zvelte, în tot acest timp sângele fremătându-mi în vene. Era impresionant de mare... și intimidant, și, chiar dacă n-ar fi trecut atât de multă vreme de când făcusem asta, tot aș fi fost neliniștită... Entuziasmată, dar neliniștită.

– Mă gândeam, am zis eu, simțindu-mă îndrăzneată și dorită, că, din moment ce tu ai servit deja desertul, drept ar fi să servesc și eu o porție.

Își trecu degetele peste obrazul meu, apoi mi le înfipse în păr.

– Atunci, servește!

Nici urmă de ezitare, de nesiguranță sau de prefăcătorie. Stăteam în genunchi în fața lui, atingându-l, pentru că așa voiam, iar mintea îmi era plină doar de propriile gânduri. Mâinile nu îmi tremurau când l-am cuprins cu degetele, însă el da. Tremură ușor când l-am strâns mai tare și din nou când am respirat pe capul mădularului lui, tachinându-l. I-am frecat mădularul lung, simțind creștăturile acelea ușoare, și mi-am ridicat privirea spre el.

Mi se tăie răsuflarea. Umerii și brațele îi erau învăluite într-o ceață aurie ușoară. Capul îi era plecat, iar părul îi cădea în față, peste lateralele feței. Nu-i puteam vedea ochii, însă privirea îi era intensă și încinsă și ațâța focul care ardea deja mocnit în venele mele. Își încovoie degetele în părul meu.

L-am cuprins cu gura și m-am cutremurat când l-am auzit gemând adânc, gutural. L-am cuprins cât am putut de adânc, adică nu foarte adânc, însă prințul... răspunse

cu un geamăt și încordându-și ușor șoldurile, ceea ce îmi dădu de înțeles că nu-l deranja câtuși de puțin. Mi-am trecut limba peste mădularul lui lung și peste creștăturile acelea de pe partea de dedesubt, ajungând la adâncitura de sub vârful mădularului. L-am cuprins din nou cu gura și... păru să se încălzească sub mâna mea și în gura mea, iar căldura pe care o emana îmi invadă simțurile. I-am supt capul mădularului, surprinsă de gustul lui. Nu era sărat, cum fusese cazul la alții, ci... ușor dulceag? De parcă ar fi fost acoperit de un praf de ceva asemănător cu zahărul? Nu mai gustasem niciodată așa ceva. Mâna i se încordă în părul meu, trăgându-mă de șuvițe în timp ce l-am supt mai tare, gura umplându-mi-se mai mult de gustul lui. Am simțit furnicături în gură, iar vârtejul acela brusc de senzații mă străbătu, întărindu-mi sfârcurile și coborând spre mușchii care mi se încordară în partea de jos a abdomenului. Am simțit cum mă umezesc și am gemut în timp ce-l sugeam. Usturimea ușoară, învăpăiată, pe care o simțeam pe scalp când tot trupul îi zvâcnea doar mă excită mai tare.

M-am apropiat de el, lipindu-mi sâni de coapsele lui, sugându-i și frecându-i mădularul. Limba îmi pulsa, la fel și locul dintre coapsele mele, și am vrut să întind mâna și să mă ating singură, dar nu mai făcusem asta... Nu mă atinsesem niciodată în fața altcuiva. Zeilor mari, în timp ce îmi înflegeam degetele în gamba lui, îmi doream atât de tare să o fac, încât dorința aceea deveni aproape dureroasă.

– Fir-ar! mârâi el, și trupul îi zvâcni din nou.

Înainte nu-mi plăcuse prea tare actul acesta, dar acum eram lacomă. Eram nesătulă, și l-am supt mai adânc, minunându-mă de gustul lui, de gemetele adânci și

guturale pe care le scotea. Iar când începu să-și miște șoldurile, am vrut să o facă mai repede, mai apăsător. Mi-am dorit tot felul... de lucruri imorale când am deschis ochii și mi-am ridicat privirea spre el, iar inima îmi bătea năvalnic în piept și trupul îmi tânjea. Mi-am apropiat coapsele, cutremurându-mă din pricina dorinței învăpăiate care mă cuprinsese. Mă apucă mai ferm de ceafă, ținându-mă locului în timp ce se mișca. Voiam...

– Atinge-te!

Am deschis brusc ochii.

Își trase mădularul din gura mea și mă săltă în picioare. Picioarele îmi tremurau în timp ce mă întoarse, așezându-mă pe marginea patului. Se apropie și îmi desfăcu larg picioarele. Aerul rece sărută carnea înfierbântată dintre coapsele mele. Mă luă de mână și mi-o trecu peste mădularul lui, peste capul mădularului, ud de la gura mea și... de la *el*. Vârfurile degetelor mi se încălziră numaidecât și începură să mă furnice.

– Ce... e asta? am întrebat, cu voce aproape de nerecunoscut. Guturală. Senzuală. Simt furnicături pe piele și ai gust de... Am înghițit în sec, gemând ușor. În negura de dorință carnală care mă cuprinsese, mi-am amintit un lucru pe care mi-l spusese. Sămânța ta..., am zis eu.

– E un afrodisiac, încheie el.

– Zeilor mari! am icnit, făcând ochii mari.

Nici măcar nu juisase încă și avea deja un asemenea efect?

– Acum... Am gemut când mă săgetă un junghi intens de dorință. Acum, înțeleg de ce oamenii și-o doresc atât de tare, am spus.

Râse, întunecat și imoral.

– Atinge-te! îmi porunci el, prinzându-mă din nou de după ceafă. Pătrunde-te cu degetele, în timp ce eu îți pătrund gura.

Parcă am luat foc când i-am auzit cererea; cuvinte care în mod normal mi-ar fi tăiat pofta, dar care acum mă făcură să scâncesc de plăcere. Privindu-l drept în ochi, am făcut ce îmi ceruse. Mi-am dus mâna între coapse, în timp ce el mă privi, fără să se clintească, mădularul lui licărind între noi. Mi-am atins clitorisul și mai că mi-am ridicat șoldurile de pe pat. Furnicăturile pe care le simțeam în degete se mutară în mugurul încordat de nervi...

– Pe toți zeii, am strigat când m-am înfiorat de plăcere, tremurând din tot corpul. Nu cred că pot, am zis eu.

– Ba poți. Îmi trase capul mai aproape de el. Vreau să te pătrunzi cu degetele, zise el, și maxilarul îi zvâcni. Le vreau în tine, adăugă.

M-am cutremurat și mi-am pătruns carnea umedă cu degetele. Nu clipi, nici măcar o dată, când am început să-mi mișc degetele. Trona deasupra mea, strângându-mă tare de păr. Am simțit iar senzația aceea de furnicături și căldură în miezul meu.

– Așa te vreau, murmură el.

Inima îmi bătu cu putere când l-am cuprins din nou cu gura și l-am apucat cu cealaltă mână. L-am supt, făcând în același timp așa cum îmi ceruse. Am îngânat aprobator, însă sunetul fu acaparat de mârâitul lui în timp ce se împinse mai tare în mine, cu mișcări tot mai dure, însă fiecare mișcare a șoldurilor părea controlată. Nu mă răni și, pe toți zeii, știam că ar fi putut să o facă cu ușurință la cât de tare era, la cât de puternic era, însă lua fără să ia, iar eu l-am gustat mai adânc, frecându-mă de

pat în timp ce mă atingeam. Mușchii mi se încordară și mi se strânseseră. Nu-mi putea auzi gemetele, dar am știut că le simțea în timp ce mă privea sugându-i mădularul și atingându-mă singură. Orgasmul fu izbitor, îmi tăie respirația...

Prințul își scoase mădularul din gura mea, împingându-mă pe pat și așezându-se între picioarele mele, prinzându-mi mâna și mădularul lui între noi, fără să se lase cu toată greutatea pe mine. Îmi trase capul pe spate. Privirile ni se întâlniră în timp ce se cutremură, și i-am simțit sămânța fierbinte și pișcătoare pe mână, pe miezul meu. Trupul îi era cald și parcă fredona. Am căscat ochii, cotropită de un tumult de senzații, în timp ce marginile trupului îi străluciră ca *spiritūs*. Cu siguranță aveam să mă simt stingherită de sunetul pe care l-am scos când m-am agățat de brațul lui, însă râsetul lui, râsul lui dens și erotic când se împinse în mine mai că mi se desprinseseră și mie de pe buze în timp ce mă străbătura valuri de plăcere.

Iar senzațiile continuară mult timp după ce el se liniștise pe mine, secunde preschimbându-se în minute. Fiorii de plăcere continuară și când îmi scoase degetele din mine. M-am cutremurat în timp ce... el stătu deasupra mea, dându-mi șuvițele de păr umede laoparte de pe față, atingându-mă pe obraz, pe buzele depărtate, cu ochii deschiși și fără să piardă o singură clipă. Mă privi și mă mângâie ușor, în timp ce eu mă cutremuram, până se stinse și ultimul val de plăcere și eram în sfârșit eliberată din acea robie. M-am holbat la el, cu ochii pe jumătate deschiși.

Zeilor mari, Naomi nu mințise în legătură cu orgasmele...

– Rămâi aici, îmi spuse prințul.

Se ridică de pe mine. N-aveam de gând să plec nicăieri. Nu mă puteam mișca; aveam impresia că nu-mi mai funcționa nici un mușchi. Mi se păru că l-am auzit dând drumul la apă. Am închis ochii și am rămas acolo, întinsă, iar căldura dispăru dintre coapsele mele, apoi gustul lui mi se șterse de pe limbă. Se poate și să fi ațipit, pentru că, atunci când am deschis ochii și l-am văzut stând deasupra mea, am avut impresia că stătea așa de ceva vreme.

– Poftim! Se aplecă, lăsându-se într-un genunchi pe pat, își vârî mâna sub ceafa mea și îmi înălță capul. Bea, îmi zise el.

Îmi ținea o cană în dreptul gurii. Era plină cu apă, și am băut cu înverșunare, abia atunci dându-mi seama de cât de însetată eram. Când am terminat, puse cana deoparte, apoi luă o cârpă pe care pesemne el o adusese. Îmi apucă brațul, mă șterse cu cârpa umedă pe degetele flasce și apoi îmi puse mâna pe pat.

– Data viitoare, și va exista, cu siguranță, o dată viitoare, făgădui el, ștergându-mă cu cârpa între picioare, în timp ce nuanța albastră din ochi i se aprinse când gemeam și îmi ridicam ușor șoldurile când mă atingeam. Zâmbi cu jumătate de gură, apoi adăugă: Vei termina pe mădularul meu și vei rămâne acolo până se va scurge și ultimul strop de plăcere, zise el. Se opri, își înclină capul și mă întrebă: Ești de acord?

Am ridicat din sprâncene la încercarea lui de a mă întreba dacă încuviințam și așa fi râs dacă n-aș fi fost atât de obosită.

– Da, Alteță.

– Thorne, zise și râse din nou. Și mă bucur că suntem de acord.

Am pufnit.

Pe când azvârlea cârpa laoparte, știam că trebuia să mă ridic și să mă îmbrac. Prințul își dorea să-i țin companie, dar știam că asta nu includea să rămân leșinată în patul lui, în pofida cererii lui din noaptea anterioară. Mi-am impus să mă mișc și am dat să mă ridic.

N-am reușit însă să fac mare lucru.

Prințul Thorne se întoarse lângă mine și, înainte să-mi dau seama de ce pune la cale, mă ridică pe brațe. Mă așează în mijlocul patului, după care se întinse lângă mine. Am auzit păcănitul lămpii când se stinse. Am deschis ochii și am văzut că era întuneric în odaie și pieptul din fața mea, pe care *îl atingeam*. Avea de gând să rămân peste noapte cu el? *Să dorm lângă el?*

Mai dormisem doar lângă Grady, și nu se compara câtuși de puțin cu situația de față. Nu știam ce să cred sau ce să simt. Îmi săltă inima-n piept, însă pieptul lui rămase nemișcat, în afară de mișcările ușoare pe care le făcea când respira. Oare la ce se referise când spusese că inima nu-i mai bătuse de multă vreme ca a unui muritor? Oare avea de-a face cu felul în care fusese... creat?

– Dormi? am întrebat eu în șoaptă.

Tăcere, apoi:

– Da.

M-am încruntat.

– Deci îmi răspunzi în somn?

– Da.

Mă strânse mai tare pe după talie.

Am înghițit în sec, apăsându-mi degetele pe pieptul lui, în locul în care *ar fi trebuit* să-i fie inima, dar n-am

simțit nimic.

– Pot să te întreb ceva?

– Tocmai ai făcut-o.

Am strâmbat din nas.

– Pot să te mai întreb ceva?

– Da, *na'laa*.

– Nu-mi spune așa, am bombănit.

– Dar ești îndeosebi de încăpățânată în momentul de față.

Mi-am dat ochii peste cap.

– În fine.

Oftă, dar nu păru enervat, ci mai degrabă amuzat.

– Ce vrei să mă întrebi?

M-am mușcat de buză și m-am holbat la conturul întunecat al pieptului lui sub palma mea.

– Inima ta a bătut cândva ca a unui muritor?

– Da, zise el și căscă.

Mi-am încovoiat degetul pe pielea lui.

– Acum, de ce nu mai bate așa?

– Pentru că, zise el, mișcându-și leneș mâna peste partea de jos a spatelui meu, am pierdut *ny'chora*.

– Ce e aia?

Nu-mi răspunse vreme atât de îndelungată, încât am crezut că adormise.

– Totul.

Totul? Am așteptat să îmi dea detalii, dar tăcu.

– Mai ești treaz?

– Nu, răspunse el, râzând ușor.

Colțurile gurii mi se ridicară, însă zâmbetul îmi pieri rapid. Am înghițit în sec.

– Ai prefera să... mă întorc în odăile mele?

Mă strânse și mai tare cu brațul, apropiindu-mi abdomenul de al lui.

– Dacă aș fi preferat asta, n-ai fi în pat cu mine.

– Ah.

Se foi, reușind cumva să-mi tragă un picior între ale lui.

– *Na'laa?*

– Da?

– Culcă-te!

– Noapte bună, Alteță... Am închis ochii, cu inima... ușoară. Nu mă mai simțisem niciodată așa. Noapte bună, Thorne!

Nu mi-a răspuns, dar, pe când m-am cufundat în somn, i-am simțit buzele pe frunte și mi s-a părut că l-am auzit șoptind:

– Noapte bună, Calista!

CAPITOLUL 28

Când m-am trezit, locul de lângă mine era gol, însă aroma lui ușor lemnoasă se simțea pe cearșafuri și pe pielea mea. Mi-am pus mâna pe pat, simțind căldura emanată de corpul lui.

Thorne.

Îmi aminteam vag că mă trezisem în lumina gri a zorilor când mă atinsese pe obraz, când mă sărutase pe frunte și îmi vorbise.

– Dormi bine, îmi șoptise el. Mă voi întoarce la tine curând.

Am deschis ochii, și pieptul... mi *se umflă*. Nu era un sentiment întru totul neplăcut, dar era pe deplin

necunoscut și mă speria, pentru că părea a fi o făgăduință a ceva mai mult.

Mi-am tras picioarele la piept. Nu putea exista o făgăduință a ceva mai mult, chiar dacă nu eram prea sigură ce însemna, mai exact, acest *mai mult*. Știam însă suficient. Mai mult însemna mai mult decât plăcerea trăită în cele mai întunecate ceasuri ale nopții. Mai mult însemna mai mult decât partea fizică. Mai mult însemna un viitor.

Și nici unul dintre aceste lucruri nu erau posibile cu un Preaînalt, darămite cu un prinț. Mai ales cu prințul de Vytrus.

Însă pretinsese că salvase Archwoodul pentru că mă găsisse pe mine.

M-am întors pe spate și am clătinat din cap. Cu siguranță nu vorbise serios, indiferent de ce părere avea despre așa-zisa îndrăzneală a mea.

Însă Preaînaltii nu puteau minți.

M-am plesnit peste față și mi-am tras mâinile în jos, frecându-mi pielea. De ce stăteam întinsă în patul lui, gândindu-mă la asta? Aveam lucruri mult mai importante asupra cărora să mă concentrez. Faptul că Claude știa cum funcționau abilitățile pe care le aveam, pentru că mă îndoiam că nu își amintea ce-mi spusese. Faptul că era înrudit cu comandantul Cavalerilor de Fier. Asediul iminent.

Thorne era cea mai mică grijă a mea.

Dar era și cea mai drăguță grijă a mea.

– Zeilor mari! am gemut și am dat laoparte cearșaful. M-am ridicat în șezut și m-am dus spre marginea patului, căutându-mi rochia. Nu am văzut-o pe podea, așa că m-am ridicat și m-am întors, găsind-o împachetată

pe cufărul pe care își așezase săbiile noaptea trecută. Un halat negru era întins pe tăblia patului. Probabil îl lăsase pentru mine.

Mi-am luat halatul pe mine, și pieptul mi se umflă din nou, în felul acela straniu și de-a dreptul prostesc. Era... un gest grijuliu din partea lui.

„Mă voi întoarce la tine curând.“

Am aruncat o privire prin odăile lui. Thorne spusese că mă voia cu el până avea să le iasă în întâmpinare armatelor lui. Oare credea că aveam să-l aștept toată ziua în odăile lui?

Nici vorbă de așa ceva.

Mi-am scos părul din halat și am luat rochia. Am strâns-o la piept și m-am dus degrabă spre ușă, găsind-o încuiată. Am tras zăvorul și am deschis-o și mai că m-am izbit de Grady.

– Pe toți zeii! am icnit, împleticindu-mă în spate.

Grady mă prinse de braț, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul.

– Scuze! mormăi el. Încercam să forțez încuietoarea... Mă chinuiesc de o jumătate de oră. Probabil i-a făcut ceva ca să nu poată fi deschisă din afară. Mă privi cu ochii-i închiși la culoare, după care păru să vadă cu ce eram îmbrăcată și ce țineam în brațe. Ești bine? mă întrebă el.

– Da. Bineînțeles. L-am ocolit și am închis ușa după mine. De ce încerci să forțezi încuietoarea? l-am întrebat.

– Serios? ripostă el, ridicând din sprâncene.

– Serios.

Am pornit-o în jos pe coridor.

Grady se holbă la mine preț de o clipă.

– Știi măcar cât e ora? E aproape prânzul.

Am rămas surprinsă.

– Serios? Dar eu niciodată...

– Niciodată nu dormi până la ore atât de târzii, încheie el în locul meu. Te-am căutat peste tot în dimineața asta, Lis. În odăile tale, în grădină... M-am întâlnit cu Naomi, care te căuta la rândul ei, spuse el când văzu privirea pe care i-am aruncat-o. Mi-a zis despre învoiala voastră.

Ah.

Am strâns mai tare rochia în brațe.

– N-ar fi trebuit să o facă.

– Pentru că nu aveai de gând să-mi zici?

– Nu, pentru că probabil a trebuit să te vadă reacționând exagerat și pierzându-te cu firea, am spus, tăcând din gură când am trecut pe lângă un servitor care căra un morman de prosoape. Și aveam de gând să-ți spun.

– Când?

– În dimineața asta, am zis și mi-am dat o șuviță de păr de pe față.

Maxilarul îi zvâcnea la greu.

– E limpede...

– Că nu îți place învoiala asta.

– Și nici ție, din câte mi-a spus Naomi, ripostă el.

Mi-am țuguat buzele, însă am înăbușit iritația pe care o simțeam. Probabil că Naomi era îngrijorată, și pe bună dreptate.

– N-am fost chiar încântată de această învoială, am zis, dar am vorbit cu Thorne, și acum e în regulă.

Grady se opri din mers.

– Thorne?

– Da? L-am privit nedumerită. Așa îl cheamă.

– Și de când te tutuiești cu el? mă întrebă el apăsător.

De când hotărâsem să rămân, în pofida tuturor lucrurilor pe care mi le spusese noaptea trecută.

Nu i-am zis asta, pentru că era prea greu de explicat sau de înțeles. La naiba, nici măcar eu nu înțelegeam întru totul. Am cotit pe coridor.

– E în regulă, Grady. Serios...

– Aș vrea să nu mă mai minți.

– Nu te mint. M-am oprit și m-am întors spre el. Nu am fost încântată de învoială pentru că nu m-a întrebat ce părere aveam, ce îmi doream, dar am vorbit despre asta. Am ajuns la o... înțelegere. „Cred.“ Și, am zis, strângând din buze, apoi clătinând din cap și urnindu-mă din nou, îl pot atinge, Grady. Îl pot atinge fără să aud, să simt sau să gândesc altceva în afară de propriile gânduri și sentimente. Știu că zici că înțelegi toate astea, dar n-ai cum să pricepi cu adevărat ce înseamnă asta.

– Ai dreptate, recunosc Grady după câteva clipe. N-am cum să știu ce înseamnă asta.

Mă urmă tăcut, dar nu pentru multă vreme.

– E singurul motiv? mă întrebă el, încet. Pentru că îl poți atinge?

– De ce întrebi? L-am privit peste umăr. Ce alt motiv aș putea avea? am continuat.

– Nu știu. Își ridică privirea spre tavan și veni în dreptul meu. Îți place de el?

– Dacă îmi place de el? Am râs, simțind un fior straniu în stomac. Ce crezi că suntem? am zis, înghiontindu-l cu cotul. Puști de 16 ani?

Pufni.

– Îți place de el?

– Nu știu. Adică, îmi place de el îndeajuns încât să vreau să-l ating, dacă asta mă întrebi, am spus, simțind furnicături pe piele. Nu-l cunosc îndeajuns de bine ca să-mi placă mai mult de-atât.

Grady se holbă drept în față.

– Da, dar, și dacă l-ai cunoaște, nu se poate să-ți placă de el, Lis.

– Da, știu. Nu trebuie să-mi spui asta.

– Doar mă asiguram, murmură el.

Am ignorat felul în care mi se strânse brusc pieptul și am zis:

– N-ar trebui să muncești?

– Ba da, dar baronul s-a baricadat în birou cu Hymel.

Probabil încercau să-și dea seama unde aveau să-și așeze tabăra o mie de soldați. Am deschis ușile de la odăile mele.

– Ți-a spus Naomi de ce au venit Preaînălții?

– Da. Se așează pe marginea scaunului. Trebuie să recunosc că m-a surprins vestea, adăugă.

– Am mai aflat ceva azi-noapte.

– Dacă are de-a face cu cele petrecute în odăi, cu prințul, nu mă interesează câtuși de puțin.

– N-are de-a face cu Thor... M-am oprit când Grady mă privi brusc. N-are de-a face cu prințul, ci cu regele Euros, am zis și i-am spus că regele ar fi preferat ca Archwoodul să sfârșească la fel ca Astoria.

Nu i-am zis despre trecut, despre lumea care se prăbușise. Era un lucru important că Thorne avusese încredere în mine și-mi împărtășise toate acele lucruri, iar cunoașterea trecutului mi se părea... periculoasă.

– N-aș putea zice că mă surprinde să aflu că regele ar prefera să radă orașul din temelii, zise Grady după ce am

tăcut.

– Serios? l-am întrebat, ridicând din sprâncene.

– Da. Pe tine te-a surprins?

– Puțin, am spus. Adică, e o diferență uriașă între faptul că regele nu se prea interesează de bunăstarea noastră, a plebeilor, și faptul că e de părere că mijloacele noastre de trai și casele noastre nu merită riscul ca un Preaînalt să fie rănit sau ucis.

– Da, eu nu văd nici o diferență, zise el, ridicând din umeri. La urma urmei, Preaînaltilor le pasă doar de ei înșiși. Uneori, mă surprinde că n-au scăpat pur și simplu de noi și că nu și-au adjudecat țărâmul.

– Zeilor mari! M-am holbat la el. Ce perspectivă sumbră! Chiar și pentru tine.

Pufni.

Am clătinat din cap.

– Mai e ceva. Are de-a face cu Vayne Beylen.

Pe chip i se citi curiozitatea.

– Sunt numai urechi.

– Și e doar pentru urechile tale.

– Desigur.

Am aruncat o privire spre ușa închisă.

– Claude și Vayne sunt înrudiți.

Ridică din sprâncene, surprins.

– Poftim?

– Sunt veri, din partea tatălui lui Claude, i-am spus. Beylen e un *caelestia*.

– Fir-ar, zise el tăgănat. Se lăsă în spate pe scaun și își puse brațul pe spătarul acestuia. Cum ai aflat asta?

– Claude mi-a spus. Preaînaltii nu știu.

Mi-am încrucișat brațele peste piept și am tras adânc aer în piept, dar am regretat numaidecât, pentru că

nenorocitul ăla de halat mirosea a... Thorne.

– Dar faptul că e un *caelestia* explică de ce Cavalerii de Fier ar sprijini Ținutul de Mijloc.

– Da, zise el, trecându-și un deget peste frunte. Presupun că da.

L-am privit cu atenție.

– Îmi pare rău!

Își ridică privirea spre mine.

– Pentru ce?

– Știu că îl admirai oarecum pe Beylen și probabil că asta se va schimba acum, că știi că e un *caelestia*.

– De ce? mă întrebă el, încruntându-se.

– Pentru că *ei* nu sunt plebei...

– Ba cam sunt, prin comparație cu Preaînălții. Adică, uită-te la Claude! E cam la fel de periculos precum un piscoi pe jumătate adormit.

Am strâmbat din nas.

– Chiar nu ți se pare că asta schimbă lucrurile? Ce este? Faptul că-i sprijină pe Preaînălții din Ținutul de Vest, pe o prințesă care vrea să devină regină?

– Uite ce e, știu că am spus că toți Preaînălții sunt o apă și un pământ, dar... nu știu... habar n-aveam despre ce vorbeam. Beylen și cei care îl urmează își riscă viața. Trebuie să existe un motiv pentru care Beylen o sprijină, pentru care cei care îl urmează deja o sprijină la rândul lor. S-ar putea să fie diferită.

Am pufnit, clătinând din cap.

– Tu crezi că prințul tău e diferit.

– Nu e prințul meu! m-am răstit eu. Și pur și simplu... M-am așezat pe marginea scaunului și am adăugat: Am impresia că îmi scapă ceva în privința lui Claude și a întregii situații și că e ceva important. A spus că Beylen e

născut din stele sau ceva de genul. Mi s-a părut o expresie familiară, dar nu înțeleg ce înseamnă.

Nu înțelegeam multe lucruri, cum ar fi faptul că Claude îmi spusese că prințul de Vytrus îmi putea oferi ceea ce el nu putea. Totul.

– Născut din stele? murmură Grady, iar eu m-am uitat la el. Se legănă în față. Stai așa! Am mai auzit expresia. Te-am auzit pe tine rostind-o.

– Ce vrei să spui? am întrebat, jucându-mă agitată cu gulerul halatului.

– Stareța Milosteniei... Cea căreia i-ai fost încredințată, zise el. Când eram mai mici, mi-ai zis că obișnuia să spună că *tu* te-ai născut din stele.

– Fir-ar să fie! am exclamat, și mâna îmi pică în poală. Ai dreptate.

Îmi zâmbi ștregărește.

– Știu. Probabil e doar o coincidență stranie.

– Da, am murmurat eu, doar că nu credeam în coincidențe.

Născut din stele.

Știam că însemna ceva.

Intuiția mea, care de obicei tăcea în ceea ce mă privește, îmi zicea acum că așa era: expresia aceea însemna ceva.

Era importantă.

Claude era tot cu Hymel, așa că nu puteam vorbi cu el, și, întrucât părea a fi vorba despre un lucru știut doar de *caelestia*, singura persoană care credeam că ar fi putut ști ce însemna „născut din stele” era Maven.

Asta dacă Naomi avea dreptate în privința ei și era într-adevăr bunica lui Claude, din partea tatălui.

Problema era că trebuia să o conving să vorbească sau... să obțin informațiile în alt mod, fără permisiunea ei.

Nu-mi plăcea ideea, dar nici nu mă împiedica. Eram o ipocrită și o știam foarte bine.

Deși m-am îmbăiat și m-am îmbrăcat cu tunică ușoară și colanții deseori preferați de servitori, cu părul împletit la spate, *încă* simțeam pe mine mirosul lemnos al lui Thorne. Pe când am intrat sub alcovul în care se afla odaia lui Maven, am început să cred că era doar o plăsmuire a mea, pentru că nu avea cum să fie așa.

Am bătut la ușă. Nu-mi răspunse nimeni, dar, câteva clipe mai târziu, ușa de lemn rotunjită se întredeschise.

Am tras adânc aer în piept, am împins ușa și am intrat în încăperea luminată de zeci de lumânări așezate pe rafturi de-a lungul zidurilor de piatră și pe aproape orice altă suprafață plată din încăpere. Cu siguranță odaia era dotată cu electricitate, care alimenta apa caldă, dar Maven părea să prefere ambianța creată de lumina lumânărilor.

Sau cât de sinistră era.

Am închis ușa în urma mea și aproape că n-am văzut-o. Înveșmântată în negru, ședea pe unul dintre numeroasele taburete din odaie, lângă dulapul de haine, cu capul plecat, peticind un veșmânt. Odaia mirosea a săpun de rufe și ușor a naftalină.

Mi-am simțit gâtul ciudat de uscat, dar am înaintat.

– Maven? Am tresărit când mi-am auzit vocea răgușită. Am adus coroaița. Am uitat să o înapoiez aseară.

Făcu semn cu capul spre unul dintre rafturile pe care se aflau alte podoabe lucrate cu grijă.

Mușcându-mă ușor de buză, m-am dus cu coronița spre raft și am găsit un cârlig gol în care să o agăț. Pieptul mi se umplu de neliniște când m-am uitat la Maven. Șuvițe de păr cărunte și lipsite de viață îi ieșeau de sub glugă, ascunzându-i fața.

– Voiam... să te întreb ceva, am zis, agățând lanțul în cârlig și așezând cu grijă șiragurile de rubine pe raftul de dedesubt.

Nu îmi răspunse, ci continuă să coasă cu degetele-i noduroase veșmântul roșu subțire.

– Ești, cumva, bunica lui Claude? am întrebat-o.

Nu spuse nimic nici de data asta.

M-am holbat la umerii ei gârboviți. La fel ca în noaptea anterioară, am simțit o apăsare tremurătoare între omoplați. Senzația de furnicături se extinse, cuprinzându-mi brațele și pătrunzându-mi mușchii, îndrumându-mă spre ea. Degetele mi-au zvâcnit, și m-am apropiat de ea fără să scot un sunet, mi-am ridicat mâna...

Mai rapid decât aș fi crezut-o în stare, Maven se întoarse pe taburet.

Am icnit și-am făcut un pas în spate.

– Crezi că poți obține un răspuns cu forța, fătuco? mă întrebă ea, cu o voce la fel de subțire ca pergamentul și la fel de sfărâmicioasă precum oasele ei. După atâta amar de vreme?

– Eu...

Mi-am tras mâna în spate, neștiind ce să spun.

Râse, mai degrabă un șuierat sec ce o făcu să tremure din toți rărunchii.

– N-ai mai vorbit cu mine până acum. Nu m-ai mai întrebat despre rudele mele până acum. De ce mă întrebi

acum?

– Ba nu e adevărat. Am mai vorbit cu tine, când au început să mă aducă aici, i-am spus, dar era irelevant. Claude e nepotul tău? am repetat întrebarea.

Ridurile de pe chipul ei erau aproape la fel de adânci ca scobiturile din membrele acelea palide și lipsite de viață pe care le văzusem în viziunea mea. Mă privi cu ochi umezi, cu pleoapele plecate, însă alerti și plini de curiozitate.

– Ce importanță are pentru tine?

– Poți să răspunzi, pur și simplu, la întrebare?

Părul cărunt și ațos îi căzu în spate când își ridică bărbia.

– Altminteri?

– Altminteri, am zis, simțind furnicături în degete, voi obține răspunsul pe calea grea.

Mi se strânse stomacul; tot nu-mi plăcea ipocrizia de care dădeam dovadă, mai ales după ce-i făcusem morală lui Thorne în privința consimțământului. Ce-i drept, să obțin răspunsuri de la Maven nu se compara cu a-mi cere să-i ofer timpul și trupul meu, dar mi se părea că nu făceam decât să despic firul în patru. Mi se părea că semăna mult cu ceea ce făceam de fiecare dată când îmi foloseam abilitățile pentru Claude. Poate că de aceea îmi plăceau atât de mult cererile lui Thorne. Și poate că de aceea le puteam accepta. Am făcut un pas spre ea, inima bătându-mi cu putere în piept.

– Nu mă vei putea opri.

Drept răspuns, Maven râse, sau mai degrabă croncăni.

– Presupun că nu, zise ea. Se ridică lent și înaintă târșându-și picioarele, târând pe podea poalele negre inegale ale rochiei de pe ea. Da, e nepotul meu, zise ea.

– Din partea tatălui?

– Da.

Am expirat apăsător în timp ce așeză veșmântul pe o masă din apropiere. Mi se păru că arăta ca o pată de sânge în întuneric.

– Înțelegi ce pot face.

– Evident, zise ea, întorcându-se agale spre taburet. Se trânti pe el, gâfâind de la efort.

I-am ignorat tonul surprinzător de sarcastic.

– Știi ce înseamnă „născut din stele“?

– De ce mă întrebi pe mine? Apucă un ghemotoc și înfipse acul în el. L-ai fi putut întreba pe baron.

– E ocupat, și m-am gândit că, dacă ești *caelestia*, s-ar putea să știi ce înseamnă.

Maven clătină din cap, aruncând perna de ace într-un coș de la picioarele ei.

– Și de ce ai crede asta?

Să fiu a naibii de știam.

– Pentru că am mai auzit expresia, rostită de Stareța Milosteniei, iar Claude a menționat-o... în treacăt.

– Ce fătucă amuzantă ești, zise ea, râzând pe înfundate. Știi atât de multe și totuși atât de puțin.

Am mijit ochii.

– Și Hymel a spus ceva asemănător.

– Da, păi, el știe prea multe.

– Ce vrei...

– Ce-ar fi să-mi torni de băut din sticla aia roșie? zise ea, ridicând un braț fragil. Chiar acolo. Pe masa de lângă ușă.

M-am uitat peste umăr și am văzut-o. Am străbătut încăperea, am apucat sticla și am desfăcut-o. Se simți un miros tare de whisky, care aproape că mă izbi peste față.

– Sigur asta vrei să bei?

– Nu ți-aș cere dacă n-aș fi sigură.

– Bine, am murmurat și am turnat licoarea de un maroniu-închis într-o cană veche de lut. I-am dus băutura, sperând ca whiskyul să-i dezlege limba și să n-o ucidă. Poftim, am zis.

– Mersi!

Prinse cana cu degetele-i slabe și osoase, având grijă să nu mă atingă. Luă o gură... mare din băutură. Am căscat ochii surprinsă când înghiți, după care plescăi din buze.

– Îmi încălzește oasele.

– Aha.

Chicoti, mai mult ca o suflare de aer.

– Și eu am fost cândva ca tine. Nu o orfană culeasă de pe străzi, dar nici cu mult mai bine de atât. Fiica unui fermier sărac, una din trei, cu burta goală, dar inima și capul pline de prostii.

Am ridicat din sprâncene, întrucât îmi aducea tare a insultă, dar n-am spus nimic.

– Și, la fel ca tine, eram mai mult decât dispusă să dau orice la schimb ca să nu mă culc flămândă în fiecare noapte, zise ea, holbându-se la lumânările de lângă perete, în timp ce eu m-am așezat pe marginea altui taburet. Ca să nu mă trezesc în fiecare dimineață știind că aveam să sfârșesc ca mama mea, care murise înainte să-și înceapă al treilea deceniu din viață, sau ca tata, deprimat de munca grea de pe ogor. Când l-am întâlnit pe baronul Huntington, Remus Huntington, zise ea, și chipul zbârcit i se mai îndulci când vorbi despre bunicul lui Claude, m-am bucurat să-i ofer ce voia în schimbul hranei și al adăpostului. Al confortului. A fost un om destul de bun, mai ales când i-am dăruit un fiu pe care soția lui l-a

prezentat drept al ei. Dar eu l-am crescut pe Renald. A fost tot băiatul meu. Tatăl lui Claude. I-am dăruit o fică. Am botezat-o după mama mea. Eloise. Am crescut-o și pe ea. Cumva, am trăit mai mult ca ei toți. Râse din nou, apoi umerii i se plecară înainte să mai ia o gură din băutură. Sânge străvechi. Familia mea. Sângele nostru e străvechi. Așa obișnuia să spună tata. Își întoarse lent capul spre mine. Știi ce e sângele străvechi?

Am clătinat din cap.

– E un alt nume pentru *caelestia*. Sânge străvechi. Adică, mulți dintre strămoșii noștri au trăit pe vremea Marelui Război. Ba chiar mai în urmă de atât. Încă de pe vremea celor dintâi, cei care au fost cândva stelele care vegheau asupra noastră. Mai bătrâni ca regele care domnește acum. La fel de bătrâni ca regele de dinaintea lui.

– Cei dintâi? Intuiția mea tăcu, așa că fu clar despre cine era vorba. Preaînălții?

Maven încuviință din cap.

– Deminyenii. Păzitorii. Cei care ajutau.

Thorne... Și el îi numise așa pe Deminyenii de demult. *Păzitori*.

– Ce are asta a face cu a fi născut din stele?

– Dacă nu mai comentezi aiurea, o să ajung și la asta.

Am închis gura.

Maven râse răgușit.

– Te-ai gândit vreodată la cât de stranii sunt *caelestia*? Cât de straniu e să ia ființă? Ne tragem dintr-un Deminyen, nu suntem odrasla lor. Pentru ca un *caelestia* să se nască, e nevoie de un Deminyen și de un plebeu. Nu-i așa că-i un lucru straniu?

Așa mi se părea și mie, dar nu voiam să zic nimic.

- Gândește-te puțin, zise ea, privind spre mine. Deminyenii pot regula jumătate din țărâm fără să aibă vreodată un copil.

Îmi veni să chicotesc când am auzit-o, dar m-am abținut.

- Trebuie să aleagă să aibă un copil. De ce ar vrea să creeze un copil cu un plebeu?

N-am spus nimic, așa că mă privi insistent.

- Nu știu, am zis atunci. Poate pentru că... se îndrăgostesc?

Râse pe înfundate, atât de jos și de tare, încât vărsă din băutură. Nu o puteam învinui. Până și mie mi se părea ridicol.

- Poate. Poate, dar orice creație trebuie să aibă o temelie, și asta făceau Deminyenii pe atunci. Puneau temelia pentru cei născuți din stele.

Chiar n-aveam idee despre ce vorbea, dar am tăcut în continuare și am ascultat-o.

- Și cred că unora dintre ei nu le place temelia cu pricina. Cel puțin, așa zicea tata mereu. Probabil te gândești că e din cauză că vor ca sângele lor să rămână pur, nu-i așa? zise ea, și, da, chiar la asta mă gândeam. Strânse din buzele-i subțiri și vlăguite, dezvăluindu-și dinții gălbejiți și îmbătrâniți. Eu cred că nu vor asta din pricina a ceea ce face sângele ăla străvechi, continuă ea. Le îngăduie stelelor să cadă.

Am simțit furnicături pe ceafă.

- Născut din stele? Te referi la *caelestia*? am întrebat eu, confuză.

- Nu. Nu la ei. Ei nu sunt născuți din stele. Își ridică mâna și arată cu degetul spre mine. Stelele nu cad pentru oricine, dar... Mâna pătată îi dispăru înapoi în mânecă în

clipa când luă cana cu cealaltă. Se zice că, atunci când cade o stea, un muritor devine divin.

Am ridicat din sprâncene.

– Divin?

– Divin cum e celălalt nepot al meu, fătuco. Săltă cana spre mine, de parcă ar fi închinat-o în cinstea mea. Divin ca tine, adăugă ea.

– Ca mine? am chițăit. Eu nu sunt *caelestia*...

– Nu ești nici o plebee obișnuită, nu-i așa? Vezi viitorul. Citești gândurile altora. Nu, nu ești. Sânge străvechi, repetă ea. După ce se naște unul, toți de după el au aceeași șansă. Și sunt mai mulți decât crezi. Ridică iar cana și mă privi cu șiretenie. Chiar nu se întreabă nimeni cum au aflat vrăjitorii despre părțile trupești ale Preaînălților? continuă ea. Sânge străvechi. Râse răgușit, apoi spuse: Nimeni nu se mai întreabă nimic.

Mă străbătu un val de surprindere. Vrăjitorii se trăgeau din Preaînălți?

– Nu știam...

M-am oprit, râzând înăbușit. Desigur, n-aș fi avut de unde să știu. Nu dacă ceea ce îmi spusese era adevărat.

– Intuiția mea nu m-a ajutat prea mult în ce-i privește pe Preaînălți.

– Un lucru straniu, nu-i așa?

Am încuviințat din cap lent. Îmi veniră în minte atâtea întrebări.

– Ce straniu că am uitat cu toții adevărul.

– Adevărul?

Maven se holbă în jos la cana ei, cu chipul din nou ascuns.

– Binele și răul sunt reale. Au fost mereu. Cu toate astea, greutatea tărâmului a căzut mereu pe cei aflați la

mijloc, pe cei care nu erau nici buni, nici răi. Așa spunea mereu tata. Ridică din nou băutura și adăugă: Dar tata era și un bețivan, așa că...

Am clipit lent.

– Sunt Deminyeni în oraș, în conac, nu-i așa?

– Da. Un prinț și doi lorzi.

– Un prinț. Pufni, apoi zise: Era menit să se întâmple.

– Ce anume?

– Să vină aici. Își întoarse capul spre mine și adăugă: Ca să ia ce-i aparține.

CAPITOLUL 29

Un vârtej brusc de furnicături îmi erupse pe ceafă. *A venit să ia ce-i aparține.* Inima îmi bătea cu putere. Un sentiment brusc de... îndreptățire îmi cuprinse pieptul.

M-am aplecat înainte, apucându-mi genunchii.

– Tu... Mă străbătu o explozie de energie plină de neliniște. Corpul mi se mișcă fără voia mea, întorcându-se pe taburet, spre ușă, cu o secundă înainte ca aceasta să se deschidă larg, izbindu-se de masă cu suficientă forță pentru a zdruncina lumânările.

Hymel mă privi cu ochii mijiți.

– Ce cauți aici?

– Nimic, am zis și m-am ridicat, ștergându-mi palmele de coapse. Doar returnam coronița pe care am purtat-o aseară.

Hymel privi spre Maven.

– Și ca să faci asta a trebuit să te așezi?

– Maven era puțin nesigură pe picioare, am zis eu repede, îndrumată nu neapărat de instinctul meu, cât de

neîncrederea generală pe care o aveam față de el. I-am adus ceva de băut și doar mă asiguram că se simte bine, am adăugat.

Maven nu spuse nimic, ci își ridică paharul și termină de băut licoarea pe care speram din suflet că Hymel nu o putea mirosi.

– Mie îmi pare a fi bine, mârâi Hymel.

– Da. Din fericire.

M-am întors, înclinând din cap către Maven. Bătrâna nu ne băgă în seamă nici pe mine, nici pe el. Am ezitat, vrând o confirmare a ceea ce bănuiam, însă ea continuă să se holbeze la lumânări, iar Hymel aștepta. Înăbușindu-mi frustrarea, am părăsit încăperea.

Hymel ieși cu pași apăsați în urma mea, închizând ușa în urma lui.

– Despre ce vorbeați acolo?

– Să vorbim? Cu Maven? M-am forțat să râd. Nu vorbeam.

Buza de sus i se strâmbă.

– Am auzit pe cineva vorbind.

– M-ai auzit vorbind singură, am răspuns, concentrându-mă asupra lui. Și ce importanță ar avea dacă am fi vorbit?

Maxilarul i se încleștă.

– Nu ar avea, spuse el, uitându-se la ușă, apoi din nou la mine. Nu cred că e nevoie de tine aici.

Mi-am strâns și desfăcut mâinile pe lângă corp, apoi m-am întors cu mișcări țepene și am ieșit din alcov, străbătând coridorul îngust al servitorilor. Când am ajuns la ușile foaierei, m-am uitat înapoi și am văzut că Hymel nu mai era acolo.

Cum probabil se dusesse în odaia lui Maven, n-am avut nici o îndoială că știa tot ce îmi împărtășise Maven.

Trei *spiritūs* dansau împreună deasupra trandafirilor în timp ce mă plimbam prin grădini în seara aceea. Nu mă aventurasem prea departe; încă auzeam muzica plutind dinspre peluzele conacului Archwood.

După ce vorbisem cu Maven, îl căutasem pe Claude, dar nu-l văzusem până în seara aceea. Nu am avut ocazia să vorbesc cu el. Dădea o petrecere care probabil rivaliza cu ce se întâmpla în timpul Ospetelor. Aleea era plină de trăsură încrustate cu nestemate, iar sala cea mare era plină de aristocrați sclipitori. Petrecusem doar câteva minute acolo și știam că majoritatea veniseră ca să-i vadă pe lorzii din Vytrus și, desigur, pe prinț.

Am întins mâna, trecându-mi degetele peste petala mătăsoasă a unui trandafir. Mă înșelasem când presupusesem că cei mai mulți aristocrați aveau să abandoneze orașul când aveau să audă despre asediul iminent. Nici unul dintre ei nu părea deloc preocupat de motivul pentru care se aflau aici, ci se gândeau doar la faptul că aveau să-i zărească pe Preaînălți și nu numai.

Ceea ce însemna că nici unul dintre cei prezenți nu fusese cu Preaînălții în dimineața aceea, ca să se pregătească pentru asediu. Nu era un lucru surprinzător. Încă eram de părere că mulți aveau să plece de cum aveau să priceapă cu adevărat ce urma să se întâmple.

Preaînălții nu erau prezenți la petrecere, și nu știam dacă vreunul dintre ei avea să-și facă apariția în cele din urmă.

Nici măcar nu știam dacă Thorne se întorsese la conac sau dacă venise deja să mă caute.

Unul dintre *spiritūs* plonjă, aproape atingându-mi brațul, după care pluti mai adânc printre trandafiri, în timp ce cuvintele lui Maven îmi răsunară în minte: „A venit să ia ce-i aparține“. Vârtejul acela cald de furnicături îmi străbătu ceafa, și mă încercă același sentiment ca mai înainte. Îndreptățire. Acceptare. Nu l-am înțeles.

M-am urnit, neștiind sigur dacă ceea ce simțeam era sau nu consecința intuiției mele. Întrucât avusesem doar vagi premoniții despre ei înainte, era greu de știut ce anume alimenta sentimentul cu pricina. Era, de asemenea, greu de crezut ce-mi spusese Maven, ce-mi sugerase.

Dacă spunea adevărul, atunci însemna că... eram o *caelestia* și că așa îmi dobândisem abilitățile. Oare ar fi fost imposibil așa ceva? Nu. Nu-mi cunoșteam părinții, cu atât mai puțin strămoșii, însă Claude nu avea daruri. Totuși, nu auzisem niciodată despre cineva care să aibă abilități anormale, dar atât ea, cât și Claude vorbeau despre Beylen de parcă ar fi fost diferit. Divin. Că eu eram diferită. *Divină*. Pentru că eram... născuți din stele?

Am privit cerul brăzdat de stele. O parte din mine vru să râdă de cât de ridicolă era situația. Oare Thorne n-ar fi simțit, știu eu, că eram o *caelestia*? Oare Claude nu mi-ar fi spus-o pur și simplu? De ce mi-ar fi ascuns asta? Un gând oribil îmi trecu prin minte. Oare o făcuse întrucât *caelestia* erau acceptați automat în clasa aristocrată? Mai multe oportunități deveniră posibile. Puteam să am parte de educație, dacă îmi doream asta. Puteam să dețin un teren. Să-mi cumpăr o casă. Să încep o afacere.

– Nu, am șoptit. Claude nu mi-ar fi ascuns asta doar ca să mă țină lângă el.

Dacă era adevărat, și chiar eram o *caelestia*, trebuie să fi existat un motiv al naibii de bun pentru care Claude nu îmi spusese.

Doar dacă nu eram cumva incredibil de naivă, și nu eram. Cel puțin, nu credeam că eram.

Am continuat să merg preț de câteva minute, oprindu-mă când am simțit cum aerul se îngroșă brusc. Mi se zbârli pielea pe brațe. Liniștea scurtă și nefirească, apoi crescendoul brusc al bâzâitului insectelor și al ciripitului păsărilor de noapte. Eram întru totul conștientă de ce se întâmpla.

M-am întors lent. Am tras aer în piept, nesigură, apoi pieptul mi se umflă din nou.

Thorne se afla pe pasarelă, la câțiva pași de mine, îmbrăcat în tunica lui neagră fără mâneci și în pantalonii negri. O briză caldă se juca cu șuvițele-i de păr răzlețe, lovindu-le de linia maxilarului. Nu am văzut sclipiri aurii de arme, însă absența lor nu-l făcea mai puțin periculos.

Și am simțit din nou impulsul acela blestemat de a fugi, de a-l provoca să mă urmărească. Mușchii mi se încordară de nerăbdare. Era un sentiment sălbatic.

– Te-am căutat, zise el, atrăgând câțiva *spiritūs* de deasupra.

Mi-am împreunat mâinile și am rămas locului.

– M-ai căutat?

– Am crezut că vei fi în odaia mea sau în a ta.

– Vrei să spui că ai crezut că voi aștepta să te întorci?

– Da, răspunse el fără ezitare.

– N-ar fi trebuit.

M-am întors cu spatele la el, cu inima bătându-mi cu putere, și m-am forțat să mă mișc lent. Să nu fug. Nu m-

am uitat înapoi, pentru că... știam că mă *urma*. Am simțit un fior cald încolăcindu-mi-se pe șira spinării.

– Credeam că ne-am înțeles în privința acestei învoieli, spuse Thorne, părând a se afla la doar un pas, poate nici atât, în spatele meu.

– Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, spuse el. Îmi aduc aminte că ți-am spus că mă voi întoarce cât de curând posibil.

– Dar nu-mi amintesc să fi convenit să stau degeaba și să aștept să te întorci.

– Nu mă așteptam să stai degeaba și să aștepți.

M-am oprit și m-am întors cu fața spre el. Se apropiase de mine în felul acela silențios și tulburător al lui.

– Atunci, la ce te așteptai?

Mă privi. Albastrul ochilor îi era strălucitor.

– Să nu te ascunzi de mine.

– Nu mă ascundeam, Alteță. Mi-am ridicat bărbia și am adăugat: Mă bucuram, pur și simplu, de o plimbare de seară.

Un colț al buzelor i se ridică.

– Sau voiai să vezi dacă te voi găsi?

N-am spus nimic. Oare de aceea venisem aici?

Zâmbetul i se adânci.

„A venit să ia ce-i aparține.“

M-am întors, mușcându-mi buza de jos, și m-am pus din nou în mișcare. Rochia în care mă schimbasem înainte de cină foșni de-a lungul cărării de piatră.

– Te-ai întâlnit astăzi cu locuitorii din Archwood?

– Da.

Veni în dreptul meu. Am privit tot în față.

– Au venit mulți?

– Mulți, dar nu toți care ar fi putut să vină, îmi zise el, brațul lui atingându-l pe al meu în timp ce mergeam. Baronul tău a venit.

– Poftim? L-am privit surprinsă. A venit?

Thorne chicoti.

– Am fost la fel de surprins ca tine.

Am clipit doar, uitându-mă în față.

– S-a antrenat?

– Nu, dar astăzi nu prea s-au antrenat, fiindcă Rhaz a trebuit să își dea seama care dintre ei se pricep la mînuitul sabiei, care la tras cu arcul și care nu au nici o îndemânare, spuse el, iar mie mi se păru amuzant cum își prescurtau numele. Rhaz. Bas. *Thor*. Probabil nu vei fi surprinsă să afli că cei mai mulți dintre ei nu au nici o astfel de îndemânare, adăugă el.

– Nu sunt. În afară de gărzi, mă îndoiesc că sunt mulți care să fi ținut vreodată o sabie, am spus eu. Probabil singurii care se pricep la tras cu arcul sunt vânătorii, care probabil sunt plecați la vânătoare. Restul lucrează în mine.

– În mare parte, au fost singurii care s-au prezentat și au fost dornici să învețe, spuse el. Totuși, nu sunt singurii capabili să apere orașul.

Știam că se referea la aristocrați.

– Îmi închipui că cei mai mulți dintre ei nu se treziseră după activitățile de seara trecută ca să vi se alăture, am spus, încă blocată pe faptul că Claude se dusesse. Ce a făcut baronul? l-am întrebat.

– În mare parte, a ascultat și a privit, ceea ce e mai mult decât mă așteptam din partea lui.

M-am uitat spre el, și mi se puse un nod în stomac când privirile ni se întâlneau.

– Nu e complet iresponsabil, știi?

– Vom vedea, răspuse el. Dar cred că i s-ar potrivi mai bine viața la curte decât guvernarea unui oraș.

M-am gândit la ce-mi împărtășise Maven. Mi-am frânt degetele, având senzația că orice aș fi vrut să întreb trebuia să o fac cu grijă.

– Asta fac cei mai mulți dintre *caelestia*?

– Unii dintre ei. Depinde de curte și de cum îi tratează pe *caelestia*. Unii Preaînălți îi tratează de parcă ar fi...

– Plebei? am încheiat eu fraza în locul lui.

Thorne încuviință din cap.

– Cum așa?

Nu răspuse imediat.

– Sunt tratați mai degrabă ca servitori decât ca egali.

Am expirat lent.

– Și e diferit de curtea ta? Am auzit mereu că plebeii nu sunt bineveniți.

– Nu sunt.

Mi-am întors brusc capul spre el.

– Și eu care începusem să cred că ce se zice despre tine, cum că nu ți-ar plăcea plebeii, era o altă minciună.

Thorne privi drept în față.

– Ținutul de Sus e un loc fioros, *na'laa*. E periculos chiar și pentru un Preaînalt să călătorească prin el fără să-l cunoască.

M-am gândit la asta. Știam că cea mai mare parte a Pădurii de Velniș se afla în Ținutul de Sus.

– Locuiește vreun *caelestia* acolo?

– Da. Unii sunt chiar cavaleri ai curții.

– Ah. Avea sens, întrucât știam că mulți *caelestia* făceau parte din Regimentul Coroanei. Mi-am mușcat

buza de jos, căutând o modalitate de a întreba ce voiam să știu, și am găsit-o.

– Întotdeauna m-am întrebat un lucru. Tu sau alți Preaînalți puteți simți un *caelestia*? am întrebat, deschizându-mi simțurile și creând acea coardă în mintea mea. Am dat din nou de scutul alb și am apăsător pe el, dar nu se întâmplă nimic.

Încuviință din cap, iar eu am întrerupt legătura.

– Esența lor e diferită de cea a unui muritor.

Ei bine, asta răsturna cele susținute de Maven. Prințul mă numise în mod repetat o muritoare.

– Ce lucru ciudat despre care să te întrebi, comentă Thorne.

– Mă întreb despre o mulțime de lucruri ciudate, am spus eu, ceea ce era adevărat.

– Cum ar fi?

Am răs.

– Aș prefera să nu mă fac de răs împărtășind lucrurile care îmi trec prin minte.

– Ei bine, acum, sunt cu atât mai interesat.

Am pufnit și i-am aruncat o privire urâtă.

Urmă o pauză când ne-am apropiat de copacii de glicină. Abia atunci mi-am dat seama de cât de departe ajunseserăm.

– Te întrebi vreodată în legătură cu mine?

O făcusem, de multe ori de-a lungul anilor, și chiar mai des între momentul în care își făcuse apariția pentru prima oară în Archwood și cel în care se întorsese. M-am oprit și mi-am trecut un deget peste florile mov. Mă întrebam tot felul de lucruri aleatorii și irelevante. Aveam întrebări mult mai puțin importante decât lucrurile la care ar fi trebuit să mă gândesc în clipa aceea.

– Ai familie? am întrebat, unul dintre lucrurile despre care mă întrebasem. Adică, clar, nu de sânge, dar ceva asemănător?

– Deminyenii chiar au un soi de familie, un soi de frate sau soră, răspunse el, ridicând o mână. Își trecu degetele în jurul cosiței groase de păr care mi se odihnea pe umăr. Nu suntem niciodată creați singuri, adăugă el. Își trecu degetul mare peste partea de sus a cosiței, coborându-și mâna. De obicei, suntem creați câte doi sau trei în același timp, din același pământ, din aceeași Pădure de Velniș.

– Deci într-un fel, chiar ai... rude de sânge?

Ajunse la mijlocul cosiței, unde îmi venea peste sân.

– Într-un fel.

– Și tu câți ai? Unul? Sau doi?

În strălucirea blândă dată de *spiritūs*, i-am văzut maxilarul încleștându-i-se.

– Doar unul acum. Adăugă încruntat: Un frate.

– Ai mai avut unul?

– O soră, spuse el. Te întrebi vreodată dacă ai avut frați sau surori?

– Obişnuiam să o fac.

– Și acum nu mai? presupuse el.

– Nu. Acum, că nu se mai concentra asupra cosiței, i-am cercetat fâțiș liniile și unghiurile izbitoare ale trăsăturilor. Ce faci când...

Mi se tăie respirația când își trecu dosul mâinii peste sfârcul meu. Rochia de muselină galbenă ca untul nu putea stăvili căldura emanată de atingerea lui.

Își ridică pleoapele. Mă privi cu ochii mai mult albaștri decât verzi sau căprui.

– Ce spuneai?

– Ce faci când ești acasă?

– Citesc.

– Poftim? am întrebat, râzând scurt.

Zâmbi din nou cu jumătate de gură.

– Pari surprinsă. E chiar atât de greu de crezut că îmi place să citesc?

Am dat să-i îndepărtez mâna, însă mi-am încolăcit degetele în jurul antebrațului lui și acolo au rămas. Nu am auzit nici un gând, dar am... simțit ceva. Șoapta aceea caldă pe ceafă. Senzația pe care o simțisem mai devreme. Îndreptățire. Dar oare provenea de la mine?

Sau de la el?

Și ce însemna?

– *Na'laa?*

Mi-am dres glasul și m-am concentrat din nou asupra lui.

– Ce îți place să citești?

– Texte vechi. Jurnale ale celor care au trăit înainte să fiu creat, zise el. Lucruri pe care majoritatea le-ar considera plictisitoare.

– Mie mi se pare interesant. I-am simțit tendoanele brațelor mișcându-se sub carnea-i dură în timp ce-și plimbă degetele în jos, până la capătul cosiței mele. Nu am văzut decât câteva tomuri de istorie în biroul lui Claude.

– Le-ai citit?

Am clătinat din cap, dându-mi seama că vorbea serios. La urma urmei, Preaînălții nu puteau minți. Nu înțelegeam de ce tot uitam asta.

– Paginile par vechi de tot, și mi-e prea teamă să nu le stric din greșeală.

– Ce altceva?

Își luă mâna de pe cosița mea și și-o trecu peste abdomenul meu, oprindu-se pe curbura taliei, iar mâna mea îl urmă, de parcă ar fi fost atașată de brațul lui. Nu puteam renunța la contactul acela silențios și simplu.

– Ce altceva te-ai mai întrebat?

Dacă se gândea vreodată la fetița pe care o întâlnise în Union City. M-am întrebat asta de multe ori, însă cuvintele acelea nu-mi veneau nicicum pe limbă. În schimb, l-am întrebat un lucru de care începusem să mă întreb astăzi.

– Dacă credeți în legende și zvonuri vechi.

– Cum ar fi? întrebă el, și mâna-i alunecă spre șoldul meu.

– Cum ar fi... poveștile vechi despre cei născuți din stele, am spus, iar el își întoarse brusc privirea spre mine. Muritori care au devenit divini sau ceva de genul?

Petele maronii din irisurile lui aruncară brusc umbre peste cele albastre vibrante.

– Ce te-a făcut să te gândești la asta?

Am ridicat dintr-un umăr, dorindu-mi ca inima să-mi bată în continuare lent.

– E doar un lucru despre care am auzit odată o persoană mai în vârstă vorbind. Totul părea de-a dreptul fantastic, am adăugat. Nici măcar nu sunt sigură că e ceva real, așa că s-ar putea să n-ai idee despre ce vorbesc.

– Ba nu, a fost real.

„A fost.“

Nu am spus nimic.

– Și am crezut în asta, adăugă el.

– Și totuși, ce înseamnă asta? l-am întrebat eu.

– Înseamnă... *ny'seraph*, zise el. Și asta înseamnă totul.

Totul. Mai spusese asta, când vorbise despre *ny'chora*.

– Ce altceva?

Distrasă, am clătinat din cap.

– I-ai mai spus cuiva *na'laa*?

– Nu. Zâmbi ușor. Nu am făcut-o.

Privirile ni se întâlneau din nou, și, din cine știe ce motiv, dezvăluirea aceea mi se păru la fel de importantă ca faptul că aflasem că o parte din ce-mi spusese Maven era adevărat.

– M-am întrebat despre tine, spuse el în tăcerea care se așternuse. Mă întreb și acum.

– Oh?

– Nu i-am spus nici unui muritor că am un frate și nici nu i-am împărtășit cuiva că îmi place să citesc.

– Ei bine, nici eu nu am spus nimănui că vreau să fiu botanistă, așa că...

– Nici măcar baronului tău?

Am clătinat din cap.

– Asta îmi place.

– De ce?

– Eu un alt lucru despre care mă întreb. De ce? De ce ți-aș împărtăși ceva, dar o știi deja, zise el, iar felul în care o spusese era o idee jignitor, la fel ca înainte. Chiar și astăzi, când ar fi trebuit să fiu pe deplin concentrat asupra celor din fața mea, m-am trezit că mă întrebam ce ai special. E încă incredibil de confuz și de enervant.

În regulă... Mi-am tras mâna de pe brațul lui.

– Ei bine, atunci, poate ar trebui să plec, ca să nu te fac să te simți și mai enervat, și mai confuz.

Prințul chicoti.

– Mai degrabă mă enervez și mă zăpăcesc singur, spuse el. Iar dacă ai pleca, ar trebui să te urmez, și presimt că

asta ar duce la o ceartă, când am putea face lucruri mult mai distractive în schimb.

– Aha, am îngânat eu.

Ne puseserăm din nou în mișcare.

Zâmbetul afișat avea un farmec băiețesc care îl făcea să pară... tânăr și nu atât de nepământean, iar inima mi se strânse în piept. M-am uitat iute în altă parte.

– Dansează cu mine!

Am ridicat din sprâncene și mi-am întors brusc capul spre el. Nu mă așteptasem la asta.

– N-am mai dansat niciodată.

Se opri.

– Nici măcar o dată?

Am clătinat din cap.

– Deci nu știi să dansezi.

– Nimeni nu știe cum să danseze din prima. Dansează pur și simplu. Mă privi în ochi și adăugă: Îți pot arăta cum, Calista.

Am tras aer în piept, amețită, aer plin de parfumul lui ușor și lemnos. Modul cum îmi rostea numele era ca o armă. O slăbiciune. Am încuviințat din cap.

Mi-am coborât privirea spre mâna pe care mi-o întinsese. Mi se părea... ireal. Inima îmi bătea ca o zăludă. Și oare mi se părea mie sau vioara de pe peluză se auzea mai tare, mai aproape? La fel și chitara. Și oare se auzea dintr-odată o melodie în aer, în cântecul păsărilor de noapte și în zumzetul insectelor de vară?

– Și dacă prefer să nu o fac? l-am întrebat, deschizând și închizându-mi palma pe lângă corp.

O dără de lumină a lunii îi mângâie curbura obrazului când își înclină capul.

– Atunci, nu o facem, *na'laa*.

O alegere. Încă una care nu ar trebui să conteze atât de mult, dar care conta, iar eu... voiam să dansez, chiar dacă aveam să mă fac de râs. Mi-am ridicat mâna, sperând să nu observe tremurul slab.

Palmele ni se întâlniră. Contactul, senzația pe care mi-o stârnea pielea lui pe a mea, fu în continuare surprinzător. Mă prinse de mână cu degetele-i lungi și își plecă ușor capul.

– Sunt onorat, murmură el.

Am chicotit emoționată.

– Credeam că Preaînălții nu pot minți.

– Nu putem. Nu am rostit nici o minciună. Thorne mă trase ușor de braț, trăgându-mă mai aproape de el în timp ce se apropie la rândul lui de mine. Dintr-odată, șoldurile lui se freacă de abdomenul meu și pieptul meu de al lui. Contactul trecător fu brusc, neașteptat, și abia atunci mi-am dat seama că nu era genul de dans din acelea pe care le dansau aristocrații la balurile mai puțin sălbatice pe care le organiza uneori baronul, când existau cel puțin câțiva centimetri între corpurile lor și fiecare pas era bine exersat, măsurat. Era mai degrabă genul de dans la care luau parte aristocrații după ce își puneau măștile.

Își legănă șoldurile, iar cu mâna cu care o ținea pe a mea mă îndemnă să-l urmez. După câteva momente, mi-am dat seama că tipul acesta de dans semăna foarte mult cu a face dragoste. Nu că aș fi știut cum era să faci *dragoste*. Să faci sex? Asta era cu totul altă poveste, iar ce se întâmpla acum mi se păru diferit.

– Redu-ți la tăcere gândurile!

– Poftim? am întrebat, bâlbâindu-mă. M-am uitat în sus și am reușit să-i văd doar jumătatea de jos a feței.

– Ești țeapănă, ceea ce înseamnă, de obicei, că ești cu mintea în altă parte, spuse el. Gândești prea mult. Nu e nevoie să te gândești la corpul tău ca să dansezi.

– Atunci, ce e de făcut? l-am întrebat, pentru că îmi era greu să nu mă gândesc la cât de aproape eram unul de celălalt, la cât de înalt și de lat era și la faptul că asta mă făcea să mă simt firavă, deși nici o parte a corpului nu îmi putea fi descrisă astfel. Nici măcar mâinile. Când făcu o întoarcere, m-am împiedicat de propriile picioare și posibil și de ale lui.

– Închide ochii! îmi spuse el, așa cum ai făcut aseară, când îți țineai degetele între coapse și gura pe mădularul meu. Doar închide ochii și simte!

Nu eram sigură că aducerea în discuție a nopții trecute avea să ajute, pentru că pulsația bruscă de dorință pe care mi-o stârniseră cuvintele lui îmi distrăgea complet atenția, dar am închis ochii.

– Ascultă muzica! Urmeaz-o, mă încurajă el, cu vocea mai gravă. Mai groasă. Ia-te după mine, *na'laa!*

Gâfâind, am făcut ceea ce făceam pentru a-mi folosi abilitățile. Mi-am redus la tăcere mintea, mi-am îngăduit să ascult muzica, acel du-te-vino al sunetelor de vioară și al sunetelor nopții din jurul nostru, care încărcau aerul cu electricitate. Exista un ritm, care îmi mâna picioarele și șoldurile. Am urmat ritmul și l-am urmat pe el, corpul relaxându-mi-se tot mai mult cu fiecare minut care trecea și pașii devenindu-mi tot mai ușori. Când se întoarse din nou, nu m-am mai împiedicat. L-am urmat. Părea că pluteam, și mi-am imaginat că eram unul dintre acei *spiritūs* care dansau deasupra noastră, că eram amândoi.

Și, în timp ce dansam cu prințul, am avut cel mai ciudat sentiment, aproape eliberator. M-am mișcat pe

ritm, urmărind corzile pe măsură ce crescuseră viteza. Pielea îmi era umedă de la transpirație. La fel și a lui. Șuvițe de păr care scăpaseră din cosiță mi se agățau de piele. Lujerii de glicină cu miros dulceag se încălțiră de noi în timp ce ne mișcam, în timp ce respiram tot mai repede, și, de fiecare dată când trăgeam aer în piept, îi atingeam pieptul cu sfârcurile. Rochia era atât de subțire, încât aveam mereu senzația că nu ne despărțea nimic. Mi-aș fi dorit să fie la fel și pentru mâinile mele, pentru că îi simțeam pieptul umflându-i-se de la respirații superficiale și mai lungi.

Își mută mâna de pe șold spre spatele meu, în dreptul taliei, făcându-mă să mă înfior în timp ce ne învârteam sub glicină. Pulsul mi se accelerează, și nu credeam că avea prea mult de-a face cu dansul. Mi-am relaxat gâtul, mi-am lăsat capul pe spate și am deschis ochii. Deasupra noastră, *spiritūs* dansau, în mare parte o pată de lumină ușoară în timp ce ne-am învârtit și ne-am tot învârtit, iar coapsa lui ajunsese cumva între ale mele. Fiecare mișcare pe care o făceam eu și fiecare mișcare pe care o făcea el creau o... fricțiune delicată și decadentă.

M-am luat după muzică... M-am luat după el, în timp ce tempoul încetini treptat. Tărâmul nu se mai învârti, și ne-am îmbrățișat, ritmul fiind acum mai dens, mai gros și mai palpitant, la fel ca sângele care-mi curgea prin vene. Am avut impresia că fiecare răsuflare pe care o trăgeam îmi rămânea blocată în gât, în timp ce șoldurile continuau să mi se miște pe muzica involburată, lipite de el. Și m-am simțit mai densă, mai vâscoasă și mai pulsândă, umflată și tânjind. Mă strânse mai tare pe după talie, la fel și cu mâna pe care o ținea pe a mea. Jos, în abdomen, mușchii mi se răsuciră și mi se încordară de

dorință, și l-am simțit pe abdomen în timp ce m-am mișcat: o parte groasă a lui mai tare decât celelalte.

Pieptul îi fremăta lipit de al meu, și mă săgetă un junghi de plăcere pulsabilă. Suflarea lui mă tachină pe curbura obrazului, apoi pe colțul buzelor. Se opri acolo, dar eu, nu. Corpurile încă ni se mișcau, dar nu eram sigură că mai putea fi considerat dans în momentul acela. Mă frecam de el, iar el mă încuraja cu mâna de pe șoldul meu, în timp ce mă cuprinse un sentiment sălbatic de abandon. Imboldul acela primar de a o lua la fugă. Dorința aceea feroce ca el să mă urmărească. Nevoia aceea sălbatică și nestăpânită ca el să mă prindă.

Se liniști complet lipit de mine, doar pieptul i se umfla și i se dezumfla cu rapiditate. Mi-am ridicat lent privirea spre a lui. Explozii de stele îi apăruseră în nuanțele albastre strălucitoare ale ochilor, și nu am știut dacă era din cauza dansului sau a melodiei din văzduh. A faptului că știam că nu mai strigase pe nimeni *na'laa* sau a acelui sentiment straniu de îndreptățire. Se putea ca toate acele lucruri să-mi fi dat curaj.

M-am desprins de el, făcând un pas tremurător în spate. Își înclină capul. Se revărsă încordare în spațiul dintre noi și în aerul din jurul nostru.

Și am făcut-o.

Am cedat în fața acelui imbold.

M-am întors și am luat-o la fugă.

CAPITOLUL 30

Strângând în mână poalele rochiei, am alergat printre lujerii de glicină, în timp ce inima îmi bătea cu

repeziciune, iar sângele... mi se încingea. Am alergat cât de repede am putut, țâșnind spre stânga, apoi spre dreapta. Părul mi se desfăcu în goana mea nebună, lovindu-mă peste față, dar nu am încetinit.

Până când nu l-am simțit apropiindu-se de mine.

M-am oprit adânc în crângul de glicine. Gâfâind, mi-am trecut privirea peste coronamentul de lujeri luminați de *spiritūs*, dând ușor drumul rochiei. Nu l-am văzut, dar l-am simțit în aerul care se îngroșă, în încărcătura electrică ce-mi dănuia pe piele. Am știut că era pe aproape când mi-am dus degetele spre șnururile delicate ale corsajului. Privea și aștepta, el, prădătorul, și eu, prada. M-am umplut de nerăbdare. Dorința îmi pulsa între coapse atât de intens, încât m-am legănat pe picioare. Nu înțelegeam cum de eram atât de excitată sau de ce, dar m-am simțit de parcă un alt fel de instinct preluase controlul în clipa în care cedasem în fața acelui imbold sălbatic, care mă îndruma acum să pătrund tot mai adânc în umbrele glicinei. Fiecare sunet mărunț, fiecare trosnet de crenguță sau foșnet al lujerilor îmi amplifică simțurile, dorința. Aproape că am avut impresia că-mi pierdeam mințile, pentru că tânjeam de parcă aș fi fost șicanată și tachinată. Ardeam de parcă i-aș fi atins sămânța. Mușchii abdomenului mi se strânseseră. Ochii începură să mi se închidă...

Prințul nu scosese nici un sunet. Veni spre mine din spate, cuprinzându-mă cu un braț pe după mijloc, trăgându-mă spre pieptul lui. Îl simțeam respirând la fel

de greu ca mine. Îi simțeam mădularul tare apăsându-mă în spate.

– Ți-am zis că te voi prinde, spuse el, și i-am simțit respirația caldă pe obraz. Mă cuprinse și cu celălalt braț și mă prinse de degete în locul în care încă țineam strâns de corsaj. Nu-i așa? zise el.

Mi-am lăsat capul să cadă pe pieptul lui.

– Doar pentru că te-am lăsat să mă prinzi.

Râsul lui părea făcut din fum și din păcat și îmi tachină pielea.

– Sper că te-ai gândit la asta înainte să fugi. La ce urma să se întâmple când te prindeam.

M-am cutremurat.

– Ce ți-aș face! Își trecu buzele peste gâtul meu și apoi mă sărută în locul în care gâtul mi se îmbina cu umărul. Mă supse tare, făcându-mă să țip. Ești gata? mă întreabă el.

Da. Nu? Mi-era greu să respir, tremurând toată, așteptându-mă să mă ia chiar atunci. Să mă trântască la pământ, însă el așteaptă.

Cu inima bătându-mi nebunește, m-am uitat la globurile strălucitoare de deasupra noastră. *Aștepta*. Pieptul mi se umflă din nou, protestește, dar l-am ignorat. Emoția aceea nu își avea locul aici.

– Da, am șoptit. Sunt gata.

Scoase un sunet cum nu mai auzisem până atunci. Veni din adâncul lui, un mârâit triumfător de... avertizare.

Își încovoie degetele peste ale mele, apucând gulerul corsajului. Trase o singură dată, cu putere, și corpul mi se lovi de al lui. Cusăturile se slăbiră în dreptul umerilor când îmi expuse sâni la aerul cald al nopții. M-am uitat în jos la sfârcul umflat în timp ce-l acoperi cu mâna, iar eu l-am prins de încheietura mâinii. Mă sărută sub ureche, în timp ce îmi ridică rochia. Aerul umed se învolbură în jurul picioarelor mele goale, al coapselor, al lenjeriei de dantelă. Mi-am ținut fustele delicate, iar el își vârî mâna dedesubt, în țesătura subțire de acolo. Mă săgetă o dorință înfocată când rupse materialul cu o smucitură rapidă, brutală.

Apoi, mă așază pe pământ, în genunchi, încolțindu-mă cu trupul lui mare ca într-o cușcă. Iarba umedă îmi împunse palma în timp ce mă țineam de încheietura mâinii cu care se sprijinea de pământ. Mă înnebuni felul în care mă ținu acolo pentru câteva momente. Apoi, se mișcă în spatele meu. Îmi depărtă coapsele cu a lui, desfăcându-mi mai tare picioarele. M-am cutremurat.

– Nu vei putea să mă primești cu totul. Nu încă, zise el, iar vocea îi fu ca o șoaptă înfierbântată pe gâtul meu. Dar *na'laa?*

– Ce e?

Am icnit când i-am simțit mădularul tare, incredibil de fierbinte și de lung, alunecând peste fundul meu.

– O să-ți dorești să o faci. Un sunet gutural i se desprinse de pe buze când își apăsă capul mădularului în carnea caldă...

Am țipat, și șoldurile mi-au zvâcnit când l-am simțit, când i-am simțit doar vârful mădularului tare desfăcându-mi carnea, când sunetul pe care îl scoase stârni o explozie bruscă și ascuțită de senzații.

– Oh, da! O să-ți dorești s-o faci.

Mă prinse cu mâna de șold, stabilizându-mă. Picioarele îmi tremurară, eu așezându-mi mâna peste a lui, iar mintea mi se umplu doar de o ceață de dorință carnală incandescentă. Mă sărută pe locul în care pulsul îmi bătea sălbatic.

– Rău de tot.

Mă inundă un val de căldură umedă. Mă mai pătrunse câțiva centimetri, întinzându-mă cu mădularu-i lat, cu creștăturile glandului.

– Dar nu te voi lăsa, se jură el.

– Poftim? m-am bâlbâit și am dat să-mi întorc capul.

Thorne își îndoi brațul peste șoldurile mele, ținându-mi spatele, și apoi se împinse în mine.

Țipătul meu fu acoperit de strigătul lui. Îngropat adânc în mine, nu se mișcă, iar eu nu puteam nici gândi, doar îl simțeam în mine. Era tare, cald și vibra. Și mă pătrunsesese. M-am cutremurat din tot corpul.

Apoi, se mișcă.

Prințul se retrase, iar creștăturile acelea, oh, zeilor mari, se freacă de pereții mei sensibili, atingând punctul acela ascuns chiar pe când se împinse din nou în mine. Iar sunetul pe care l-am scos în timp ce mă ținu lipită de el fu un amestec de scâncet și țipăt. Mă pătrunse și se retrase lent, constant. Deținea controlul complet: felul în

care mă ținea mă împiedica să-mi mișc partea de jos a corpului, să mă împing la rândul meu în el sau să mă retrag. Puteam doar să stau îngenuncheată, cu degetele încovoiate între ale lui, și să-l primesc.

Și mă posedă.

Ritmul îi deveni din ce în ce mai rapid, mai intens. Se împinse în mine, cu obrazul lipit de al meu, și puteam jura că-i simțeam privirea pe pieptul meu gol, împins în sus de corsaj. Senzația de încordare se înteti și se involbură. Mă poseda, dar nu mai fusesem posedată așa niciodată. Tot corpul îmi pulsa, fiecare terminație nervoasă mă durea. Am simțit orgasmul crescând, învârtindu-se de fiecare dată când atingea punctul acela. Aveam ochii mari, privirea fixată pe încheieturile degetelor de la mâna cu care-l țineam, care mi se albiseră.

– Oh, zeilor mari, am găfâit în timp ce mă pătrundea cu putere. Mi se strânse pieptul. Miezul îmi zvâcni, și totul se destrămă în timp ce gemeam: *Thorne*.

– Fir-ar, mârâi el, izbindu-se de mine.

Îmi ridică ușor genunchii de pe pământ și mă pătrunse când am terminat. L-am simțit umflându-se, am simțit nodul acela la deschizătura mea, în timp ce se împinse în mine, iar trupul mi se mișcă, tremurând și încercând să-l cuprindă mai adânc, în timp ce mă străbătură valuri nesfârșite de plăcere.

– Fată rea, zise el, râzând, găfâind, și brațul i se încordă, liniștindu-mă.

Nu mă lăsa să-i primesc partea cea mai groasă, și cred că l-am sâsâit... sau poate am mârâit. Nu eram sigură,

pentru că plăcerea se intensifică din nou, lăsându-mă tremurând și încă fierbinte, încă... pulsând.

Thorne se retrase brusc din mine, apăsându-și mădularul pe posteriorul meu când juisă, în timp ce tensiunea erupse din nou în mine.

Orgasme care puteau dura o oră...

– Oh, la naiba! am gemut, senzația aceea învolburată crescând din nou. Nu... Nu pot!

– Ba poți. Își trecu buzele peste obrazul meu roșu în timp ce ne împingea pe amândoi în jos. Și o vei face!

Am simțit pământul rece pe piept și pe el fierbinte la spate, chiar dacă își sprijinea greutatea pe mâna de sub a mea. Am atins din nou orgasmul, și nici măcar nu mai era în mine.

– De ce... De ce te-ai retras? am întrebat eu gâfâind.

– Nu am vrut, spuse el, ținându-mă strâns. Cred că aş uicide să fiu în tine chiar acum, dar dacă crezi că ce simți acum e intens?

Era. Nu mai simțisem așa ceva în viața mea.

– Ar fi de o sută de ori mai intens dacă aş rămâne în tine. Ne întoarse încet pe o parte, apoi adăugă: Te-ar face să înnebunești.

Se prea poate să fi fost deja un pic nebună în timp ce el rămase cu mine, mângâindu-mă pe șold, pe coapsă și pe fund. Rămase cu mine în timp ce fiecare mușchi mic și delicat îmi pulsă, iar eu m-am agățat de el, fără să-i dau drumul la mână. Nu-și slăbi deloc strânsoarea. Nici măcar când în sfârșit am rămas fără vlagă, epuizată și sătulă. Mâinile ne rămaseră pecetluite.

Și mintea îmi rămase tăcută.

– Nu, am protestat eu cu jumătate de gură.

Thorne zâmbi larg dintre coapsele mele.

– *Ba da*, murmură el, desfăcându-mi carnea umflată dintr-o mișcare a limbii lui păcătoase.

Geamătul jos care îmi izbucni din piept fu doar unul dintre multele pe care le scosesem de când plecasem din grădină.

Prințul de Vytrus era nesătul când venea vorba despre a oferi plăcere.

Nu îmi aminteam prea multe despre întoarcerea noastră la conac, dar, din momentul în care ajunseserăm în odăile lui, timpul se preschimbase într-o negură senzuală. Ne îmbăiaserăm, sau, mai bine zis, el mă îmbăiaase pe mine, spălând murdăria și firele de iarbă de pe corpul meu, așa cum eu spălasem cândva sângele de pe pielea lui. Mă adusese la extaz cu degetele, și, când ajunseserăm în pat, cu trupurile încă umede, începuse o explorare lentă a corpului meu, sărutându-mă pe maxilar, pe gât și pe sâni. Și atunci avusese o limbă păcătoasă pe care și-o mișcase peste sfârcurile mele în cercuri, așa cum și-o mișca acum în mine.

Thorne se ospăta.

Am strâns cearșafurile în pumn în timp ce mă pătrunse cu limba. Nu crezusem că urma să mai am energia necesară ca să mă mișc, însă mă înșelasem. Mi-am ridicat șoldurile drept răspuns la penetrările lui, iar el mârâi aprobator, făcându-mă să mă aprind. O strălucire

aurie slabă îi contura umerii goi când se mișcă, penetrându-mă cu un deget. Am gemut.

Își ridică pleoapele cu gene dense. Mă privi cu ochii-i de o nuanță strălucitoare de albastru presărați cu stele argintii.

– Nu-ți întoarce privirea! îmi porunci el. Vreau să-ți văd ochii când termini.

M-am cutremurat, tremurând din tot corpul.

– Vreau să-ți văd ochii când termini, când îmi strigi numele. Își încovoie degetul adânc în mine. Înțelege?

– Da, am răspuns eu, gâfâind. *Alteță*.

Mă mușcă, făcându-mă să gem sacadat. Pe buzele-i umede se creionă un zâmbet larg, după care își lipi gura de clitorisul meu. Spatele mi se arcui și șoldurile mi se ridicară de pe pat. Nu mi-am întors privirea. Ne-am privit în ochi și am țipat într-adevăr când am terminat, numele lui revărsându-mi-se de pe buze în timp ce tremuram.

M-am simțit ca o cârpă de moale când veni lângă mine, sărutându-mă rapid pe buric, pe cutia toracică, pe umflătura sânelui. Când se așeză lângă mine, mă sărută pe tâmplă.

– Ești bine? mă întrebă el.

– Îhâm, am murmurat. Mă mai întrebuse asta și în grădină, când replicile orgasmului începuseră, în sfârșit, să se domolească. Întrebarea mă luase pe nepregătite atunci. Și acum, la fel. Dar tu? l-am întrebat.

Thorne chicoti.

– Da, sunt bine.

Mi-am întors capul spre al lui. Gurile ne erau la doar câțiva centimetri distanță când am întins mâna spre pieptul lui. Mi-am răsfiat degetele peste pieptul lui.

– Dar nu ai...

– Nu trebuie să juișez ca să simt plăcere. Își urcă mâna pe care o ținea pe abdomenul meu, oprindu-se peste sânul meu. Cea mai splendidă plăcere o obții când o dăruiești altcuiva.

– Chiar... că nu ești muritor, am spus eu.

Râse, un sunet lejer, care îmi făcu inima să tresalte.

– Dacă abia acum îți dai seama de asta, nu știi ce să-ți spun.

Am pufnit și am închis ochii. Tăcerea care se așternu între noi era caldă, prietenească și nu semăna cu ce mai trăisem până atunci cu alții. Întotdeauna exista nevoia de a vorbi, de a umple tăcerea, fie pentru a alunga jena inevitabilă pe care o simțeam deseori, fie pentru a-mi împiedica mintea să le pătrundă gândurile.

Dar ce simțeam cu prințul nu semăna cu nimic din ce mai trăisem până atunci.

– Apropo, mâine-dimineață voi pleca, spuse Thorne în cele din urmă.

– Îmi amintesc. Am simțit un junghi de neliniște în piept. Oare nu voiam să plece? Sau era altceva? Când te vei întoarce? l-am întrebat eu.

– Cred că va dura doar câteva zile.

Am încercat să descifrez sentimentele care mă încercau. Nu ar fi trebuit, oare, să mă simt ușurată că pleca pentru câteva zile? Nu eram. Simțeam doar

neliniște și poate un pic de... tristețe. Pe toți zeii, mi-am dat seama că probabil mă simțeam așa pentru că avea să-mi fie dor de el.

Aveam nevoie de ajutor.

– Înseamnă că ar trebui să te întorci la timp pentru Ospete, am zis.

– Ar trebui.

O parte din negura plăcută se estompă pe măsură ce m-am întors la realitatea a ceea ce avea să urmeze.

– Cât timp crezi că le va lua celor din Ținutul de Vest sau Cavalerilor de Fier să ajungă la Archwood?

– Nu pot ști sigur, dar bănuiesc că se va întâmpla înainte de sfârșitul lunii.

Am simțit un gol în stomac în timp ce mi-am trecut buricele degetelor peste liniile cizelate ale pieptului lui.

– Vino cu mine!

– Poftim? am întrebat, deschizând ochii.

Nuanța albastră și cea verde din ochii lui o pătrunseră pe cea maro.

– Vino cu mine când voi pleca în întâmpinarea armatelor mele!

Am fost pe punctul de-a spune *da*, însă n-am lăsat cuvântul să mi se desprindă de pe buze. Mă cuprinse entuziasmul la gândul de a călători cu el, de a fi cu el, *alături de el*, dar... mi se păru că aducea a *mai mult*. Într-un mod periculos. Am înghițit în sec, închizând ochii.

– Nu cred că ar fi înțelept.

– Probabil că nu, spuse el, apoi tăcu preț de câteva momente. Vrei să iei cina cu mine când mă întorc?

– Chiar mă întrebi dacă vreau? Un zâmbet obosit mi se creionă pe buze, în timp ce mă străduiam să ignor cât de dezamăgită eram de mine însămi și de el pentru că nu insistă să merg cu el, ceea ce era complet anapoda.

– Nu asta vrei de la mine?

N-ar trebui să vreau nimic de la el.

– Ba da.

Își trecu degetul mare peste sfârcul meu.

– Deci vrei?

– Da.

Thorne a tăcut preț de o clipă, apoi i-am simțit buzele pe obraz.

– Mulțumesc!

Mi se poticni inima în piept. Nu se mai auzise ca vreun Preaînalt, darămite un prinț, să își exprime recunoștința, și nu știam cum să reacționez, așa că doar am rămas acolo, întinsă în pat, iar prințul adormi în cele din urmă.

Dar eu am rămas trează, cu degetele lipite de pieptul lui. Nu știam de ce, în momentele acelea liniștite și întunecate, m-am gândit la premoniția pe care o avusesem în sala cea mare, când Ramsey Ellis venise la baron cu vești despre Ținutul de Vest.

„*Vine!*“

Știam că premoniția fusese despre Thorne.

„A venit să ia ce-i aparține.“

Asta spusese Maven, și știam că, atunci când Thorne mai fusese aici, căutase ceva.

Sau pe cineva.

Mă trezi o atingere ușoară pe obraz. Am deschis ochii și am văzut razele slabe ale soarelui la revărsatul zorilor scăpărând pe maxilarul lui Thorne și pe mânerul de aur al pumnalului pe care-l avea legat la piept. Era dimineață, ceea ce însemna...

– Pleci? am șoptit, cu voce somnoroasă.

Thorne încuviință din cap.

– Nu am vrut să te trezesc, spuse el și își plecă genele dese în timp ce își trecu degetele peste bărbia mea.

– E în regulă, am spus și am dat să mă ridic.

– Nu. Rămâi! Îmi place ideea că ești aici, în patul în care am dormit, îmi spuse el, încruntându-se. Trecu o clipă, și apoi își ridică privirea. Se uită la fața mea, zăbovind asupra... buzelor mele.

Deși eram doar pe jumătate trează, inima începu să-mi bată cu putere. Am avut impresia că mă privea de parcă... ar fi vrut să mă sărute.

Voiam să mă sărute.

Voiam să-l sărut.

Însă nici unul din noi nu se mișcă. Cel puțin, nu preț de câteva momente. Apoi, își plecă ușor capul. Am închis ochii. Buzele lui nu atinseră buzele mele, ci fruntea, și, din cine știe ce motive, sărutul acela dulce și cast... îmi fu pieirea.

– Mă voi întoarce la tine cât de repede pot, spuse prințul Thorne. Ți promit!

Am încuviințat din cap, cu ochii închiși, pentru că mi-era teamă că, dacă i-aș fi deschis, ar fi început să-mi lăcrimeze.

– Culcă-te la loc, *na'laa!* Îmi trase cearșaful peste braț. Zăbovi cu mâna pe umărul meu. Pe curând! adăugă el.

– Pe curând, am șoptit eu răgușit.

Prințul Thorne se îndreptă de spate, și, deși se mișca atât de silențios, am știut întocmai momentul în care părăsi odaia. Am deschis ochii, care mi-erău umezi.

„Îți place de el?”

Asta mă întrebase Grady.

Zeilor mari!

Credeam că da.

În după-amiaza următoare, l-am găsit pe Claude în biroul lui, singur, la birou. Își ridică privirea când am intrat, zâmbind puțin ciudat.

– Ai un moment la dispoziție? l-am întrebat.

– Pentru tine, întotdeauna. Împături o bucată de pergament, pe care o puse deoparte. M-am uitat la teancul tot mai mare de scrisori. Mă bucur că ai venit, zise. Mă întrebam dacă învoiala cu prințul a avut rezultate bune sau dacă te bucuri de această perioadă de păsuire.

Obrajii mi se încălziră când m-am gândit la noaptea trecută.

– Surprinzător de bune.

– Văd, chicoti el, lăsându-se pe spate și încrucișându-și picioarele. Deci nu te mai împotrivești atât de tare învoielii?

Am ridicat dintr-un umăr, întrucât nu venisem ca să discut despre prinț. M-am așezat pe unul dintre scaunele

din fața biroului.

– Mi-a spus că ai fost ieri cu oamenii din Archwood.

– Am fost. Își dădu o șuviță de păr închis la culoare de pe față, obrazii-i palizi îmbujorându-se. M-am gândit că ar fi înțelept să văd ce se întâmplă, zise el. Și să fiu văzut. Își dresе glasul, apoi adăugă: Am fost până acolo și azi-dimineață.

– Cred că e o idee bună, i-am spus eu, zâmbind. Să sperăm că-i va inspira și pe alții să participe.

– Să sperăm, murmură el, punându-și o mână pe brațul scaunului. Presupun că vom vedea.

Am încuviințat din cap și am tras adânc aer în piept.

– De fapt, voiam să discut despre ceva cu tine.

Mi-am frânt degetele, neștiind prea bine de ce eram atât de agitată. De fapt, nu era chiar așa. Eram îngrijorată că urma să par o prostuță naivă.

– Are de-a face cu vărul tău, am zis.

– Da? întrebă el, privind spre ușa închisă.

Mi-am deschis simțurile, lăsând ca acea legătură dintre noi să prindă contur. Am văzut peretele acela gri.

– Are abilități ca ale mele?

Se încruntă și își înclină capul.

– Încerci să mă citești, Lis?

Am încremenit.

– Îți poți da seama?

Râse apăsător.

– Doar pentru că te cunosc de suficient de mult timp ca să-mi dau seama când citești pe cineva. Privirea îți devine destul de intensă și nu clipești.

– Ah, am îngânat eu, foindu-mă pe scaun.

– Da, are, răspunse el.

Am încetat să mă mai zvârcolesc. Totul se opri.

– Așa am știut că ce mi-ai spus când ne-am întâlnit prima dată putea fi adevărat. Și el avea același talent de a ști lucruri. Mai avea și alte... talente. Trase adânc aer în piept, și umerii i se înălțară. Apoi, zise: Și dacă te întrebi cumva de ce nu ți-am spus, a fost pentru că, atunci când te-am întâlnit, Vayne comitea deja acte de trădare. M-am gândit că, dacă ți-aș fi spus că mai exista unul ca tine, ai fi vrut să-l întâlnești, ceea ce te-ar fi pus în pericol.

Încă eram conectată cu el, și gândurile îi oglindeau vorbele, dar știa că-i citeam gândurile. Doar pentru că auzeam gândurile cuiva nu însemna că nu puteam fi păcălită.

– Deci știi ce... Ce sunt? am întrebat eu în șoaptă.

Se uită la mine, cu fruntea încrêțită.

– Ți-a spus prințul ceva?

– Nu.

– Atunci, nu înțeleg.

– Sunt o *caelestia*? l-am întrerupt eu.

Clipi rapid. Trecu o clipă.

– Nu știu.

– Claude, am spus, aplecându-mă spre el, apăsându-mă cu degetele pe genunchi, ai știut în tot acest timp că nu eram cu adevărat muritoare?

– Și *caelestia* sunt muritori, Lis. Doar că avem un sânge mai puternic. Atâta tot, spuse el.

Doar că ei nu erau tratați ca plebeii.

– Ai știut?

Mă privi în ochi, după care își întoarse privirea.

– La început, am... bănuir că ai fi.

Am simțit un junghi de durere în piept și am tras aer în piept în zadar.

– Și nu mi-ai spus niciodată? De ce nu...

– Pentru că nu sunt sigur *ce* anume ești, mă întrerupse el. E adevărul. Nu ai semnul.

M-am încruntat.

– Ce semn?

– Ochii tăi. Sunt căprui. O nuanță frumoasă de maro, adăugă el rapid. Dar toți *caelestia* au ochii ca ai mei. Unii puțin diferiți, zise el, întorcându-și privirea, dar tu nu ai trăsătura definitorie a unui *caelestia*.

– Ochii mei. M-am gândit că arătaseră diferit zilele trecute, cu cercul acela interior de nuanță... albastră care îmi apăruse în jurul pupilelor. Mi se strânse gâtul. Noaptea aceea în Union City? Thorne și Lord Samriel... se uitaseră la ochii copiilor de acolo. Palmele mi se umeziră.

– Prințul a simțit că ești o *caelestia*? mă întrebă Claude.

– Nu, am spus eu, ștergându-mi palmele de genunchi. Prințul m-a numit mereu o muritoare, dar...

– Dar ce?

– Dar spune că e la mine ceva de care nu își poate da seama, am zis, respirând în pofida înțepăturii pe care o simțeam în gât. Simte că m-a mai întâlnit.

– Pentru că te-a mai întâlnit, nu-i așa?

Am înțepenit, pierzând legătura cu el. Chiar și inima mi se poticni în piept.

– El e Preaînaltul pe care l-ai întâlnit în Union City, nu-i așa? zise Claude, trecându-și degetele peste frunte. Cel pe care l-ai crezut lord?

– Da, am șoptit. De unde ai știut că el era?

– Abia noaptea trecută, la cină, mi-am dat seama. Din felul în care s-a comportat cu tine. Din felul în care te-a revendicat.

„A venit să ia ce-i aparține.“

– Nu înțeleg, am șoptit.

– Nici eu, și vorbesc serios. Pe bune. Își lăsa mâna pe brațul scaunului, apoi adăugă: Ai abilități similare cu ale vărului meu, dar, dacă un prinț nu poate simți că ești o *caelestia* și nu ai semnul, atunci nu aveam cum să știu sigur.

Mi-am întors privirea dinspre el, înghițind în sec.

– Ai fi putut să-mi spui oricum.

– Și apoi, ce? Știi cum se dovedește că cineva e *caelestia* dacă nu există părinți care să revendice acest lucru? Sunt duși la curțile Preaînaltilor, unde un prinț sau un alt Deminyen le confirmă descendența, îmi explică el. Iar dacă un Deminyen nu a reușit să simtă asta acum, ce șanse ar fi fost ca vreunul să te simtă atunci? Știu că am zis că nu-mi fac griji că prințul Thorne va crede că ești o vrăjitoare, dar alții? Ar fi prea riscant.

Am încercat să accept ce îmi spunea. Avea dreptate, dar...

– Tu nu ai abilități.

Claude râse răgușit.

– Nu, nu am. Nici Hymel. Nici cei mai mulți dintre *caelestia*.

– Atunci, de ce le are vărul tău?

– Sau tu. Dacă asta ești, de fapt? spuse el ceea ce eu nu rostisem. Pentru că vărul meu e născut din stele. Un muritor devenit divin.

– Și ce înseamnă asta, mai exact? am întrebat.

– E o întrebare la care nu pot răspunde, zise el, trecându-și o mână peste cap.

M-am ridicat, trecând rapid de la confuzie la furie și apoi la dezamăgire.

– Nu poți sau nu vrei?

– *Nu pot*, insistă el, după care trecură câteva momente. Poate că ar fi trebuit să-ți fi spus oricum, adăugă. Aș minți dacă aș spune că teama pentru siguranța ta a fost singurul motiv pentru care am tăcut, dar știi deja asta.

– Da.

Claude tresări, și, la naiba, dar mă duru când am văzut asta. Nu voiam să mă simt așa, dar mă duru.

– Știu că nu sunt un om bun, dar știai deja și asta, spuse el, și de data asta am tresărit eu. Așa că sfatul meu probabil nu înseamnă nimic pentru tine, dar de data asta trebuie să-ți ignori intuiția. Când se întoarce prințul, trebuie să-i spui că v-ați mai întâlnit. Trebuie să-i spui.

CAPITOLUL 31

Nu m-am prea odihnit în noaptea aceea și nu știam dacă din cauză că mă înșelasem în privința lui Claude sau din cauza absenței lui Thorne. În plus, nu eram sigură care din variante era mai rea, care din ele îmi stârnea un sentiment general de neliniște.

Și neliniștea aceea mă urmări toată dimineața și toată după-amiaza, pe când străbăteam coridoarele aglomerate ale conacului. Servitorii se perindau încolo și înapoi, unii ținând în brațe vase pline de margarete galbene ca banana și de petunii albe curgătoare, în timp ce alții cărau tăvi cu diverse soiuri de carne furnizate de Primvera și care încă nu fuseseră gătite. Erau cu toții prea ocupați ca să-mi acorde prea multă atenție.

Ospețele începeau în ziua următoare.

Thorne urma să se întoarcă probabil la o zi sau două după aceea.

M-am oprit pe palierul intermediar, și gândul îmi fugi la Claude. Mă încerca un amestec de dezamăgire și furie, confuzie și un pic de durere. Am încercat să-i înțeleg punctul de vedere, și chiar îl înțelegeam. În mare parte. Pentru că tot ar fi trebuit să-mi spună ce bănuia. Aveam dreptul să știu, chiar dacă nu aș fi putut face nimic cu informația aceea.

Dar, oare, nu făceam și eu același lucru cu Thorne? Nu înțelegeam de ce mă oprea intuiția, dar asta nu schimba faptul că întâlnirea noastră din Union City era, probabil, motivul pentru care avea impresia că ne mai întâlniserăm. Nu explica însă ce legătură avea cu ce îmi

împărtășiseră Maven și Claude. Sau de ce conta. Intuiția mea tăcea, în afară de neliniștea care mă încerca.

M-am întors și l-am văzut pe Grady intrând pe coridor. Am pornit spre el. Am dat să-i vorbesc.

– Orice ai să-mi spui va trebui să mai aștepte, zise el, punându-și mâna pe spatele meu, în talie. Trebuie să vezi ceva.

Curiozitatea se aprinse în mine, dar și energia aceea încărcată de neliniște. Mă făcu să tresar, simțindu-mi pieptul prea strâns.

– Hymel tocmai a ieșit din sala cea mare, zise Grady, conducându-mă prin coridorul îngust spre una dintre numeroasele uși interioare. Îmi vorbi încet când am intrat în sala principală, acum plină de vase cu florile pe care le văzusem mai devreme așezate pe numeroase pedestale de marmură. Nu era singur.

Am privit spre coridorul larg al foaierului care ducea în ambele părți afară, privirea oprindu-mi-se la ușile de piatră străjuite de piloni.

– Cu cine era?

– Ai să vezi. Grady făcu semn din cap spre una dintre ferestrele care dădeau spre o porțiune a aleii circulare ce ducea la conac.

L-am văzut pe Hymel stând cu spatele spre noi, dar cei care se aflau cu el îmi captaseră, de fapt, atenția. Erau trei inși călare pe trei cai negri mult mai înalți decât cei din rasa Shire. Unul dintre ei avea părul lung și blond, care îmi amintea de lordul pe care-l văzusem în Union City, prins în coc la ceafă, însă nuanța blondă nu era cea albă

ca de gheață a lui Lord Samriel. Cel de-al doilea avea pielea ca argila încălzită la soare, iar al treilea avea părul negru ca pana corbului. Acesta vorbea cu Hymel.

Era limpede că erau Preaînălți, dar nicidecum dintre cei care știam că veniseră cu Thorne. În plus, comandantul Rhaziel și Lord Bastian plecaseră cu Thorne.

– Sunt din Primvera? Au adus mai multă mâncare? am întrebat.

– Așa am crezut și eu, până l-am văzut pe cel care vorbește acum cu Hymel, zise Grady, punându-și mâna pe fereastră. E prințul Rainer.

Am căscat ochii și m-am apropiat de fereastră, incapabilă să le descifrez trăsăturile.

– Ce naiba face aici? mă întrebă Grady.

– Poate că are legătură cu amenințarea din partea Ținutului de Vest, am spus, deși nu auzisem ca prințul să mai fi vizitat vreodată Archwoodul. Sau cu piața-fantomă.

– Da, zise Grady și își întoarse corpul spre mine. Dar de ce naiba vorbește cu Hymel despre toate aceste lucruri și nu cu baronul?

Asta chiar că era o întrebare al naibii de bună.

Hymel se ocupa destul de mult de treburile de zi cu zi din Archwood, dar nici vorbă ca un baron să nu fie disponibil ca să discute cu un Preaînalt.

Mai ales cu un prinț.

Anxietatea resimțită se transformase deja într-o groază pe care nu o puteam defini, dar care îmi pompa prin vene

în timp ce străbăteam grăbită labirintul de coridoare, tivul tunicii de un gri pal pe care o purtam foșnindu-mi peste genunchi. M-am gândit că poate Claude și familia lui se trăgeau din Deminyeni, la fel și eu, și la ce însemna asta cu adevărat. Sau dacă măcar însemna ceva. Însă am lăsat deoparte lucrurile pe care le aflasem de la Maven când am ajuns la ușile împodobite cu aur ale apartamentelor personale ale baronului.

Ceva nu era în regulă.

Am bătut, dar nu răspunse nimeni. Am încercat mânerul și am văzut că ușa era încuiată. Am înjurat și am tras un ac de păr care îmi ținea firele mai scurte prinse la spate, apoi am îngenuncheat.

Am zâmbit ironic când am apucat mânerul și am introdus marginea subțire a acului de păr în gaura cheii. Dacă exista ceva anume ce apreciam la viața mea dinainte de Archwood, era faptul că dobândisem anumite... aptitudini.

Am tras adânc aer în piept și mi-am dorit să am mâna calmă și ușoară în timp ce am mișcat acul spre stânga și apoi spre dreapta. Spartul încuietorilor era cu adevărat un exercițiu de răbdare, o aptitudine pe care nici trăitul pe străzi, nici el într-o casă frumoasă nu mă ajutase să o perfecționez. Pesemne că era plăcut să fii un Preaînalt și să deschizi uși prin simpla putere a voinței.

Sau să poți, pur și simplu, să o deschizi lovind-o cu piciorul.

Dacă aș fi încercat asta, probabil mi-aș fi rupt piciorul.

Am auzit, în sfârșit, un păcănit moale, semn că găsisem tamburul. Mușcându-mi buza, am continuat să manevrez acul de păr până am simțit că mecanismul începea să cedeze. Cu mișcări statornice, l-am întors în sensul invers acelor de ceasornic. Mânerul se răsuci în palma mea.

Am zâmbit scurt, mulțumită, în timp ce m-am întors și mi-am înfipt acul de păr înapoi în cosiță, după care m-am ridicat, împingând ușa.

Odăile private ale baronului erau o dovadă de avuție și de lux. Mi-am amintit prima dată când fusesem în ele. Nu mă putusem opri din a atinge totul.

Trecuseră cel puțin doi ani de când intrasem în odăile lui Claude. Poate chiar mai mult, și era ciudat să mă aflu acolo. Mi-am trecut mâna peste spătarul negru catifelat al canapelei. Fructele și carnea fuseseră lăsate afară, pe jumătate mâncate, pe o masă lustruită. Ventilatoarele de tavan umflau perdelele de mătase mai fine ca orice îmbrăcăminte pe care ar fi deținut-o vreodată cei mai mulți dintre plebei.

– Claude? l-am strigat eu.

Nu am primit nici un răspuns.

Am înșfăcat o felie de portocală ce părea neatinsă și am băgat-o în gură. Gustul dulce și înțepător mi se scurse pe gâtlee în timp ce am trecut pe lângă un scaun cu perne groase, de catifea. M-am oprit, lăsându-mă învăluită de amintirile de când stătusem pe el, în brațe la Claude, care își citise corespondența primită de la un baron vecin. O vreme, fusese un obicei al nostru. Ne trezeam și luam

micul-dejun în pat, lucru pe care înainte doar îl auzisem despre oameni. Îmi fusese atât de frică să nu las firimituri pe cearșafuri, însă Claude făcuse mai multă mizerie decât aş fi putut spera vreodată să fac eu şi râsesse în tot acel timp. Apoi, obişnuia să mă ducă la scaun şi petreceam ore întregi fără să facem mare lucru. Îmi aduc aminte că mă simţisem... în siguranţă. La căldură. Dorită.

Însă nu mă simţisem niciodată de parcă aş fi aparţinut. De parcă locul meu ar fi fost acolo.

Nu se schimbaseră prea multe lucruri de atunci, dar totul mi se părea diferit.

Mi se puse un nod în piept, şi mi-am luat mâna de pe scaun. Claude o ştiuse mereu: ştiuse cum mă simţeam, chiar dacă eu nu-mi dădusem seama. Ştiuse în timp ce râsesse şi zâmbise, în timp ce mă sărutase pe buze şi pe piele. Ştiuse.

Şi încercase să schimbe asta.

Doar că nu o simţise în inima lui, şi nici eu în a mea. Dar dacă ar fi fost? Dacă Claude m-ar fi iubit, şi eu aş fi simţit acelaşi lucru pentru el? Oare aş fi ajuns ca Maven, o amantă care îşi creştea copiii pe care o altă femeie, una pe care aristocraţia o considera potrivită, îi revendica drept ai ei? Sau, oare, Claude ar fi continuat să renunţe la tradiţie şi s-ar fi căsătorit cu mine?

Nici măcar nu ştiam de ce mă gândeam la toate astea în timp ce treceam pe lângă o tunică viu colorată lăsată pe podea. Într-un fel, aveam impresia că jeleam... ceva ce nu putea fi.

Am trecut prin arcada rotunjită și am aruncat o privire în dormitor. Am simțit o briză ce aduse cu ea mirosul floral și lemnos al gardeniilor din vasele înalte situate de-a lungul pereților odăii rotunjite.

Gardeniile erau favoritele lui Claude.

Allyson mirosise mult a gardenii în ultima vreme.

M-am uitat spre patul așezat pe o platformă puțin înălțată sub ferestrele deschise, și mâinile au început să-mi tremure ușor. M-am mușcat de buza de jos. Am urcat pe platformă cu pași ușori. Prin materialul șifonat, am văzut doar umflături.

Inima începu să-mi bată cu putere când am întins mâinile, dând laoparte perdelele.

Patul era gol.

Am lăsat perdelele să cadă la locul lor, am coborât de pe platformă și m-am dus spre odaia pentru îmbăiat. Și aceasta era goală și nu părea să fi fost folosită în dimineața aceea. Altminteri, ar fi fost prosoape aruncate peste tot și bălți de apă pe jos. Claude era mai dezordonat ca mine.

M-am întors spre pat, sentimentul de groază crescând în mine. Am simțit ca un deget rece apăsându-mă pe ceafă. O senzație de presiune și furnicături mi se adună între omoplați.

„Ceva nu e în regulă.“

Am făcut un pas, și atunci se întâmplă. Fără vreun avertisment, am simțit furnicături pe piele peste tot. Simțeam presiune între omoplați, în timp ce pielea mă

furnica în spatele urechii stângi. Odaia lui Claude dispăru, și am văzut sânge.

Bălți de sânge. Râuri întregi curgând printre membre nemișcate, infiltrându-se în striatii de aur. Brațe goale cu găuri adânci. Atât de mulți, cu gurile deschise, încremențiți într-o stare de groază silențioasă. Măști de brocart și incrustate cu nestemate smulse și împrăștiate pe podea. Argint și safire scäldate în sânge.

Am icnit, cu respirația tăiată, și m-am împleticit în spate, lovindu-mă de perete. Văzusem... moartea.

CAPITOLUL 32

Viziunea mă avertiza cu privire la moarte, iar măștile? Bijuteriile strălucitoare și rochiile? Ospetele. Ceva teribil, ceva îngrozitor urma să se întâmple în timpul Ospetelor. Am tresărit și am dat să mă pun în mișcare, apoi m-am oprit.

Argint și safire.

Văzusem un colier de safire de pe care picura sânge.

Naomi.

M-am întors și am ieșit în fugă din odăile lui Claude. Însă adrenalina îmi curse prin vene în timp ce străbăteam grăbită aripa opusă a conacului. Coridorul era tăcut, iar aerul – stătut. Un luciu fin de sudoare îmi acoperise fruntea când am ajuns la odăile lui Naomi. Am bătut în ușă, sperând că era acolo. Am așteptat, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Trebuia să fie înăuntru. Era încă devreme.

– Naomi? am strigat, bătând mai tare. Eu sunt.

După câteva momente, am auzit zgomot de pași. Mă cuprinse ușurarea când ușa se întredeschise și Naomi își făcu apariția.

– Bună dimineața, spuse ea căscând și se dădu laoparte. Cumva, cămașa de noapte mătăsoasă de un albastru-închis nu-i era deloc șifonată. Numai Naomi putea arăta atât de uimitor la trezire. Sau ar trebui să zic bună ziua? mă întrebă ea.

– Bună ziua. Scuze că te-am trezit. Am intrat în odaia ei, închizând ușa în urma mea. Dar trebuia să vorbesc cu tine.

– E în regulă, eram deja pe jumătate trează oricum. Naomi își dădu părul de pe față și călcă peste o pereche de conduri cu toc și perne catifelate în culori vibrante, îndreptându-se spre un șezlong și așezându-se. Dar n-ai adus cafea, ceea ce e nepoliticos.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta. Mi se strânse stomacul în timp ce mă uitam la perdelele fucsia ce atârnavă la ușa dinspre odaia ei de dormit.

– Ești singură?

– Așa sper.

Își îndoi picioarele, făcându-mi loc.

– Bine! M-am așezat lângă ea, având nevoie de un moment ca să-mi adun gândurile. Venisem la ea fără să mă gândesc prea bine la ce făceam. Am înghițit în sec. Trebuie să vorbesc cu tine despre un lucru, am zis.

– Fără cafea? Sau măcar ceai? Se aplecă pe brațul șezlongului și căscă din nou. Nu știu cât de mult te

aștepti să rețin... Se opri, mijind ochii la mine. Stai așa, zise ea. Prințul a venit după tine noaptea trecută? Nu te-am mai văzut de atunci, așa că bănuiesc că da.

– Da. Dar...

Naomi se îndreptă de spate, toată somnolența dispărându-i din privire într-o clipită.

– Și ce s-a întâmplat? Vreau să știu toate detaliile.

– Nu prea s-a întâmplat nimic... Bine, s-au întâmplat unele lucruri, am adăugat când miji ochii la mine. Am aruncat cu un pahar în el. Ne-am cam certat. Apoi, m-a dus în odăile lui...

– Îmi pare rău! Stai puțin... Ai aruncat cu un pahar în el?

– Da.

Se frecă la ochi.

– Ești o fantomă, cumva?

– Poftim? Am clătinat din cap. Nu. Nu s-a enervat, dacă asta vrei să spui. De fapt, a râs, apoi, m-a dus în odăile lui, unde am continuat să ne certăm... după care am vorbit până am găsit o rezolvare.

Naomi se holbă la mine de parcă aș fi recunoscut că eram zeiță.

– Si apoi?

– Apoi, am... Am închis ochii și m-am apăsă cu degetele la tâmplă. M-am gândit la noaptea de dinainte să plece. Ții minte ce ai spus despre genul de plăcere pe care o pot oferi Preaînălții? E adevărat.

– Știi că e adevărat, zise ea, zâmbind tot mai larg. Lis, spune-mi totul despre...

– Am avut o viziune, am întrerupt-o, iar zâmbetul îi pieri de pe buze. M-am așezat pe marginea unui scaun. Tocmai am avut o viziune cu sânge, mult sânge și multe cadavre.

Naomi încremenise. Se holbă la mine cu ochii-i plini de umbre.

– *Ni'merele* din nou? Știi cadavrele cui... le-ai văzut? Buzele îi tremurară ușor când se ridică, așezându-și picioarele pe podea. Știi? repetă ea.

Mă străbătu un val de panică, și frica îmi străpunse pieptul.

– Nu am văzut cine erau sau dacă sunt implicate *ni'merele*. Nu-i știu pe toți cei care... Pe toți cei care vor fi prinși în ceea ce mi se arată, dar... cred că se va întâmpla în timpul Ospetelor. Am văzut măști și... I-am urmărit cu privirea degetele, pe care le ținea pe gulerul halatului, unde ar fi fost în mod normal lanțul de argint pe care îl purta de obicei. Oricine ar fi putut purta colierul acela de safire, dar... Ar trebui să pleci din Archwood. Nu te vreau aici, am adăugat.

– Lis...

– Știi că țin la tine, da? am zis, răsucindu-mă spre ea. Și tu ții la mine.

– Da, bineînțeles.

– Și, dacă ai crede că s-ar putea întâmpla ceva rău și aș putea fi prinsă în asta, nu m-ai avertiza doar, ci ai face ceva în legătură cu asta, așa cum ai făcut acolo și cum ai făcut toată seara, am spus. Diferența e că eu *știu* că urmează ceva rău și că-i va afecta pe mulți oameni. Poate

că tu vei fi bine. Nu știu, dar nu te vreau aici. Cel puțin pe perioada Ospetelor.

– Vrei să plec, dar cum rămâne cu tine? Adăugă încet: Cu Grady? Cu Claude?

– Îi voi cere lui Grady să facă la fel – și lui Claude. Dacă l-aș putea găsi.

– Și tu?

– Eu... nu pot!

– De ce? mă întrebă ea ferm.

Pentru că Thorne pretinsese că eu fusesem motivul pentru care salvase Archwoodul, și, chiar dacă nu-mi venea să cred asta, Preaînălții nu mințeau. Și nici măcar nu eram sigură dacă acesta era într-adevăr motivul pentru care nu puteam pleca. *Trebuia* să fiu aici când avea să se întoarcă Thorne. Știam asta.

Naomi strânse din buze și își întoarse privirea, clătinând din cap.

– Dacă tu nu pleci, nici Grady nu o va face.

Mă străbătu din nou o senzație acută de frică. O știam și eu. M-am apăsât cu degetele în genunchi.

– Dacă nu vrei să pleci din Archwood, măcar du-te și petrece ceva timp cu sora ta. Am tras adânc aer în piept, apoi am adăugat: Și *chiar* ar trebui să faci asta înainte de a fi prea târziu.

Își întoarse brusc privirea spre a mea, pălind la față.

– Mi-ai spus că are să-și revină după febră. Ba chiar *își revine*.

– Știu, dar...

Naomi trase apăsât aer, și pieptul i se umflă.

– Dar ce, Lis?

Am închis scurt ochii, urându-mă puțin pentru că mă foloseam așa de sora ei.

– Dar ai întrebat doar dacă avea să se vindece de febră, lucru pe care îl va face, însă ar trebui să petreci oricum timp cu ea.

– Pentru că?

Își ridică bărbia, și buzele îi tremurară.

Mă ustură gâtul.

– Știi de ce.

Ochii îi deveniră sticloși.

– Vreau să te aud spunând-o.

– Nu va apuca sfârșitul Ospețelor, am șoptit. Îmi pare rău!

Închise ochii, și trecură așa câteva clipe.

– Așa că îmi spui asta acum, ca să mă faci să plec din conac? Își deschise ochii, care îi sclipiră. Ar fi trebuit să-mi fi spus înainte.

– Știu, am încuviințat. Chiar îmi pare rău.

Naomi pufni și își întoarse privirea. Strânse din buze și clătină din cap.

– Știu.

Inima mi se frânse un pic.

– Vei face ce-ți cer?

– Da. Se întoarse spre mine, și ochii îi sclipiră. Iar tu trebuie să pleci din odăile mele.

Se ridică și se întoarse cu spatele la mine. M-am ridicat și eu.

– Naomi...

– Nu. Se întoarse brusc spre mine, halatul fluturându-i în jurul picioarelor. Știai ce te-am întrebat despre Laurelin când am venit la tine. Nu mă refeream doar la febră, iar tu m-ai mințit. Aș fi putut petrece mai mult timp cu ea... Trase scurt aer în piept și își strânse poalele halatului în pumn. Te rog. Pleacă! Trebuie să împachetez, adăugă ea.

M-am dus spre ea, dar se întoarse din nou și trecu printre perdele. M-am oprit și am tras aer în piept, printre înțepături. Am clipit ca să-mi alung lacrimile și am ieșit din odăile ei, sperând că avea să mă asculte. Că avea să plece din conac și că daunele pe care le pricinuiseam prieteniei noastre nu aveau să fie în zadar.

– Nici gând.

Grady se sprijini de marginea palierului pe care stăteam. Îl îndepărtasem de zid și încercam, în zadar, să-l conving să plece din Archwood.

– Nu pot să cred că îmi ceri asta. Ba, mai mult, nu pot să cred că ți-ai irosi timpul cerându-mi așa ceva, când știi deja care va fi răspunsul.

– A trebuit să încerc, am argumentat eu.

– Mai degrabă, a trebuit să mă enervezi, răspunse el. Dacă vrei să pleci, putem porni la drum chiar acum, dar nu o vei face, pentru că ți-ai vârât în cap că trebuie să fii aici când se întoarce prințul, adăugă el.

Ar fi trebuit să păstrez pentru mine motivul pentru care rămâneam. Nu ajutase cu nimic.

– Nu încerc să te supăr, am spus, în timp ce o briză caldă îmi suflă o şuviță de păr mai scurtă care scăpase din agrafe. Am supărat-o deja pe Naomi.

Grady își încrucișă brațele peste piept.

– Pleacă?

Am încuviințat din cap.

– Așa sper, dar e furioasă. Are tot dreptul să fie. Nu i-am spus totul despre sora ei, am zis eu, lăsându-mi capul pe spate, sprijinindu-l de pilonul de pe palier. Și nu-l găsesc pe Claude nicăieri. L-ai văzut?

– Nu.

De-a lungul zilei, încercasem să percep unde ar fi putut fi Claude, să aflu intuitiv ceva, oricât de neînsemnat, însă auzeam doar acele cinci cuvinte la nesfârșit.

„Ceva nu e în regulă.“

Roasă de îngrijorare, m-am holbat la zidurile conacului, gândindu-mă la vizita prințului Rainer.

– Nu ți se pare ciudat că prințul de Primvera a venit numai după ce au plecat ceilalți?

– Cred că totul e al naibii de ciudat în momentul de față. Miji ochii, privindu-l pe unul dintre băieții de la grajduri țesălând o iapă. Mai ales că s-ar putea să fii o *caelestia*, adăugă el.

Un alt lucru pe care ar fi trebuit să îl țin pentru mine, pentru că Grady se uitase la mine de parcă mi-ar fi crescut un al treilea ochi. Îi era greu să priceapă, și nu-l puteam învinovăți pentru asta, însă m-am gândit la ce văzusem în oglindă. Nu eram atât de convinsă că

momentul acela scurt în care ochii mei își schimbaseră culoarea fusese doar o închipuire a mea.

Dacă nu fusese o plăsmuire, atunci, ce era?

Însă nu asta conta în momentul de față, ci viziunea.

M-am dat jos de pe margine și m-am ridicat.

– Mă duc să-l mai caut o dată pe Claude în biroul lui, i-am spus, scuturându-mi partea de jos a tunicii. Și, dacă îl găsesc, voi încerca să-l conving să anuleze Ospețele.

– Mult noroc! replică Grady.

– Te anunț dacă-l găsesc, i-am spus eu, ezitând. Aș fi vrut să...

– Nu spune asta, Lis, spuse el, dându-se în spate. Nu plec nicăieri fără tine.

Am oftat, încuviințând din cap. Ne-am despărțit, el îndreptându-se înapoi spre zid și eu intrând în conac. M-am îndreptat spre biroul lui Claude, plină de speranță când am văzut că ușa era întredeschisă. Am înaintat cu pași repezi și am împins-o. M-am oprit.

Claude nu era în biroul lui.

Însă vărul lui, da.

Hymel își ridică brusc capul. Stătea la biroul baronului, cu niște foi de hârtie în mână.

„Ceva nu e în regulă.“

– Ce faci aici? am bolborosit eu.

Surpriza de pe chip îi dispăru rapid.

– Nu că ar fi treaba ta, însă citesc teancul de scrisori, zise el, ridicând pergamentele pe care le ținea. Care se întâmplă să fie înștiințări de la debitori, mai precis, de la Banca Regală.

Mi se puse un nod în stomac când m-am uitat la stiva tot mai mare.

– Ce vor?

Mă privi de parcă i-aș fi adresat o întrebare stupidă, și cam așa era.

– Cât de mult a întârziat? am întrebat. Și are suficienți bani ca să-și plătească datoriile?

– Nu a întârziat foarte mult, răspunse Hymel, aruncând pergamentul pe birou. Și sunt bani destui. Sau vor fi. Își ridică privirea spre mine și mă întrebă: Ce cauți aici?

– Îl căutam pe Claude, am spus, hotărând că aveam să mă stresez mai târziu din pricina problemelor financiare. Nu-l găsesc niciunde.

Hymel ridică din sprâncenele-i închise la culoare.

– Nu e aici.

Mi-am ținut buzele.

– Da, văd. Știi unde e?

– Din câte știu, ultima dată era în odăile lui, dar nu sunt păzitorul lui.

– Asta e clar, am mormăit. Nu e acolo. Am verificat deja de două ori.

– Atunci, probabil că e cu frații Bower, zise Hymel și se lăsă pe spate în scaun, părând să se simtă foarte confortabil acolo unde nu-i era locul. Și probabil e cherchelit, ținând cont că Ospetele încep în seara asta... Ei bine, la miezul nopții, de fapt.

– Și tocmai de-aia ar trebui să fie aici, nu în altă parte, corect?

– Așa ai zice, spuse Hymel sec. Dar vorbim despre Claude. La ultimele Ospețe, și-a petrecut jumătate din ele halucinând creaturi înaripate în nu știu ce mină abandonată, cu frații Bower.

Suna atât de bizar, încât trebuia să fie adevărat.

– Deci s-ar putea să nu vină de la început?

Hymel ridică din umeri.

– Se poate. Până acum, n-a făcut-o.

Nu aveam de unde să știu asta, pentru că nu-l văzusem niciodată în timpul Ospețelor.

– Având în vedere starea de spirit în care era când l-am văzut ultima dată, mă gândesc că probabil va vedea din nou fiare înaripate.

Mi se strânse pieptul.

– Ce vrei să spui despre starea lui de spirit?

– A fost morocănos încă de la întâlnirea cu prințul de Vytrus. Hymel apucă un prespapier din obsidian, apoi adăugă: După ce se pare că a fost de acord să te dea pe mâna prințului.

Am rămas cu gura căscată.

– Nu m-a dat pe mâna prințului, am spus, și mă îndoiam că asta îl deprimase pe Claude. De fapt, se simțise ușurat să o facă. Și l-am văzut după aceea, am continuat. Nu părea deranjat.

Cel puțin, nu până când începuserăm să vorbim.

– Eu am auzit altceva, ripostă Hymel. Prințul te-a vrut, pe tine, o plebee, iar Claude a fost de acord. Cred că sentimentele lui fragile au fost rănite.

M-am încruntat, concentrându-mă asupra lui. Coarda aceea ne legă, însă am văzut scutul cenușiu care-i ascundea intențiile... Viitorul.

Hymel săltă ușor globul de obsidian în aer, apoi îl prinse în mână.

– Ai nevoie de ceva de la Claude?

Mi-am retras simțurile, mi-am încrucișat brațele peste piept și n-am încercat să mă apropiu de el. Ar fi știut ce puneam la cale de cum aș fi încercat să-l ating.

– Am avut o viziune, am spus.

Un colț al gurii i se ridică.

– Ia spune!

– Cu sânge și moarte. Cred că, ba nu, știu sigur că se va întâmpla ceva rău la Ospețe, i-am spus. Cred că Claude ar trebui să le anuleze...

– Să anuleze Ospețele? Hymel râse. Armatele din Ținutul de Vest ar putea să ne atace chiar mâine, și Ospețele tot nu ar fi anulate.

M-am încruntat.

– Hymel, știu că-ți place să te porți de parcă viziunile mele nu ar fi reale, dar știi că nu e așa. S-ar putea anula măcar celebrările de aici.

– Nu se va întâmpla, zise el și săltă din nou globul de obsidian în palmă.

M-am holbat la el, frustrată, și am avut brusc acel tremur pe ceafă și între omoplați. Nu am văzut nimic, dar am auzit trei cuvinte șoptite. Am înțepenit.

– Prințul din Primvera, am spus, iar Hymel mă privi brusc, în timp ce prinse globul. Ce făcea azi aici? am

întrebat.

– Ne împărtășea vești bune, zise el și așeză obsidianul pe teancul de pergamente. Prințul Rainer ni se va alătura pentru Ospețe.

CAPITOLUL 33

În seara următoare, stăteam undeva la marginea sălii celei mari, holbându-mă la podium. Scaunul minuțios lucrat și incrustat cu rubine era gol.

Claude încă lipsea.

Thorne încă nu se întorsese.

Mi-am apăsât degetele pe poalele rochiei albe simple și am simțit mânerul pumnalului de *lunea* pe care îl purtam la coapsă. Nu știam de ce-l luasem când plecasem din odăile mele. O făcusem inconștient, dar mă simțeam puțin mai bine așa.

M-am uitat la puhoiul de aristocrați cu măști și veșminte în culori vibrante. Din fericire, nu o văzusem pe Naomi nici aici, nici în solariu, unde era Grady. Nu-l vedeam nici pe Hymel.

„Ceva nu e în regulă.“

Privirea mi se fixă asupra unui bărbat cu părul blond, doar pentru că se număra printre cei complet demascați prezenți în sală, dar, și de-ar fi fost mascat, aș fi știut numaidecât ce era. Era mai înalt decât majoritatea din sală, îmbrăcat cu o cămașă de mătase și pantaloni închiși la culoare mai fin croite decât ale celor mai avuți

aristocrați din încăpere. Trăsăturile îi erau perfect simetrice, conferindu-i o frumusețe ireală. Era un lord.

Și era unul dintre cei doi pe care îi văzusem ieri cu prințul Rainer. Cel care îmi aducea aminte de Lord Samriel. Acest Preaînalt din mulțime îi semăna foarte mult. Mai erau și alți Preaînalți, mai mulți în solariu decât aici, dar nu-l văzusem pe prințul Rainer.

Lordul își înclină capul, și privirile ni se întâlniră. Am tras aer în piept, surprinsă.

El surâse.

Am înghițit în sec dându-mă un pas în spate când fu înconjurat de aristocrați lingușitori. Nepurtând mască, ieșeam în evidență. Inima îmi bătea repede, ca o pasăre prinsă în capcană, când m-am întors în grabă și am ieșit din sala cea mare, intrând pe coridorul lat și ieșind apoi pe una dintre ușile care duceau spre exterior.

Eram agitată, în parte din cauza lipsei de somn și a groazei care mă bântuise pe tot parcursul zilei. Am încercat de mai multe ori peste zi să-mi accesez intuiția, să aflu unde ar putea fi Claude. Ba chiar făcusem și o baie și stătusem cu capul sub apă, ca să nu fiu distrasă de nici un sunet sau de alt lucru, dar avusesem parte doar de liniște. Nimic.

Iar asta putea însemna doar unul din două lucruri: fie Preaînaltii erau cumva implicați în ce făcea Claude, fie aparenta lui dispariție avea, într-un fel, legătură cu mine.

Se prea poate ca Claude să fi plecat cu frații Bower, dar...

„Ceva nu e în regulă.“

Aristocrații ieșiseră pe peluză, iar râsetele lor se îmbinară cu muzica. Am trecut pe lângă petrecăreții mascați, cu stomacul strâns. Eram obosită, forțându-mă să pășesc, însă energia plină de neliniște care îmi invada venele nu mă lăsa să mă odihnesc.

Am trecut podul îngust de piatră, traversând pâraul mic, apoi m-am oprit și am privit în urmă spre conac. Strălucirea torțelor îi lumina pe cei care dansau și leneveau pe peluză.

Nu știau nimic despre violența iminentă, chiar și a armatei Ținutului de Vest, dar, zeilor mari, mi-am dorit să fi fost una dintre ei, fericită și ignorantă, să mă pierd în băutura puternică și în mâncarea gustoasă, în prezența senzuală a Preaînălților.

Mi-am înăbușit imboldul de-a mă duce în fugă înapoi ca să-i avertizez. Cum aș fi putut să le explic? Cei mai mulți dintre ei nu m-ar crede. Alții ar putea crede că eram vrăjitoare, și, ținând cont că erau prezenți lorzi Preaînălți, ar fi fost un gest prostesc.

Așa că mi-am văzut de drum, în timp ce *spiritūs* plutiră în văzduh deasupra mea, urmând același drum pe care mersesem de o mie de ori. Aveau să plece la sfârșitul Ospetelor și să se întoarcă doar în zilele premergătoare următoarelor Ospete.

Mi-am menținut privirea asupra lor, pentru că zumzetul jos al conversației nu era singurul sunet care răsuna de pe numeroasele cărări și din ungherele ascunse ale grădinilor întinse. Se auzeau și suspine mai încete, mai erotice, precum și gemete mai groase, mai adânci.

Un alt soi de cântec pe care nu îl auzeai de obicei când străbăteai aleile împrejmuite de garduri vii.

Ospețele decadente erau în plină desfășurare.

Mușcându-mi buza de jos, am privit cum *spiritūs* coborâra și se înălțară, de parcă ar fi fost unite într-un dans, până când un răs ușor îmi captă atenția. Un trio ieși de pe una dintre aleile umbrite. Două femei și un bărbat, și nu îți puteai da seama dacă erau sau nu aristocrați, însă se vedea multă piele goală. Aveau brațele și picioarele goale și făceau cucu-bau de după fuste pastelate. Cămașa bărbatului era scoasă din pantaloni și descheiată. Panglici purpurii atârnau de măștile femeilor, iar cea a bărbatului era simplă, neagră și lucioasă.

M-am dat laoparte, lăsându-le pe cele două femei să treacă braț la braț, în timp ce aceea mai înaltă din ele, cu părul negru, îl ținea de mână pe bărbat. Una din ele înclină din cap spre mine. Cealaltă zâmbi.

– Bună seara, spuse bărbatul, înclinându-și capul și privindu-mă.

Am văzut doar că zâmbi, aprobator, când văzu bretelele din dantelă încrucișate care îmi acopereau sânii și materialul străveziu de pe șolduri.

– Ai vrea să ni te alături? mă întrebă el.

M-am mușcat de buză, înăbușindu-mi un rânjel.

– Mulțumesc pentru invitație, dar mi se pare că ai deja mâinile ocupate.

Una din femei chicoti.

– Ale lui sunt, da, dar ale noastre? spuse ea, aruncând o privire spre cea cu părul închis la culoare. Nu sunt

chiar la fel de pline.

Interesul le fu stârnit, iar bărbatul chicoti și se aplecă să o sărute pe obraz pe femeia mai scundă, cea care vorbise. Mi-am deschis puțin simțurile. Se părea că... formau un cuplu. Toți trei.

Ce bărbat norocos!

– Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, am mințit. Dar vă doresc Ospete fericite!

– Ce păcat, murmură bărbatul, făcând o plecăciune elaborată. Ospete fericite!

Am murmurat același lucru, retrăgându-mă în timp ce trioul înaintă pe cărare. Apoi, mi-am văzut de drum, de data aceasta urmărind doi *spiritūs* care se învârteau unul în jurul celuilalt, gândindu-mă când la viziune, când la ceea ce îmi mărturisise Maven și la dispariția lui Claude. Însă gândurile-mi rătăciră apoi la *el*. Îmi era cam greu să nu mă gândesc, ținând cont că mă aflam în grădină și briza aducea miros de iarba-măței.

Oare Thorne avea să se întoarcă mâine? Și, dacă da, ce ar fi urmat? Aveam să fiu a lui? Dar, oare, nu eram deja...

– Oprește-te! am șoptit, refuzând să duc gândul până la capăt.

Am scuturat din cap, și stomacul mi se strânse oricum.

Singurul lucru la care trebuia să mă gândesc în ce-l privește pe Thorne era dacă să-i spun că ne mai întâlniserăm.

Pe când m-am apropiat de copacii de glicină, m-am oprit și m-am uitat în sus. Cerul era acoperit de o

puzderie de stele. Era o coincidență atât de... stranie că toate acestea se întâmplau în același timp.

Apariția bruscă a lui Thorne, care îndeplinea o premoniție veche de 12 ani. Felul aproape visceral în care reacționam la el. Faptul că era interesat de mine, lucru pe care nu-l putea explica, iar eu eram de părere că avea de-a face cu mai mult decât faptul că ne mai întâlniserăm. Intuiția care mă împiedica să-i spun. Prințesa de Visalia și Cavalerii de Fier din Ținutul de Vest care înaintau spre Archwood. Să aflu că plebeii se puteau trage din Preaînălți. Absența lui Claude. Viziunea. Hymel. Lordul acela zâmbitor care semăna cu Lord Samriel. Toate se întâmplau în același timp, iar eu...

Nu credeam în coincidențe.

Nici în soartă.

Mi-am coborât privirea spre florile liniștite de liliac. Am simțit furnicături slabe dănțuindu-mi pe ceafă și apoi între omoplați. Ca un gigant adormit, intuiția mea prinse viață.

„Totul are legătură.“

Totul.

O avertizare.

O socoteală.

O făgăduință a ceea ce avea să vină...

Bălți de sânge. Râuri întregi curgând printre membre nemișcate, infiltrându-se în striaii de aur. Brațe goale cu găuri adânci. Atât de mulți, cu gurile deschise, încremeniți într-o stare de groază silențioasă. Măști de brocart și incrustate cu nestemate smulse și împrăștiate

pe podea. Argint și safire scăldate în sânge. Țipete de durere. Țipete ale morții...

M-am smucit din viziune, chiar pe când lujerii de glicină începură să tremure, legănându-se, deși nu sufla defel briza.

Mi s-a tăiat răsuflarea, și m-am dat un pas în spate. Un fior îmi străbătu șira spinării și pielea mi se zbârli. Părul de pe ceafă mi se sculă în timp ce o energie rece ca gheața, nefirească, se acumula în aer. M-am uitat în sus și am văzut nori negri adunându-se pe cer, acoperind stelele.

Mușchii mi se încleștară pentru o clipă, apoi instinctul mi se activă, alimentat de simțul intensificat al intuiției. M-am întors și am luat-o la sănătoasa, alergând mai repede decât o făcusem vreodată prin labirintul de cărări, în timp ce lumina lunii se estompă și dispăru.

„Se apropie ceva.“

Am simțit cum se acumula în aer, în tăcerea bruscă și în întunericul tot mai dens, și nu credeam că ceea ce umplea cerul erau, de fapt, nori. Fiecare particică a ființei mele se concentrează pe găsirea lui Grady, și n-am îndrăznit să pierd vremea îndreptându-mă spre pod. Știind că nivelul apei era scăzut în această perioadă a anului, am străbătut malul noroios pe jumătate alunecând, pe jumătate fugind. Am străbătut cu pași apăsați pârâul de mică adâncime, împrôșcând cu apă în toate părțile și pierzându-mi un pantof pe drum. Am continuat să înaintez, ajungând în partea cealaltă, cu tivul rochiei ud și lipindu-mi-se de picioare. Am urcat dealul mic,

înăbușindu-mi un strigăt când o piatră ascuțită pătrunse prin talpa subțire a pantofului pe care-l mai aveam în picioare, tăindu-mi pielea.

Nu am lăsat ca asta să mă încetinească. Am străbătut în fugă peluza, sperându-i pe mulți dintre cei care erau întinși la pământ, cu trupurile lipite.

– Treceți înăuntru, am țipat, ocolindu-i pe alții care se ridicară ca să privească cerul. Înăuntru, acum!

Nu aveam idee dacă mă asculta cineva în timp ce mă împleticeam, aproape căzând. Oare Naomi mă ascultase? Nu o văzusem toată ziua și, pe toți zeii, am sperat că plecase, însă inima îmi tresăltă în piept, pentru că încă vedeam colierul acela de safire plin de sânge.

Gâfâind, am urcat în fugă treptele late ale conacului, și mă aflam la doar câțiva centimetri de uși, când norii căzură din cer într-un cor de aripi.

Apoi, începură țipetele de durere... Țipetele morții.

CAPITOLUL 34

Se adeverea. Viziunea. Știam.

Am apucat mânerul ușii și m-am uitat peste umăr, și mai că mi s-au înmuiat picioarele.

Ceea ce stinsese lumina lunii și a stelelor părea desprins dintr-un coșmar: creaturi cu o anvergură a aripilor de peste doi metri și gheare mai lungi și mai ascuțite decât ale unui urs. Arătau de parcă un plebeu fusese corcit cu un vultur uriaș.

Ni'mere.

Plonjară din cer mai iute ca un cal de luptă. Cei care încă se aflau pe peluză nu avură nici o șansă să scape. *Ni'merele* sfășiară carne și oase cu ghearele lor, despicară spinări și umeri și le străpunseră până și craniile celor care fugeau.

Groaza mă cuprinse când una dintre arătări ridică un bărbat în văzduh. Acesta țipă, lovind în ghearele care îi sfășiau umerii goi. Vietatea scoase un sunet terifiant, un soi de țipăt și râs, după care-i dădu drumul. Acesta se prăbuși spre pământ...

O alta îl prinse, înfigându-și ghearele adânc în stomacul lui, sfâșiindu-l.

Îcnind, m-am răsucit și am intrat în fugă în sala de recepție. Nu înțelegeam de ce *ni'merele* făceau asta... Oare fusese atacat un Preaînalt? Nu era timp să mă lămuresc.

Celălalt pantof al meu, alunecos din cauza sângelui, îmi căzu din picior pe când evitam pedestalurile pe care se aflau vase înalte cu flori de vară. Am străbătut în fugă coridorul lat, îndreptându-mă spre solariu, unde îl văzusem ultima oară pe Grady. Pe la jumătatea coridorului, ușile de-a lungul ambelor părți se deschiseră cu putere. Plebeii inundară încăperea într-un val de panică, trântind pedestaluri și răsturnând petunii și margarete pe podelele din marmură. Mulțimea mă înghiți într-o clipită.

Cineva se izbi de mine, învârtindu-mă. Picioarele îmi alunecară. M-am lovit de o femeie, împingând-o într-o parte, în timp ce aripi se loveau de zidurile conacului.

– Îmi pare rău, am spus eu gâfâind, întinzându-mă spre ea. Sunt atât de...

M-am înecat când își întoarse capul spre mine. Scobituri adânci îi brăzdau obrazii.

Nu avea ochi.

– Ajută-mă! șopti ea în timp ce m-am dat laoparte, să nu mă atingă. Te rog! Ajută-mă!

– Eu... nu știu cum să te ajut.

M-am dat în spate, ciocnindu-mă de altcineva. M-am răsucit și am văzut un bărbat, dezbrăcat, dar acoperit de atât de mult sânge, încât părea că purta o teacă de un roșu lucios. Mi-am lipit mâinile de piept.

– Îmi pare rău!

Cu pieptul încordat, m-am întors și am luat-o la fugă înainte, încercând cu disperare să nu mă uit prea atent la cei din jurul meu, încercând să nu aud țițetele în timp ce-l strigam pe Grady, dar era imposibil. Am văzut carne sfâșiată și atârând bucăți, de parcă ar fi fost doar fâșii de haine mătăsoase. Obraji despicați. Membre atârând și ținute în loc de fire de tendoane. Era atât de mult sânge, încât stomacul mi se strânse.

– Grady! am strigat eu, străduindu-mă să văd pe deasupra celor care se înghesuiau pe coridor. Grady!

Ușile care duceau spre sala cea mare și spre restul conacului îmi păreau a fi la kilometri depărtare în timp ce trupuri se înghesuiau înăuntru, trupuri pline de sudoare și de sânge care se împingeau în mine, și fu prea mult de îndurat. Ceva se petrecu în mintea mea în timp ce mă împleticeam înainte. Zeci de coarde mi se formară în minte, întinzându-se și conectându-se peste tot în jurul meu, toate deodată. Gândurile lor se înghesuiră în mintea mea cu aceeași forță cu care mă apăsau trupurile lor însângerate.

„De ce se întâmplă asta?” țipă o voce în capul meu, smucindu-mă înainte să fie înlocuită rapid de un alt țipăt: „Unde e Julius? A reușit să intre?”

Mi-am mutat privirea de la o față palidă la una brăzdată de dungi roșii, confuză. „Ar fi trebuit s-o ajut. Dar am lăsat-o acolo... Am lăsat-o acolo.“

„Ridică-te! La naiba, ridică-te! Dacă rămânem aici, o să murim.“

– Lasă-mă! imploră cu voce tare bărbatul rănit. Lasă-mă!

– Ba pe naiba! mormăi un alt bărbat.

Gândurile lor, zeilor mari, nu le puteam bloca. Nu puteam întrerupe legătura pe când îmi croiam loc printre corpurile disperate, cu inima bătându-mi cu putere în piept în timp ce gemetele muribunzilor deveneau ultimele lor cuvinte în mintea mea.

„E prea devreme.“

„Nu e aieva ce se întâmplă.“

„De ce eu?“

„Nu-mi simt picioarele. De ce nu-mi pot simți...“

Fuzionară toate, și mi-era imposibil să îmi dau seama exact pe câți îi auzeam, dacă era unul sau erau mai mulți.

„Mor!“

„O, zei binecuvântați, salvați-mă!“

„Sunt mort. Sunt mort. Sunt mort.“

Gâfâind, m-am împiedicat de ceva... de cineva. M-am prins de un pedestal rămas în picioare, cu privirea ațintită pe fața bărbatului. Masca îi atârna de o ureche și avea buzele întredeschise, de parcă ar fi înghețat în toiul unei inspirații. Avea gâtul... sfâșiat. Prin amestecul de oase rupte și carne gelatinoasă, am văzut podeaua... Am văzut sângele curgând prin striatiile aurii ale marmurei.

Corpul mi se încleștă în timp ce strângeam în brațe marmura rece. Gândurile lor. Imaginile și sunetele. Groaza tot mai mare care pune stăpânire pe mine.

Picioarele îmi tremurară, genunchii mi se înmuiară. Nu mă puteam mișca, și gâtul mi se încleștă. Nu le puteam opri. M-am prelinș pe podea, lăsându-mă cu spatele pe soclul pedestalului. Era prea mult. Erau în mine, teama lor, panica lor, ultimele lor gânduri, și nu puteam scăpa de ele. Nu le puteam împiedica să devină parte din mine. Mi-am strâns genunchii la piept, închizând strâns ochii și apăsându-mi pumnii strânși de urechi.

„Ajutați-mă!“

„Sunt pe moarte!“

„Doare, oh, zeilor, ce tare doare!“

„S-a dus. E mort.“

„Sângerez...”

„Lis. Lis. Lis.“

„Nu vreau să se termine așa.“

„Nu pot.“

„Nu e drept...”

– Lis! Mâini mă apucară tare de brațe, scuturându-mă.

Calista! se răsti vocea. Uită-te la mine!

Am tras aer în piept, îngrozită să-l privesc, îngrozită de ceea ce aveam să văd, însă o pereche de ochi căprui se holbau la mine, ochi cu o nuanță mai închisi decât ai mei. *Grady.* Mă găsisese... Așa cum făcea întotdeauna, mă găsisese.

– Îi aud, am spus repede, tremurând. Gândurile lor. Țipetele lor. Nu le pot opri...

– Concentrează-te doar asupra mea! Doar asupra mea și respiră... Trage aer în piept, adânc și prelung. Bine? Concentrează-te asupra mea și respiră! îmi porunci el, cu pielea caldă maronie din jurul gurii încordată, în timp ce vocea altuia începu să-mi pătrundă gândurile.

– Ești concentrată?

– Eu...

Am dat să-mi întorc privirea de la el. Podeaua era acoperită de sânge. Râuri purpurii, alunecoase și lucioase. Stropi de sânge pe stâlpii de aur. Brațe și picioare nemișcate. Piele sfâșiată de creștături adânci...

– Am văzut asta, am șoptit eu. Asta am văzut, Grady. Asta este...

– Știu. Nu mai contează acum. Mă prinse de obraji, forțându-mă să-l privesc. Spune-mi ce trebuie să fac pentru ca iarba-măței să continue să înflorească.

Întrebarea lui mă luă pe nepregătite.

– Poftim? m-am bâlbâit eu.

– Spune-mi ce trebuie să fac pentru ca floarea ta preferată să înflorească în continuare.

– Îmi place iarba-măței, dar nu... nu e preferata mea. Ochiul-fetei e preferata mea. Mintea mi se umplu brusc de imagini cu flori mici și galbene, ca niște margarete. De fapt, frumușica.

– Bine. Tot aia e. Ce trebuie să faci pentru ca frumușica să continue să înflorească?

M-am încruntat.

– Trebuie să îndepărtezi florile uscate, adică să le tai mugurii negri și florile ofilite.

– E bine de știut. Îmi dădu laoparte părul de pe obraji. Îți imaginezi florile?

Am încuviințat din cap când mintea a început în sfârșit să mi se calmeze. Grady... mai făcuse asta înainte, când fuseserăm mai tineri și eu încă nu învățasem cum să rup legătura cu ceilalți. M-am împins în podea și l-am strâns în brațe.

– Nu știu ce aș face... Ce m-aș face fără tine.

– E în regulă. Am eu grijă de tine. E în regulă. Mă strânse mai tare în brațe. Te-ai rănit?

Am clătinat din cap.

– Nu, am răspuns bâlbâit. Erau doar gândurile lor. N-am putut...

– Știu. Știu. Se ridică, trăgându-mă după el. Trebuie să ieșim de aici. Să ajungem mai departe în casă și să ne ascundem înainte să intre.

– *Ni'merele?*

– Nu doar ele. Se trase în spate, trecându-și iute privirea peste fața și corpul meu, pentru a găsi orice rană despre care aș fi putut minți. I-am văzut pe Rae venind peste deal, zise el.

– Poftim? De ce?

– Nu știu.

Mă prinse de braț, strângându-l în timp ce se uită în jur. Dar se întâmplă ceva rău, Lis. Primvera e în flăcări.

Pieptul îmi îngheță.

– Cum?

Începu să mă conducă prin mulțime.

– I-am văzut pe Rae din solariu. I-am văzut înainte să vină *ni'merele*. Atunci, am început să te caut. Atenție! mă avertiză el, ghidându-mă pe lângă o pereche de picioare nemișcate.

Nu m-am uitat să văd de ce erau atât de nemișcate.

– Am știut imediat că se întâmplă ceva rău, zise Grady, trecându-și cealaltă mână prin claia de păr creț.

– Crezi că sunt cei din Ținutul de Vest?

– Cine altcineva ar putea fi? spuse el. Probabil au pătruns în Ținutul de Mijloc mai adânc decât se știa. E singurul răspuns posibil. Mormăi când cineva se izbi de noi. Trebuie să ne ascundem, repetă el. Și apoi, cu prima ocazie pe care o avem, trebuie să ieșim...

Se auzi sunet de sticlă spartă în spatele nostru. Ne-am uitat peste umăr în același timp.

Ni'merele intrară prin fereastra spartă, cu trupurile înaripate acoperite de sânge. Își mișcară aripile și plonjară, țintindu-i pe cei care încă stăteau în picioare cu ghearele lor de pe care picura sânge.

Haosul izbucni. Cei care putură se împrăștiară în toate direcțiile, în timp ce noi alergam spre coridorul principal. Nu am fost singurii care am ajuns în coridorul îngust care ducea la sala cea mare și la celelalte săli și spații din conac.

– Nu în sala cea mare, am spus eu gâfâind. Nu putem merge acolo.

– La naiba! Grady mă privi scurt în ochi. Ține-te bine! Nu-mi da drumul, Lis! Orice ai face, nu-mi da drumul!

L-am prins de spatele tunicii, în timp ce oamenii se înghesuiră în jurul nostru, umplând rapid coridorul.

Însă ei nu cunoșteau casa ca noi.

Mese înguste căzură, blocând și mai mult drumul pe măsură ce eram împinși tot mai în jos pe hol. L-am tras pe Grady de braț.

– Ușa albastră! am țipat eu. Coridoarele dosnice.

Grady încuviință din cap, menținând ritmul, și mai că am fost împinși pe lângă ușă. Ne-am ținut tare pe picioare, el mârâind și eu gâfâind, în timp ce mai mulți oameni se izbiră de noi. Ușa era blocată, forțându-l pe Grady să o împingă cu putere.

Ușa scârțâi, se deschise și mai că am căzut prin ea. M-am întors, zărind bucelele palide ale lui Allyson în toată nebunia aia.

– Allyson! am țipat eu.

Își întoarse capul spre noi și începu să se căznească să ajungă la ușă.

– Haide! strigă Grady, trăgându-ne deoparte, în timp ce un tânăr cu părul blond și apoi Allyson se repeziră în odaie.

M-am dus spre ea.

– Ești bine? Rochia ei de un albastru pal era împrăștiată cu sânge. Ești rănită?

– Nu, spuse ea cu voce răgușită, buclele căzându-i la întâmplare peste față. Tu ești? mă întrebă.

– Sunt bine. Inima îmi bubuia în piept. Sunt atât de bucuroasă că te-am văzut. Ai... Am încremenit. La gât avea un lanț de argint, de care atârna o nestemată de safir. E colierul lui Naomi? am întrebat-o.

Se holbă la mine, confuză, de parcă nu-i venea să creadă că o întrebam așa ceva.

– Da, am vrut să-l port cu rochia mea. Mi l-a dat acum câteva zile.

Oh, zeilor mari!

Mă înșelasem. Nu o văzusem pe Naomi...

Allyson își ridică privirea spre tavan.

– M-am... despărțit de ceilalți, spuse ea, iar eu mi-am întors privirea, cu inima strânsă când mi-am dat seama de realitate. *Ni'merele...*, continuă ea, au intrat pe ferestre. Nu știu dacă...

– Pe aici! strigă Grady, iar eu m-am întors rapid spre el. Haide! La naiba, înjură el, în timp ce oameni treceau în fugă pe lângă ușă. Pe aici, nenorociților!

Nimeni nu îl ascultă.

Am clătinat din cap, și mi se făcu inima cât un purice când un țipăt de *ni'mere* se auzi pe coridor.

– Vin, șopti Allyson, îndepărtându-se de mine. Se izbi de un divan. Nu putem rămâne aici cu ușa deschisă.

Avea dreptate.

– La naiba, mârâi Grady, trântind ușa. La naiba!

– Pe aici, m-am bâlbâit. M-am uitat la celălalt bărbat. Era palid. Mai e o sală. Duce spre odăile servitorilor și...

– Spre cramă, sfârși Grady. E o ușă grea. Nimeni, nici măcar *ni'merele*, nu poate trece de ea.

– Perfect. Dacă e să mor în seara asta, prefer să fiu beat criță, spuse bărbatul, trecându-și o mână peste partea din față a cămășii sfâșiate. Numele meu e Milton, apropo.

– Grady. Făcu semn din cap spre mine. Ea e Lis și ea e...

– Allyson, spuse ea, frecându-și agitată mâinile peste brațele goale.

Un țipăt străpunse aerul, făcându-ne pe mine și pe Allyson să tresărim.

Milton înghiți în sec.

– Hai să mergem în crama aia, ca să ne îmbătăm suficient de tare încât să nu ne mai gândim la ce se întâmplă de cealaltă parte a zidului.

– E un plan bun. Ești bine? o întrebă Grady pe Allyson, care încuviință din cap. Apoi, se întoarse spre mine. Tu?

Piciorul mă ustura, așa că șchiopătam ușor îndreptându-mă spre ușa aflată la celălalt capăt al încăperii. Nu mă puteam uita prea mult sau prea atentă la Milton și... mai ales la Allyson. Nu pentru că m-aș fi îngrijorat că aveam să fiu din nou copleșită de ceea ce se întâmplase în sala de primire, ci pentru că mi-era teamă că aveam să descopăr cum urma să se sfârșească noaptea pentru ei și... știam deja cum avea să se sfârșească pentru Allyson.

Pe măsură ce am înaintat, un sentiment mult prea familiar de calm fragil se așternu peste mine, unul izvorât din nopți întunecate și înfricoșătoare care avuseseră loc înainte să fugim din Union City și după aceea, când dormiserăm pe străzi și în șanțuri, când fuseserăm alungați de oamenii legii sau fugiserăm de adulți ale căror gânduri erau pline de lucruri groaznice. Fuseserăm în multe situații urâte, în unele din care nu crezusem că aveam să scăpăm.

Nu era vorba că nu eram speriată. Eram îngrozită. Inima nu încetase să îmi bată cu putere. Îmi venea să vomit de frică, dar era... doar o altă situație urâtă pe care să o depășesc. Să supraviețuiesc... Și aveam să o fac. Aveam să o facem.

Am deschis ușa care dădea într-un alt coridor, care era lung cât tot conacul și se întindea pe toată partea din spate. Era gol. Grady le făcu semn să înainteze. Am străbătut grăbiți coridorul slab luminat, țipetele stinse care se auzeau de cealaltă parte a zidului urmărindu-ne, bântuindu-ne.

Mi-am amintit de pumnal, așa că m-am oprit și mi-am ridicat poalele rochiei. Am scos din teacă pumnalul. M-am uitat în sus.

Lângă mine, Milton ridică din sprâncene când zări pumnalul de *lunea*.

– Nici n-am de gând să întreb.

– Probabil așa e cel mai bine.

Mi-am lăsat poalele rochiei să cadă la loc.

– De ce fac asta? întrebă Allyson, rozându-și unghiile.

– Nu știu, spuse Grady, apoi repetă ce îmi spusese mie despre curtea Preaînălților. Dar câteva *ni'mere* au zburat

pe deasupra conacului, îndreptându-se direct spre Primvera, adăugă el.

– Doar nu vorbești serios, gâfâi Allyson. Îi atacă pe cei din speța lor?

– Ba vorbește serios. Am văzut și eu asta, confirmă Milton, iar eu am avut senzația că urma să o vedem toți destul de curând, când ajungeam pe coridorul dosnic. Părea că ardea tot orașul, dar cred că era doar zidul din afara Primverei.

– Dar de ce să ne atace pe noi? întrebă Allyson, rămânând aproape de Grady. Nu făceam nimic, adăugă ea.

Nimeni nu răspunse, nici măcar intuiția mea, dar nu credeam că era mâna Ținutului de Vest sau a Cavalerilor de Fier. Era cu totul altceva.

– M-ai mințit, mormăi Grady pe sub mustață.

– Ce? am zis eu, uitându-mă scurt spre el.

– Ai spus că nu ești rănită, zise, ridicând din sprâncene. Îți sângerează piciorul.

– Sângerezi? întrebă Allyson îngrijorată.

– Nu e mare lucru. Doar o tăietură ușoară la picior.

– Tăieturile ușoare se infectează tot timpul, Lis. Apoi, sfârșești prin a ți se tăia piciorul.

Am ridicat din sprâncene.

– S-a ajuns cam departe cam repede, comentă Milton din spatele nostru.

Grady îl ignoră.

– De cum avem ocazia, spălăm rana.

Am oftat din greu.

– Aveam și eu de gând să o fac, dar, momentan, mă îngrijorează mai tare *ni'merele*.

– De acord, comentă Milton.

Ne-am apropiat de colțul care ducea spre coridorul din spate. M-am uitat în jur. Coridorul era întunecat.

– Ferestrele sunt intacte.

Grady înaintă cu pași mari, cu mâna pe mânerul sabiei. Pașii îi încetiniră.

– Sfinte Sisoe!

M-am strecurat înainte, iar Allyson țipă, acoperindu-și gura cu mâna. Se împletici înapoi, izbindu-se de perete. Mi-am spus să nu o fac, însă m-am dus oricum lângă Grady la fereastra înaltă ce-mi venea până la piept și am regretat imediat.

Luna nu mai era acoperită. Lumina argintie inunda moșia. Peluza era plină de cadavre, din care... ciuguleau câteva *ni'mere* singuraticе.

Mi se întoarse stomacul pe dos, însă nu îmi puteam lua privirea de la priveliștea înfiorătoare și grotescă. Mai văzusem *ni'mere* o singură dată și atunci de la distanță. Pe atunci, eram doar o copilă, dar erau la fel de înspăimântătoare și acum, cu trupurile lor înaripate care aduceau vag a corpuri de muritor și cu fețele lor de o nuanță cenușie pală. Aveau ochii galbeni, aproape irizați, o nuanță de auriu care se potrivea cu dungile care le brăzdau aripile negre ca onixul și părul lung și încâlcit. Dinții lor...

Erau ascuțiți, la fel de tăioși ca un cioc sau ca niște gheare, și totuși... trăsăturile le erau delicate. Ba chiar drăguțe, dacă nu ar fi fost nuanța dezgustătoare a pielii și sângele care le mânjea buzele și bărbiile.

Mi-am smuls privirea de la ele. Dincolo de *ni'mere* se întindea o priveliște cu totul diferită. Conacul Archwood se afla pe vârful unui deal, iar, în zilele însorite, soarele scânteia din vârfurile zidurilor care înconjurau Primvera.

În seara asta, întregul orizont era luminat de o strălucire aurie. Primvera *chiar* ardea.

– La naiba! înjură Grady, dându-se înapoi. Rae. La pământ!

M-am ghemuit lângă Grady, cu stomacul strâns.

– Dacă sunt Rae...

– Înseamnă că sunt și prinți pe aproape, termină el, privindu-mă scurt în ochi.

– Prințul Rainer ni se va alătura în timpul Ospetelor, am șoptit eu. Așa a spus Hymel.

Maxilarul lui Grady se încleștă.

– Prințul tău a decis să plece într-un moment al naibii de nepotrivit, nu crezi?

– Nu e prințul meu, am ripostat.

– Ar trebui să încercăm să mergem mai departe, spuse Milton din locul în care se ghemuise, mai jos pe coridor. Cât de departe trebuie să mergem?

Grady se ridică puțin, rămânând sub nivelul ferestrei.

– La capătul coridorului. Doar rămâneți cât mai aproape de podea.

„Capătul sălii“ părea a se afla într-un cu totul alt tărâm.

– E penultima ușă...

M-am oprit când am simțit furnicături de conștientizare între omoplați, apoi pe ceafă. Mi se făcu pielea de găină pe brațele goale, simțind o căldură ciudată în... piept, deși temperatura scăzuse, la fel ca în grădină. Părul de pe ceafă mi se zbârli. Mi-am ridicat privirea spre fereastra de deasupra mea, frecându-mi pieptul.

– Lis? întrebă Grady încet. Ce e?

– Eu...

Mânată de intuiție, m-am ridicat și am apucat partea de jos a pervazului ferestrei.

– Nu ar trebui să ne grăbim? întrebă Milton șuierat.

Ba ar fi trebuit.

Dar trebuia să văd ceva. M-am ridicat doar cât să privesc peste pervazul ferestrei.

Rae trecură pe lângă, călare pe cai acoperiți cu pânză neagră, în timp ce mănunchiuri de ceață se scurgeau din deschizăturile mantiilor lor, coborând pe lateralele cailor lor, revărsându-se pe pământ ca o negură. Pesemne că erau peste două duzini. Semnale de alarmă îmi răsunară în minte. Preaînălții înaintau pe armăsari mari, roșcați-maronii, acoperiți în stindarde violet pe care se vedea o emblemă stacojie ce aducea a mai multe noduri interconectate. Mai văzusem acel însemn. Era stema regală și reprezenta toate teritoriile unite pentru a forma unul singur.

Dacă ar fi fost armatele din Ținutul de Vest sau Cavalerii de Fier, ar fi mers, oare, la luptă purtând însemnele regelui pe care voiau să-l detroneze? Mă îndoiam. Dar dacă era într-adevăr regele, de ce ar fi distrus Primvera? Doar dacă nu cumva credea că și Primvera ar fi fost pierdută?

O străfulgerare albă-argintie în lumina lunii îmi atrase privirea. Păr. Păr lung și blond, atât de pal, încât era aproape alb. Mai pal decât al lordului pe care îl văzusem în sala cea mare.

L-am recunoscut.

Chiar dacă fusesem prea speriată în copilărie ca să-l privesc în față, știam că el era.

– Grady, am șoptit eu. *Uite!*

Se întoarce dinspre mine și se ridică ușor.

– Îl vezi?

– Da, scrâșni el. Lord Samriel.

CAPITOLUL 35

Ce naiba căuta *el* aici? Nu știam, dar nu credeam în coincidențe. Nici în soartă. Mi-am încleștat degetele pe pervaz.

– Chiar trebuie să plecăm de aici, spuse Grady.

Am dat să mă mișc, și chiar atunci Preaînaltul care călărea lângă Samriel își întoarse capul acoperit spre fereastră. Calul i se opri brusc.

– La naiba, am icnit, ascunzându-mă. M-am uitat cu ochii mari la Grady și am apucat mai strâns pumnalul. Nu avea cum să ne vadă, am zis. Nu avea cum...

Una dintre *ni'mere* țipă, și mă străfulgeră un junghi de frică pură.

– Fugiți! le strigă Grady celorlalți, în timp ce ne-am pornit pe lângă zid, pe jumătate târându-ne de-a bușilea, pe jumătate alergând.

I-am prins rapid din urmă pe Milton și pe Allyson și am alergat spre ușa care ducea spre odăile subterane, dar, deși intuiția mea tăcuse cu câteva secunde mai devreme, acum nu mai era așa. Aripa se izbiră de fereastră. *Am știut...*

– Nu vom reuși, am icnit.

– Ba da, mă contrazise Grady. Noi...

– Ba nu, am zis, apucându-l de spatele tunicii, nu vom reuși.

Am văzut pe chipul lui că înțelesese. Înjură, strigând la ceilalți, în timp ce eu îmi storceam creierii încercând să-mi dau seama unde am fi putut merge. M-am uitat în jur...

– Biblioteca! am strigat.

Allyson încuviință din cap și străbătu coridorul în fugă, îndreptându-se spre ușa care știam că ducea către o altă parte a conacului, una nu la fel de sigură ca acelea din subteran, însă existau odăi acolo. Locuri în care să ne ascundem, iar asta era cea mai bună soluție în clipa de față.

Împinse ușa și o ținu deschisă, în timp ce senzația de apăsare pe care o simțeam între omoplați continuă să se intensifice. Lord Samriel nu avusese cum să ne vadă, dar ceva îl alertase cu privire la prezența noastră.

S-a auzit o explozie de sticlă când am ajuns în celălalt coridor. M-am întors rapid când am auzit-o pe Allyson țipând. Una dintre *ni'mere* ne atacă, frecându-și aripile de pereții de pe ambele părți. Am încremenit, dar doar pentru o clipă, holbându-mă la trăsăturile fragile ale creaturii, ca de păpușă, mânjite cu sânge: carnea netedă, apoi straturi de pene mici și sâni. Sâni adevărați. Era femelă.

Iar imaginea aceea avea să mi se întipărească în minte pe vecie.

– Jos! strigă Grady.

Allyson mă prinse de braț și mă trase în jos, pe genunchi. Arătarea se răsuci în aer și dădu să se întoarcă, dar Milton o apucă de picioare și, țipând, o izbi de perete.

Tencuiala crăpă din cauza impactului. Milton sări în spate, respirând greu când creatura căzu în față. Se ridică pe picioarele din spate la doar câțiva centimetri de mine și țipă.

M-am mișcat fără să gândesc, ridicându-mă iute în picioare. Nu m-am gândit la ce făceam. Nu am ezitat. De parcă aș fi fost altcineva, când arătarea se aruncă asupra mea cu ghearele ascuțite și însângerate. Am trecut pe sub

brațul ei și m-am învățat. M-am ridicat și i-am înfipt pumnalul adânc în piept. Creatura mă privi în ochi, uluită, când mi-am smucit pumnalul din ea. Se împletici în spate, și piciorul i se îndoi. Arătarea căzu, moartă înainte să atingă podeaua. Mi-am ridicat privirea.

Grady se holbă la mine, cu ochii mari.

– Ce naiba?

M-am uitat la pumnalul meu.

– La dracu'!

Un țipăt spintecă aerul când o altă creatură intră pe coridor.

– La naiba! înjură Grady.

Am trecut în viteză pe lângă Allyson, apucând ușa și trântind-o. Am tras zăvorul, știind că avea doar să-i încetinească pe ceilalți, iar Grady țâșni în față. Nu își înfiptese sabia în arătare. Oțelul nu ar fi făcut mare lucru. Se răsuci din talie, lovind în sus cu sabia. Lama îi spintecă gâtul creaturii. Sângele țâșni când Grady îi reteză capul. Se dădu în spate, cu o parte a feței improșcată de sânge. Speram din suflet că *ni'merele* se numărau printre Preaînălții care nu se puteau regenera.

– Ești bine? l-am întrebat în șoaptă, apropiindu-mă de Grady.

– Da.

Își aruncă privirea în jos, înghițind în sec.

– Da. Se întoarse spre mine, privind pumnalul. Tu?

Am încuviințat din cap.

– Cum naiba ai făcut asta? mă întrebă el și mă prinse de braț.

– Nu știu.

Am înghițit în sec, cu inima bătându-mi tare.

Allyson tresări când ceva se izbi de ușă.

– Mai sunt. Începu să se dea în spate. Biblioteca. Acum!

Cu pieptul zvâcnindu-mi, mi-am spus în minte că aveam să mă gândesc mai târziu la cum de mă pricepeam brusc, lucru imposibil de altfel, să mânuiesc pumnalul. M-am întors chiar pe când Allyson a deschis uşile. Am intrat în fugă în odaie, chiar când ne ajunse zgomotul de lemn despicat. Allyson ţipă, acoperindu-şi gura cu mâinile, în timp ce Milton şi Grady închiseră uşile în urma lor.

– Aduceţi scaunele şi divanul! porunci Milton. O să blocăm uşa.

Mi-am vârât rapid pumnalul în teacă şi m-am repezit înainte, apucând divanul din lateral. Abia de se clinti. M-am întors spre Allyson.

– Ajută-mă!

Mă privi cu ochi mari şi înspăimântaţi şi veni iute lângă mine, iar privirile ni se întâlniră. Se întâmplă atât de repede. M-am conectat cu ea, şi al doilea meu simţ prinse viaţă atât de repede, fără să-l pot opri când ea veni să mă ajute. Am tresărit din tot corpul.

Apoi, am văzut-o căzând – *sânge roşu proaspăt scurgându-i-se pe partea din faţă a rochiei albastre*. Apoi, am simţit-o – *o agonie ascuţită de-a lungul gâtului, arzătoare şi definitivă, pe când lanţul de argint se rupse şi medalionul căzu, safirul stropit cu sânge...*

Am întrerupt contactul vizual cu ea şi am împins mai tare divanul, picioarele-i sfâşiind covorul.

– Ascunde-te! i-am spus eu repede. Du-te şi ascunde-te!

– Ai nevoie de ajutor. Nu poţi împinge...

– Ba nu. Am împins-o departe, spre stive.

Se împletici în spate.

– Lis...

– Trebuie să te ascunzi. Chiar acum! Nu scoate un sunet. Nu ieși din ascunzătoare! Ascunde-te! Mă înțelegi? Rămâi ascunsă, indiferent ce se întâmplă.

– Da, se bâlbâi ea, cuprinzându-se cu brațele.

– Du-te! *Acum!*

Allyson se dădu încet în spate, apoi se întoarse, dispărând printre rândurile de cărți.

Grady mi se alătură, apucând de divan. L-am dus până la ușă. Milton propti un scaun greu în el...

Ceva se izbi de ușă, făcându-ne pe toți trei să tresărim din nou. Se auzi încă o bufnitură. Una dintre *ni'mere* țipă, făcând să-mi înghețe sângele în vene.

– Chiar că îmi doresc să fi băut vinul ăla, mormăi Milton.

– O să-ți aducem o duzină de sticle după asta, îl asigură Grady.

Creatura se izbi din nou de ușă, țipând.

– Trebuie să ne ascundem.

Mintea mea se chinuia să găsească rapid o ascunzătoare bună. M-am gândit la nișele cu perdele în care multora dintre servitori le plăcea să se strecoare, fie pentru o întâlnire scurtă, fie ca să tragă un pui de somn. Unele dintre ele aveau chiar și uși care dădeau spre alte odăi sau spre scări care duceau la mezaninul de deasupra. Nu-mi aminteam însă care dintre ele.

– Alcovurile. În stânga noastră. Unele dintre ele au uși.

Milton încuviință din cap, înghițind în sec în timp ce privi în jur.

– Mult noroc!

Apoi, o țâșni spre pereți. Eu și Grady am făcut la fel. Am străbătut în grabă labirintul de rafturi. Am zărit zidul cu alcovuri chiar când ușile bibliotecii se spintecară.

Undeva în bibliotecă, Allyson țipă înfricoșată, și mi se frânse inima. „Te rog, taci! Te rog! Te rog!“ Grady dădu laoparte una dintre draperiile grele, și apoi am fost învăluiți rapid în aerul întunecat și stătut al spațiului îngust, în timp ce draperia se așează la loc.

Grady mă strânse lângă el în timp ce mă uitam prin golul dintre draperii, tremurând din tot trupul. Erau doar vreo doi centimetri, dar mi se păru că eram complet expuși în timp ce *ni'mere* zburară prin bibliotecă. Cărțile căzură, una câte una, lovind podeaua, iar eu am tresărit. De fiecare dată.

Câteva secunde mai târziu, se auzi o bufnitură mai puternică, de parcă s-ar fi răsturnat un șir întreg de rafturi grele. Apoi, se așternu tăcerea, după care...

Pași înceți, constanți.

Apoi, liniște.

Secundele trecură în timp ce mă străduiam să identific orice sunet. Minute. Nu se auzea nimic. Oare *ni'merele* plecaseră? Oare nu am...

– Nu aveți motiv să vă ascundeți, spuse un Preaînalt, iar corpul mi se înfierbântă, apoi mi se răci. Nu uitasem vocea aceea. Era Lord Samriel. Nu vă voi face rău, adăugă el.

Grady nu făcu nici o mișcare să se arate. Nici eu.

– Ieșiți, strigă Lord Samriel, pe un ton blând și mios. Veți fi în siguranță dacă o faceți.

Mi-am întins mâna, apucându-l pe Grady de mânecă, dorindu-mi să nu fi vârat în teacă pumnalul de *lunea*. Nu știam ce aș fi făcut cu el. Pe de altă parte, nu mă

așteptasem să-l folosesc nici înainte, dar n-am îndrăznit nici măcar să respir prea adânc sau să mai fac vreo mișcare. Nici măcar când aerul îngheță în jurul nostru.

– Vă rog, nu vă ascundeți de mine! zise Lord Samriel, iar vocea păru să i se audă mai de aproape. Vrem să vă ajutăm.

Vrem?

Prin despicătura din perdea am văzut una dintre *ni'mere* aterizând pe unul dintre rafturi, cu spatele la noi, întinzându-și aripile masive. Își răsuci capul dintr-o parte în alta în tăcere.

– Apoi, am auzit o voce blândă și tremurătoare strigând:

– Promiți?

Arătarea își roti capul spre dreapta, iar eu m-am mișcat în față. Grady mă strânse mai tare în brațe.

– Nu! îmi șopti el la ureche.

M-am cutremurat, cu inima cât un purice. I-am spus să se ascundă, să nu iasă din ascunzătoare. De ce nu mă ascultase? Îmi venea să țip la ea, dar nu puteam. Știam asta, dar m-am încordat din tot corpul în brațele lui Grady.

– Desigur. Promit, o asigură Lord Samriel, cu o voce atât de siropoasă, încât practic picura zahăr otrăvitor. Haide... Ah, iată-te!

„Nu. Nu. Nu.“

Creatura își desfăcu aripile, un zâmbet crud și sângeros schimonosindu-i buzele.

– Nu e ea, răspunse o altă voce, pe care am recunoscut-o atât eu, cât și Grady.

Hymel. Ce căuta aici, cu ei? Hymel era un ticălos, dar nu putea fi parte din asta.

Se auzi un oftat apăsător, apoi Lord Samriel spuse:

– Ucide chestia asta!

Ucide *chestia* asta.

Era Allyson. Nu era o chestie.

– Oprește-te! interveni o altă voce, mai rece, mai plată.

Creatura ascultă, strângându-și aripile, întinzându-și gâtul de pe raftul cu cărți pe care se cocoțase.

– Ai spus că era aici, rosti din nou bărbatul necunoscut. Ești sigur?

– Sunt foarte sigur, răspunse Hymel, iar stomacul mi se strânse. Nu-l auzisem niciodată atât de speriat. Am văzut-o alergând cu Allyson. Trebuie să fie aici, Alteță.

Am înțeles brusc de ce Hymel părea atât de speriat – bărbatul cu care vorbea era un prinț. Era, oare, prințul Rainer? Dar de ce ar fi fost aici, când curtea lui ardea?

Grady se crispă în spatele meu, iar corpul meu se înfierbântă, apoi se răci. Vorbeau... despre mine. Mă năpădiră o mulțime de gânduri, un amestec de confuzie și frică.

– Atunci, vom vedea, spuse prințul.

Țipătul lui Allyson spintecă aerul, ascuțit și îngrozitor. M-am smucit în față, genunchii aproape cedându-mi. Grady nu-mi dădu drumul, ținându-mă în picioare.

– Taci! ordonă prințul, cu voce aproape blândă, dacă n-ar fi fost rece ca gheața, iar ți petele lui Allyson se preschimbară într-un suspin ușor.

Apoi, se auzi... doar sunetul inimii mele bătând cu putere.

– Îi voi da o șansă acestei creaturi încântătoare, spuse prințul, iar printre perdele am văzut cum arătarea își răsuci capul înainte și înapoi. Iar *ție* îți voi da de ales. Urmă o pauză, apoi: Lis.

Am înțepenit lipită de Grady, cu inima bătându-mi cu putere. Cu greu am reușit să trag aer în piept.

– Vino la mine, și nu va fi rănită, spuse prințul. Dar dacă nu o faci?

Se auzi o pocnitură. O pocnitură asurzitoare, dezgustătoare.

Țipătul ascuțit și plin de durere al lui Allyson spintecă aerul. Am tresărit din tot corpul.

– A fost doar un os micuț, continuă prințul. Sunt multe altele de rupt. Nu vreau s-o fac. Și nici nu vreau să petrec minute prețioase cercetând fiecare centimetru din conac ca să te găsesc. Vino la mine!

Grady mă cuprinse și cu celălalt braț, lipindu-și obrazul de al meu, tremurând la fel de violent ca mine.

Un alt trosnet spulberă tăcerea, sfâșiindu-mi inima, dar și ceva mai adânc, mai important. Sufletul. Nu știam de ce se întâmplau toate astea. De ce prințul acesta, oricine ar fi fost el, mă căuta. Sau ce avea Hymel de-a face cu toate astea. Dar să stăm degeaba, fără să facem ceva, lăsând să se întâmple una ca asta? Știam că Grady nu voia să o facă. Nici eu nu voiam, dar, în clipa în care am ajuns în alcov, a fost de parcă anii petrecuți în Archwood nu ar fi avut loc niciodată. Eram doar eu și Grady împotriva lumii, veghindu-ne unul pe celălalt și numai unul pe celălalt. Așa supraviețuiserăm atât timp, dar țipetele lui Allyson... Îmi venea să-mi sparg timpanele. Îmi venea să-mi scot ochi. Nu merita asta. Pe toți zeii, nici unul dintre cei care suferiseră în seara asta nu merita ceva din toate astea! Iar noi? Eu? Noi ce meritam pentru că îngăduiam să se întâmple asta? Ce eram pentru că îngăduiam una ca asta? Monștri, așa cum mă întrebuse Thorne dacă-l

credeam pe el. Asta eram. Am închis ochii, ca să opresc lacrimile, înfigându-mi degetele în mânăca lui Grady.

– Nu, șopti el foarte ușor.

Am clătinat frenetic din cap când țipetele lui Allyson se transformară în gemete. Nu puteam să fac asta. La fel cum nu-mi puteam ignora intuiția când mă îndruma să intervin. Nu puteam îngădui să devin asta. Nu aveam să-l las pe Grady să devină un monstru doar ca să mă protejeze de cine știe ce își doreau ei.

– Te rog, i-am șoptit lui Grady. Te rog să rămâi ascuns.

– Lis...

Nu mi-am dat timp să mă gândesc prea mult la ce făceam sau lui Grady ca să se pregătească. Frica și disperarea formau un amestec amețitor, ce ne dădea o forță pe care în mod normal nu am fi avut-o. Sau poate era adrenalina. Poate că era cu totul altceva, ceva care provenea din partea aceea ascunsă și adâncă a mea care erupsese când îl apucasem de braț pe Hymel. Nu știam ce era, dar, când am țâșnit în față, am scăpat de strânsoarea lui Grady.

– Oprește-te! Nu o răni! am țipat eu, repezindu-mă printre draperii, mișcându-mă rapid, mai rapid ca niciodată.

Am dat năvală în bibliotecă.

Și într-un alt coșmar.

Pentru că Grady era chiar în spatele meu. Ar fi trebuit să știu că nu avea să mă asculte. Mă prinse cu brațul de talie, trăgându-mă în spate când creatura se năpusti asupra mea, desfăcându-și aripile și țipând a avertisment. M-am oprit brusc când l-am văzut pe cel care pesemne că era prințul. Nu era prințul Rainer. Era blond ca Lord Samriel. Maxilarul și obrazul măiestru făurite îi erau

împroșcate cu sânge. O ținea pe Allyson de gât, la pieptul lui, forțând-o să stea pe vârful picioarelor. Brațul ei stâng atârna într-un unghi ciudat, deformat. Mă privi cu ochii mari și îngroziți, în timp ce Grady încercă să mă tragă înapoi, dar am văzut dincolo de ei, în locul în care se afla Lord Samriel, în dreapta prințului, o frumusețe de gheață uriașă. Zâmbi și făcu un pas în față.

Grady mă împinse în spatele lui, fluturându-și sabia. Am țipat, apucându-l de braț, dar el mă dădu laoparte.

– Nu vă apropiați! avertiză el, iar lordul se opri.

Prințul își înclină capul într-o parte, slăbind strânsoarea în care o ținea pe Allyson.

– Da, așa e. Veți rămâne pe loc și o veți lăsa pe prietena mea să plece, continuă Grady. Nu o veți opri. Îmi aruncă o privire rapidă peste umăr. Pleacă! Te voi ajunge din urmă.

Am rămas șocată, holbându-mă neîncrezătoare la prostul acela curajos și loial. Chiar credea că aveam să-l părăsesc? Că aveam să fug și să-l las în urmă chiar și dacă Preaînaltii mi-ar fi îngăduit?

– Nu.

Nările i se umflară.

– La naiba, pleacă! Pleacă naibii...

– *Nu*, am repetat, tremurând când l-am apucat de laterale, agățându-mă din răspuțeri de el.

Își întoarse capul spre al meu. Ochii i se umplură de panică, și nu mai văzusem asta... din noaptea aceea din Union City.

– Te rog!

Lacrimile îmi usturau ochii.

– Ți-am spus să rămâi ascuns, i-am șoptit.

– Ce fermecător, spuse Lord Samriel, făcându-mă să tresar.

Nu am simțit nerăbdare sau supărare în cuvintele lui. Părea... să vorbească serios. Ridică o mână palidă.

Grady înjură când sabia îi fu smulsă din mână. Lord Samriel o prinse din aer.

– Fier și oțel? Ce drăguț! Lord Samriel plescăi încet din limbă. Înfipse sabia în podea, străpungând lemnul. Sabia reverberă de la impact. Prindeți-l!

Totul se întâmplă repede. Prea repede.

Dintre mormane ieșiră siluete, filamente cenușii scurgându-se din deschizăturile mantiilor lor și revărsându-se de-a lungul podelei. Se mișcă atât de silențios și de repede, încât ar fi putut fi niște spectre, dar Rae nu erau spirite. Erau oase și... un pic de carne.

Se năpustiră asupra noastră într-o clipită.

Grady se eliberă din strânsoarea mea și se izbi de Rae, lovind cu pumnii. Îi lovi cu putere, dându-le capetele acoperite pe spate, împrăștiind ceața aceea cenușie, însă era depășit numeric. Un Rae îl prinse de brațe și i le duse la spate, împingându-l în genunchi, iar un altul ținea o... sabie la gâtul lui Grady. O lamă scânteietoare de un alb lăptos. Am țâșnit spre Rae, întinzând mâna spre brațul care-i ținea sabia la gât.

Lord Samriel păși în fața mea.

M-am smucit în spate atât de repede, încât mi-am pierdut echilibrul și am alunecat, aterizând în fund.

Lord Samriel alunecă, chicotind. De fapt, *alunecă* spre mine.

– A fost incredibil de grațios.

„La naiba! La naiba! La naiba!“ M-am târât în spate, picioarele încurcându-mi-se în poalele rochiei.

– Ticălosule! Pleacă de lângă ea! strigă Grady, smucindu-se. Dă-mi drumul sau jur că voi...

– Faceți-l să tacă! porunci prințul.

Mantia cavalerului Rae foșni pe podea când acesta se învârti și-l lovi pe Grady în cap cu mânerul sabiei. Grady se prăbuși, stârnind o explozie de panică în mine, în timp ce mă căzneam să mă ridic în picioare. M-am repezit spre el, lăsându-mă în genunchi.

– Grady? am șoptit, în timp ce acel Rae s-a tras silențios înapoi, formând un cerc lejer în jurul meu și al lui Grady. *Grady?*

– Calmează-te!

Hymel apăru dintre două mormane, iar eu m-am oprit brusc, privind imediat spre mâinile lui goale și spre șoldurile lui, unde... sabia îi era încă vârâtă în teacă. Nu fusese dezarmat.

Iar eu eram o nătângă naivă pentru că crezusem că Hymel fusese adus acolo cu forța. Că nu era în stare să ia parte la ce se întâmpla.

– Ticălosule! am izbucnit, încovoindu-mi degetele și uitându-mă urât la el.

– Ea este, prințe Rohan, zise el, vădit ușurat. Numele acela... Îl mai auzisem. Prințul Rohan... domnea în Augustine, curtea Ținutului de Jos. Era din capitală. Ea e cea care îi aparține prințului de Vytrus.

Am încremenit cu totul.

– Ce?

– Perfect, zise prințul Rohan și îi dădu drumul lui Allyson.

Aceasta se împletici, ținându-și brațul la piept și suspinând. Prințul Rohan se uită la creatura cocoțată pe raft, și fu de ajuns. Făptura își luă zborul, direct spre ea.

– Allyson! am țipat eu.

Aceasta își ridică brusc capul. Se învârti și fugi printre mormane. Creatura țipă și plonjă printre culoare.

– Nu! am strigat eu.

Știam ce urmează. Văzusem ce avea să se întâmple și, totuși, m-am cutremurat când i-am auzit țipetele, ascuțite și înspăimântătoare, înainte să se încheie într-un gălgâit umed.

Apoi, tăcere.

– De ce fug mereu? întrebă Lord Samriel. Unde cred că fug?

– Spre moarte, răspunse prințul Rohan, privindu-mă.

Lord Samriel chicoti, iar mie mi se făcu greață.

– Atât de morbid.

– Ai... spus că nu-i vei face rău. Abia de puteam respira, atât de tare mă strângea pieptul și atât de puternic tremuram. Ai spus...

– Am spus că-i voi da de ales, mă întrerupse prințul Rohan. Nu am spus că nu-i voi face rău.

Buzele mi se depărtară.

– Ce alegere i-ai dat?

– Să moară repede sau lent, țipând întruna de durere, zise el. Și a avut parte de o moarte rapidă.

– Pe toți zeii, am șoptit eu, o parte a minții mele fiind incapabilă să proceseze brutalitatea rece a cuvintelor lui.

– Sper că nu te rogi la ei, zise prințul Rohan, aruncându-mi o privire glacială, pentru că au încetat să asculte cu mult timp în urmă.

– Nu mă rugam, am răspuns eu răspicat, neputând nici măcar să mă gândesc dacă ce spusese despre zei era adevărat sau nu. M-am uitat la Grady, i-am văzut pieptul mișcându-i-se. Mi-am așezat palmele pe pieptul lui,

lăsând ca fiecare inspirație a lui să mă calmeze. De ce...
De ce faceți asta?

– Ai putea spune că schimbăm regulile, răspunse prințul Rohan.

– Poftim?

M-am uitat când la el, când la Lord Samriel.

– Ce reguli?

Prințul Rohan făcu o grimasă disprețuitoare, apoi se întoarse cu spatele, fără să răspundă. Lordul se apropie și se uită cu atenție la mine. Miji ochii.

– Nu poartă semnul.

„Semnul.“

Semnul despre care vorbise Claude.

– Nu știu sigur ce cauți, spuse Hymel din locul în care se afla, mai în spate, dar are abilități. Darul previziunii și intuiției. Poate citi intențiile și viitorul.

– Ochii ei, explică Lord Samriel, cu capul înclinat. Semnul ar fi în ochii ei.

Am tras scurt aer în piept și mi-am amintit când îi văzusem schimbându-se în oglindă. Nu fusese o plăsmuire a mea, dar oare nu știam deja asta? În adâncul ființei?

– Se poate să fi fost fermecată, rosti prințul Rohan, iar eu nu aveam idee ce însemna asta. Vom ști când se întoarce Lord Arion. Între timp, scăpați de el...

– Nu! Nu! Vă rog, am implorat eu, întinzându-mă peste Grady. Vă rog, nu-l răniți! Vă rog! Voi face orice îmi cereți. Am tremurat, dispusă să cerșesc... Să mă târguiesc. Vă rog!

Prințul Rohan se întoarse încet spre mine. Avea ochii... ca ai lui Thorne, un caleidoscop de culori schimbătoare, doar că maroul avea mai degrabă o nuanță stacojie.

– Orice?

Mi se strânse inima, dar am încuviințat din cap.

– *Orice.*

Lord Samriel îi aruncă o privire lui Hymel.

– Spune adevărul, zise Hymel și își încrucișă brațele. Sunt prieteni la cataramă. Ar fi un avantaj.

Furia mi-a inundat venele, însă am înăbușit-o, concentrându-mă asupra prințului.

– Promite-mi că nu-l vei răni, și voi face orice vrei. Jur!

Zâmbi slab, și, pe când m-am uitat la el, am văzut că avea trăsăturile și mai măiestru lucrate ca ale lui Thorne, dar lipsite de... *viață*. Era o carapace perfect făurită.

– Bine.

Nu mi-am îngăduit să simt nici măcar un dram de ușurare.

– Promite-mi că nu-l vei răni!

Prințul zâmbi mai larg, și, totuși, maxilarul îi rămase la fel de dur și privirea la fel de rece.

– Înveți repede.

Am aruncat o privire spre Hymel, apoi spre mormane, unde Allyson... își trăsesese ultima suflare.

– Nu, nici gând. Am înghițit în sec și am repetat: Promite!

– Promit că nu i se va întâmpla nimic rău, zise el, iar eu am răsuflat tremurător. Preaînălții nu puteau minți. Și nu își puteau încălca un jurământ. Îmi aminteam măcar atât.

– Cât timp nu îmi dai nici un motiv ca să se întâmple asta, adăugă el.

Îngrijorarea începu să mă cuprindă, dar m-am agățat de jurământul prințului Rohan.

– Du-o în odăile ei! porunci prințul Rohan.

– Nu plec de lângă Grady, l-am avertizat eu, prinzându-l de tunică. Rămâne cu mine.

Lord Samriel ridică din sprâncene, în timp ce prințul Rohan se uită din nou la mine, privirea lui fiind mai tulburătoare decât cea a lui Thorne, pentru că era atât de rece, atât de lipsită de viață, în pofida culorilor din ochi care se involburară. Prințul se mișcă atât de repede, încât nici n-am avut timp să țip.

Mă prinse de gât și mă ridică, forțându-mă să stau pe vârfuri.

– Am promis că nu i se va întâmpla nimic rău, spuse el în timp ce îl apucam de braț.

Mintea mi se deschise larg spre el, însă nu vedeam decât... întuneric.

– Depinde de tine dacă îmi voi onora sau nu jurământul. O modalitate de a garanta că va fi încălcat este să ridici pretenții.

Degetele lui mi se înfipseră în gâtlee, și am simțit un junghi de durere în gât.

– Ai înțeles?

– Da, m-am forțat eu să rostesc.

– Bine.

Nu-mi dădu drumul, ci mai degrabă mă îmbrânci. M-am împleticit în spate, iar Lord Samriel mă prinse de brațe. Mă ținu ferm, dar nu era o strângere nici pe departe atât de dureroasă precum știam că putea fi.

– Du-o în odăile ei și asigură-te că rămâne acolo cât timp sunt pregătiți caii. Vom pleca de îndată ce Lord Arion va confirma ce se zice.

Lord Samriel se puse în mișcare, și n-am prea avut de ales. Privirea mi se agăță cu disperare de forma nemișcată a lui Grady. Ce aveau de gând să-i facă? Nu am îndrăznit

să întreb, de teamă să nu-i dau prințului Rohan motive să-și încalce jurământul.

– Alteță, spuse Hymel, desfăcându-și brațele. Cum rămâne cu prințul de Vytrus? A plecat să-și escorteze cavalerii spre Archwood. Se vor întoarce până mâine-seară, cel târziu.

Îmi tresăltă inima-n piept. În panica și groaza resimțite, uitasem de întoarcerea lui Thorne și a cavalerilor lui.

– Vor avea parte de ceva probleme neașteptate pe drum, care ar trebui să ne ofere ceva timp, spuse prințul Rohan zâmbind, iar explozia rapidă de speranță care mă încercase dispăru. Se uită spre mine și zise: Nu-ți face griji, draga mea. Te vom proteja de prințul de Vytrus.

Am rămas cu gura căscată. Mă așteptasem ca prințul să spună multe lucruri, dar nu asta.

– Să mă protejați de *el*?

– S-ar putea să nu ți se pară așa acum, dar îți salvăm viața, zise prințul Rohan. La urma urmei, de prințul Thorne ar trebui să te temi. El te va ucide.

CAPITOLUL 36

Uimită de ce spusese prințul Rohan, abia de mi-am dat seama că Hymel îl conducea pe Lord Samriel către odăile mele. Nici vorbă ca spusele prințului să fi fost adevărate. Thorne nu voia să mă ucidă. Nu era o amenințare pentru mine. Nu îmi era frică de el. Mă simțeam în siguranță cu el.

Dar Preaînălții nu puteau minți.

Puteau ucide, în schimb.

Mi se căscă un gol în piept în timp ce mergeam, simțind tăietura de pe talpă ca o usturime surdă. Oriunde mă uitam, oricât de repede și, în ciuda faptului că Hymel ne dusesse prin coridoarele servitorilor, vedeam cadavre. Am văzut sânge scurgându-se pe podea și acumulându-se în crăpături. Când am ajuns pe coridorul care ducea spre odăile mele, nu se vedea sânge nicăieri. Dacă nu ar fi fost mirosul slab de lemn ars, aproape că te puteai prefăce că nu avuseserăm parte de o asemenea violență, dar încă auzeam gemetele și scâncetele... și țipetele îndepărtate.

Viziunea mea se adeverise, dar nu cuprinsese cu adevărat grozăvia celor petrecute.

Lord Samriel mă conduse în odăi după ce Hymel deschise ușile. Hymel dădu să-l urmeze, însă lordul ridică mâna.

– Pleacă!

Îmi stătu inima-n loc, uitându-mă la Hymel. Acesta ezită, uitându-se când la mine, când la lord, iar eu, pe toți zeii, nu aș fi crezut vreodată că aș fi preferat compania lui, dar iată-mă dorindu-mi să nu fi fost el cel care închise ușile și rămase pe coridor.

Rămasă singură cu lordul, într-o odaie care nu îmi mai părea familiară și era ciudat de rece, eram profund conștientă că lordul se holba la mine. Privirea lui semăna mult cu a lui Thorne. Intensă. Neclintită. Mi-am încrucișat brațele peste piept și m-am dat în spate până am ajuns la șezlong. Trecură câteva momente de tăcere, timp în care lordul mă privi. M-am uitat și eu la el. Avea părul blond-argintiu mai lung ca ultima oară când îl văzusem. Acum, era aproape cât al meu de lung și îi ajungea până la mijlocul spatelui. Arăta șocant pe armura neagră, împodobită cu piele, care îi proteja pieptul și

umerii. Părea... curios și nedumerit. Oare mă recunoscuse? La fel ca în cazul lui Thorne, mă îndoiam, dar instinctul acela care mă avertizase să nu spun nimic reapăru.

– Așază-te! ordonă Lord Samriel.

Nevrând să stârnesc furia lordului și să-l pun în pericol pe Grady, m-am așezat pe marginea șezlongului, încolăcindu-mi picioarele sub tivul rochiei.

Se așază lent pe canapea, cu corpul lung și zvelt întors spre mine.

– Numele tău? E Lis?

Am încuviințat din cap.

– E o prescurtare?

Mi-am apăsât brațele pe talie și pe piept, nevrând să-i răspund, dar riscul de a minți era prea mare.

– Calista.

– Calista, repetă el, și un fior mă străbătu pe șira spinării când îmi rosti numele, dar nu ca fiorii pe care mi-i stârnea Thorne. Un nume frumos pentru o doamnă frumoasă, spuse el.

Mi-am înfipt degetele în lateralele corpului și m-am forțat să răspund.

– E binevoitor din partea ta să spui asta.

Zâmbi încordat și cunoscător.

– Îți faci griji pentru prietenul tău?

Stomacul mi se strânse și mi se întoarse pe dos.

– Da.

– Prințul nu își va încălca jurământul fără motiv, spuse el. Pur și simplu, nu vei vrea să-i dai un motiv.

– Nu o voi face, am jurat.

– Mă bucur să aud asta, răspunse el. Spune-mi despre abilitățile tale, Calista!

– Eu.... Pot să fac ce a spus Hymel, i-am răspuns. Dar nu sunt vrăjitoare.

– Știu.

Lord Samriel se lăsă pe spate, sprijinindu-și o gleznă pe genunchi. Partea de sus a cizmelor îi era lustruită, dar ceva închis la culoare păta laba piciorului. M-am uitat spre plăcile ceramice de lângă ușă. O amprentă roșie păta podeaua. Sânge. Mi-am întors repede privirea, cu stomacul strâns.

– Vreau să aud cum le-ai descrie tu.

M-am foit, neavând experiență în a vorbi despre abilitățile mele.

– Am... o intuiție puternică și uneori pot vedea viitorul: sub formă de viziuni sau când mi se pune o întrebare.

– Interesant, murmură el și zâmbi, fără ca asta să-i îndulcească unghiurile aspre ale feței. Această intuiție sporită despre care vorbești..., continuă el. Cum funcționează?

– Mă... îndrumă uneori spre anumite alegeri. Alteori, nici nu-mi dau seama de asta până nu fac un anumit lucru.

– Cum ar fi?

Gândurile îmi erau atât de împrăștiate, încât dură o clipă să găsesc un exemplu.

– Uneori, văd pe cineva și știu ce urmează să se întâmple. Poate fi o premoniție, un lucru pe care-l văd întâmplându-se în minte înainte să se întâmple efectiv, iar alteori e ca o voce pe care o aud.

– O voce? mă întrebă el.

– Propria voce. Îmi... șoptește ce este pe cale să se întâmple sau îmi spune să mă opresc și să ascult, să o

apuc pe altă cale sau să intru pe o altă...

Am tresărit când s-a auzit un țipăt de afară. Inima îmi bătu tot mai repede, și deși îmi întorceam capul spre fereastră, nu vedeam nimic dincolo de perdele. Oare cine fusese? Cineva cunoscut? Un străin?

– Nu le da atenție, spuse Lord Samriel, pe un ton blând și aproape amabil. Avusese același ton în tot acest timp. Degajat, chiar. Nu poți face nimic pentru ei. Concentrează-te la ceea ce poți face pentru tine și pentru prietenul tău. Cum îl cheamă?

Mi se puse un nod în piept și mi-am luat cu greu privirea de la fereastră.

– Grady, am șoptit și mi-am dres glasul. Pur și simplu, am o intuiție foarte intensă.

– Și vezi viitorul? mă întrebă Lord Samriel.

Am încuviințat din cap.

– De obicei, e nevoie să-mi pună cineva o întrebare. Trebuie... fie să mă concentrez asupra acelei persoane, fie să o ating.

– Dar ai premoniții și fără să fii întrebată. Nu ai văzut că se va întâmpla asta?

– Ba da, dar...

Am înghițit în sec, tulburată, concentrându-mă asupra mâinii pe care și-o sprijinea pe brațul canapelei. Degetul inelar de la mâna stângă îi lipsea. Oare nu putea să-l regenereze? Nu exista nici o îndoială în mintea mea că Lord Samriel era suficient de puternic, ceea ce însemna că nu era înțelept să îi ascund că puteam auzi gânduri, însă Hymel nu menționase asta. Poate că ceilalți nu știau.

– Dar a fost ceva vag. Știam că avea să fie... vărsare de sânge, dar nu știam ce avea să o provoace.

– Din cauză că erai implicată în evenimente?

L-am privit brusc în ochi, și inima îmi tresăltă.

Își plecă bărbia și zâmbi mai larg.

– O să-l consider un răspuns afirmativ.

– Cum... de ai știut asta?

– Am auzit cândva despre cineva ca tine, cu daruri similare. Viitorul propriu îi era deseori ascuns. Îmi privi chipul cu ochii ca niște cioburi de obsidian, în afara cercului verde din jurul pupilei. Pentru o vreme, adăugă el. Apoi, își îndreptă capul și mă întrebă: Ai fost orfană?

Mă spintecă un junghi de surprindere, apoi am înțeles.

– Hymel?

Lord Samriel încuviință din cap.

Furia se întee, lăsându-mi gust de cenușă pe limbă. Era limpede că Hymel cooperase cu Preaînălții, care probabil se trăgeau din Ținutul de Jos. Cine știe de cât timp.

– Hymel... a spus că prințul Rainer ni se va alătura în timpul Ospețelor.

– Chiar a făcut-o, zise Lord Samriel. Sau poate că ar fi mai corect să spun că *avea de gând* să o facă. Cu toate acestea, prințul de Primvera nu era de acord cu dorințele regelui. Făcu o pauză, apoi adăugă: Fie ca zeii să-i odihnească sufletul!

Aerul pe care l-am inspirat mi se blocă în piept.

– Prințul Rainer... e mort?

– Din păcate.

Pe toți zeii! M-am legănat în spate, înfigându-mi degetele de la picioare în covorul gros.

– Regele....

N-am reușit să spun ceea ce bănuiam.

– Ce ți-a spus prințul Thorne? mă întrebă Lord Samriel.

M-am crispat.

– Despre... ce anume?

– Despre rege.

– Nu prea multe, am spus, și nu era minciună. Nu tocmai. Știu doar că el a fost trimis aici ca să decidă dacă Archwoodul merita să fie apărat împotriva Cavalerilor de Fier, am continuat.

Lord Samriel îngână ceva neclar.

– Nu era adevărat? am întrebat, fără să îndrăznesc să-mi deschid simțurile față de el.

Nu în momentul acela.

– Preaînaltii nu pot minți. Cercul verde se învolbură lent în jurul pupilelor lui. Prințul Thorne nu îți cunoaște abilitățile, nu-i așa? Nu știe ce reprezinți pentru el?

– Nu, nu știe despre abilitățile mele, am spus, cu gâtlejul strâns. Și nu sunt nimic pentru el, am adăugat.

– Asta nu e adevărat, Calista, îmi spuse el, iar pielea mi se răci auzindu-mi numele. S-ar putea să nu fie conștient de ceea ce însemni pentru el, dar la un nivel primordial? Sunt convins că știe. E atras de tine, indiferent că înțelege sau nu de ce.

Am tresărit, amintindu-mi că și Thorne recunoscuse confuz același lucru.

– Eu... nu înțeleg.

– Ei bine, e destul de simplu, zise Lord Samriel. Ești totul pentru el.

Mă străbătu un val de conștientizare.

– Ny... *ny'chora*.

Lord Samriel ridică din sprâncenele-i pale.

– Deci ți-a vorbit despre ceva.

– A fost... L-am întrebat de ce nu îi bătea inima.

Lordul se schimbă într-o clipită. Zâmbetul prietenos, chiar dacă rece, îi dispăru de pe chip. Se încordă din tot corpul, iar, când vorbi, o făcu fără blândețea dinainte.

– Și ce ți-a răspuns?

Maxilarul mi se încleștă, și mă încercă brusc senzația că... trebuia să fiu atentă. Erau senzații slabe izvorâte din intuiția mea.

– A spus doar că inima nu-i bate din cauza a ceea ce se numește *ny'chora*.

Strânse din buze și zâmbi cu jumătate de gură.

– Ți-a spus ce e *ny'chora*?

– Numai că e totul. Asta a fost tot ce a spus, am adăugat repede. Era noapte și era obosit. S-a dus la culcare după aceea.

Continuă să mă privească în ochi fără să clipească.

– S-a culcat cu tine?

Mi-am umezit buzele uscate.

– Te referi la propriu sau la figurat?

Lord Samriel chicoti.

– La propriu.

– Da.

– Și la figurat?

– Nu, am mințit eu, și nici măcar nu știam de ce am făcut-o.

Mi se desprinsese de pe buze atât de repede, încât sunase sincer.

– Interesant, zise el și mă privi din cap până-n picioare. Dar ați fost intimi în alte moduri, îmi închipui?

– Da. Am înghițit în sec și mi-am întors capul, privind fix spre ușă. Ce legătură are asta? l-am întrebat.

– Nici una. Doar sunt eu nepoliticos și băgăcios.

Am râs sec, pufnind.

– Ce simți când ești cu el? mă întrebă. Iar asta nu e o întrebare nepoliticoasă, Calista. Am nevoie să-mi răspunzi.

Mi-am desfăcut brațele și mi-am apucat genunchii, pe care-i țineam lipiți.

– Nu știu ce să răspund.

Lord Samriel ridică din sprâncene.

– Ești interesată de el? Atrasă de el? Sau te sperie, ca mine?

Îmi tresăltă inima-n piept, iar el zâmbi din nou slab. Lordul era... cum spusese Thorne? Conectat cu mine?

– Îmi place că purtăm o conversație sinceră, îmi împărtăși el întrucât nu i-am răspuns. Sper că va continua să fie plăcută și ușoară.

– Sau? am șoptit.

– Sau pur și simplu voi face astfel încât să fie o conversație ușoară, deși s-ar putea să nu fie plăcută pentru tine.

M-am blocat, înțelegând la ce se referea. Avea să folosească constrângerea, adică să pună stăpânire peste voința mea și să preia controlul, așa cum făcuse cu Grady în Union City. Un nou fel de groază mă cuprinsese. Nu-mi doream așa ceva. Niciodată.

– Sunt atrasă de el și îl consider atrăgător. La urma urmei, e un prinț Preaînalt.

Lord Samriel zâmbi.

– Ți-e frică de el?

– Nu.

Zâmbi din nou.

– E singurul de care nu te vei teme.

– Și, totuși, el mă va ucide? m-am forțat eu să rostesc cuvintele acelea care mi se părură atât de greșite.

– Dacă vrea să supraviețuiască, da.

Am tras aer în piept tremurător, și pieptul mi se strânse până am simțit că mă voi sufoca.

– Nu înțeleg.

Lordul tăcu preț de câteva clipe.

– Știi ceva despre nașterea ta? Despre strămoșii tăi?

– Nu, am spus, gândindu-mă la ce îmi împărtășise Maven... Pe toți zeii, oare Maven mai era în viață? M-am cutremurat. Știu doar că i-am fost dată Stareței Milosteniei în pruncie.

Privirea i se ascuți în timp ce se holbă la mine, după care zâmbi lent, tot mai larg.

– I-ai spus vreodată prințului Thorne că ai fost încredințată stareței?

Inima îmi bătea din nou nebunește. Am clătinat din cap.

– Calista? zise el și își coborî piciorul de pe genunchi pe podea. Am o întrebare foarte importantă pentru tine. Prințul Thorne îți era necunoscut când l-ai întâlnit aici? Eu îți sunt necunoscut?

Un tremur îmi începu în mâini și îmi urcă pe brațe.

– Nu, am recunoscut eu cu voce stinsă.

– Oh, ce dulce ironie! Se dădu pe marginea canapelei. Erai chiar acolo, în fața noastră, și, totuși, nici unul dintre noi nu a știut, spuse el, râzând cu putere. Erai fermecată chiar și atunci.

Iar cuvântul acela.

– Fermecată?

– Divinitatea ți-a fost ascunsă, probabil de către stareță. Nu ai fi prima pe care cele de acolo au încercat să o ascundă. Acțiunile lor sunt... drepte în fond, chiar dacă

enervante. Se consideră protectoarele celor născuți din stele.

M-am holbat la el.

– Deci... crezi că sunt o *caelestia*?

– Cred că ești mai mult de atât. Vezi tu, destul de mulți muritori poartă sângele Preaînălților în ei, spuse el, iar eu m-am gândit la ce zisese Maven despre vrăjitori. S-ar putea chiar să fie mai mulți *caelestia* decât muritori. E greu de spus, dar, când stelele cad, un muritor devine divin.

Iar fraza aceea.

– Și ce înseamnă asta, mai exact?

– Înseamnă că zeii i-au binecuvântat pe cei născuți în ceasul în care au căzut stelele cu anumite daruri, cu abilități care i-ar face folositori în vremuri de... dezbinare.

M-am gândit la Vayne Beylen.

– Sunt și alții ca mine.

– Erau mulți *ny'seraphi*, spuse el, iar respirația mi se opri. Câte unul pentru fiecare Deminyen. Vezi tu, un *ny'seraph* este legat de un Deminyen la naștere, devenind *ny'chora* lui.

„De ce nu bate așa acum?”

„Pentru că am pierdut *ny'chora*.”

– Legat? am întrebat eu în șoaptă.

El încuviință din cap.

– Dacă nu ai fi fost fermecată, prințul Thorne te-ar fi recunoscut de cum te-a văzut prima dată, dar, chiar și așa, tot a fost atras de tine și invers. Atât de puternică este legătura dintre voi.

– Îmi spui că zeii leagă un muritor de un Deminyen la naștere? l-am întrebat eu, înghițind în sec. De ce?

– Pentru că, odată ce legătura este desăvârșită, Deminyenul își dobândește *ny'chora*, legătura cu umanitatea. *Ny'chora* îl menține...

– Uman. Milos, am șoptit eu.

Lord Samriel încuviință din cap.

– Zeilor li s-a părut necesar după... Ei bine, asta e o conversație pentru o altă zi.

Credeam că știam deja despre ce conversație vorbea. Marele Război. Din ce îmi spusese Thorne, Deminyenii se odihniseră pentru că își pierduseră capacitatea de a se conecta cu omenirea, iar mulți dintre ei se treziseră fără compasiune.

Pe toți zeii, nu... Nu știam ce să cred despre toate astea, despre nimic din toate astea. Era aproape prea mult de analizat.

– Cum se desăvârșește legătura? l-am întrebat.

– Prin câteva moduri diferite, dar nu pentru asta trebuie să-ți faci griji, spuse el, iar eu am dat să-mi deschid simțurile față de el.

Zidul alb care îi proteja gândurile pulsă când se aplecă brusc înainte, mișcările lui întrerupând legătura.

– Legătura nu va fi desăvârșită.

Mi-am întors privirea de la el. Doar pentru câteva secunde.

– De ce... De ce ar trebui să măucidă ca să supraviețuiască?

– Pentru că *ny'seraphul* poate fi un punct forte pentru un Deminyen, dar și cea mai mare slăbiciune a lui, îmi explică Lord Samriel, pe un ton din nou blând. Prin tine, poate fi ucis.

Buzele mi se depărtară, și mi se tăie respirația.

– Dar nu vom îngădui asta. Se ridică, apoi spuse: Prințul Rohan va vrea să confirme toate aceste lucruri, ca să fie sigur. Ar trebui să te odihnești până atunci.

Să mă odihnesc? Vorbea serios? Am rămas așezată în timp ce se duse spre ușă, călcând peste pata de sânge de acolo.

– Și apoi, ce se va întâmpla?

– Vei fi dusă la Augustine, spuse Lord Samriel. Și îi vei fi dată regelui Euros.

CAPITOLUL 37

Nefind sigură cât timp aveam la dispoziție, nu voiam să risc să se întoarcă cineva după mine în timp ce eram dezbrăcată, așa că am luat halatul din odaia de dormit și l-am strâns tare în jurul taliei. Am păstrat pumnalul de *lunea*, dar l-am mutat la gleznă. Era riscant să-l țin asupra mea. Mă îndoiam că Preaînălții aveau să fie binevoitori când aveau să-l vadă și nu voiam nici în ruptul capului să-l pun în pericol pe Grady.

Dar aveam nevoie de ceva cu care să mă apăr.

Mi-am spălat în grabă tăietura de pe picior. Nu mai sângera, dar am înfășurat-o într-o bucată de tifon. M-am întors în anticameră șchiopătând ușor. Gândurile mele împrăștiate se îndreptară imediat către cuvintele pe care le rostise Lord Samriel la plecare.

Trebuia să-i fiu dată regelui? În ce sens? În lipsa intuiției, imaginația mi-o luă razna. Mi-am trecut mâna tremurândă prin părul încâlcit și m-am oprit lângă fereastră. Am tras laoparte perdeaua. Dormitorul meu dădea spre o parte din grădini și spre partea din față a

conacului. Pământul întunecat era luminat doar de o sclipire slabă a lunii. Nici măcar nu se vedeau *spiritūs* în depărtare, dar puteam distinge... mormane împrăștiate pe teren. Trupuri moarte. Am înghițit în sec. Nu puteam vedea grajdurile. Oare Iris era bine? Știam că părea greșit să-mi fac griji pentru un cal, având în vedere câte vieți fuseseră răpuse, dar animalele erau adesea cele mai vulnerabile.

Lăsând perdeaua să se așeze la loc, am închis ochii, însă groaza și confuzia mă cuprinseseră oricum. Nu eram atât de șocată că nu puteam înțelege lucrurile pe care le știam deja și ce îmi spusese Lord Samriel. Aveau sens și totuși nu.

Nu înțelegeam însă în ce sens Thorne era un risc pentru mine, în pofida lucrurilor pe care mi le împărtășise Lord Samriel. Cum de puteam să mă simt în siguranță cu el, și totuși avea să mă ucidă pentru a supraviețui? Nu-mi venea să cred.

Dar Preaînălții nu puteau minți.

Spuneau adevărul. Am expirat tremurător când mi-am dus mâna strânsă pumn la piept, unde inima mea... mă durea din cauza pierderii, a fricii și a faptului că știam... că Thorne avea să mă rănească, și nici măcar nu înțelegeam de ce mă afecta asta atât de mult. Abia de-l cunoșteam. Nu însemna nimic pentru mine...

Doar că gândul acela nu mi se păruse niciodată corect.

Poate că era din cauza acestei... legături. Poate era mai mult de-atât. Nu știam, dar începusem să simt...

Ușa odăii se deschise brusc, făcându-mă să mă răsucesc în timp ce inima îmi săltă în gât. Dar nu un Preaînalt intra și închise ușa.

Ci Hymel.

Nici măcar nu m-am putut simți ușurată. Am simțit doar furie când am străbătut încăperea și l-am lovit. Nu cu palma, ci i-am tras un pumn direct în falcă.

Capul i se dădu pe spate în timp ce durerea îmi săgetă încheieturile degetelor, dar simțeam durerea cu o satisfacție sălbatică.

– La naiba! mormăi Hymel, strângându-și maxilarul în timp ce se îndreptă de spate. Își întoarse capul spre mine și zise: Nu era cazul.

Am dat să-l lovesc din nou, dar de data aceasta fu pregătit. Mă prinse de braț. Țipând de furie, l-am atacat cu cealaltă mână, cu degetele încovoiate ca niște gheare. Își trase capul în spate, dar l-am zgâriat cu unghiile pe obraz. Șuieră când două dungi roșii strălucitoare îi apărură pe piele.

– Cătea! mârâi el, prinzându-mă de braț.

– Dă-mi drumul! am țipat, smucindu-mi brațele în timp ce mă îmbrânci cu putere.

M-am lovit cu spatele gambelor de canapea, pierzându-mi echilibrul. Am aterizat pe canapea și am dat imediat să mă ridic, dar Hymel încă mă ținea de brațe. Mă forță să rămân întinsă pe spate, prinzându-mi picioarele cu ale lui.

– Dă-te de pe mine!

– Nu mai țipa! se răsti el la doar câțiva centimetri de fața mea. O să-i atragi pe Preaînălți...

– Dă-te naibii de pe mine! i-am țipat în față. Ticălos trădător ce ești!

– La dracu'!

Îmi ridică brusc brațele, apăsându-le în perna de sub capul meu. Mă prinse cu o mână de încheieturi. Cu

cealaltă îmi acoperi gura, reducându-mi înjurăturile la tăcere.

– Jur pe toți zeii! mârâi el, apăsându-mi capul în pernă. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te sufoc, dar, din moment ce te vor în viață, iar eu vreau să supraviețuiesc, trebuie să taci dracului din gură. La naiba! se răsti el. Am venit aici doar ca să mă asigur că încă respiri. Nu-l cunosc, nici n-am încredere în Preaînaltul ăla cu părul alb. La cât sunt de norocos, probabil o să te ucidă, și toate astea vor fi fost în zadar. Mă strânse și mai tare, brutal de tare, de încheieturi. Deci ai de gând să te porți cum trebuie? mă întrebă el. Da?

Respirând apăsător pe nas, m-am uitat urât la el și am încuviințat pe cât de bine am putut.

Își luă încet mâna de pe gura mea, cu tot corpul încordat, de parcă s-ar fi așteptat să încep din nou să țip.

– Ai simțit ceva la Lord Samriel?

– Du-te dracului! am exclamat eu din inimă.

– Încă nu am de gând.

– Unde e Claude? am întrebat, tremurând de furie. Vreau adevărul. E... Vocea mi se stinse. E în viață?

– Ce? Nu-ți poți răspunde singură la asta?

Intuiția nu-mi spunea unde era, și, zeilor mari, nu-mi trecuse prin cap până atunci că se prea poate să fie pentru că nu mai făcea parte din acest tărâm.

Miji ochii.

– Ți-e prea frică să vezi dacă poți afla? Râse, apoi adăugă: Chiar ții atât de mult la el? La naiba! Ți-am mai spus. Nu știu unde dracu' e, dar pot să ghicesc. Se încruntă la rândul lui la mine, apoi spuse: A șters-o cu prima ocazie.

Nu-mi venea să cred.

– Sugerezi, cumva, că a fugit? Că și-a abandonat casa? Oamenii...

– Pe tine? La naiba, exact asta sugerez. Nenorocitul ăla e un laș care a fost mereu mai preocupat să juișeze și să se îmbete sau să se drogheze decât să conducă Archwoodul. Nu ar fi trebuit să devină baron. Ai minți dacă nu ai fi de acord.

Problema era că nu puteam să nu fiu de acord. Claude era îngrozitor de iresponsabil, dar atât de nesăbuit încât să fugă? La naiba, știam răspunsul la întrebarea asta. Nu era imposibil.

– Dacă ar fi aici, totuși? Dacă l-aș găsi, ar fi un om mort, spuse Hymel. I-aș spinteca chiar eu gâtul.

Și atunci, am știut că spunea adevărul. O vedeam în ochii lui palizi plini de ură și amărăciune.

– Pe toți zeii, am șoptit, dorindu-mi să fiu supărată pe Claude, dar, la naiba, n-am putut să nu mă simt ușurată.

Măcar nu era aici. Era în viață.

Și, dacă aveam să-l revăd vreodată, aveam să-i trag și lui un pumn.

– Și ce? Despre asta e vorba? am întrebat, uitându-mă în ochii lui și deschizându-mi simțurile. Intuiția mă zgudui. Consideri că ar trebui să fii baron și ai ajutat la orchestrarea acestei șarade ca să preiei titlul?

– Ieși naibii din mintea mea!

Mă inundă sentimentul de dezgust.

– Ai făcut asta din invidie? Știi câți oameni au murit în seara asta?

– Ar fi murit mai mulți dacă nu aș fi fost eu, spuse el. Dacă regele ar fi aflat despre tine și ar fi venit după tine cât prințul de Vytrus era aici? Tot orașul ar fi fost nimicit. În schimb, am salvat oameni în seara asta. Ba, mai mult,

am salvat titlul și conacul de la faliment. Debitorii ăia? Trebuie plătiți. Iar tu? Tu ne vei aduce suficienți bani încât orice datorie acumulată de Claude să fie plătită, ba chiar să ne mai și rămână. Deci da, eu ar fi trebuit să fiu baron, fir-ar să fie!

M-am holbat la el. Nu știa că regele voia oricum să radă Archwoodul de pe fața pământului. Am clătinat din cap.

– Ești un neghiob.

– Chiar crezi asta? Nu știi nimic. Se împinse în mine și se ridică. Își duse o mână la obraz și își șterse dâra subțire de sânge lăsată de zgârietura pe care i-o pricinuisem. Nenorocita naibii! mormăi el.

M-am ridicat în șezut, apucând marginea pernei.

– Nu le-ai spus că pot citi gândurile, nu-i așa?

– Nu, răspunse el și aruncă o privire spre ușă.

– De ce? Cum nu spuse nimic, mi-am dat seama. Pentru că nu ai încredere în Preaînălți, nu-i așa? Sperai să le ascult gândurile și să te avertizez dacă au de gând să te trădeze?

Hymel nu răspunse, așa că m-am ridicat. Nu se îndepărtase prea tare, și, când se întoarse cu fața spre mine, probabil crezu că eram pe cale să-l lovesc din nou. Ridică o mână, dar nu aveam de gând să-l lovesc. L-am prins în schimb de mână, cu simțurile larg deschise, și am împins, *distrugând* scutul acela.

Nu am văzut și nu am auzit răspunsul la întrebarea mea.

Am văzut cu totul altceva.

Am *simțit*.

Mi-am depărtat buzele și am râs în hohote.

Hymel își smuci mâna, dându-se în spate și holbându-se la mine.

– Ce ai văzut? Pielea de deasupra bărbii îi păli. Ce ai văzut? mă întrebă el din nou și făcu un pas spre mine...

Ușa din spatele lui se deschise, iar el se opri. Mi-am ridicat privirea, iar râsul îmi pieri de pe buze. Când i-am văzut pe Rae înveșmântați în mantiile lor așteptând pe coridor, inima începu să-mi bată repede, dar, când am văzut ce intră în odaie în spatele lui Hymel, m-am dat un pas înapoi.

Am tras aer în piept, prea superficial, și mi se păru mai greu, mai dens și cu gust de... de un lucru la care nu mă mai gândisem de ani buni: bomboanele de mentă pe care stareța obișnuia să le țină în buzunarele robei. Puterea îmbibă brusc aerul, infiltrându-se în pereți și în podea, acaparând fiecare colțișor și ungher. Energia statică îmi dăntui pe piele.

Umerii îi erau acoperiți de mantie și erau aproape prea lați ca să încapă pe ușă. Bărbatul era atât de înalt, încât trebui să-și plece capul ca să intre. Se îndreptă de spate, și i-am văzut trăsăturile sculptate și ascuțite, iar părul îi era de un blond-deschis, argintiu.

L-am recunoscut.

Era Preaînaltul pe care îl văzusem în sala cea mare mai devreme în seara aceea. Se uitase la mine și *zâmbise*. Cel care mi se părea că semăna foarte mult cu Lord Samriel – și chiar așa și era. Părul îi era totuși mai scurt, ajungându-i până la umeri, iar fața – și mai subțire, în formă de semilună.

– Lord Arion, zise Hymel și se înclină repede.

Aș fi putut jura că pumnalul de *lunea* din teacă s-a încins în timp ce am mai făcut un pas în spate.

– Deci ea e? îl întrebă lordul Arion, pe un ton și mai rece decât cel al lui Lord Samriel.

– Da, milord.

Își înclină capul într-o manieră aparte, ca un șarpe.

– Pentru binele tău, îmi spuse el, sper că are dreptate. Fratele meu pare să creadă că așa este, dar vom vedea.

Lord Arion se mișcă foarte rapid, și nu aveam unde să mă duc. Ajunse în fața mea într-o clipită, cu o mână pe gâtul meu, cu ochii identici cu cei ai lui Lord Samriel.

– Ei bine, să nu mai amânăm lucrurile, da?

– Ce...

Am icnit.

Își puse cealaltă mână pe tâmpla mea. Buzele i se mișcară. Vorbi încet și repede, într-o limbă care aducea a enohiană...

Am simțit un junghi de durere ascuțită în partea din spate a craniului, apoi în față. Presiunea creșcu în mine. Am țipat, închizând ochii când durerea ajunse la ei. Lumini albe strălucitoare explodară în spatele pleoapelor mele închise. O agonie! Ca un foc. Îmi tremurară picioarele, și credeam că aveam să cad. Că aveam să cad și să ard din interior...

Apoi, durerea se atenuă la fel de repede precum începuse, lăsând în urmă doar o durere surdă, în tâmples și frunte.

– Deschide ochii! îmi porunci Lord Arion.

Un sentiment intens de déjà-vu mă cuprinse când am deschis ochii, pe jumătate temându-mă că aveam să descopăr că acum eram oarbă, dar nu eram. Eu și lordul ne-am privit în ochi.

– Fratele meu mi-a spus că ai fost lăsată la stăreție în pruncie. Lord Arion se holbă la mine, cu buzele

întredeschise. A avut dreptate, continuă el. Au încercat să te ascundă, dar nu mai ești ascunsă. Te văd așa cum ești în realitate. Nu-i mai simțeam strânsoarea pe gât. Stăpânul nostru va fi foarte încântat să afle că am găsit un *ny'seraph* nelegat, încheie el.

M-am împleticit în spate, lovindu-mă de canapea, dar fără să-mi pierd echilibrul.

Lord Arion zâmbi și se întoarse. Vorbi către Rae în enohiană. Jumătate dintre ei plecară în liniște, lăsând doi în urmă.

– Unde se duc? îl întrebă Hymel.

Lordul își întoarse capul spre el.

– Se duc să anunțe vestea cea bună.

– În regulă, spuse Hymel, încuviințând din cap, zâmbind nesigur. Atunci, ar trebui să mă duc la ei, să finalizăm înțelegerea.

Mi-am întors lent privirea către Hymel; înțelesesem, când îl citisem cu câteva clipe în urmă, că orice înțelegere pe care o încheiase cu Preaînălții nu fusese una înțeleaptă. Nu stabilise condițiile clar. Chiar *era* un neghiob.

– Te-ai descurcat bine, spuse Lord Arion și se apropie de Hymel, cu mantia fluturându-i pe podea. Regele nostru va fi veșnic recunoscător pentru serviciile tale, adăugă el. Îi cuprinse obrazii cu palmele, lipindu-și buzele de fruntea lui, apoi îi înălță capul. Nu vor fi uitate, încheie el.

Zâmbetul nesigur al lui Hymel se stinse.

Urmă un moment de liniște.

Doar o clipită.

Sunetul gâtului lui Hymel frângându-se spulberă tăcerea.

L-am privit pe Hymel... prăbușindu-se la pământ, așa cum văzusem, mort înainte să atingă podeaua.

CAPITOLUL 38

– Cred că suntem urmăriți, șopti Grady în întunericul odăii necunoscute din Bell's Inn, undeva în Ținutul de Mijloc.

Stăteam întinși față în față pe un pat îngust și rigid ca o scândură de lemn, dar măcar era un pat adevărat, undeva în interior. În noaptea anterioară petrecuserăm câteva ore într-o tabără ridicată lângă Drumul Oaselor, în timp ce coioții urlaseră și se văitaseră de parcă ar fi putut simți prezența Preaînălților și asta-i neliniștea.

Eram împreună doar pentru că Bell's Inn nu avea prea multe încăperi, iar Preaînălții, ei bine, poate că se strâmbaseră ei când văzuseră odăile, însă nu fuseseră deloc nemulțumiți când descoperiseră că proprietarul le oferea clienților mai mult decât mâncare și băutură. Proprietarul, un bărbat slab pe nume Buck, care nu păruse deloc îngrijorat când ne văzuse – pe mine desculță și pe Grady însângerat – avea și carne crudă în meniu.

Chiar atunci un strigăt de plăcere se auzi la etajul de deasupra, acoperind momentan bufnitura constantă produsă de o tăblie de pat care lovea peretele.

Era limpede că Preaînălții se simțeau bine.

Privirea mi se duse în sus, spre fâșiile subțiri de lumină care se târau pe tavan. Ar fi trebuit să dormim. Așa ne poruncise prințul Rohan, însă pereții subțiri nu blocau

cătuși de puțin sunetul. Auzeam fiecare mormăit și fiecare geamăt.

– Pe toți zeii! mormăi Grady obosit. Oare se opresc vreodată din regulat? Deja o fac de ore întregi.

– Sper că nu, am zis și mi-am coborât privirea din tavan. Atunci, s-ar putea să ne despartă.

– Da.

Grady oftă și își schimbă ușor poziția, încercând să se așeze confortabil, însă nu se putea mișca prea mult cu brațele legate deasupra capului, prinse de tăblia patului cu un lanț.

Eu nu eram legată.

Pentru că, potrivit prințului, nu eram ținută captivă. Eram *salvată*, și bănuiesc că ei chiar credeau asta. Dar știam și că nu aveau de ce să se teamă că aș fi încercat să evadez. Aici, aveau parțial dreptate. Primul lucru pe care îl făcusem în clipa în care plecaseră fusese să încerc să-l eliberez pe Grady. Folosisem chiar și pumnalul de *lunea*, pe care încă nu-l descoperiseră asupra mea, dar lanțul... era făcut din același material, și am aflat atunci că ceva de *lunea* nu se putea străpunge, crăpa sau spulbera pe sine. Dar, din nou, aveau parțial dreptate. Datorită lui Hymel, știau că nu aveam să-l las pe Grady în urmă. M-am uitat scurt la el, urând faptul că se afla în situația asta din cauza mea.

– Ochii tăi, spuse el, cu voce groasă. Nu mă pot obișnui cu ei.

Ochii mei...

Îi văzusem, în sfârșit, când fuseserăm aduși aici și putusem folosi odaia pentru îmbăiat. Deasupra lavoarului era o oglindă murdară, iar lumina era slabă, dar îi văzusem. Cercul albastru incandescent îmi

înconjura pupilele, întocmai cum o mai făcuse pentru scurt timp înainte. Vraja pe care se presupunea că o folosisese Stareța Milosteniei îi ascunsese în toți acești ani, și nu știam dacă faptul că reușisem atunci să-i văd însemnase că vraja slăbise sau ceva de genul ăsta.

– Sunt... ciudați? l-am întrebat.

– Un pic, recunosc el. Dar și drăguți.

Am clătinat din cap.

– Spuneai că bănuiești că suntem urmăriți?

– L-am auzit pe Lord Arion vorbind cu unul dintre cavalerii lor în seara asta, înainte să ne oprim aici. Nu am auzit de ce crede asta, dar de-aia au vrut să iasă de pe Drumul Oaselor în noaptea asta, îmi zise el.

Am înghițit în sec, cu gâtulejul uscat. Nu primiserăm prea mult de mâncat și băut. Doar un pahar fiecare și cică un soi de tocană de vită când ajunseserăm aici. Dar dacă eram într-adevăr urmăriți? O speranță mică prinse viață. Oare era... Thorne? Și, dacă da, ce avea să se întâmple?

– Crezi că ar putea fi... Thorne și cavalerii lui?

Grady nu răspunse imediat.

– Nu știu.

– Nici eu. Am închis ochii, deschizându-mi simțurile pentru a găsi un răspuns, însă în zadar. Nu văd nimic. Nu știu dacă din cauză că ne urmărește un Preaînalt sau doar pentru că sunt... obosită și... Am tras ușor aer în piept, lucru care nu redusese câtuși de puțin presiunea care mi se aduna în piept și în stomac. Suntem unde? La circa două zile călare de Archwood?

– Având în vedere ritmul nostru, probabil puțin mai departe de atât, răspunse el. Prințul Thorne plecase spre nord, nu? Ca să se întâlnească cu cavalerii lui. Chiar dacă

ar fi reușit să se întoarcă la Archwood atunci când bănuia că avea s-o facă, tot ar fi cu circa o zi în urma noastră.

Orice scânteie de speranță care se aprinsese mai devreme se stinse rapid, în timp ce bufniturile continuau deasupra noastră. Nu numai că Thorne ar fi trebuit să călărească nebunește ca să ne ajungă din urmă, dar mai era și problema cu care prințul Rohan se asigurase că Thorne și cavalerii lui aveau să se confrunte.

Mai era și faptul că Thorne nu avea nici un motiv ca să vină după mine. Nu știa că sunt *ny'seraph*. Nici măcar eu nu știam ce însemna asta. Călătoria fusese tensionată și tăcută. Așa prefera prințul Rohan.

Un alt geamăt gutural se auzi de deasupra.

Sau cel puțin așa preferase prințul până acum.

– Dar dacă chiar e el? Prințul Thorne? spuse Grady câteva clipe mai târziu. Nu sunt convins că va fi o salvare.

Am închis ochii pe măsură ce presiunea creștea, simțindu-mă de parcă avea să mă tragă prin pat. Îi spusesem totul lui Grady în timp ce încercasem să-l eliberez. Încă nu puteam accepta ideea că Thorne avea să mă ucidă, mai ales că mă simțeam în siguranță cu el. Nu îmi era frică de el.

Dar nici nu știa ce sunt, mi-am adus eu aminte. Asta s-ar fi putut schimba în clipa în care avea să descopere că eram... Un lucru care practic l-ar fi privat de nemurirea lui? Dar de ce ar fi fost așa? Erau atât de multe pe care nu le înțelegeam sau știam, iar asta făcea ca totul să fie cu atât mai frustrant.

– Lis?

Am deschis ochii.

– Da?

– Îți place de el, nu?

– Pe toți zeii! am mormăit eu când am simțit un junghi în piept.

Mă mai întrebase asta, dar acum părea diferit. Mai real. Mai dur.

– Lis, spuse el, iar tristețea cu care îmi rosti numele, compasiunea și... Îți amintești când mă întâlneam cu Joshua?

Am înțepenit.

– Da, sigur că da.

– Și îți amintești ce mi-ai spus?

– Să nu-ți mai faci de cap cu cineva care e căsătorit?

Râse sec.

– În afară de asta. Mi-ai spus să mă opresc înainte să mă implic prea tare și să fiu rănit.

– Da, am zis eu, gândindu-mă la bancherul frumos. Și nu m-ai ascultat, dacă îmi amintesc bine.

– Știu. Urmă o pauză, apoi: Îți spun și eu același lucru.

– Ce? Nu e așa. Nu seamănă nici pe departe cu situația dintre tine și Joshua...

– Poate că tu și prințul nu vă cunoașteți de multă vreme. Poate că nu v-ați prefăcut că aveți un viitor, ca mine și Joshua, dar te cunosc, Lis. Nu te interesează nimeni. S-ar putea să fie așa pentru că îl poți atinge. S-ar putea să fie din cauza a ceea ce reprezintă pentru el și el pentru tine, ce-o mai fi și asta, dar...

– Bine. Înțeleg ce spui. Chiar înțeleg. Dar nu contează ce simt sau nu simt pentru el. M-am întors pe spate. Avem probleme mult mai mari de rezolvat.

– Ai dreptate. Nu contează. Respiră apăsător. Contează că trebuie să pleci de aici.

Toată oboseala dispăru într-o clipă.

– Poftim?

- Nu ești legată. Poți scăpa. E o fereastră chiar deasupra noastră, care pare că poate fi deschisă cu ușurință, spuse el. Ar fi trebuit deja să încerci să scapi pe acolo.

Mi-am întors capul spre el.

- Ți-ai pierdut mințile?

- Lis...

- Nu te părăsesc. Pe toți zeii, nu pot să cred că îmi sugerezi asta din nou! Că ai crede că aș fi de acord să fac asta...

M-am oprit, înțelegând brusc furia pe care o simțise Naomi. *Naomi*. Mi se tăie respirația. M-am oprit înainte să aflu ceva despre viitorul ei, așa cum făcusem în ultimele două zile. Nu voiam să știu, pentru că trebuia să cred că era în viață. Că se dusesese la sora ei și că nu fuseseră afectate, deși știam că Laurelin nu avea să trăiască până la sfârșitul Ospetelor. Că se putea să-și fi pierdut viața în timpul atacului.

Aveam nevoie de acea mică fărâmbă de speranță, pentru că știam că, atunci când aveam să închid ochii din nou, urma să văd ce văzusem când fuseserăm scoși din conac. Corpurile angajaților și ale gardienilor făcute *bucăți*. Cadavre împrăștiate pe gazon, luminate de lumina lunii. Iar orașul? Casele ardeau, iar drumul spre porțile orașului fusese acoperit de pietre, lemne rupte și... și cadavre sfărtecate. Atâtea cadavre, plebei și Preaînălți. Bătrâni. Tineri, unii care erau...

- Ce s-a întâmplat în Archwood nu a fost vina ta, îmi întrerupse Grady vârtejul de gânduri.

Am tăcut și mi-am trecut mâinile peste față, ștergând umezeala care își găsisese drumul spre genele mele.

– Știu că asta crezi. Nu e așa, spuse el, cu voce joasă și dură. Regele nu a vrut ca Archwoodul să fie apărat, ci a vrut ca orașul să fie distrus. Prințul Thorne ți-a spus asta.

Am tresărit când i-am auzit numele.

– Archwoodul era distrus indiferent că ai fi pus sau nu tu vreodată piciorul în el.

Mi-am coborât mâinile pe abdomen și am clătinat din cap.

– Ei bine, a fost foarte convenabil că prințul Rohan a venit după mine chiar în noaptea în care au nimicit orașul.

– Nu a fost convenabil. A fost din cauza ticălosului de Hymel. Ce urma să se întâmple cu Archwoodul avea să se întâmple oricum. Doar că au omorât două iepuri dintr-o singură lovitură.

Poate că Grady avea dreptate. Poate că Archwoodul ar fi căzut oricum, și, dacă Hymel nu s-ar fi dus niciodată la Preaînălți, atunci poate că și noi am fi murit în noaptea aceea în Archwood. Sau poate că am fi scăpat. Nu știam.

Dar ce știam sigur? Ce știam fără să am nevoie de intuiție pentru asta? Era că Grady nu s-ar fi aflat în această situație, că viața lui nu ar fi depins de faptul că Preaînaltul era sau nu mulțumit de mine. Nu s-ar fi aflat aici, de bine sau de rău, dacă nu eram eu.

Tot ce puteam face acum era să mă asigur că Grady urma să scape din asta teafăr și nevătămat și aveam să o fac și de-ar fi fost ultimul lucru făcut vreodată.

Nu-mi aminteam să fi ațipit, dar pesemne o făcusem, pentru că m-am trezit brusc, și inima îmi bătea cu putere.

Odaia era tăcută... Întregul han era *tăcut*, dar ceva mă trezi.

– Lis? spuse Grady și mă înghionti cu genunchiul în picior. S-au auzit țipete.

Am înghițit în sec și mi-am întors capul spre el, reușind să-i disting chipul. Avea capul înclinat pe spate. Am privit și eu spre tavan: nu se auzea nimic, doar tăcere. Am simțit un fior pe șira spinării în timp ce razele lunii se retraseră de pe tavan, coborând peste grinzi și ieșind pe fereastră...

Felinarul cu gaz din odaia pentru îmbăiat se aprinse brusc. Fiecare mușchi din corp mi se încordă. Lumina pulsă. Mi-am simțit măruntaiele înghețând când lampa de pe masă pâlpoi și se aprinse, pulsând cu sălbăticie. Aerul mi se bloacă în gât, în timp ce aerul din jurul nostru se încarcă cu energie statică... Cu putere.

– Preaînălții, am șoptit eu. Se întâmplă ceva...

Un țipăt străpunse tăcerea, brusc și scurt.

M-am ridicat în șezut și l-am apucat pe Grady de partea din față a tunicii. Aerul fu sfâșiat de un țipăt ascuțit, apoi de un altul... și de un altul.

– Ce se întâmplă? icni Grady, încordându-se și trăgând de lanțuri.

– Nu știu.

Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am ridicat rapid în genunchi și am aruncat o privire pe fereastră, dar am văzut doar întuneric. M-am tras în spate de lângă fereastră când s-a auzit un plâns înfiorător care se încheie brusc. Se auzise de afară, de departe, din satul în care intraserăm.

M-am răsucit, m-am dat jos din pat și m-am ridicat, tresărind când mușchii îmi protestară dureros. Respirând

sacadat, am întins mâna după pumnal...

– Nu, mă avertiză Grady, lasă-l în teacă și fugi, Lis! Te rog! Fugi naibii de aici!

Se auzi un țipăt ascutit și mă străbătu un fior de groază, iar degetele mi se încovoieră. M-am dat în spate. Fiecare respirație mi se părea prea superficială, prea rapidă. M-am întors și m-am târât înapoi în pat.

– Lis, te rog! mă imploră Grady, cu vocea îngroșată.

Am scuturat din cap și m-am întins lângă el, lipindu-mi fața de pieptul lui și apucându-l din nou de tunică.

Apoi, începură țipetele cu adevărat.

CAPITOLUL 39

„Nu te uita!”

Asta mi-am tot spus în timp ce eram condusă prin han, cu privirea ținută la spatele cavalerilor Rae și al Preaînaltilor. Picioarele și brațele îmi tremurau atât de tare, încât eram surprinsă că puteam să merg.

Grady fusese scos din odaie la câteva minute după ce... țipetele se opriseră. Nu i-am văzut pe prințul Rohan sau pe Lord Samriel, iar Lord Arion era lângă mine.

„Nu te uita!”

Însă am simțit podeaua cârciumii lipicioasă și alunecoasă sub picioarele-mi goale și un miros care nu fusese acolo la sosire. Un miros usturător, metalic, amestecat cu unul prea dulce. Înțepător. Copleșitor.

M-am uitat.

M-am uitat spre dreapta mea și m-am împiedicat când l-am văzut pe proprietar. *Buck*. I-am văzut și pe alții, al căror nume nu-l știam. Unii erau pe jumătate îmbrăcați.

Alții nu aveau nimic de haine pe ei, dar toți erau doar cadavre acum.

Erau împrăștiate peste mese, le lipseau membre și atârnavă de la etajul al doilea. Era atât de mult sânge. Arăta de parcă îi prinsese un animal sălbatic, sfâșiindu-le pieptul și stomacul, lăsându-le măruntaiele pe dinafară. Atârânănd din ei. În mormane și băltoace pe podea în spatele lor. Cineva... Cineva ardea în șemineu. Văzusem foarte multă violență la viața mea, dar asta era...

Mi s-a făcut greață atât de repede, încât nu m-am putut stăpâni. M-am întors și m-am aplecat, vărsând apă și ce mai rămăsese din tocănița pe care o mâncasem cu câteva ore în urmă. Am vomitat până când picioarele mi-au cedat și am căzut în genunchi pe podeaua însângerată, până când mi se strânse stomacul și lacrimile îmi șiroiră pe față.

Lord Arion a așteptat în tăcere în tot acest timp, vorbind doar după ce m-am liniștit.

– Atât a fost? mă întrebă el în timp ce eu tremuram. Sau mai urmează?

Am clătinat din cap. Nu mai rămăsese nimic în mine.

– Atunci, ridică-te! Trebuie să o luăm din loc.

M-am lăsat în spate. Nu-l cunoșteam pe nici unul dintre acești... oameni, dar cu siguranță nu făcuseră nimic ca să merite una ca asta.

– De ce s-a întâmplat așa ceva? am întrebat eu răgușit, cu gâtul dureros.

Trebuia să știu ce anume putea mâna o ființă vie să fie atât de crudă cu o altă ființă, pentru că nu puteam pricepe un rău atât de distructiv. Nu conta ce văzusem în Archwood. Brutalitatea de aici era cu totul altceva.

– De ce le-ai făcut asta?

Se auzi un oftat apăsător, încărcat de plictiseală sau de nerăbdare, poate ambele.

– De ce nu?

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred.

– Glumeam, spuse el, de parcă asta ar fi fost cumva mai bine. Unul dintre cavalerii noștri a scăpat puțin de sub control. Au început țipetele și, ei bine, prințului Rohan nu-i plac astfel de neplăceri. Dacă ar fi tăcut din gură, poate că ar fi apucat răsăritul soarelui.

– Au fost... măcelăriți pentru că cineva a țipat? am întrebat eu cu voce ascutită.

– Văd că răspunsul te nemulțumește, zise Lord Arion. Oare ți-ai mai reveni dacă îți spun că mare parte a orașului a rămas neatinsă? mă întrebă el. Sper că da, adăugă el.

Mare parte a orașului? M-am gândit la plânsetele pe care eu și Grady le auziserăm din afara hanului. Oare cei mai puțin norocoși fuseseră lăsați tot așa? Despicați și lăsați să putrezească la răsăritul soarelui, așa cum se întâmplase în Archwood?

– Nu vă pasă chiar deloc de plebei? am întrebat, deși știam răspunsul. Sau credeam că-l știam. Știam că regele nu se prea interesase de noi, dar asta era... Asta depășea orice lucru de care i-aș fi crezut în stare pe Preaînălți. Regelui i se pare în regulă? am adăugat.

– Regele detestă violența, îmi răspunse Lord Arion. Detestă și locurile în care sunt încurajate viciile și păcatele. Ar vedea acest lucru așa cum este. O purificare. Nu s-a pierdut nici o viață de valoare în seara asta. Și acum, trebuie să ne vedem de drum.

Mă cuprinse furia până în măduva oaselor, alungând răceala groazei și a neîncrederii. Gâtul îmi ardea de furie.

– Du-te dracului!

Deasupra ochilor negri cu verde, sprâncenele deschise la culoare i se ridicară. Asta a fost tot ce am apucat să văd. Se mișcă atât de repede!

M-a lovit aruncându-mă într-o parte, și am simțit o durere usturătoare în obraz și în buză. Mi-am întins mâinile, ferindu-mă înainte să mă lovesc de podea. O durere arzătoare, pulsândă, îmi străbătu maxilarul, urcând spre tâmplă. Palmele mi se îmbibară de sânge, și îmi țiuiră urechile. Am încercat să respir.

Zeilor mari...

Nu era prima dată când eram lovită, însă nu fusesem niciodată lovită până să aud țiuitori în urechi.

Am simțit sânge în gură. Am scuipat, tresărind de la durerea ascuțită provocată de o tăietură în buză. Mi-am trecut nesigură limba de-a lungul buzelor, întrucâtva surprinsă că nu-mi zburase nici un dinte din gură.

– Uită-te la mine!

I-am simțit șoapta ca pe o adiere de iarnă.

M-am tras în spate, trăgând scurt aer în piept, și mi-am ridicat din nou capul spre lord. Felinarele de aici erau luminoase, mai luminoase decât fuseseră cu câteva secunde înainte. Fire mici de păr mi se zbârliră pe ceafă în timp ce aerul se încărcă cu electricitate și putere.

Lordul îmi zâmbi mai larg.

– Ascultă-mă!

Înainte să apuc să mai trag o gură de aer, vocea lui mă pătrunse și preluă controlul. O greutate nevăzută mi se așeză mai întâi pe glezne, apoi îmi urcă pe picioare, înconjurându-mi talia și încheieturile mâinilor și alunecându-mi peste umeri. O durere rapidă și ascuțită

îmi străpunse craniul, simțind apoi o presiune care îmi umplu mintea, și fiecare respirație avea gust de... *mentă*.

Centrul ochilor lui, unde petele de verde îi încercuiau pupilele, se luminează și se stinse până când se mai vedea doar o dungă subțire de negru.

– Ridică-te! porunci Lord Arion.

Nu voiam să mă ridic. Fiecare părticică a ființei mele se răzvrăti împotriva acestui lucru, însă corpul mi se mișcă fără să depun conștient vreun efort. Preluase controlul asupra corpului meu, asupra voinței mele. M-am ridicat.

Lordul își dădu laoparte mantia și apucă mânerul negru al unei săbii. Lumina lămpii licări pe lama de *lunea* când o scoase din teacă, îndreptând capătul ascuțit spre pieptul meu.

– Înaintează!

Am ridicat un picior, apoi celălalt.

Zâmbi cu superioritate.

– Continuă!

Inima îmi bătea cu putere în piept în timp ce mă holbam la muchia extrem de ascuțită a sabiei. Avea de gând... să mă pună să mă străpung singură? *Nu*. Nu aveam s-o fac. *Nu se putea* s-o fac. *Nu*, am șoptit, apoi am strigat același cuvânt, iar și iar, dar sunetul nu mi se desprinsese de pe buze. Mi-am întins mâinile pe lângă corp, răsfirându-mi degetele.

– Interesant, murmură lordul. Uită-te la mine chiar *acum*!

Presiunea din capul meu se stinse, săgetându-mă cu junghiuri de agonie în tâmpile, până când privirea mi se întoarse la el. Abia atunci am simțit durerea retrăgându-se.

Culoarea verde din ochii lui pulsa.

– *Înaintează!*

Picioarele mi se târără pe podeaua însângerată. Un picior. Apoi, celălalt... Am simțit o durere bruscă și ascuțită în partea dreaptă a pieptului, și mi s-a tăiat respirația chiar pe când am mai făcut un pas.

– Oprește-te! îmi porunci el.

M-am oprit.

Lordul trase sabia înapoi, ținând-o între noi. Vârful îi lucea de la sânge, de la sângele *meu*.

– Ți-aș putea porunci să-ți tai singură gâtul cu această sabie, și ai face-o. Coborî sabia, sprijinindu-i lama ascuțită de baza gâtului meu. *Aș putea* să te pun în genunchi, cu gura pe mădularul meu. *Aș putea* să te pun să iei sabia și să mergi din casă în casă, spintecându-i pe oameni în timp ce dorm. M-ai înțeles?

Dezgustul se amestecă deodată cu aroma de mentă pe care o simțeam în gură când buzele mi se mișcară.

– Da.

– Bine. Lordul coborî sabia. Și acum, te-ai uitat îndeajuns de bine la cei din jurul tău?

– Da, am răspuns eu în șoaptă.

– Poți fie să faci ce ți se spune, fie să regreti că n-ai făcut-o. Ai văzut deja în câte feluri ai putea ajunge să regreti. Începând cu prietenul tău curajos. Ai înțeles? Spune: „Da, milord“.

– Da. Mă duru gâtulejul când am rostit: Milord.

Își trecu sabia peste rana mică, făcându-mă să icnesc sacadat.

– Singurul lucru pe care îl poți controla este ce se va întâmpla din clipa aceasta până când îi vei fi predată stăpânului nostru. Mi s-a poruncit să te aduc la el în viață și într-o stare cât de cât bună. Nu mi s-a spus nimic

despre prietenul tău. E încă în viață doar datorită generozității prințului Rohan și acțiunilor tale.

Măinile îmi tresăriră când îmi atinse cu vârful sabiei pieptul, apoi abdomenul, după care o îndreptă spre podea.

Zâmbi din nou, cu buzele strânse, în timp ce își vârî sabia în teacă.

– Poate fi plăcut sau te pot face să implori moartea în fiecare clipă de acum și până atunci. Înțelegi, draga mea?

Buzele mi se mișcară din nou.

– Da.

Cercurile verzi se micșorară până când redeveniră doar niște pete în întunericul ochilor lui. Greutatea care îmi cuprinse corpul dispăru dintr-odată, mai întâi din glezne și încheieturi, apoi din minte. Gândurile mi se limpeziră, în timp ce... puterea lui nu mă mai stăpâni. Acum, că simțisem ce era o constrângere, am înțeles groaza pe care o văzusem pe chipul lui Grady când eram copii și fusese supus unei constrângeri la rândul lui. M-am împleticit în spate, respirând greu.

– Acum, e timpul să plecăm.

M-am întors încet, cu mișcări țepene și spasmodice. Un tremur îmi începuse în mâini și mi-a cuprins apoi tot corpul în timp ce am privit pata mică de sânge care îmi murdărea halatul în dreptul pieptului. Nu se compara cu lucrurile pe care le văzusem, cu cele de care știam că era în stare lordul. Am ieșit sub cerul înnorat și mai rece al nopții.

Curtea era goală.

Abia de simțeam pământul rece sub picioare în timp ce căutam orice urmă de Grady și de ceilalți. Nu i-am văzut. Am început să intru în panică: dincolo de gardul de

piatră se vedea doar conturul unui armăsar negru masiv, la fel de mare precum cei pe care-i văzusem în grajdurile de la Archwood.

– Unde e? Unde sunt ceilalți?

– Îl vei vedea din nou.

Lordul trecu pe lângă mine, apucându-mă de braț. Strânsoarea lui era dureroasă, dar n-am protestat. Mai bine să se poarte grosolan cu mine decât să folosească un alt farmec și să-și îndeplinească vreuna dintre multele amenințări.

– A plecat înainte, cu prințul și cu fratele meu, adăugă el.

Eram tot mai nedumerită, dar apoi mi-am amintit ce spusese Grady.

– Suntem urmăriți, nu-i așa?

– Suntem precauți, zise lordul și chicoti, făcându-mă să tresar, amintindu-mi de apatia lui Lord Samriel. Dacă chiar suntem urmăriți, îl vor urmări pe prinț, nu pe noi, adăugă el.

Inima îmi bătu cu putere când am intrat pe strada goală și întunecată. A trebuit să-mi amintesc că Preaînălții nu puteau minți. Dacă spunea că Rae îl luaseră cu ei, atunci așa era. Grady era puternic și inteligent. Dacă avea să i se ivească ocazia să scape, atunci urma să profite de ea. M-am agățat de gândul acesta în timp ce lordul m-a prins de talie și m-a săltat pe cal.

Apoi, încălecă în spatele meu.

– Dacă mă mai întrebi ceva, zise el, apucând frâiele calului, te vei trezi ocupându-ți gura într-un mod mai puțin enervant pentru mine.

Mi-am încleștat maxilarul, gest care mă duru și îmi făcu jumătate din față să pulseze. Oare de ce bărbații,

indiferent de ce erau, recurgeau mereu la astfel de amenințări? De parcă amenințările cu moartea nu ar fi fost de ajuns ca să se asigure că aveam să cooperăm? Mi-am înfipt degetele în oblâncul șei.

– Să nu cazi! îmi porunci el. Mă va enerva dacă o vei face, și nu vrei să se întâmple asta.

Zicând asta, își înfiptse călcâiele în coastele armăsarului, iar calul se puse în mișcare. Nevrând să mă sprijin în vreun fel de monstrul din spatele meu, m-am ținut de oblânc. Ritmul se accelerează rapid, și goneam pe străzile întunecate, ceea ce mă obligă să-mi încordez coapsele pe șa, ca să nu pic de pe ea. Mi se strânse inima de cum am ajuns la capătul străzii.

O strălucire portocalie se ridica deasupra dealului și mirosul de lemn ars se înteti. Fumul se revărsă în noapte, acoperind drumurile. Am încercat să văd ce pagube fuseseră făcute, dar calul goni mai departe, iar străzile satului fără nume se vedeau ca prin ceață.

Pe când ne-am apropiat de porțile deschise și nepăzite ale satului, norii începură să se destrame. Lumina argintie a lunii se revărsă peste drum, peste bucățile împrăștiate pe margine. Forme care erau...

Mi se strânse stomacul. Gărzile moarte ale orașului zăceau împrăștiate peste tot. Zeci la număr, în timp ce ieșeam din sat, fără ca ritmul calului să încetinească măcar o dată.

Pe toți zeii, câți oameni muriseră în seara asta? M-am cutremurat. Și toate aceste decese... Oare și sângele lor era tot pe mâinile mele? Așa cum mâinile prințului de Vytrus erau mânjite de sângele pentru care era el răspunzător?

Nu. Acel unic cuvânt mă străbătu ca o arsură, întărindu-mi șira spinării. Nu făcusem nimic ca să provoc asta. Nici cei care suferiseră în noaptea asta nu făcuseră nimic. Preaînălții erau responsabili de asta. Grady avea dreptate. Nu eram responsabilă nici de ce se întâmplase în Archwood. Singurul lucru pe care-l făcusem fusese să mă nasc. Nu eram însă complet lipsită de vină.

Îmi păsa de ceilalți, dar era limpede că nu-mi păsa *suficient*, pentru că nu acordasem niciodată atenție politicii curții când alți baroni ne vizitaseră cu vești și bârfe. Orice informații aș fi perceput de la ei pentru Claude le uitam repede după aceea. Nu acordasem prea multă atenție nici când apăruseră primele vești despre tulburările din Ținutul de Vest. Îmi folosisem abilitățile atunci când mi se ceruse, când îmi fusese de folos sau pur și simplu din întâmplare. Altminteri, aș fi putut să mă străduiesc mai tare să sparg scutul acela care îi înconjura pe Claude și pe Hymel, și aș fi putut să o fac, din moment ce reușisem cu comandantul Rhaziel chiar și fără să-l ating. Aș fi putut afla ce plănuia Hymel, însă îmi fusese prea frică, nu doar pentru Grady, ci și pentru propriul sentiment de siguranță. Nu voisem să-mi pun în pericol viața și privilegiile pe care le obținusem, indiferent că fusesem sau nu îndreptățită să fac asta. Avusesem grijă de el și de mine. Și fusesem prea prinsă de propria viață și de propriile temeri. Aș fi putut face mai mult. Aș fi putut face atâtea alegeri care ar fi schimbat și poate chiar ar fi împiedicat ceea ce se întâmplase cu Archwoodul.

Ce se întâmplase aici.

Deci, la urma urmei, cu ce eram eu mai presus de rege? Faptul că îmi păsa nu însemna că eram diferită, pentru că

nu-mi păsase suficient. Și cert era că nu eram singura plebee care își vâră capul în pământ, dar mă aflasem într-o poziție privilegiată, protejată, în care aș fi putut face mai mult, și nu făcusem. M-am gândit la cum îl avertizasem pe Grady să nu se implice cu Cavalerii de Fier. Făcusem întocmai opusul a *mai mult*. Pentru că nu voisem să risc să ajung din nou pe străzi. Cum mă făcea asta mai bună?

Nu mă făcea.

Mă dezgusta faptul că fusese nevoie de tot ce se întâmplase ca să înțeleg asta, pentru că acum trebuia să mă împac cu alegerile făcute.

Și cine știa câți alții aveau să fie nevoiți să facă același lucru din cauza lor.

Am rămas pe drum o scurtă perioadă, după care Lord Arion îl mână pe armăsar spre niște pajiști scăldate în lumina lunii, îmboldindu-l brutal cu genunchii.

Buruieni înalte, cu ciulini, îmi biciuiau picioarele, usturându-mi pielea, dar nu se compara cu zvâcnirile din piept și din maxilar și nici nu se putea compara cu groaza tot mai mare dată de gândul la ce avea să urmeze. Pajiștea părea să nu se mai sfârșească, iar gândurile mi se învălmășiră în minte. Încercam să pun cap la cap ce știam, ca să-mi dau seama ce urma să se întâmple. Cum aș fi putut face alegeri... mai bune, dar să-l protejez în continuare pe Grady, să-l scot din situația asta.

Apa înghețată îmi întrerupse brusc șirul gândurilor, udându-mi picioarele și marginile veșmintelor când am traversat un pârau îngust. Tremurele se accentuază când armăsarul urcă malul abrupt și ne duse în... Pădurea de Velniș.

Zeilor mari, prin locurile astea erau lucruri poate chiar mai înspăimântătoare ca lordul Preaînalt din spatele meu.

Am aruncat o privire în jos, spre pământul bătătorit, și-mi veni în minte un gând prostesc, dar ușor înfricoșător. Oare mai erau Deminyeni în aceste păduri, creați în adâncuri? Pe toți zeii, nu era deloc de ajutor să mă gândesc la asta.

Nu știam cât timp trecuse. Puteam să mă concentrez doar la a rămâne în șa, ca să nu cad sub copitele calului în timp ce gonea nebunește prin labirintul de copaci. M-am ținut bine, chiar dacă fiecare părticică a corpului meu protesta, chiar dacă mâinile și coapsele mă dureau. Doar când copacii se îndesiră prea tare Lord Arion încetini calul suficient încât să nu mai simt că puteam cădea în orice clipă.

Dar m-am ținut la fel de tare, chiar și când peticele de cer ce se zăreau printre crengile grele se luminau, trecând prin toate nuanțele de albastru. M-am ținut bine.

Calul încetini și mai mult, în cele din urmă aproape oprindu-se. Mi-am întors obosită capul spre lord. Privea fix la pâlcul de copaci deși și mai înalți ca orice clădire pe care o văzusem vreodată. I-am urmărit privirea până în locul în care lumina slabă a zorilor se căznea să pătrundă printre ramurile cu frunzișul des. Armăsarul răsuflă sacadat, iar Lord Arion se foi în șa...

Se auzi un șuierat prin aer. Frâiele se desprinseră din strânsoarea lordului, care se aplecă în față din senin. Se izbi de mine, iar degetele amorțite îmi alunecară de pe oblânc. Sub greutatea lui bruscă, am căzut amândoi din șa.

M-am izbit de pământ cu o bufnitură zguduitoare pe care am resimțit-o în oase. Preț de-o clipă, am zăcut acolo, năucită, uitându-mă la peticele de... iarbă de un *violet* intens. Nu mai văzusem niciodată o astfel de iarbă.

Dar asta chiar nu era important în momentul acela.

Lord Arion... era întins pe jumătate peste mine, nemișcat. Adunându-mi toate puterile, l-am rostogolit de pe mine. Pică într-o parte, cu un braț încă întins peste abdomenul meu. M-am uitat la fața lui...

– Sfinte Sisoe, am șoptit când am văzut săgeata care încă vibra înfiptă adânc între ochii lui.

I-am azvârlit brațul de pe abdomenul meu și m-am dat repede în spate, holbându-mă la balta roșie ce creștea rapid sub capul lui. Părea mort, dar nu știam cât de puternic era. Dacă era doar inconștient sau dacă vârful de săgeată care-i străpunsese creierul fusese de ajuns pentru a-l ucide. Vârful acela de săgeată *de un alb lăptos*...

Se auzi un strigăt dinspre copaci. Armăsarul lui Lord Arion o luă la fugă, copitele-i lovind pământul la doar câțiva centimetri de mine. M-am ridicat în genunchi, răsucindu-mă în direcția din care se auzise fluieratul ascuțit. Printre șuvițele încâlcite de păr, am văzut o formă întunecată căzând din copaci... Ba nu, *forme* întunecate *zburaseră* de sus.

Corbi.

Zeci de corbi.

Aripile lor negre spintecară în tăcere văzduhul în timp ce se învârtiră rapid în cerc, apropiindu-se tot mai mult unii de alții, până când... se uniră la câțiva metri deasupra solului, contopindu-se... într-unul singur.

În silueta unui bărbat ghemuit la câțiva pași în fața mea, mantia întunecată revărsându-i-se peste iarba violet

ca un fum.

Un fior îmi străbătu lent șira spinării, răspândindu-se apoi peste pielea mea. Mă cuprinsese din nou sentimentul acela pe care-l simțisem pentru prima dată în copilărie.

O *avertizare*.

O *socoteală*.

O *făgăduință* a ceea ce avea să vină.

Însă de data aceasta ceva se dezlegă în mintea mea, și, din întunericul creat, mă invadează o viziune pe care nu o mai avusesem până atunci, și, într-o clipită, am văzut la ce se referise Lord Samriel. M-am văzut... pe mine în brațele lui, mâna lui pe mânerul sabiei înfipte adânc în pieptul meu...

Un țipăt mi se desprinsese din gâtleej. Moarte. Îmi văzusem moartea. Văzusem că aveam să mor de mâna lui.

– Mișcă-te! Mișcă-te, mișcă-te! am șoptit eu, încercând să-mi deblochez mușchii încremeniți. *Mișcă-te!*

Se ridică, imposibil și intimidant de înalt, iar eu am sărit în picioare. M-am întors și am luat-o la fugă cât de repede am putut, înapoi spre pârâu. Am alergat, mișcându-mi cu frenezie brațele și picioarele, în timp ce pietrele îmi străpungeau tălpile. Crengile mă plesniră peste păr și obraji, agățându-mi halatul și cămașa de noapte. Fiecare pas mă *durea*, dar nu m-am oprit. Nu aveam timp să mă gândesc încotro mă duceam sau ce rost avea...

Cineva se izbi de mine, trântindu-mă la pământ. Preț de o clipă, am fost lipsită de greutate, și cădeam, după care cineva mă prinse brusc. Mă răsuci, și, dintr-odată, nu mă mai holbam la pământul dur care se îndrepta spre mine, ci la copaci.

Ne-am izbit amândoi de pământ, corpul de sub al meu absorbind cea mai mare parte a impactului, dar tot am rămas fără suflu, și, pentru o clipă, nici unul din noi nu se mișcă. Apoi, mă întoarse pe burtă. Am simțit o apăsare pe spate, pe toată lungimea corpului. Degetele mi se încovoieră în iarba umedă.

– *Na'laa*, șopti el. N-ar fi trebuit să fugi. Știi bine că te voi prinde întotdeauna.

Am tras aer în piept, superficial. Mă învălui... un miros lemnos slab. Mirosul de... *santal*.

Mirosul lui.

Prințul meu Preaînalt.

Salvarea mea.

Și pieirea mea.

MULȚUMIRI

Vreau să aduc mulțumiri agentului meu, Kevan Lyon; minunatei echipe de la Bramble: Ali Fisher, Dianna Vega, Devi Pillai, Anthony Parisi, Giselle Gonzales, Saraciea Fennell, Monique Patterson, Jessica Katz, Steven Bucsok, Heather Saunders și Rafal Gibek. Îi mulțumesc și Melissei Fran pentru că m-a ajutat să îi aduc la viață pe Calista și pe Thorne.

Mulțumiri uriașe Malissei pentru că s-a asigurat că totul merge cum trebuie în vreme ce eu eram prinsă cu scrisul. Vă mulțumesc și vouă, Jen F. și Steph, pentru că mi-ați ascultat ideile. Vonette și Mona, sunteți cele mai tari!

Cât privește membrii JLanders? Sunteți minunați, ca de obicei.

Nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără tine,
cititorule. MULȚUMESC!